

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

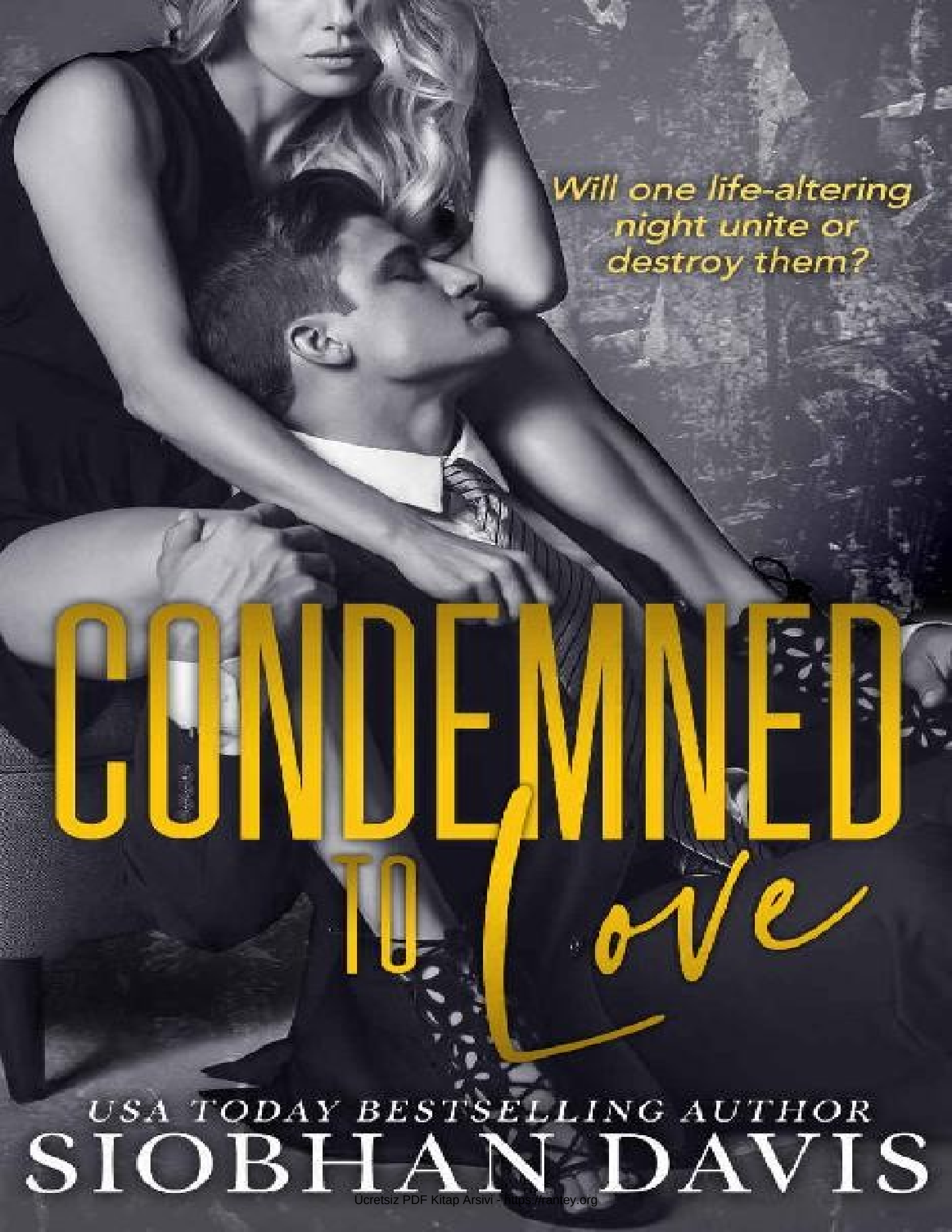
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

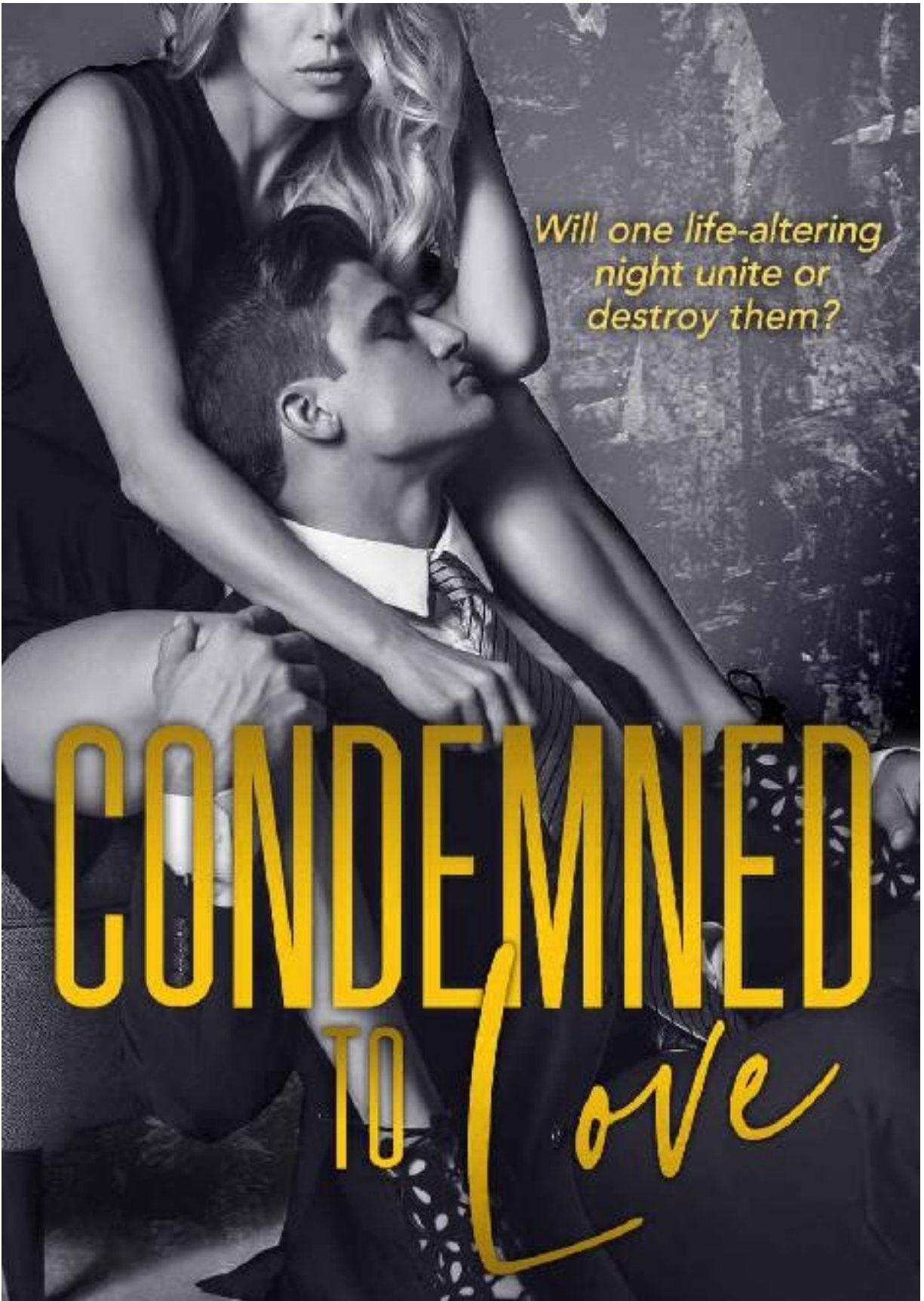
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Will one life-altering
night unite or
destroy them?*

CONDEMNED TO Love

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
SIOBHAN DAVIS

*Will one life-altering
night unite or
destroy them?*

CONDEMNED TO Love

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CONDEMNED TO Love

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
SIOBHAN DAVIS

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İÇİNDEKİLER

Mafya Sözlüğü..

Önsözü

BÖLÜM I - SEKİZ YIL SONRA

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

BÖLÜM II - ALTI YIL SONRA

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55 Sonsöz](#)

[Rydeville Elite Kutu Seti - Örnek](#)
[The Sainthood Complete Serisi - Örnek Yazar](#)
[Hakkında](#)
[Siobhan Davis Kitapları Telif](#)
[Hakkı](#)

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

MAFYA SÖZLÜĞÜ

- Bratva - ABD'deki Rus mafyası.
- Capo - İtalyanca kaptan. Bir suç ailesinin, askerlerden oluşan bir ekibin başında bulunan/liderlik eden üyesi.
- Consigliere - İtalyanca danışman/danışman. Patrona tavsiyelerde bulunan ve anlaşmazlıklarda arabuluculuk yapan bir suç ailesi üyesi.
- Don/Boss - Bir suç ailesinin başı.
- La famiglia/famiglia - Aile/aile için İtalyanca.
- La Cosa Nostra - ABD'de faaliyet gösteren ve İtalyan Amerikan suç ailelerinden oluşan bir suç örgütü.
- Made Man - Bir suç ailesine resmi olarak kabul edilmiş/indirilmiş bir mafya üyesi.
- Mafioso/Mafiosi - Mafyanın resmi bir üyesi.
- Mob - Mafya/La Cosa Nostra/Suç ailesi.
- Omertá - Mafyanın sessizlik kuralı. Omertá'yı çiğnemek genellikle ölüm demektir.
- RICO yasaları - Racketeer-Influenced and Corrupt Organizations Act, 1970 yılında yürürlüğe giren federal bir yasa. Savcıların, bir kişinin mafya üyesi olduğunu kanıtlayabilmeleri halinde daha ağır cezalar talep etmelerine olanak tanır.
- Soldati - İtalyanca asker demek.
- Asker - Atanmış bir Capo'ya rapor veren düşük rütbeli bir mafya üyesi.
- Komisyon - ABD'nin organize suç başkenti New York'ta bulunan La Cosa Nostra'nın yönetim/idare organı.

- Beş Aile - New York'ta hüküm süren ve her biri bir patron tarafından yönetilen beş suç ailesi.
- The Outfit - La Cosa Nostra'nın Chicago bölümü.
- Triad - Çin Suç Sendikası.
- Underboss - Bir suç ailesinde komuta eden ikinci kişi ve patronla yakın çalışan ve doğrudan patrona rapor veren bir mafya üyesi.

Diğer referanslar:

- U of C - Chicago Üniversitesi

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

PROLOGUE

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

"Y "Bana zaman evlenme teklif edebilirsin," diyor Saskia, Ben'e kirpiklerini kırıştırarak, sanki çok tatlı ve masummuş gibi ve evlilik-Değerli ve bulduğu her fırsatta bana eziyet etmekten zevk alan zalim, çıkarıcı bir kaltak değil. Gözleri omuzlarının üzerinden bana doğru kayıyor ve ben de başımı karanlık oyuğa geri sokup omurgamı duvara daha da bastırarak onu gözetlediğimi fark etmemesi için dua ediyorum. Erkek arkadaşını yüzük takmaya ikna etmek için yaptığı mide bulandırıcı girişimi dinlediğimi öğrenirse çok fena olur.

"Ne?" diye kekeliyor, ağzından boğuk bir kahkaha dökülüyor. "Ciddi olamazsın?"

Damarlarımda dolaşan panik, sesindeki bariz inançsızlıkla yavaşça yatışıyor. Bir elimi gergin göğsümde ovuşturuyorum, keşke yüzünü görebilseydim, bir saniye bile onun gülünç önerisiyle eğlenmediğini bilseydim. Ben'in kız kardeşime bu kadar uzun süre nasıl tahammül ettiğini hep merak etmişimdir. Çıkmaya başladığımız ilk birkaç hafta içinde onu kapı dışarı edeceğini düşünmüştüm. Ama bir yıl boyunca dayandı. Bana sorarsanız, en büyük kız kardeşime bu kadar uzun süre katlandığı için altın madalyayı hak ediyor.

"Neden olmayayım ki?" Saskia daha aşına olduğum bir ses tonuyla tersliyor.

Ben daha uzlaşmacı bir tonda, "Çünkü sen yirmi, ben yirmi bir yaşındayım," diye .

Ben gözlerimi devirirken Saskia, "Biz yetişkiniz," diye homurdanıyor.

Bunu bana her zaman söylemeye bayılır. *"Ben bir yetişkinim Sierra ama sen hâlâ bir çocuksun. Ya dediğimi yaparsın ya da babana yine şımarıklık yaptığını söylerim."* Yumruklarımı iki yanımda sıkıyor, kız kardeşlerimle aramda bu kadar yaş farkı olmamasını diliyorum. Belki yaşlarımız daha yakın olsaydı, beni sorunlu küçük kız kardeşleri olarak görmezlerdi ve ben de kendi ailemde bu kadar yabancı hissetmezdim.

Beni gerçekten anlayan tek kişi annem. Kız kardeşlerim için, ben bir baş belasıyım.

Babama göre ben, uyum sağlamadığım için onun mükemmel hayatını mahvetmeye devam eden talihsiz bir kazayım.

Henüz on üç yaşında olabilirim ve hala kim olduğumu keşfediyor olabilirim, ancak hayatta kendi yolumu çizmek isteyecek kadar kendimi tanıyorum. Sırf ABD'nin en zengin, en güçlü ve en başarılı iş adamlarından birinin kızları olarak görünmek zorunda olduğumuz için, babamın benim için çizdiği planı -tıpkı iki kız kardeşime yaptığı gibi- isteyerek takip etmiyorum.

Siktir et.

Hayatta kendi yolumu çizeceğim, çok teşekkür ederim.

Ve eğer benimle ilişkisini kesmek istiyorsa, öyle olsun. Sefil ve zengin olmaktansa parasız ve kendi kararlarımı vermekte özgür olmayı tercih ederim.

"Oy kullanacak, seks yapacak ve evlenecek kadar büyüdüm," diye ekliyor Saskia, ben konuşmalarına kulak misafiri olmaya devam ederken.

Ben boğazını temizler. "Lütfen bana seks yapabilmek için evlenmemizi önermediğini söyle."

Sohbetleri değişince yanaklarım ısınıyor ve karnımda yabancı bir his dolaşıyor. Bennett Carver hakkında ne zaman hayal kursam aynı hissi yaşıyorum.

Eminim kız kardeşinin erkek arkadaşına aşık olmamakla ilgili bir kural vardır ve belki de yaramaz düşüncelerim yüzünden cezalandırılacağım, ama Ben'den hoşlanmaktan kendimi alamıyorum çünkü o harika biri. Ve acayip seksi. Saskia'nın yaptığı gibi parmaklarımı onun kalın koyu kahverengi saçlarında gezdirmeyi ya da delici mavi gözlerinin derinliklerine bakmayı hayal ettiğimi ya da ona dokunmanın ve onu öpmenin nasıl bir his olacağını hayal ettiğimi inkâr edemem. Yanaklarımdaki sıcaklık yanıyormuşum gibi hissedene kadar artıyor ve alevlerin sönmesini dileyerek nemli avucumu yüzüme bastırıyorum.

Kız kardeşim çok şanslı çünkü Ben muhteşem biri. Ama sadece yakışıklı olması değil, tatlı, nazik ve komik olması ve bana sanki bir gibi davranması.

değerli bir insanım, ayakkabısının altına yapışan kötü bir şey değilim.

O beni *görüyor*. Annemin beni gördüğü gibi. Ve onu bunun için seviyorum.

"Bunu bu nedenle önermiyorum." Saskia'nın sesi alçalıyor ve boğuk sesi sinirlerimi bozuyor. "Aslında, daha fazla beklemek istemediğime karar verdim. Seni istiyorum."

Sonuçların canı cehenneme. Neler olduğunu görmem gerek. Dikkatli bir şekilde kafamı oyuktan dışarı çıkarıyorum, kız kardeşimin kollarını Ben'in boynuna dolmasını, ensesindeki ince tüyleri okşamasını ve onu canlı canlı yemek istermiş gibi ağzına bakmasını izlerken acımı bastırıyorum.

"Düğün geceni beklediğini sanıyordum," diye soğukkanlılıkla cevap veriyor Ben, ses tonu hiçbir şeyi ele vermiyor.

"Fikrimi değiştirdim," diye mırıldanarak vücudunu onunkine bastırıyor.

Ben'in elleri hafifçe kalçalarında duruyor ve ben kaşlarımı çatarak odaya dalmak ve onu kızdan uzaklaştırmak istiyorum. "Neden?"

"Ne fark eder ki?" diyor, sesine bir gerginlik karışıyor. "Beni becermene izin vereceğim. Başından beri istediğin bu değil miydi?"

Onu serbest bırakan Ben bir adım geri çekilir ve elini saçlarında gezdirir. "İsteklerine saygı duydum Saskia ve sana hiçbir zaman baskı yapmadım. Seni bir şey yapmaya zorluyormuşum gibi davranma."

"Neden her şey senin için bu kadar büyük bir mesele olmak zorunda?" diye tıslıyor, kollarını göğsünde kavuşturup ona ters ters bakıyor.

"Ne oluyor lan?" Bir kahkaha attı. "Az önce evlilik teklif ettikten sonra beni bununla suçlamaya nasıl cüret edersin? Kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkında mısın?"

"Duygularımla dalga geçme." Dudaklarını büküyor ve ben yine gözlerimi deviriyorum. "Seni seviyorum ve birbirimize ait olduğumuzu biliyorum, neden bekleyeyim ki?"

"Whoa." Ben bir adım daha geri çekilerek elini tekrar saçlarının arasında gezdirdi. "Bu kadar ağır konuştuğun yeter. Seni yemeğe çıkarmaya geldim ve bu giderek daha çok bir pusu gibi hissettiriyor."

"Şimdi dramatik olmaya başladın." Saskia parmağıyla onun göğsünü dürtüyor ve gözlerimi daha fazla devirirsem gözlerim ağrıyacak.

"Belki de bunu başka bir gece yapmalıyız," diyor Ben ve Saskia'nın gözleri kısa bir süreliğine panikle açılıyor.

"Donuna bir şey olmasın." Aralarındaki boşluğu kapatıyor ve ellerini siyah düğmeli gömleğinin üzerinden göğsüne koyuyor. "Birinci yıl dönümümüzü bu gecedен başka bir gece kutlayamayız." Sahte bir

Yüzünde bana her zaman kabızmış gibi görünmesine neden olan şekerli bir gülümseme. "Söylediklerimi unut. Bunu daha sonra konuşabiliriz."

İç çekişi sessiz odada yüksek sesle duyuluyor, ama yüzünde gördüğü şey anlaşılmıyor. "Tamam. Hadi dışarı çıkalım ve eğlenelim." Saçından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor ve parmaklarını ondan koparmak istiyorum. Onun ellerini üzerinde hissetmesinden nefret ediyorum. Keşke daha büyük olsaydım da onun için onunla kavga edebilseydim, çünkü çok daha iyi bir kız arkadaş olurdum.

"Hazırlanmayı bitirmem gerek," diyor Saskia ve kapıya doğru ilerliyor.

Konuşmanın sonunu duymak için beklemiyorum. Koridorun köşesinden sıvışıp odadan çıkıyorum, o çıkıp beni yakalamadan önce çıplak ayaklarımla stüdyoma doğru koşuyorum.

Yirmi dakika sonra, tuvalin üzerine geniş kapsamlı vuruşlarla canlı renk girdapları çizerken kız kardeşimi ve Ben'i tamamen unutmuştum.

Annem birkaç yıl önce ekstra resepsiyon odalarından birini benim için bir sanat atölyesine dönüştürdü ve burası ev dediğimiz bu canavarlıkta benim güvenli sığınağım. Kötü bir gün geçirdiğimde ya da canımı sıkan bir şey olduğunda kendimi buraya kilitliyorum ve duygularımı sanat yoluyla dışa vuruyorum. Ayrımcılık yapmıyorum ve kendimi kısıtlamıyorum, yaratıcı yönüme hitap eden her şeyi deniyorum. Annem kaprislerimi şımartıyor ve yağlı boya, sulu boya, çömlek ve takı yapımı dersleri aldım. Şu anda bir fotoğrafçılık dersi alıyorum ve annemin doğum günümde bana aldığı yeni Nikon fotoğraf makinesini tanımanın keyfini çıkarıyorum.

Ama bugün kendimi resim yaparak ifade etme günü. Stüdyomun arka tarafındaki geniş pencereler arka bahçelere bakıyor ve bu manzaraya bayılıyorum. Güzel bakımlı çimenleri ve temiz çiçek tarhlarını boyamaya başladım, ama şimdi yaratıcı çizgimin kontrolü ele almasına izin verdiğim için tuval üzerinde çılgın bir renk patlamasına, darbelere ve noktalara dönüştü.

Kapıya sertçe vurulması beni kendime getiriyor ve kapı açılıp Ben kafasını içeri uzattığında kocaman bir gülümseme yayılıyor ağzıma. "İş yerindeki dahiyi bölüyor muyum?" diye soruyor ve içimi bayıltan göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Evet, ama rahatsız etmene aldırmiyorum," diyorum ve fırçamı şövalemin kenarına bırakıyorum. Çantamdan ıslak bir mendil alarak ona doğru yürürken parmaklarımdaki boyayı temizliyorum.

Ben yavaşça odaya giriyor, kapıyı hafifçe kapatıyor ama tam olarak kapatmıyor. "Güzel, çünkü sana bir şey getirdim." Gülümsemesi genişlerken

bana doğru yürüyor, küçük kutuyu uzatıyor.

Dudaklarımdan bir çığlık kaçıyor ve ellerimi çırpıyorum. "Yeniden mi açılmışlar?" En sevdiğim pastane birkaç hafta önce hiçbir açıklama yapmadan kapanmıştı ve lezzetli keklerini bir daha tatma umudumu yitirmiştim.

Başını sallayıp kutuyu bana uzatıyor. "Buraya gelirken pastanenin ışıklarının yandığını fark ettim ve kenara çekip en sevdiğim ateş böceğim için bir kek almak zorunda kaldım." Saçlarımı karıştırıyor ve vücudumun her santimine sıcaklık yayılıyor.

Kutuyu açarken, yanaklarıma bulaşan allığı gizlemek için uzun sarı saçlarımin yüzümün etrafında sallanmasına izin verdim. "Kırmızı kadife. Nefis." İşaret parmağımı yumuşak, tatlı kremanın içinde gezdiriyorum.

"Bu senin favorin, değil mi?" Poposunu arkamızdaki uzun masaya yaslıyor.

"Bu ve onların..."

"Fıstık ezmeli trüflü kekler," diye benim için bitiriyor.

Parmağımdaki kremi emerken ona bakıyorum. "Beni iyi tanıyorsun."

"Sanırım biliyorum." Gözleri odayı tararken kaşlarını sallıyor. "Vay be Ateşböceği, gerçekten de fotoğrafçılığa merak salmışsın. Bu resimler inanılmaz."

İltifatı karşısında her parçam eriyor. Etrafımda dönüyorum, uzak duvara gelişigüzel yapıştırılmış fotoğraf koleksiyonunu inceliyorum. "Hâlâ tekniği öğreniyorum ama eğlenceli. Bundan zevk alıyorum."

"Çok yeteneklisin." Masadan kalktı ve diğer taraftaki duvara doğru yürüdü, parmakları duvar resmime yaptığım en yeni eklemelerin üzerinde gezindi. Harry Potter filmlerinden birinden bir sahne kopyalamıştım; Hogwarts Şatosu'nu yerden yüksekte, yemyeşil bir ormanın dibinde tasvir ediyordu. Başladığımdan bu yana geçen aylar boyunca ruh halime göre eklemeler yaptım.

"Harry'yi eklemiştin," diyor omzunun üzerinden bana bakarak.

"Ve Hermione ile Ron." Onun yanına doğru yürürken, gökyüzünde süpürgelerin üzerinde yükselen küçük figürleri işaret ediyorum. "Universal Stüdyoları'ndaki gezintiye çıktıktan sonra bir quidditch oyunu eklemek zorunda kaldım." Parmağım altın snitch'in dairesel kenarını izliyor ve içimi bir memnuniyet kaplarken gülümsüyorum.

Ben ve resim yapmak beni mutlu ediyor ve şu anda sevinçten patlayabilirim.

"Her yerde ilham buluyorsun, Sierra. Dünyayı senin gözlerinden görmeyi hiç istemezdim."

"Dünya dev bir ilham havuzu. Nasıl olur da her günün her dakikasının her saniyesinden ilham almam?"

Eğilip muhteşem yüzünü yüzüme yaklaştırıyor ve ben nasıl nefes alacağımı unutuyorum. "Bence ilham verici olan sensin Ateşböceği." Çok dikkatli bir şekilde saçımın birkaç telini kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve yanaklarım alev alıyor. Ama utanmayı reddediyorum, bana hayranlıkla gülümserken bakışlarını tutuyorum. "Asla değişme."

"Uh, yapmayacağım," diye mırıldanıyorum, doğrulup geri adım attığımda hayal kırıklığına uğruyorum.

"Seni burada bulabileceğimi düşündüm," diyor Saskia ve ben onun beklenmedik sesiyle sıçrayıp tiz bir çılgılık atıyorum.

"Aman Tanrım. Beni korkuttun."

Gözlerini kısıyor. "İnsanların özel konuşmalara kulak misafiri olması hiç hoş değil, mi?" diye soruyor, onu daha önce gözetlediğimi bildiğini belli ederek.

"Ben bana kek getirmiş," diye karşılık veriyorum, kutuyu ona doğru sallayarak.

"Şişmanlayacaksın," diye söyleniyor, bakışları beni tepeden tırnağa dolaşırken. "Ve kilo almaktan kurtulabileceğin gibi değil. Zaten orta kısmın tombul görünüyor."

Yüzüm patlıyor, utancımдан kıpkırmızı kesiliyorum. Beni ne kadar üzdüğünü görmesini istemediğim için gözyaşlarımla savaşıyorum. Ben'in önünde bunu nasıl söyleyebildi?

"Saskia. Bu kadar acımasız olma," diyor Ben ve her zaman beni savunmaya bu kadar çabuk gelmesini seviyorum. O benim kahramanım ve her zaman onun bastığı yere tapacağım. Bana dönüyor, yüz hatları yumuşuyor. "Sen olduğun gibi mükemmelsin." Başımın üstünü okşuyor ve utancım havaya .

"Ben sadece küçük kız kardeşimi eğitmeye çalışıyorum. Dünya acımasız bir yer," diyor Saskia, odanın içinde sinsice ilerleyerek. Parmaklarını Ben'inkilerin arasından geçiriyor ve ben de dişlerimi azı dişlerime kadar sıkıyorum. "Ve sadece çirkin, yaşlı herifler şişman hatunları becermek ister." Başımı okşuyor ama bu hareketi tamamen küçümseyici. "O yüzden kalori yüklü kekini ye *Ateşböceği*, ama sonunda şişman ve yalnız kaldığında beni suçlama."

Ben elini Saskia'nınkinden çekiyor, ama bu bana sadece küçük bir sevinç veriyor çünkü onun incitici sözleri ve sert bakışı arkasına saklandığım duvarları deliyor ve darbesi derinden vuruyor.

Son zamanlarda biraz kilo aldığımı biliyorum, çünkü henüz büyüme atağımı gerçekleştiremedim. Sınıfımın en küçüğüyüm ve arkadaşlarımdan çoğu benden uzun. Annem bu konuda endişelenmemem gerektiğini, çünkü boyum uzayınca kiloların düşeceğini söyledi. Aynanın karşısında saatlerini geçiren Saskia ve Serena'nın aksine görünüşüme takıntılı olmadığım için kendimle gurur duyuyorum ama kendimi böyle korkunç bir saldırıdan koruyacak kadar güçlü değilim. Büyük kız kardeşlerin küçük kız kardeşlerini korumaları gerektiğini sanırdım, sebepsiz yere kaba ve zalim olmaları değil.

Ben dişlerini sıkarak, "Haddini aşıyorsun, Saskia," dedi. "Sierra'dan özür dile."

Bir kahkaha attı. "Sen benim erkek arkadaşımın, babam değilsin ve dürüst olduğum için özür dilemeyeceğim. Tanrı biliyor ki Sierra aklından geçenleri söylerken başkalarının duygularını düşünmüyor."

Ben yine beni savunmak için ağzını açıyor, sanırım, ama bu sefer ben sözünü kesiyorum. "Sorun değil Ben. Saskia'nın kişisel eğitim tarzına alışkınım. Ve onun ne dediği umurumda değil," diye yalan söylüyorum, bir yandan elimdeki keki ağzıma tıktırırken bir yandan da gözlerimin içinden kardeşime ateş püskürüyorum.

Beni tiksinişmiş bir bakışla süzüyor, eminim bana hakaret etmek için ağzını açıyor, ama Ben ona korkutucu sayılabilecek karanlık bir bakış fırlattığında, ağzı sudan çıkmış balık gibi açık, duruyor.

Birkaç saniye sonra kendini topladığında "Bu işi bitirebilir miyiz?" diye soruyor.

Ben başımı sallamadan önce göğsü kabarmış bir halde nefesinin altında mırıldanıyor.

Lezzetli, hafif süngerimsi dokuyu yuttuktan sonra masaya koşuyorum, kenara koyduğum resmi kapıyorum ve onlar gitmeden kapıya koşuyorum. "Kek için teşekkür ederim," diyorum resmi ona doğru iterek. "Bunu senin için çizdim."

Resmi eline aldığı anda gülümsüyor, gözleri onun için özel olarak yaptığım resmi dikkatle inceliyor. "Bir ateş böceği, tıpkı onu çizen küçük kız gibi ılık ve enerjiyle parlıyor" diyor.

"Küçük kız" yorumu karşısında hayal kırıklığı hissetmemeye çalışıyorum, ama kederli hissetmemek de zor. Duygularıma asla karşılık verilmeyeceğini biliyorum ve bu tür yorumlar bu yanılsamayı yıkıyor. Yine de Bennett Carver söz konusu olduğunda mutlu bir cehalet içinde yaşamayı tercih ediyorum.

"Teşekkür ederim Sierra. Bayıldım." Eğilip yanağıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve bacaklarım neredeyse kayıp gidiyor. Arkasında, Saskia

sırıttıyor, mağrur ifadesi bana erkek arkadaşına olan aşkım hakkında her şeyi bildiğini söylüyor. "Bunu her zaman saklayacağım."

Saskia gözlerini devirir. "Bu, aşık olmuş bir çocuğun yaptığı aptalca bir resim. Lütfen bir başyapıtmış gibi davranmayın."

"Tam bir sürtük gibi davranıyorsun ve sabrım sınırlı," diyor Ben ona, boynunu kırmasına iki saniye kalmış gibi bakarak.

Yapsa da umursayacağımı sanmıyorum.

"Oh, sakın ol." Saskia gülüp geçmeye çalışır. "Bu gece çok gerginsin." Omuzlarını kavırıyor, ellerini içine sokuyor. "Ama yemekten sonra bu konuda yardımcı olabilirim," diye mırıldanıyor ve midem acıyla bulanıyor.

"Kibar olsan ölür müsün?" diye soruyor, gözleri Saskia ve benim aramda gidip geliyor.

"Ben iyiyim," diye itiraz ediyor ve ben bir göz devirmeye daha zor direniyorum. "Ve gerçekten neden rahatsız olduğunu anlamıyorum. O *senin* küçük kız kardeşin değil ki."

Çenesinde bir kas patlıyor ve kız kardeşimin bu gece ayak-ağız hastalığı geçiriyor gibi görünmesine içten içe seviniyorum. Belki Ben sonunda akıllanmıştır. Belki de ondan ayrılmayı planlıyordur. Tanrım, umarım öyledir, çünkü o çok daha iyisini hak ediyor.

Bunun ne anlama geleceğini düşündüğümde sevincim kısa sürdü. Onu artık göremeyecektim. Bana Mountainview Pastanesi'nden kek getirmeyecek, benimle sanatım hakkında konuşmayacak ya da okulun nasıl gittiğini sormayacaktı ve hayatımda beni önemseyen bir kişi eksilmiş olacaktı.

Ama cadıdan kurtulacak ve onu takdir eden iyi birini bulacaksa bunu feda edebilirim.

"Eğer bir kardeşim olsaydı," diyor Ben, "onu el üstünde tutar ve onu yüceltmek için her şeyi yapardım, yıkmak için değil. Ne kadar şanslı olduğunuzun farkında değilsiniz."

"Ve sen tek çocuk olduğun için ne kadar şanslı olduğunun farkında değilsin," diye karşılık veriyor.

Ben onun ellerini itiyor ve öfkesini kontrol etmek için çok çalıştığı belli oluyor. "Akşam yemeği rezervasyonumuzu kaçırmadan buradan gidelim," diyor birkaç sessizlikten sonra. Son bir kez bana dönüyor ve güzel bir gülümsemeyle beni onurlandırıyor. "İyi geceler, Ateşböceği."

"İyi geceler, Ben."

Belki de o gece altıncı hissim vardı, ama bu onu son görüşümdü. Bir haftadan kısa bir süre sonra, Ben gizemli bir şekilde ortadan kayboldu. Kayboldu

Kimseye söylemeden, kız arkadaşını tek kelime etmeden geride bırakarak, onun öfkesini ve kalp kırıklığını körükledi.

Yıllar boyunca ona ne olduğunu merak ettim. Güvende olup olmadığını. Mutlu olup olmadığını. Ta ki kafamda yer işgal etmeyi bırakana ve onu unutmayı başarana kadar.

Onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Beni kurtarması için ona ihtiyacım olacağını hiç düşünmemiştim.

Ve kesinlikle ondan korkmaya başlayacağımı hiç düşünmemiştim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM I - SEKİZ YIL SONRA

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

"Bottoms up, babe!" Esme kulübün kulakları sağır eden gürültüsü arasında kükrüyor. "İlk kez resmen sarhoş olma vakti geldi."

"Artık yasal olmak iyi hissettiriyor." Artık benim için sahte kimlik yok. Yaşasın! Elimdeki tuzu hızla yalayarak tekilayı yudumluyorum ve boğazımdan aşağı kayarken yüzümü buruşturuyorum.

"Artık hepimiz yirmi bir yaşındayız," diye onaylıyor Penelope, içkisini yudumlarken titreyerek. "Ve dünya kesinlikle bizim istirdiyemiz."

Bu dönüm noktasını kutlayan son arkadaşım ben olduğum için bunu şık bir şekilde kutlamaya karar verdik. Bu nedenle şu anda Sin City'nin en iyi gece kulüplerinden birindeyiz, hayatımızın bir santimine kadar bakımlıyız ve büyük bir P ile partiye hazırız.

"Bunu zaten nişanlı olan kız söylüyor," diye cevap veriyor Esme, uzun dalgalı saçlarını bir omzunun üzerinden atarken zarif bir kaşını kaldırarak.

"Bunun konuyla ne alakası var?" Penelope sıcak kahverengi gözlerini Esme'ye dikerek soruyor.

"Hayır." Gözlerimi onlara dikerek başımı sallıyorum. "Siz ikiniz bu gece tartışmayacaksınız. Bugün benim doğum günüm ve ailem sayesinde bedava Las Vegas'tayız ve ben de burayı tartışmasız bir bölge olarak görüyorum. Doğum günümde kavga yok, anladınız mı?" Parmağımı yüzlerine doğru sallıyorum.

Bu kızları çok seviyorum. Onlar Saskia ve Serena'dan çok benim kız kardeşlerim ve gerçek kız kardeşler kadar didişiyorlar. Birbirinden daha farklı iki kadın bulamazsınız ama hepimiz ortaokuldan beri yakınız ve onlar olmadan hayatımı düşünemiyorum. Ailem beni delirme noktasına getirdiğinde bir köşede sallanmamı engellediler.

"Doğum günü kızı kartını oynamak zorundaydın, ha?" Esme kokteyl tepsisini masamıza bırakan garsonun elinden almak için uzanırken sırtıyor. "Teşekkürler," ve kendine özgü çapkın sırtışlarından biriyle ateşli adamı iğneliyor.

Esme, gür koyu kıvıll saçları ve benim zümrüt gözlerimden bile daha parlak olan çarpıcı yeşil gözleriyle göz kamaştırıcı bir güzelliğe sahip, ancak onu gören her erkeği baştan çıkaran şey kazanan kişiliği. Esme ne istediğini bilen ve bunun peşinden giden bir kadın. Bu konuda benzer özelliklere sahip olduğumuzu düşünmek hoşuma gidiyor, ancak ben istediğim bir şeyin peşinden giderken daha az açık oluyorum.

"Tamam. Sen kazandın." Penelope hemen kabul ediyor çünkü kin tutacak biri değil. İri gözleri, doğru yerlerde şehvetli kıvrımları olan minyon yapısı ve açık sözlü tavrıyla Pen, Esme'den daha az çekici değil. Alçak siyah-kırmızı kadife kanepeye doğru eğilip Esme'den bir votka kokteyli alırken onu yanağından öpüyor. "Seni seviyorum bebeğim."

"Ben de sana." Esme bana bir cosmopolitan uzatmadan önce ona bir öpücük gönderiyor. Partimizdeki diğer beş kız - memleketimiz Chicago'dan arkadaşlarımız ve üniversiteden birkaç kızın karışımı - tepsi boşalana kadar kokteylleri kapışıyorlar.

İçkilerimizi yudumlarken sohbet edip gülüşüyoruz ve benim kafam güzel. Vegas'a gelmek dahice bir fikirdi ve tüm geziyi organize ettiği için Esme'ye gerçekten borçluyum. Pen'in de yardım ettiğini biliyorum ama o düğün planlamasıyla uğraşıyor ve Esme onun strese girmesini istemediği için işin büyük kısmını o yaptı. İzin verilseydi ben de yardım ederdim ama kızlar biz gelene kadar ayrıntıların sürpriz olarak kalmasını istediler.

"Hadi dans edelim," diyor Tammy, kızlardan bazıları ayağa kalkıp masamızdan uzaklaşırken dirseğimden çekştirerek. Kulübün alt katında ayrılmış bir bölümdeyiz ve Esme masanın parasını ödediği için bu gece bizim.

"Gel bakalım." Pen ve Esme'ye bakarken bir omzumu kaldırarak ayağa kalkıyorum. En iyi arkadaşlarım olmadan dansa gitmiyorum. Kızların cesaretlendirilmeye pek ihtiyaçları yok, bizi kendi bölümümüzden çıkarıp büyük kulübün ana gövdesine doğru takip etmeden önce içkilerini bitiriyorlar.

Her yer insan kaynıyor. Aydınlatma düşük olmasına rağmen, gözlerim etrafı seyrediyor ve detaylara gösterilen özene hayran kalıyor. Umarım burayı kim tasarladıysa iyi bir ikramiye almıştır. Ateş temasını seçmişler,

Dekor ise kırmızı, turuncu, siyah ve altının çeşitli tonlarında farklı malzeme ve renklerin bir karışımı. Çökmekte olan kristal avizeler başımızın üzerinde asılı duruyor ve hiçbir masraftan kaçınılmadığı açıkça görülüyor. Çok renkli flaş ışıkları dans pistinden odaya doğru uzanıyor ve biz ana odada ilerlerken aydınlatma patlamaları sağlıyor.

Kalabalığın arasından geçip geniş dans pistine çıkıyoruz. Odanın en üstündeki büyük DJ kabininden duvarlara vuran ritimler yankılanıyor. Yüksek bir platform üzerinde yer alan büyük bir ekran, aralıklarla dans pistine hayali ateş alevleri yansıtıyor. Tavana bakarken sırtıyorum, kollarımızı kaldırırken arkadaşlarıma katılıyorum, ateşli projeksiyona dokunmaya çalışırken topuklarımızda zıplıyoruz.

Birkaç şarkı boyunca dans ediyoruz, birkaç hayran topluyoruz ama flört edecek kadar gözüme çarpan kimse yok. Arayışımı genişleterek dans pistinin diğer tarafını istekli kurbanlar için tarıyorum. "Hoşlandığın birini görüyor musun?" Esme incelediğimi fark ederek soruyor.

"Şimdiye kadar değil, ama gece daha yeni başlıyor." Kaşlarımı sallıyorum, o da sırtarak kolunu benimkine doluyor. "Hadi ava çıkalım. Kesinlikle birileriyle yatmalısın. Bu neredeyse bir geçiş töreni."

Gözlerimi deviriyorum, Esme beni dans pistinden çekerken Pen'in kolunu tutuyorum. "Ne yapıyoruz biz?" Esme barın yanında durduğunda Penelope soruyor. Ön tarafa doğru ilerleyen Esme, barmenlerden birini yakalıyor ve ona bağırarak sipariş veriyor, bara saplanmış hançerlerden tamamen habersiz diğer susamış müşterilerden uzak tuttu.

"Av için avlanıyorum." Sırtıyorum, barın etrafında takılan adamları gözlüyorum. "Ben de geleceğim," diye teklif ediyor Pen. "Siz ikinizin nasıl olduğunu biliyorum. kendi halinize bırakın."

"Onları incelemeye yardımcı olabilirsin," diye kabul ediyorum çünkü Pen'in harika bir saçmalık radarı var ve bir pisliğin kokusunu kilometrelerce öteden alabiliyor.

"Hiç bir şey kaçırıyormuş gibi hissetmiyor musun?" Esme bize yeniden katılıyor, kızılçık votkasıyla dolu bardakları dağıtıyor.

"Esme." Bir bakışla onu uyardım. "Söz vermiştin."

"Karıştırmıyorum, yemin ederim. Sadece merak ediyorum."

"Sorunuz Eric'le mi yoksa yirmi bir yaşında nişanlanmamla mı?" Penelope soruyor ve ben kural koysam da tartışıklarını tahmin ediyorum.

"Eric değil. Ondan çok hoşlanıyorum. Sana karşı iyi davranıyor," diyor Esme.

"O zaman neden benimle uğraşıp duruyorsun?" Pen içkisini h  p  rdetirken soruyor.

"Bu kadar gen   ya  ta bağlanmakla delilik ettiğini d      yorum. Hata yaptığını g  rmek istemiyorum."

Bunun iyi bir yerden geldiğini biliyorum ama Esme'yi endi  selendiren   eyin ne olduğunu da biliyorum. "Pen senin kız karde  in değil ve Eric de onun evlendiği o aldatan pislik değil."

Pen'in y  z hatları yumu  ar. "Sadece benim i  in endi  selendiğini biliyorum ve bunun i  in seni seviyorum ama ben ne yaptığımı biliyorum. Eric'i seviyorum. O benim ruh e  im ve benim i  in ba  ka kimsenin olmadığını biliyorum."

"Verity de dangalak suratlının ruh e  i olduğunu d    nd   ve bakın nasıl sonu  landı.   imdi iki k    k   ocuğuyla m  cadele eden bekar bir anne. Artık onları g  rm  yor bile. Yeni karısı ve k    k oğluyla mutlu aile rol   oynamakla me  gul."

"Bu Verity i  in berbat bir durum," diyor Pen. "Ve o hamamb  ceği gezegende y  r  yen en b  y  k s  ms  k, ama onun ba  ına gelmi   olması benim de ba  ıma geleceği anlamına gelmiyor."

Esme dudağının kenarını   iğneyerek, "Mantıksız davrandığımı biliyorum," diye cevap veriyor. "Ama d    ncelerimi saklasaydım ve sonra bir   ey olsaydı kendimi affedemezdim."

"Hi  bir   ey olmayacak," diye araya giriyorum Pen'in y  z  ndeki kederli ifadeyi g  r  nce.

  steyeceğim son   ey Esme'nin aklına     phe tohumları ekmesi. Esme'nin nereden geldiğini anlıyorum ve bu y  zden sahada oynamak ve hi  bir erkeğe bağlanmamak konusunda ısrarcı olduğunu biliyorum, ama korkularını ve g  vensizliklerini ba  kalarına yansıtamaz,     nk   bu adil değil. "Saskia Felix'le yirmi bir ya  ındayken evlendi ve Serena d  ğ  n g  n  nde yirmi      ya  ındaydı," diye hatırlatıyorum ona. "Gen   ya  ta evlenmek duyulmamı   bir   ey değil."

Esme omzumun   zerinden birine sırtarak, "Evlilik mutluluğuna   rnek olarak iki kız karde  ini de kullanman gerektiğinden emin değilim," diye cevap veriyor.

"Muhtemelen haklısın." Saskia'nın kiminle evlenirse evlensin mutlu olacağından     pheliyim ve Serena babamın en eski arkada  larından biriyle evlenerek beni   ok etti. İli  kilerini benden sakladı, ki bu hala canımı yakıyor ve bug  nlerde pek g  r    m  yoruz, bu y  zden evliliğinde mutlu olup olmadığına dair hi  bir fikrim yok. Tek bildiğim d  ğ  nden hemen sonra hamile kaldığı ve k    k yeğenim Elisa'nın   zerine titrediği.

"Ama ikisi de kocalarına deliler gibi aşık değildi," diye ekliyorum Pen'i rahatlatmak için. Kolunu okşuyorum ve gülümsüyorum. "Birbirinize sırlıslıkla aşık olduğunuz çok açık ve Eric de harika bir adam. Sana tapıyor ve sana bir prenses gibi davranıyor. İkiniz birlikte çok iyisiniz ve eğer doğru hissediyorsan, önemli olan tek şey budur. Kalbin sana ne yapmanı söylüyorsa onu yap."

"Buna gerçekten inanıyor musun, yoksa sadece barışı korumak için mi söylüyorsun?" Esme gerçekten meraklı görünerek soruyor.

"Buna gerçekten inanıyorum." İçkimden bir yudum daha almadan önce uzun sarı saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum.

"Keşke yapabilseydim." Esme'nin yüzündeki gülümseme kayboluyor ve yarı gergin bir sessizlik çöküyor.

"Hey, bunun bir kutlama olması gerekiyor, o yüzden surat asmak yok." Pen ikimizi de yanlarımızdan dürtüyor. "Asla bilemezsin, ikinizin de ruh eşi bu odada olabilir. Birbirimize karışmalıyız."

Esme bir kolunu benim omuzlarıma, diğerini de Pen'in omuzlarına doluyor. "Ben daha çok şeytan bir eş arıyorum," diye şaka yapıyor. "Ama sen yardımcı olabilirsin." Yüzünde muzip bir sırıtma beliriyor. "Ben sadece senin değersiz diye reddettiklerinin peşine düşeceğim."

"Tanrı yardımcımız olsun." Diğerlerinin nerede olduğumuzu bilmesi için Tammy'ye hızlı bir mesaj gönderirken Pen başını sallıyor. "Günün birinde bu tavrın başını ciddi bir belaya sokacak."

"Esme'nin kefaletini ödemek için orada olduğumuz sürece yok," diyorum ve cep telefonumu siyah altın rengi elbisemin küçük cebine sokuyorum.

Ellerimizde içkilerimizle etrafta dolaşılıyor, yetenekleri inceliyor, odanın etrafında tam bir daire çizerek tüm seçenekleri kontrol ediyoruz. Burada erkeklerin bir karışımı var. Yaşlı. Genç. Ateşli. O kadar da seksi değil. Birkaç erkek grubu biz yanlarından geçerken ısıklık çalıp bağırıyor ve biz de birkaç kez durup yolumuza devam etmeden önce hafif flörtleşmeler yaşıyoruz. Belki de ruh halimden kaynaklanıyor ama tanıştığımız yakışıklı erkeklerin hiçbiri bana göre değil.

"Aman Tanrım." Esme çarparak durdu ve ben de taze votka kızılıcığının bir kısmını parke zemine döktüm. "Onu gördün mü?"

"Kimi gördün?" Pen ve ben birlikte soruyoruz.

"Saverio Salerno." Dudaklarını yalıyor ve gözleri canlanıyor. Planlar yaparken kafasının içinde dönen çarkları neredeyse görebiliyorum.

"Kim olduğunu bilmeli miyim?" Adamı daha önce hiç duymamıştım. Onun görüş alanını takip ederek uzun boylu bir adamın arkasına geçiyorum, odanın yan tarafındaki VIP kapısına doğru ilerliyor. Pahalı görünen siyah özel dikim bir takım elbise giyiyor,

Koyu renk saçları kafasına oldukça yakın kesilmiş. Omuzları geniş, kolları takım elbise ceketinin kumaşını zorluyor, yani adam belli ki yırtık pırtık.

Sesini bir oktav alçaltarak, "Buranın ve birkaç sahibi," diyor. "Mafyanın bir parçası olduğu söyleniyor."

Pen ve ben bakışıyoruz. Esme'nin yüzündeki heyecanı fark edince çoktan boku yediğimizi anlıyorum. "Lütfen bana böyle bir adamın peşinden gitmekle ilgilendiğini söyleme?"

"Biliyorsun kötü çocukları severim ve meydan okumalara bayılırım."

"Ayrıca kişisel güvenliğinize çok az önem verdiğinizi ve umursamaz olduğunuzu da biliyoruz," diyor Pen, bir elini ilginç kahverengi saçlarında gezdirirken endişeli görünüyor.

"Normalde kaçamaklarını desteklediğimi biliyorsun," diyorum, "ama söylentiler doğruysa, yatmak bir yana, yüzüne bile iki kez bakman gereken bir adama benzemiyor."

Benim de asi bir yapım var, babama sorun. Eminim onun da sayabileceği uzun bir kötü davranış listesi vardır ama ben çizgiyi nereye çekeceğimi biliyorum ve işte o nokta burası. Kuru dudaklarımı ıslatıp yumuşak sarı buklelerimi omzumun üzerinden atarken bu tren enkazını nasıl başka yöne çevireceğimi düşünüyorum. "Başka bir kulübe gitmeliyiz," diye geveliyorum. "Kim bilir Vegas'a bir daha ne zaman birlikte gelebiliriz. Bir kulüp gezintisine çıkabiliriz."

Esme göz kırpmıyor. "İyi deneme, ama en azından adama bir merhaba demeden gitmiyorum."

Pen, adamın sırtına temkinli bir ifadeyle bakarak, "Bunun her yerinde kötü bir fikir yazıyor," diye mırıldandı. "Eve canlı varmak istiyorum." Esme'yi dolu bir bakışla süzüyor. "Yani, ceset torbasıyla değil."

"Tanrım, Pen. ol. Tamamen aşırı tepki veriyorsun."

Öyle olduğundan emin değilim ama adama merhaba demenin ne zararı olabilir ki? Esme'nin ne kadar inatçı olduğunu biliyorum ve direnmeye devam edersek bu onu daha da kararlı hale getirecektir.

"Merhaba diyelim ve sonra diğerleriyle konuşup kalmak mı yoksa gitmek mi istediklerine bakalım." Ben öneriyorum.

"En iyileriyle bile uzlaşabilirim." Esme sırtıyor. Pen nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ama o da mücadele etmekten vazgeçiyor. Esme bir eliyle kısa yeşil elbisesinin önünü düzeltiyor. "Nasıl görünüyorum?"

"Her zamanki gibi göz kamaştırıcı," diyorum.

Kapalı VIP alanından yaklaşık on adım ötede küçük bir grup adamla sohbet etmek için durduğunda gözlerini ona kilitleyerek, "Böyle bir adamın baş döndürme peşinde olduğundan emin değilim," diye düşünüyor.

"O hâlâ bir erkek ve hepsi penisleriyle düşünüyor." Straplez elbisemin önünü yukarı çekerek sosyal olarak kabul edilebilir bir dekolte seviyesinden fazlasını göstermediğimi kontrol ediyorum. Bir kahkaha homurtusunu bastırıyorum. Babam şu anda düşüncelerimi duyabilseydi, gurur duyardı.

"Bu berbat bir fikir," diye mırıldanıyor Pen, Esme'yi adama doğru takip ederken kolunu benimkine doluyor.

"İkimiz de Esme bir kez kararını verdikten sonra onu bundan vazgeçirmenin mümkün olmadığını biliyoruz. Ona tek başına yaklaşmasına izin veremeyiz. Eğer ona bir şey , kendimizi asla affetmeyiz."

"Biliyorum." Pen iç geçirir. "Sadece onun için endişeleniyorum. Cinsel eşitlikten ve seçeneklerini keşfetmekten yanayım ama tehlikeli pisliklerle yatma eğilimi bir gün onu ısırarak için geri gelebilir ve onun incindiğini görmek istemiyorum. Özellikle de doğum günü gecende. Bu geceyi güzel anılarla hatırlamanı istiyorum."

"Ve yapacağım." Haklı olduğumu umarak güven vermek için kolunu okşuyorum.

Tony'nin içkisine uyku ilacı katmak pek akıllıca bir hareket olmayabilirdi. Babam Las Vegas'ta korumam olmadan parti yaptığımı bilseydi çok sinirlenirdi. Bunun ne kadar kısıtlayıcı olduğunu anlamıyor. Nereye gidersem gideyim Tony'nin peşinden gelmesinin ne kadar sıkıcı olduğunu. Şimdiye kadar alışmış olmam gerekirdi, çünkü kendimi bildim bileli bir korumam var, ama bu müdahaleden ve çektiği dikkatten nefret ediyorum.

Lawson Pharma'nın milyarder sahibinin kızı olmanın kendine has avantajları ve dezavantajları var. Mahremiyet eksikliği bunlardan biri. Las Vegas'a gelmek ve Tony'nin nefesi ensemde olmadan ya da babama her ayrıntıyı aktarmadan arkadaşlarımla parti yapmak istiyordum.

Bazen sadece normal olmak istiyorum. Arkadaşlarıyla doğum gününü kutlayan, yirmi bir yaşındaki normal kadınların yaptığı tüm çılgınlıkları yapan normal bir kız. Bunu istemek çok mu kötü? Dürüst olmak gerekirse, bir cin çıksa ve yaşam tarzımızın getirdiği para ve zenginlik tuzaklarından vazgeçmem karşılığında bana normal bir hayat yaşama dileği verse, bunu gözümü kırpmadan yapardım. Bunu düşünmeme bile gerek kalmazdı. Bir saniye bile.

Yolculuk sırasında bir noktada sevişmeyi planlıyorum ve Tony'nin potansiyel seks arkadaşlarını incelemesi genellikle havayı bozuyor ve eğlencemi bitiriyor.

Bir adama bir Gizlilik Sözleşmesi verin ve ne kadar hızlı kaçtığını görün.

Sadece bir ciddi erkek arkadaşım olmasının ve sadece iki erkekle seks yapmamın ana nedeni bu.

Babam çok kontrolcüdür. Bu onun OKB'si. Bir yanımda bunu anlıyor. Zenginliği ve kötü şöhreti her türlü deliyi kendine çekiyor ve ailesini riske atmıyor. Kız kardeşlerim ve annemin de özel korumaları var ve babam da iki ya da üç korumadan oluşan bir maiyetle seyahat ediyor. Ama bazen bu bana aşırıya kaçmak gibi geliyor ve bunun ne kadarının benim güvenliğimle, ne kadarının hayatımın her yönünü bilmesi ve beni manipüle ederek kontrolün bende değil onda olmasıyla ilgili olduğunu merak ediyorum.

Neden kız kardeşlerim gibi itaatkâr olmadığımı anlamıyor. Neredeyse her konuda neden onunla tartıştığımı. Kendi planlarım, hırslarım olduğunu ve hayatta kendi yolumu çizmek istediğimi kavrayamıyor. Saskia ve Serena gibi aile şirketi için çalışmak istemiyorum ve kız kardeşlerimin U of C'de katıldığı aynı iş programına kaydolmayı reddettiğimde çılgına döndü. Seçtiğim kariyer olarak alternatif terapiyi hedefleyerek biyomedikal bilimler okumak için başvurduğumda beni reddetmekle tehdit etti, ancak annem onu ikna etti.

"Dünya'dan Sierra'ya." Pen parmaklarını yüzüme doğru şaklatıyor. "Kendinden geçmişsin kızım."

"Evet, ama şimdi döndüm." Beklenmedik bir anda durunca neredeyse Esme'nin sırtına çarpıyorduk. Adamdan sadece birkaç metre uzaktayız, ama adam takım elbiseli bir grup adamla sohbete dalmış durumda ve oraya dalmamızın Esme'nin davasına yardımcı olacağını sanmıyorum.

"Bu konuşma oldukça hararetli görünüyor," diyor Esme, bir gözünü hedefinden ayırmadan hızlıca bize bakarken.

"Bunu gitmemiz için bir işaret olarak kabul etmeliyiz." Pen son bir çaba daha gösterir. "Bu fırsatı boşa harcamayacağım." Kararlılık dolu bir bakış Esme'nin yüzü. Bu benim çok iyi bir bakış. "Sadece zamanlamayı dikkatli yapmalıyım." "bekleyelim," diye öneriyorum, boş bir yüksek masayı işaret ederek

adamların arkasında. "Bu şekilde, biz görmeden gidemez."

"İyi fikir." Başını kuvvetle sallayarak beni adamların etrafında dolaştırıyor. Tabii yanlarından geçerken gözlerini dikip bakmayı da ihmal etmiyor, çünkü kurnazlık ve Esme bir arada *yürümez*. ilgimi çektiğimi düşünmesini istemediğim için dosdoğru önüme bakıyorum. Gördüğüm kısa bakışlara bakılırsa, hepsi çok daha yaşlı, babamın yaşındalar ve herhangi birinin

Bana dokunmak tüylerimi diken diken ediyor. Esme'nin yaşılı erkeklere karşı bir ilgisi var ama genellikle *o kadar* yaşılı değiller.

Esme taburelerden birine kayıyor, stratejik olarak erkeklere dönük olanı seçiyor, Pen ve ben de diğer iki koltuğa oturuyoruz, arkamız onlara dönük olduğu için mutluyuz. İçkilerimizi bırakıp birkaç dakika boyunca kısık sesle konuşıırken, Esme gözünü diktiği adama dikkatle bakıyor.

"ok açık konuşıyorsun," diyor Pen.

"Mesele de bu zaten," diye cevap Esme'den önce.

"Aynen  yle." Esme sırtıyor. "Benimle birkaç kez göz göze geldi, yani işe yarıyor." Omuzlarımızın üzerinden göz temasını sürdürürken pipetinden gürültülü bir şekilde içiyor. "Ve başılıyoruz," diye ekliyor, omuzlarını geriye çekerek, sırtışı genişıliyor. "Bu taraftan geliyor." Bize ihtiyatlı bir bakış fırlatıyor. "Bırak konuşımayı ben yapayım. Tamam mı?"

"Güven bana," diyorum içkimi bitirirken. "O tamamen senin."

OceanofPDF.com

"H Merhaba hanımlar." Derin, zengin sesi kulaklarımı doldururken nefesi yüzümün yan tarafını yelpazeliyor ve ben otomatik olarak kaskatı kesilerek doğruluyorum

Ona bakmayı reddederek dosdoğru önüme bakarken omurgam. Vücudundan zehirli dalgalar halinde ısı yayılıyor ve kolu benimkine değdiğinde sarsılıyorum. Kişisel alan kavramını anlamıyor mu? Ve neden *bana* bu kadar yakın duruyor? Son on dakikadır onunla göz göze gelen ben değilim ki.

"Sana da merhaba." Esme'nin geniş gülümsemesinden güven damlıyor ve onun bakışlarını tutmaktan çekinmiyor.

"Kulübümün keyfini çıkarıyor musunuz?" diye soruyor, sahibi *olduğunu* doğrulayarak. Umarım Esme'nin haklı olduğu tek konu budur.

"Hem de çok," diye yanıtlıyor. "Burası inanılmaz bir yer." "Peki ya arkadaşların?" diye soruyor.

Kendini tam önümde yeniden konumlandırırken hava bozuluyor ve beni yukarı bakmaya zorluyor. Gece kadar karanlık gözler hemen ilgiyle benimkilere kilitleniyor ve beni pervasızca kontrol ederken şok olmuş nefesimi bastırıyorum.

Varsayımlarım doğruymuş. Kesinlikle daha yaşlı. En az kırk. Yaşını saptamak zor çünkü yüzü fena halde yara bere içinde ve cildi çürüklerle dolu. Armani takım elbisesi dar, çok az şey saklıyor ve yapılı ama zayıf olduğunu söyleyebilirim.

Kaşlarını kaldırıp cevap bekliyor. Pen'i fark ettiğinden bile emin değilim ve onun yanımda sessiz ve hareketsiz olduğunu düşünürsek, ona cevap vermek bana düşüyor. "Harika bir gece geçiriyoruz. Teşekkür ederim," diyorum, yüzümü bu kadar dikkatle incelemesinden nefret ederek.

Esme, "Bugün Sierra'nın yirmi birinci doğum günü," diye ekliyor ve ben de ona hançerimi fırlatıyorum. Bu ne lan? Bunu ona neden söylesin ki?

"Bu doğru mu?" diye soruyor, benimle göz temasını sürdürerek. Gözleri aslında siyah değil; kahverenginin çok koyu bir tonu ama tamamen sinir bozucu. Sorgulayıcı bakışlarının yoğunluğu daha önce karşılaştığım hiçbir şeye benzemiyor ve içim titriyor. Adam güç ve tehlike çılgınlıkları atıyor ve içimdeki alarm sistemi çıldırarak beni zorluyor. Beni tepeden tırnağa içine çekerken bakışlarındaki açlığı gizlemek mümkün değil ve bu sadece endişemi artırıyor.

Ona başımı sallayarak karşılık veriyorum, koltuğumda kıpırdanıyorum, onun tekil ilgisinden son derece rahatsız oluyorum. Annesi ona bakmanın kabalık olduğunu hiç söylememiş miydi?

Kolunu kaldırıp parmaklarını şıklatıyor, hâlâ bana bakıyor, sanki gözleri gözlerime yapışmış ve bunu kontrol edemiyormuş gibi. Hemen bir garson yaklaşıyor. "Güzel doğum günü kızı ve güzel arkadaşları için en iyi şampanyalarımızdan bir şişe" diye rica ediyor.

"Hemen geliyorum, Bay Salerno. Efendim." Garson korkmuş bir halde kaçtı ve ben onun nasıl hissettiğini biliyorum.

"Bu çok cömertçe," diyorum. "Ama gerekli değil." Bu adamdan hiçbir şey almak istemiyorum. Bana hiçbir şeyi bedavaya vermeyen bir tip gibi geliyor. Bir bedeli olacak ve bu her zamanki para birimi olmayacak.

"Bana Saverio diyebilirsin." Davetsizce elimi tuttu. "Hanımefendi?"

"Lawson," diye mırıldanıyorum, elimi ağzına götürüp öperken omurgamda oluşan tiksinti ürpertisini bastırmak için kendimi zor tutuyorum. Dudakları tenimde oyalanırken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Bakışları beni yutuyor ve utanmadan öne çıkıyor, hiçbir şeyi saklamıyor. İstedikini elde etmeye alışkın adam olduğunu söyleyebilirim ve beni bu kadar çok istiyor gibi görünmesi beni dehşete düşürüyor.

Bunun için Esme'yi öldüreceğim.

"Peki, buraya iş için mi yoksa zevk için mi geldiniz?" Esme dirseklerini stratejik bir şekilde yüksek masaya dayayıp öne doğru eğilerek, geniş göğüs dekoltesini net bir şekilde görmesini sağlayarak soruyor. Normalde erkeklerin ayaklarına kapanmasına neden olan baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle göz kırpmıyor.

Bakışlarını benimkilerden çekip parmaklarımı serbest bırakıyor ve ben de tuttuğum nefesi bırakıyorum. Esme'ye verdiği gülümseme düpedüz korkutucu. İlk bakışta hoş. Ta ki ağzının gerginliğinin ardındaki kızgınlığı ve gözlerindeki ölümcül parıltıyı görene kadar. Sözünün kesilmesine alışık olduğunu sanmıyorum ve bundan kesinlikle hoşlanmıyorum.

Onun korkutucu bakışları altında sinen Esme'nin gülümsemesi duraksıyor.

"İş," diyor kesik bir ses tonuyla. "Güzel doğum günü kızıyla tanışmak kesinlikle büyük bir zevk olsa da," diye ekliyor ve odağını bana çeviriyor.

Esme'nin omuzları bir an için çöküyor, sonra omuz silkerek yüzüne yeniden bir gülümseme yerleştiriyor. Bu kadar kolay pes etmek ona göre değil ama o da pragmatist biri. Kaybedilmiş bir davayı gördüğünde anlar. Ayrıca bir erkek yüzünden asla kavga etmemek gibi bir kuralımız var. Yine de, bu adama hiç ilgi duymadığımı tepkilerimden anladığına eminim.

Ona tekrar bakıyorum, şu anda Yaralı Yüz Salerno'nun arkasında duran adamlar göz göze geldiğini görünce şaşırıyorum, neden olduğu karmaşadan habersiz. Saverio bariz bir arzuyla beni süzüyor ve ben Tony'ye uyuşturucu verme kararımın pişmanlık duyuyorum. Bir kez olsun korumamın burada olmasını isterdim. Masanın altında Pen diğer elimi tutuyor ve destek olmak için sıkıyor. Pen'in hiç bu kadar sessiz olduğu bir zamanı hatırlamıyorum ve bu çok anlamlı.

"Siz nefes kesici bir yaratıksınız, Bayan Lawson. Gerçekten enfes."

Yaratık. Gerçekten mi?

Elini başıma götürüp baş ve işaret parmağıyla saçımın birkaç telini sanki Tanrı vergisi bir hakkı varmış gibi izinsiz dokunduğunda panik geri geliyor. Başka biri olsaydı onu iter ve defolup gitmesini söylerdim ama bu adam sıradan biri değil, en kötü türden bir yırtıcı ve sadece bir aptal onun gazabını göze alır, bu yüzden dudaklarımı büzüyorum ve korkumu gizleyebilmek için dua ediyorum.

"Hiç bu kadar altın sarısı, bu kadar saf, bu kadar büyüleyici sarı saç görmemiştim."

"Teşekkür ederim." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. Saçlarımı okşamaya devam ediyor ve ben ağzımın içini sertçe ısırıp ellerimin üzerine oturarak ellerini tokatlamamak için kendimi zor tutuyorum. İçimden bir ürperti geçiyor ve soğukkanlılığımı korumaya çalışsam da damarlarıma sızan, o bana bakmaya devam ettikçe her yerime işleyen endişeyi dizginlemek zor oluyor.

Beni çok korkutuyor ve kimse de ona bu saçma davranışından dolayı seslenmiyor, bu yüzden bunun bir norm olduğunu tahmin ediyorum. Beni gözleriyle ne kadar çok tahrik ederse, ben de o kadar dehşete düşüyorum.

Esme nasıl olur da böyle bir adamla ilişki kurmayı düşünebilirdi?

Gerçekten korkutucu ve onda çekici hiçbir şey bulmuyorum. Kısaca, bu düşünceleri bir kenara itmeden önce o yara izlerini nasıl aldığını merak ediyorum çünkü

Aşırı aktif hayal gücümü de işin içine katmadan zaten yeterince korkmuş durumdayım.

Adam hâlâ bana bakıyor, saçlarımı okşuyor ve bakışları beni tepeden tırnağa tararken ağzından salyalar akıyor. Pen vücudunu benimkine bastırarak sessiz bir destek sunuyor. Vücudu titriyor ve onun da korktuğunu biliyorum. Beni gözleriyle soymayı bırakması için ona bağırarak istiyorum ama ses tellerim korkudan felç oldu ve ilahi müdahale için dua etmeye başladım.

Saverio en ufak bir dokunuşta beni ezecek ve yatak odasında sertleşmeyi seven bir adama benziyor. Bazı kadınların hırpalanmaktan hoşlandığını biliyorum ama ben onlardan biri değilim. "Patron." Esme'nin dikkatini yönelttiği adam ona doğru yaklaşıyor.

Saverio'nun yanında, kulağına bir şeyler fısıldıyor.

Saverio başını sallıyor, saçımı bırakıyor ve garson şampanyalarımızla tekrar geldiğinde kenara çekiliyor. "Gitmem gerekiyor. İlgilenmem gereken bir iş var."

Şükürler olsun. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum," diye yalan söyledim, ellerimi kucağıma koyarak. "Ve şampanya için teşekkür ederim. Çok cömertsiniz."

"O zevk bana ait Bayan Lawson." Parmaklarını şıklatıyor ve başka bir adam koşarak geliyor. İsim etiketinde sorumlu müdür olduğu yazıyor. "Bay Landers. Lütfen Bayan Lawson ve arkadaşlarına Givenchy standına kadar eşlik edin ve ne istiyorlarsa getirin."

İtiraz etmek için ağzımı açtığımda Esme beni masanın altından tekmeliyor. Reddetmemem için yalvaran bir bakışla beni süzüyor. Bu adamdan daha fazla "beleş" kabul edeceğimi düşünüyorsa beni çok iyi tanımıyor demektir.

"Tekrar görüşene dek." Saverio yanındakilerle birlikte ayrılmadan önce bana son bir kez müstehcen bir bakış attı.

Masaya yığılıyorum, nefesimi püskürte püskürte veriyorum, gittiği için rahatlıyorum.

"Beni takip ederseniz," diyor Bay Landers, kolunu iki yana açıp beni ileriye doğru yönlendirerek.

"Partimizin geri kalanını beklememiz gerekiyor," diye cevap veriyor Esme, buz kovaşından pahalı şampanya şişesini alıp bardaklara doldurmaya devam ederken umursamaz görünüyor. "Yoldalar."

"Pekâlâ. Birkaç dakika içinde size eşlik etmek için geri döneceğim," dedi yürümeden önce.

Dirseklerimi masaya dayayarak Esme'ye doğru eğiliyorum. "Diğerlerine mesaj at.

Onlara söyle."

"Aklını mı kaçırdın sen?" Sanki beynim kafatasımdan kaçmış gibi bana bakıyor. "VIP alanına girmek için kaç kızın cinayet işleyeceğini biliyor musun? Ve Givenchy kabinini bizim için ayırıyor. Lanet olası *Givenchy* kabini!" diye ciyaklıyor, ellerimi sıkıyor. "Genelde ünlüler için ayrılır. Hadi, Sierra. Bu şansı kaçıramayız."

"O adam ödümü koparıyor ve onunla arama olabildiğince mesafe koymak istiyorum," diyorum tabureden kaymadan önce.

"Ben Sierra'ya katılıyorum," diyor Pen taburesinden kalkarken. "Gidebileceğimiz bir sürü başka kulüp var."

"O kadar da korkunç değildi," diye itiraz ediyor Esmе.

"Çünkü diğer adamlarla göz göze gelmekle o kadar meşguldün ki yaydığı titreşimleri fark edemedin." Pen kolumu tuttu. "Sana bakma şekli beni ürküttü." Gözle görülür bir şekilde titriyor.

"Bir de bana sor." Ellerimi kalçalarımaya koyarak Esmе'ye ölümcül bir bakış attım. "Bugün benim doğum günüm ve ben rütbemi geri alıyorum. Gitmek istiyorum. Şimdi, fikrini değiştirip benim için geri gelmeden önce."

"İşte buradasın!" Tammy çığlık atarak kollarını arkamdan bana doluyor. "Nereye gittiğini bilmiyorduk," diye ekliyor, kelimeleri geveleyerek etrafımda doluyor ve kolunu Esmе'nin omuzlarına doluyor.

Heather biraz özür dilemiş gibi görünerek, "Hesabı kabartmış olabiliriz," diyor.

"Bu konuda endişelenme. Babam bu konuda iyidir."

Babam bu hafta sonunun masraflarını karşılamak için siyah kartıma bir ton ekstra para yükledi ki bu çok saçma ve gereksiz çünkü hesabımda zaten küçük bir ulusu besleyecek kadar para var. Benim kız kardeşlerim gibi olmadığımı unutuyor. Her ay tasarım kıyafetlere, çantalara ve ayakkabılara binlerce dolar harcamıyorum ve her gün güzellik salonuna ya da estetik cerraha gitmiyorum. Artık evlendiler, en azından babam artık astronomik faturaları ödemiyor.

Benimle konuşmak için zaman ayırsaydı, babam hakkımda bunları bilirdi. Ama benimle birlikte olmaktansa para saçmayı tercih ediyor. İki kız kardeşim de yirmi birinci yaş günleri için The Drake Hotel'de lüks partiler vermesine izin verdi. Partiler onun eski ahablarıyla doluydu ve Serena'nın partisinde o kadar sıkılmışım ki masanın altında uyuyakalmışım. Masa örtüsü tarafından gizlendiğimi fark etmemiştim ve gecenin sonunda beni bulamayınca babam neredeyse polis çağıracaktı. Ondan sonra bana iki hafta ceza verdi. Hepsi 16 yaşındaki benim uyuyakalmaya cüret etmem yüzünden oldu. Bu yüzden, annem bana

bana aynı parti seçeneğini sundu, ben de hiç düşünmeden onu geri çevirdim. Sanırım rahatlamıştı.

"Aman Tanrım, vay canına. Bu müthiş bir şey! Buradaki VIP odasının berbat olduğunu duymuştum." Ben sohbete yeniden katılırken Tammy çığlık atıyor.

İnledim. "Yine başlama. Sahibiyle tanışmadın. Beni ürkütüyor."

Esme dudaklarına yeni bir kat parlatıcı sürerken, "O kadar da kötü değildi," diyor.

Pen kolunu benim koluma dolayarak, "Kahvaltıda köpek yavrusu yiyen bir adama benziyor," diyor.

Esme başını geriye atıp gülerek, "Ve öğle yemeği için amcıklar," diye takılıyor. Ona bir bakış fırlatıyorum. "Ne? Tam da bunun içine girdi." Beni yanımdan dürtüyor. "Komik olduğunu kabul etmelisin."

"O adamın hararetli bakışları arasında sıkışıp kalmanın komik bir yanı yok. Güven bana. Bana nasıl baktığını düşündükçe kendimi hasta hissediyorum."

"O şimdi gitti ve onu duydunuz, işi var, bu yüzden onu bir daha görmeyeceksiniz."

"Hayır. Gitmek istiyorum." İş bittikten sonra beni aramak gibi bir planı olmadığını düşünecek kadar saf değilim.

Yuhalama sesleri yükseliyor ve diğer altı kız kalmam için yalvarırken ben Pen'in kolunu tutuyorum. Arka planda, biz tartışırken geri çekilen menajerin yüzündeki sinirli ifadeyi görüyorum. "Haydi, Sierra." Tammy ellerini omuzlarıma koyuyor ve yalvaran bir bakışla beni sabitliyor. "Bırak kendini! Bugün senin doğum günün ve biz de *Günah* Şehri'ndeyiz, o yüzden biraz *günah işle*; yoksa neden Tony'ye ilaç verelim ki?"

Geçerli bir nokta. Ama yine de. Belki Yaralı Yüz Salerno mafyada değildir. Belki de görünüşü ona bu ünü kazandırdı, ama öyle olup olmaması şu an konumuzun dışında. Onun radarındayım ve radarından çıkmayı tercih ederim. Burada takılmanın bana bir faydası olmaz. "VIP odasına başka bir yerden girebiliriz," diyorum, babamın adının buralarda işime yarayacağını umarak.

"Bu saatte olmaz," diyor Esme. "Tanınmış bir ünlü değilseniz genellikle önceden ayarlamamız gerekir."

Heather, "O adamın sana yaklaşmasına izin vermeyeceğiz," diyor ve diğerleri de başarıyla onaylıyor.

Esme, "Biz yedi kişiyiz ve onun sana on adım yaklaşmasına izin vermeyeceğiz," diye onaylıyor.

"Bana aptalmışım gibi davranma, Esme. O adam her zaman istediğini alır ve bir grup kız onun yoluna çıkamaz."

"O zaman buna ne dersin?" Esme dudak parlatıcısını elbisesinin ön kısmına sıkıştırıyor ve bana doğru yürüyor. "Bir saatliğine gidelim, sonra ayrılırız. Daha yeni bir toplantıya girdi ve ondan önce biteceğini sanmıyorum. Böylece biz Flame'deki VIP odasında parti yaptığımızı söyleriz, sen de adını vermeyeceğim kişiden kurtulursun."

Diğerleri beklentiyle bana bakıyor, heyecanları yüzlerinden okunuyor ve ben de Debbie Downer olmak istemiyorum. "Ugh." Ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum. İçimden bir ses kaçmamı söylüyor ama kalbim arkadaşlarımı mutlu etmek istiyor.

"Bebeğim." Esme gözlerini ciddiyetle bana diyor. "Gerçekten benim ya da Pen'in sana bir şey olmasına izin vereceğimizi mi düşünüyorsun?" Heyecan gözlerini aydınlatıyor. "Böyle bir kulüpte VIP odasına girmek neredeyse imkânsız. Eminim baban bile senin için bunu organize edemezdi. Bunu geri çeviremezsin. Tüm o ateşli zengin erkekleri ve bedava şampanyayı düşün. Doğum günü hafta sonun rezil bir şekilde yaşayacak. Yaşlandığımızda, saçlarımız ağardığında ve dans ayakkabılarımızı çoktan bıraktığımızda bile hâlâ bunu konuşuyor olacağız." Ellerini omuzlarıma koyuyor. "Sadece bir saat. Lütfen Sierra. Lütfen evet de."

İç çekiyorum, zaten aynı fikirde olacağımı biliyorum. Pen'e bakıyorum ve onun da yüzündeki teslimiyet ifadesini görüyorum. Oylamada yenildik ve ikimiz de bunun farkındayız. "Sen iflah olmazsın. Ama en iyi avukat sen olacaksın çünkü sana hayır demek imkânsız."

"Whoop!" Neşeyle ciyaklayarak beni kucakladı. Diğerleri de etrafımda toplanıyor ve grupça sarılıyor. "Çok eğleneceğiz," diyor Tammy. "Pişman olmayacaksın!"

"Umarım değildir," diye mırıldanıyorum, kulağımda bunu yapmamam için bağırın küçük sesi açıkça görmezden gelirken müdürü başımla selamlıyorum.

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

I Burbonumu yavaşça yudumluyorum, bu gece aklımı başımda tutmak istiyorum. Babam ilk kez önemli bir toplantıda onu temsil etmem için bana güveniyor ve bunu edemem. Bu noktaya gelmek yeterince uzun sürdü, ve gerilemeye hiç niyetim yok.

Salerno bizi kırk dakika bekletti, bu da beni kızdırdı. New York ve Las Vegas arasındaki ilişkiler bir süredir istikrarsızdı ama bu akşam bunu ele almak niyetindeyim. Bu yüzden kızgınlığımı bir kenara bırakıp buraya ne yapmaya geldiğime odaklandım.

Kulübünün özel bodrumundayız. Bir iş toplantısı için tuhaf bir yer ama Sin City'de iş ve kadınlar el ele gidiyor gibi görünüyor. Salerno ve adamları rahatlar, pelüş kadife koltuğa yaslanıp odayı inceliyorum.

Sol tarafımdaki arka duvarın yanında dönen aynalı bir bar yer alıyor. Sağımda küçük bir sahne ve birkaç direk donatılmış kare bir dans pisti var. Mekânın geri kalanı oturma alanlarından oluşuyor. Şık alçak kanepeler ve rahat yüksek arkalı koltuklar küçük siyah parlak masaları çevreliyor. Buranın dekoru da üst kattaki ana kulübe benziyor; siyah, altın, kırmızı ve turuncunun bir karışımı. Aydınlatma loş ve müzik arka planda sürekli bir uğultu halinde.

Gözlerim barın en sağındaki, birkaç yatak odasının bulunduğu üst kata çıkan merdivenlere takılıyor. Salerno'nun uyuşturucuyla beslenen seks partilerine dair hikâyeler yaygındır. En azından bu sefer, birkaç yıl önce babamla buraya en son geldiğimde bir tanesine katıldığım için ne bekleyeceğimi biliyorum.

Salerno nihayet konuşmayı açtığında, "Angelo'nun ya da diğer New York patronlarının burada olmamasına şaşırdım," diyor. Bana bakarken sandalyesinde arkasına yaslanıyor. Karşılaştığı herkesin gözünü korkutmayı seviyor ve kara bakışları dillere destan. Ama içime Tanrı korkusunu yerleştirmek için bundan çok fazlası gerekecek.

Yanında müsteşarı Greg Gambini'yi getirdi; Greg Gambini'yle boy ölçüşebilecek bir şöhrete sahip, kaba saba bir adamdı; Fabrizio Russo, birkaç kıdemli kaptanı ve bir avuç sadık *soldati*. Bizim beş adamımıza karşılık onlar on bir kişi, ama kendi topraklarında bir güç gösterisi bekliyordum. Askerleri hariç, diğerleriyle daha önce tanışmıştım.

Salerno Vegas'ta küçük ama sıkı bir gemi işletiyor. Her zaman bizim düşüncelerimize uymayan kendi kuralları, kendi iş yapma şekli var. Kişisel olarak kadınlara davranışlarından nefret ediyorum ama diğer her konuda çağa ayak uyduruyorlar. ABD'deki pek çok ailenin aksine.

"Philadelphia, Florida, Los Angeles ve Boston'da benzer toplantılara katılıyorlar," diye teyit ettim.

Çenesinde bir kas kıpırdadı ve sandalyesinde doğruldu. Adamları sertleştiriyor, temkinli ifadeleri bana odaklanıyor. Arkamda Leo'nun belindeki silaha uzandığını hissediyorum.

"Yani beşliden biriyle görüşmeye layık görülmedik mi?" Salerno, sesi ölümcül derecede sakin, yüzü herhangi bir duygudan yoksun, diyor.

Odadaki atmosfer belirgin bir şekilde bozulur.

Leo soğukkanlılıkla, "Bennett Mazzone'nin varisi ve bir gün New York'un en güçlü patronu olacak," diye yanıtlıyor.

ABD'nin en güçlü patronu olma planlarımdan bahsetmediği için memnunum çünkü özgüven ile kibir arasında ince bir çizgi vardır. Ve akıllı bir adam, zamanlama uygun ve başarı kaçınılmaz olana kadar planını asla açıklamaz.

"Ben'in buraya gelmeyi seçmiş olması, varsayılan değeriniz hakkında bilmeniz gereken her şeyi size anlatmalı."

Bir elimi kaldırıp asabi patronumu susturuyorum. Leo'nun minnettar olduğum pek çok yeteneği var. Diplomasi normalde bunlardan biri değildir. "Buradayım çünkü gelecek için aynı değerleri ve tutkuları paylaşıyoruz." Bileğimi bir dizimin üzerinde çaprazlarken içkimi yudumluyorum, yüzümde hiçbir duygu belirtisi yok.

Russo bana ezmek istediği bir böcekmişim gibi bakarak, "Komisyon işi için burada olduğunu sanıyordum," diyor.

"Öyleyim ama amaçlarımız aynı."

"Dinliyorum," diyor Salerno, gözleri yüzümü delip geçiyor.

"Bildiğiniz gibi Komisyon uzun yıllardır feshedilmiş durumda." Salerno,

"Chicago ayrıldığında dağıldı," diye ekliyor.

Tarih dersi.

Bu dünyaya sürüklendiğimde yaptığım ilk şeylerden biri geçmişini incelemek, aileler ve düşmanlarımız hakkında bulabildiğim her şeyi tüketmek oldu.

"Onlardan daha önce bahsetmemiş olmanız ilginç," diye ekliyor.

"New York ve Chicago arasındaki ilişkiler hâlâ kopuk."

Bir kahkaha attı. "Bir politikacı gibi konuşuyorsun, evlat. Duyduğum söylentiler doğru."

Onun çıkışını görmezden gelerek devam ediyorum, Vegas'lı patrona bakarken bardağımdaki burbonu döndürüyorum. "Şimdilik Chicago bu sürecin dışında."

Salerno nefesinin altında ısıklık çalıyor. "Outfit'in gazabını riske mi atacaksın? Sicilyalıları kızdırma riskine mi giriyorsun?"

"*Şimdilik* dedim." Öfkemi kontrol altında tutmak için çok çalışıyorum. Eğer bu şerefsiz sözümü kesmeden konuşmama izin verseydi, bu iş bütün gece sürmeyebilirdi.

"Sakin ol, evlat." Kaşlarını sallıyor ve ben de kafasına bir kurşun sıkmak istiyorum. Eğer bana bir kez daha evlat derse, bunu yapabilirim. "The Outfit ile kendi sorunum var."

Bu benim için yeni bir haber.

La Cosa Nostra on dokuzuncu yüzyılda Sicilya'da ortaya çıkmıştır, ancak ABD'deki örgüt sadece içki yasağı döneminde kurulmuş ve Sicilya'dan tamamen bağımsız olarak faaliyet göstermiştir. Ta ki Giuseppe DeLuca neredeyse otuz yıl önce Chicago'da iktidarı ele geçirene kadar ve her şey değişti çünkü Outfit'in yeni lideri Komisyon'un kararını kabul etmeyi reddetti ve işleri kendi bildiği gibi yapmaya karar verdi.

Komisyon otuzlu yıllarda Lucky Luciano tarafından kurulmuş ve deyim yerindeyse tüm İtalyan Amerikan mafya örgütü için bir yönetim kurulu görevi görmüştür. New York, beş aileye sahip tek eyalet olarak kontrol oylarına sahipti. Outfit'in her zaman içerlediği bir şey. DeLuca Chicago'da kontrolü ele geçirdiğinde, bunu Sicilya'daki daimi ikametgahından yaptı ve patronu Gifoli'ye buradaki gösteriyi yönetmesini emretti

onun yerine. Bu daha önce duyulmamış bir şeydi ve yüzünü göstermeyi reddettiğinde Komisyon onun otoritesini kabul etmeyecekti.

Bir bölünme meydana geldi, Komisyon sonunda dağıldı ve aileler o zamandan beri bağımsız olarak faaliyet gösterdiler. DeLuca bugüne kadar alt patronu aracılığıyla yönetmeye devam etti ve diğer patronların hiçbirisi adamla tanışmadı. Şaşırtıcı bir durum ama herkes bunu anlamaya çalışmayı yıllar önce bıraktı. Gerçek şu ki, Chicago geliyor ve New York'un ardından ikinci en büyük organizasyon olmaya devam ediyor.

Bundan sonra, çoğunlukla işleri kolaylaştırmak için bazı aileler arasında ittifaklar gelişti. Salerno ile uyuşturucu tedarikimizin bir kısmının Las Vegas'a sağlayan bir anlaşmamız var ve o da New York'a güvenli nakliyeyi organize ediyor. Pek çok ailenin benzer anlaşmaları var ama ilk kez daha resmi bir yapı deniyor. Bu cesur bir hareket ama yapmamız gerektiğini düşünüyorum. Sonunda beş patron kabul etti ve biz de harekete geçiyoruz.

Salerno'nun Chicago'yla tam olarak ne alıp veremediği olduğunu merak ederek kaşlarımı çatıyorum ama o elini sallayarak ilgimi dağıtıyor ve beni daha da öfkeliyor. Damarlarımda kan kaynıyor ama dış görünüşümde İsviçre'yim. "Sicilyalıların bu planın dışında olması sadece cazibeyi artırıyor."

"Şimdilik" kısmını çoktan unuttu. Eğer Bratva ile işler kızışırsa, ki öyle olacağından şüpheleniyorum, tüm ailelerin tekrar bir araya gelmesine ihtiyacımız olacak. Chicago da dahil.

"New York, başlangıçta gayri resmi ittifaklar yoluyla Komisyon'u yeniden başlatmak istiyor, bunu zaman içinde genişleteceğiz."

"Neden?" Saverio omuz silkiyor. "İşler yolunda gidiyor, neden bozuk olmayan bir şeyi düzeltmeye çalışalım ki?"

"Ruslar giderek artan bir endişe kaynağı ve oluşturdukları tehdidi kontrol altına alabilmemiz için tüm İtalyan Amerikalı aileleri bir araya getirmemiz gerekiyor." Mücadele edilmesi gereken başkaları da var. İrlandalılar, Arnavutlar ve Triad New York'ta bir sorun haline gelebilir. Ancak bu grupların hiçbirisi acil müdahale gerektirmiyor çünkü sayıları az ve kontrolleri zayıf. Ama radarımdalar ve her şeyi yakından takip ediyorum.

Gambini'nin sert bakışlarını soğuk bir kayıtsızlıkla karşılayarak içkimden bir yudum daha alıyorum. Damarlarında biraz Rus kanı akıyor. Uzaktan, anne tarafından. Babası seçkin bir İtalyan Amerikan ailesinden geliyor ama Rus DNA'sı onu hedef haline getiriyor.

Şimdi bana bakıyor, sanki varlığımın üzerinde tepinmek için bir bahanesi olsun diye ona bir hakaret savurmamı bekliyor.

Bu adam rakiplerini çıplak elleriyle ezmesi ve hayatı tamamen küçümsemesiyle tanınır. Üzerine hapsirirsiniz sizi terlemeden öldürmesi muhtemeldir. Çoğu kişinin bilmediği şey ise onun çok zeki olduğudur. Saverio Salerno gibi kurnaz bir adam, masaya getireceği başka önemli yetenekleri olmadığı sürece vahşi bir katili patronu yapmaz.

Salerno bardağına biraz daha viski doldurarak, "Ruslar tehdit değil," diyor.

Yirmi bin dolarlık Old Rip Van Winkle şişesini kaptdığım gibi, burbonu masaya geri koymadan önce kendi içkimi dolduruyorum. "Rakamları bizimkilerle uyuşuyor."

"Örgütsüzler, sadakatsizler ve onurlu insanlar değiller."

"Bunların hepsi doğru, ama ne kadar süre için? Beni endişelendiren bir istihbarat aldım. Ruslar harekete geçerse bize zarar verebilirler. Onlara bu fırsatı vermek niyetinde değiliz."

"Kendi bölgemi savunabilirim. Komisyon'u yeniden diriltmeyi neden kabul edeyim? Daha büyük bir savaşa girmeyi?" Salerno içkisini boşaltıp bir tane daha dolduruyor.

"Bölgenizi şimdi savunabilirsiniz, ama ne kadar süreyle? Bu olacak ve bağımsız kalmayı seçenler açık hedef olacaklar. Ruslar birleşir ve sayılarının gücüyle size saldırırlarsa, düşmemeniz mümkün değil. Bağları güçlendirmek mantıklı."

Salerno, "Ruslar kapıma dayanırsa, o orospu çocuklarının her birini kendim öldürürüm" diyor ve bu saçmalığa gerçekten inanıp inanmadığını merak ediyorum.

"Ve sen ya ölmüş olacaksın ya da bir hapisane hücresinde." Ayağımı yere koydum ve biraz öne eğildim. "İşleri geleneksel yöntemlerle yapmaya devam edemeyiz Saverio. Cebimizde , avukatlar ve kolluk kuvvetleri olsa bile, bu RICO yasaları kısıtlayıcı. Artık etrafta dolaşıp bize komik gelen herkesi öldüremeyiz." Gambini'ye yan gözle bakıyorum ve herif homurdanıyor. "La Cosa Nostra'nın diğer şirketlerden bir farkı yok. Uyum sağlamak, gelişmek ve büyümek zorundayız, yoksa hayatta kalamayız."

Salerno kapıda duran adamlardan birine parmaklarını şıklatarak, "Bazı çabalarınızı duydum," diyor. Adam sözsüz bir anlaşmayla uzaklaşır. "Ne yapmaya çalıştığınızı duydum."

"Zaman değişiyor beyler." Kaptanlarıyla, meraklı bir Russo ve isteksiz bir Gambini ile göz göze geliyorum. "Uyum sağla ya da öl."

OceanofPDF.com

"Katılıyorum ve bağları güçlendirmek akıllıca olur." Salerno başıyla onaylıyor ve ben de yumruğumu suratına indirmek istiyorum.

Orospu çocuğu sadece beni test ediyordu.

Bardağımı daha sıkı kavırıyor, kendimi bir çıkmazdan kurtarmaya çalışıyorum. Sekiz yıldır uzun süreli bir sınavdayım ve bundan bıktım. Bir asker olarak bedelimi ödediğim ve rütbelerimi yükselttiğim sürece, babamın yanındaki yerimi sorgusuz sualsiz, başka bir teste tabi tutulmadan kazanacağımı sanıyordum, ama belli ki aklanmaktan çok uzağım ve kimse beni test etmeyi bitirmedi.

"Bu da beni gecemizin eğlence kısmına geçmeden önceki son işimize götürüyor." Sırıttıyor ve ben sandalyemde huzursuzca kayıyorum, ne olacağını biliyor ve mazeretlerimi bildirip gidebilmeyi diliyorum. Bunu yapmak ev sahibimizin şerefini lekeleyeceği için geceyi fahişeler ve seks köleleriyle geçirmeye razı oluyorum. Bağırsaklarım çalkalanıyor ve büyük bir doz burbonu yudumluyorum, ekşi elma ve karamel notalarını ve boğazımdan aşağı kayan rahatlatıcı ılık sıcaklığı memnuniyetle karşılıyorum. Sarhoş olmak bu geceyi atlatmamın tek yolu olabilir. "Babanın teklifime bir cevabı var mı?"

Yine bu saçmalık. Dişlerimi azı dişlerime kadar gıcırdatıyorum, cevap vermeden önce kafamda ona kadar sayıyorum. "Bir çocuk gelinle evlenmeyeceğim," diyorum ona açık açık. "Ve bu gereksiz. Ailelerimizi birbirine bağlamak için gereken tek şey daha güçlü iş ittifakları kurmak ve yeni bir Komisyon çatısı altında birleşmek."

Eğer istediğim gibi olursa, patron olduğumda, görücü usulü evlilikler gibi bazı eski geleneklerin değiştirilmesi için dilekçe vereceğim. Ben

naif. Kim olduğumuzun bir kısmının eski yöntemlere gömülü olduğunu biliyorum ve değiştirmek için anlaşılmaya varamayacağım bazı şeyler var, ancak kadınlar ve toplumumuzdaki rolleri söz konusu olduğunda barbarca uygulamalar tutkulu olduğum bir şey.

Annem için bir şey yapamadım ama belki onun yaşadıklarını başka kadınların yaşamamasını sağlayarak suçluluk duygusunu biraz olsun hafifletebilirim.

Saverio, "Ses tonunuzu beğendiğimden emin değilim," diyor, havada yeni bir düşmanlık katmanı süzülüyor.

"Size ya da Anais'e saygısızlık etmek istemem ama babama evlenmeye niyetim olmadığını söyledim. *La famiglia*'ya karşı görevlerimi ciddiye alıyorum ve *herhangi biriyle* evlenmek konumumu zayıflatacaktır."

Mazzone mirasını devam ettirecek varisler verecek güzel ve terbiyeli bir kadınla evlenmem bekleniyor. Oysa eşler aksesuardan biraz daha fazlasıdır. Yerinde tutulması gereken kafesteki kuşlar ve ne kendimi ne de herhangi bir kadını bu kadere maruz bırakmak için hiçbir arzum yok.

Dünyamızdaki pek çok erkeğin görücü usulü evliliği kabul etmesinin nedeni, çok fazla ilgi göstermekten kaçınmaktır. Karınıza şefkat göstermek bir zayıflık olarak görülüyor, bu yüzden erkeklerimiz nadiren aşk için evleniyor. Ve yanlarında bir ya da iki fahişe bulundurmamak, karılarının kontrol altında tutulmasını sağlar - kocaları hakkında herhangi bir romantik düşünceye sahip olmaları durumunda.

Eşler ve çocuklar bizim dünyamızda açık hedeflerdir ve ben bunun bir parçası olmak istemiyorum. Davranış kurallarımızın sözde kadınlara saygı göstermesi, ancak açıkça gösterilmediği sürece, bir noktaya değinmek veya fahişelerle yatmak için onları kaçırıp öldürerek onlara saygısızlık etmenin sorun olmaması ironiktir.

Diğer aileler kadınlara daha da az saygı duyuyor ve Vegas bu listenin başında yer alıyor. Söylentilere göre, Salerno karısını - on bir yaşındaki Anais'in annesini - üç fahişesini evlerine taşıdığı için itiraz ettiği için öldürdü. Ayrıca seks kaçakçılığı ticaretinden büyük bir servet biriktirmiş, New York'ta prensip olarak ve aşırı sıcaklardan kaçınmak için uzak durduğumuz bir şey. Onun gibi bir adamla iş yapmaktan nefret etsem de, onun nakliye ve dağıtım yollarına ihtiyacımız var ve hoşuma giden başka ileri görüşlü fikirleri de var.

"Dikkatli ol evlat. Değişim kaçınılmaz olabilir ama ihtiyaç duyulmayan ya da istenmeyen bir değişimi zorlama. Eminim baban sana savaşlarını akıllıca seçmeni söylemiştir."

"Touché," diyorum, kadehimi kaldırıyorum ve onun yoğun bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık veriyorum.

Kadehini bana doğru kaldırırken dudaklarının kenarları hafif bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

Dışarıdaki koridorda yaklaşan ayak sesleri hepimizin dikkatini çekiyor ve Salerno kapılar açılıp bir grup az giyimli kadın odaya alınırken ayakta duruyor. Garson masaya bir kova biranın yanında bir şişe daha viski bırakırken biri müziğin sesini yükseltiyor.

"Sakin ol, Messina." Salerno Leo'ya eliyle işaret eder. "Oturun. Misafirperverliğimin tadını çıkar."

Leo yanımdaki kanepeye çöktü ve bana sırtarak baktı. Benim aksime, en iyi arkadaşımın fahişelerle yatmak gibi bir derdi yok. Siyah takım elbise ceketimi çıkarıp beyaz gömleğimin kollarını dirseklerime kadar kıvrıyorum ve kendimi kanepede rahatlamaya zorluyorum.

Salerno kadınları, onları pazarlayabilmek için kaçırıp eğittiği fahişeler gibi değil de uzun zamandır görüşmediği arkadaşlarıymış gibi karşılar. Onlar ilgisinden hoşlanıyormuş gibi yaparken onları öpüyor ve dokunuyor.

Ne kadar zengin ve güçlü olduğu umurumda değil; hiçbir kadının o çirkin orospu çocuğunun yüzünü öpmekten zevk almasına imkan yok.

Kadınlardan birkaçı sahneye doğru ilerliyor, direklerle tutunarak müzik eşliğinde aşağı yukarı sallanmaya başlıyorlar. Geri kalanlar saksocu akbabalar gibi üzerimize üşüşüyor. Leo benimle aynı yaşta ve bir mil farkla en genç ve en seksi biziz ve kızların bize ilk ulaşmak için yarışması neredeyse komik.

İçgüdülerim ona siktirip gitmesini söylemek olsa da, kocaman sahte memeleri olan bir sarışın kucağıma oturduğunda itiraz etmiyorum. Kolları omuzlarıma dolanıyor ve bilerek sikimin üstünde kıvranıyor. Çocuksu kıvrımları olan ince bir esmer Leo'nun kucağına süzülüyor ve kolları otomatik olarak onun belini sarıyor. Bir sürü somurtkan kız Gambini, Russo ve Salerno'nun kaptanlarının üzerine kapanırken, adamlarımızın geri kalanı, *soldati*'lerimiz odanın etrafında durup nöbet tutuyor.

Kucağımdaki fahişeye doğru eğilerek masanın üzerindeki kovadan iki bira alıp birini sessizce ona uzatıyorum. Kucağımdaki kız dikkatimi çekmeye çalışırken ve başaramazken Salerno'yu izliyorum. Pantolonumda kıpırdayan bir şey yok, ama gecenin o noktasına geldiğinde bunu gerçekleştireceğim. Salerno kapıya kurşun yağdırmak ister gibi bakıyor. Yaralı yüzünü karanlık bir ifade kaplıyor ve gözleri kapıda duran tek muhafıza dikiliyor. "Nerede o?" diye bağırıyor.

"Yolda, patron. Renzo onu almaya gitti."

Leo birasını yudumlarken Salerno bize doğru dönüyor. "Üst kattaki en büyüleyici yaratıkla tanıştım," diye açıklıyor, koltuğunu geri almadan önce kendine bir viski daha dolduruyor. Kıvrımlı kızıl saçlı kadını kucasına çekiyor, eli külotunun altına dalıyor. Adam külotunu yırtıp çıkarırken kız ona doğru eğiliyor, adam onu açıkça parmaklarken yırtık malzeme yere düşüyor. "Bacakları, altın sarısı saçları ve kocaman yeşil gözleri var."

Gambini kıkırdıyor.

"Masumiyet çılgınlıkları," diye ekliyor Salerno, üç parmağını kızıl saçlı kızın içine kabaca sokarken göz kırpmıyor. "Dehşete düşmüştü ve kanını sikimin her yerine bulaştırmak için sabırsızlanıyorum."

"Bakire am." Gambini, dizlerinin üzerinde, bacaklarının arasında duran çıplak esmeri okşayıp pantolonunun fermuarını açarken dudaklarını yalıyor. "Bizim favorimiz."

"Onu ilk ben alacağım," diyor Salerno, gözleri kapıya yapışmış kurbanını beklerken kucığındaki kızı parmaklamaya devam ederek. "Sonra da Mazzone onu alabilir. Sonra seninle oynar," diyor iki numarasına.

Şişeyi ağızma götürürken sırtıyorum ve biramın yarısını boşaltıyorum. İstesem de istemesem de oynamam gereken bir rol var.

Kucağımdaki sarışın gömleğimin düğmelerini açıp boynuma özensiz öpücükler kondurmaya başladığında koridordaki kargaşa kulaklarımı tırmalıyor. Yanımda, Leo kanepeye çökmüş, kalçalarını açmış, esmer kız dudaklarını aletin üzerine indirirken ağızda mutlu bir sırıtış var.

Salerno'nun askeri iki genç kadını odaya çekerken ağlama sesleri kulak zarlarıma ulaşıyor. Kısa kahverengi saçlı, küçük, kıvrımlı kadın açıkça hıçkırırken, daha uzun boylu, söğüt gibi sarışın olan kendini kurtarmaya çalışarak adamın tutuşuna karşı mücadele ediyor. "Bırak beni," diye bağıyor ve sesinde ensemdeki tüm tüyleri diken diken eden tanıdık bir şey var. Ona iyice bakmaya çalışıyorum ama bu açıdan çok zor ve sarı saçları yüzünü görmemizi engelliyor.

Fosforlu esmer daha yüksek sesle ağlıyor. Her ne kadar güzel olsa da -eğer masum komşu kızı görünümünden hoşlanıyorsanız- Salerno'nun onu sarışının emirlerini yerine getirmesini sağlamak için yanında getirdiği aşıkârdır çünkü sarışın onun tipinden daha az olamaz. Klasik bir havuç ve sopa yaklaşımı.

Fahişe kucığımda yeniden konumlandığında onu yana kaydırarak -görüşümü engelleyerek- söğüt gibi sarışının onu itmesini izliyorum.

saçlarını gözlerinden çeker. Adam kızları odanın içine doğru itiyor ve artık o yüzü saklamak mümkün değil. Kan başıma hücum ederken boynumdaki damar zonkluyor. Ona bakıyorum, gördüğüm şeyi gördüğümünden emin olmak için birkaç kez göz kırpyorum.

Hayır. Lanet olsun. Bu taraftan.

"Ah, işte buradasınız Bayan Lawson," diyor Salerno, parmaklarını kızıl saçlıdan çekip onu yere bırakarak. Onun üzerinden geçerek titreyen sarısına doğru yürür.

Onu içime çekerken boğazıma bir yumru oturdu. Yüzüne doğru düzgün baktığım anda o olduğunu anlamıştım. Salerno'nun sözleri de bunu doğruladı. Eminim küçük kız kardeşinin büyüüp kendisinden daha güzel olması Saskia'yı öldürüyordur. Sierra ablasına çok benziyor. İkisi de annelerinin sarı saçlarını ve yeşil gözlerini paylaşıyor, Serena kahverengi saçları ve ela gözleriyle Joseph Lawson'ı tercih ediyor.

Sierra eski sevgilime çok benziyor olabilir, ama o kendi liginde. Yüz hatları daha zarif. Saçları göz kamaştırıcı bir sarı tonunda, kız kardeşinin saçlarından daha parlak ve vücudu daha çekici. Onunla ilgili her şey kız kardeşinin tam aksine otantik ve doğal.

Sierra mükemmel.

Dalgаланan sarı saçları, şaşırtıcı güzellikteki mükemmel simetrik yüzü, kilometrelerce uzuyor gibi görünen bacakları ve tüm doğru yerlerde kıvrımları olan ince vücuduyla bir tanrıça gibi.

Benim küçük Ateşböceğim büyüdü ve bu belli oluyor. Onu bir daha görebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Kesinlikle böyle bir yerde değil.

Bay Lawson kızlarına karşı her zaman son derece korumacı olmuştur ve en küçüğünün Las Vegas'ta serbestçe dolaşmasına izin verdiğine inanmıyorum. Sadece Salerno'nun korumasını hallettiğini varsayabilirim. O, istediğini elde etmek için hiçbir şeyin önüne geçmesine izin vermeyen bir adam ve onu gördüğü yerde yiyip bitirmesine bakılırsa, onu çok istediğini biliyorum.

Siktir et onu.

Ona sahip olamaz.

Damarlarımda adrenalin yükselirken içimdeki canavar hırlıyor.

Sierra'yı Saverio'nun planladığı yıkımdan nasıl kurtarabilirim bilmiyorum ama öylece durup onu yok etmesine seyirci kalmayacağım. Yapacağım son şey olsa bile onu buradan çıkaracağım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

F Kulak kalbimi mengene gibi kavramış, nefes alamayacakmışım gibi hissedene kadar sıktıkça sıkıyor. Yanımda Pen histerik bir şekilde ağlıyor ve onu hiç bu kadar korkmuş görmemiştim. Arkadaşıma ve onu koruma ihtiyacına odaklanıyorum çünkü dağılmamamın tek yolu bu. Birimizin kalması gerekiyor yoksa ikimiz de bundan sağ çıkamayız.

Diğerlerinin beni VIP odasına gitmeye ikna etmesine izin vermemem gerektiğini biliyordum; içgüdülerime güvenip kaçmalıyım. Givenchy standına vardığımız anda, onları buradan çıkaramayacağımızı anladım.

İronik bir şekilde, Pen ve ben ana odadan sadece tuvalete gitmek için ayrıldık, böylece buradan çıkma taktiklerini tartışabilecektik. Yaralı Yüz Salerno'nun adamları bizi izliyor olmalıydı, çünkü biz dışarı çıktığımızda adamı tuvaletin dışında bekliyordu. Bize Bay Salerno'nun bodrumdaki özel kulübüne kadar eşlik etmek için orada olduğunu söylediğinde ona kaybolmasını söyledim ama bize silahını göstermekten ya da onunla sessizce gitmezsek diğer arkadaşlarımıza zarar vermekle tehdit etmekten çekinmedi.

Fazla seçeneğimiz yokmuş gibi hissediyordum.

Beni Saverio'ya doğru sürüklerken, "Bırak beni, seni piç," diye tıslıyorum. Adamın parmakları kolumu deşiyor ve bunun morluklar bırakacağını biliyorum. "Canımı yakıyorsun."

Gürültülü bir homurtu odanın içinde yankılanıyor. Canavar gibi bir adam başını çevirip omzunun üzerinden kanepeden bana bakarken gözlerim kocaman açılıyor. Yüzündeki bariz şehveti fark ettiğimde dehşet yeniden ortaya çıkıyor. "Acıya alışsan iyi olur, *principessa*, çünkü daha fazlası geliyor.

şekilde." Gözleriyle beni soyuyor, bakışları mütevazı göğsümde sabitlenirken dudaklarını yalıyor.

Gözlerim adamın önünde diz çökmüş, sikini yalayan kıza kayıyor ve midem bulanıyor. Bakışlarım kısa bir süreliğine odanın içinde geziniyor ve manzarayı izlerken panik boğazıma kadar tırmanıyor.

Odada birkaç korkutucu görünümlü yaşlı adam var, hepsi de çoğunlukla çıplak kadınlarla yakınlaşmanın çeşitli aşamalarında. Kızlar çok daha genç görünüyor, ancak hiçbir zorlanıyormuş gibi görünmüyor. Birkaç çıplak kadın odanın diğer ucundaki bir sahnede direklerle karşı dönerken, bir grup uğursuz görünümlü adam dolu koltukların arka tarafındaki alanda duruyor. Hepsi siyah giysiler giymiş ve silah kemerleri takmışlardır.

Burası da ne böyle? Ve bu insanlar kim?

Panik içindeki gözlerim odayı çıkış noktaları için tararken kalbim göğüs kafesime doğru çılgınca çarpıyor, ancak mekâna girip çıkmanın tek yolu arkamızdaki ana kapıdan geçiyor.

"Arkadaşıma aldırmayın," diyor Saverio, en tuhaf görünen gülümsemesiyle bize yaklaşarak.

Gülümsemeleri tüm yüzlerini aydınlatan bazı insanlar vardır. Gülümsemeleri yüz hatlarını değiştiren, onları sıradanlıktan sıra dışılığa yükselten insanlar.

Bu adam tam tersi.

Gülümsemesi, sağlığınız için tehlikeli toksinlerle dolu bir lağım çukurunun karanlık derinlikleri gibi. Ona asla gülümsememesi gerektiğini söylemek istiyorum. Bunun ona hiçbir faydası yok. Ama onun gibi bir adamın bundan zevk alacağını sanıyorum.

"Burada her şey zevkle ilgili" diyor, en yakındaki kanepenin ucundaki bir adam ve kadından alçak iniltiyle yükselirken. Kadın adamın sikinin üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplarken, adam da bana zevkten çok acı gibi gelen bir şekilde kadının meme uçlarıyla oynuyor.

Saverio beni tenimde izler bırakan pislikten uzaklaştırıyor, kolunu belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. Korku içime işliyor ve göğsümdeki gerginlikten güçle nefes alabiliyorum. Pislik herif kolunu sıkıca tutarken Pen nefes nefese kalıyor.

"Bizi isteğimiz dışında burada tutamazsınız," diye itiraz ediyorum, sesimin titremesinden nefret ederek.

Odada bir kıkırdama korosu cınlar.

"Arkadaşlarımız geri dönmediğimizde bir şey olduğunu anlayacak ve yardım çağıracaklar," diye ekliyorum.

Saverio'nun gülümsemesi daha da uğursuz bir hal alıyor ve eli kalçamdan aşağı inip kıcıma konduğunda neredeyse kusacağım. Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama başını sallıyor ve bana dudak büküyor. "Beni gücendirme güzelim." Sesinden tehdit damlıyor. "Bunu gerçekten yapmak istemezsin." Kıcımlı sıkıyor ve gözlerimin arkası yaşlarla doluyor. "Arkadaşların için endişelenme. Menajerim onlara bir mesaj ilettiler." Eli tekrar aşağıya iniyor, kısa elbisemin eteğinin altına kayıyor.

her şey kilitleniyor ve kan hücum ediyor. Bunun olmasına izin verdiğime inanamıyorum.

Biriyle yatabilmek için Tony'ye aptalca ilaç verdiğime inanamıyorum.

Diğerlerinin beni bu kulüpte kalmaya ikna etmelerine izin verdiğime inanamıyorum.

"Otelinize çekildiğinizi sanıyorlar," diye devam ediyor, parmakları kalçamın yan tarafında geziniyor. "Bunun doğru olmadığını anladıklarında, masalarına getirdiğim bedava kokainle kafaları çok iyi olacak ya da bedava şampanyanın etkisiyle umursamayacak kadar sarhoş olacaklar."

Parmakları dantelli külotumun önünü okşuyor ve dudaklarımdan boğuk bir ses çıkıyor. Karşı kanepedeki hareket çevresel görüşüme çarpıyor ama bulanık şekilleri seçemeyecek kadar panikliyorum.

Pen'in ağlaması daha yüksek sesle devam ediyor ve birkaç adamın bize yönelttiği sinirli bakışlardan ona daha fazla tahammül edemeyeceklerini anlayabiliyorum. Kıcımda dolaşan nasırlı parmakları görmezden gelerek en iyi arkadaşıma odaklanıyorum ve beynine bir kurşun yemeden önce kendini için gözlerimle yalvarıyorum.

Saverio'nun elleri vücudumda dolaşırken bir tür boyun eğmiş kabulleniş kaplıyor içimi ve kafamın içine çekilmeye, her şeyi bloke etmeye hazırlanıyorum. Babamın ve Saskia'nın alaylarını dışarıda bırakma konusunda yıllarca pratik yapmıştım ama bu bambaşka bir seviyede. Saverio'nun aklında ne olduğunu sadece tahmin edebiliyorum ama içimden bir ses, bizim için planladığı ahlaksızlığın derinliklerini hayal gücümün bile canlandıramayacağını söylüyor.

Bundan bir çıkış yolu göremiyorum.

Silahları var ve bizi öldürebilirler.

Kabul etmeyi ve hayatımı kurtarmak umuduyla bana tecavüz etmelerine izin vermeyi tercih ederim.

Çıplak bir adam ona yaklaşırken Pen ığlık atıyor. İğrenç, yaşlı aleti kalkmış, bir silah gibi ona doğru uzanıyordu. Teni bir hikâye anlatıyor - doğru olmasını istemediğim bir hikâye. Göğsünde ve kollarında yara izleri var ve omzunda bariz bir kurşun yarası var.

Bu adamlar mafya ve biz de yedik.

"Seninle bir anlaşma yapacağım," diye geveliyorum, gözümün ucundaki hareket bir an için dikkatimi dağıtıyor.

Saverio kıkırdayarak elini külotumun altından geçiriyor ve çıplak kıkımın yanağını avuçluyor. Mide bulantısı boğazıma doluyor ve iim karmakarışık, ama kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum. "Sana ekilmemin bir nedeni olduğunu biliyordum," diyor dilini boynumun yan tarafında gezdirmeden önce. İçimden bir ürperti geçiyor ve bunu saklamak için yeterince hızlı değilim. Tekrar kıkırdıyor ve korkumun onu daha da tahrik ettiğini biliyorum.

Pen ığlık atıyor ve çıplak adamın elini boğazına dolayarak onu duvara doğru itmesini ve yerden birkaç metre yukarıda tutmasını dehşet içinde izliyorum.

"Onu bırak ve bana ne istersen yap!" ığlık atıyorum, göğsüm kabarıyor.

Cildi maviye dönerken Pen'in dehşet içindeki gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Dövüşmeyecek misin?" Saverio parmağını göğsümde gezdiriyor, pürüzlü teniyle göğüslerimin dış hatlarını çiziyor.

"Dövüşmeyeceğim." ünkü piin bundan zevk alacağını söyleyebilirim. "İşbirliği yapacağım. Sadece lütfen. Lütfen bırak onu. Bütün arkadaşlarımin gitmesine izin ver, ben de seninim." Kelimeler dilimde zehir gibi ama işe yararsa en azından Pen'i bu çileden kurtarmış olacağım.

Saverio ıplak adama başıyla selam verir ve adam Pen'i sertçe yere bırakır. Pen yere yığılıyor, nefes nefese kalıyor ve boğazını tutuyor.

"Renzo." Saverio bizi tuvaletin dışında kaçıran adama sesleniyor. "Kıza oteline kadar eşlik et ve ben sana haber verene kadar onunla kal."

"Bu anlaşmanın bir parçası değildi." Kelimeler ağzımdan çıktığı anda bunun yanlış bir şey olduğunu anladım.

"Sessiz ol," diye tersliyor Saverio, ellerini boğazıma dolayarak başımı geriye itiyor. "Eğer arkadaşlarının zarar görmeden gitmesini istiyorsan, bunu benim yöntemimle yapacağız. Ben konuşmayacaklarımdan emin olana kadar arkadaşların korunacak." Parmaklarını boğazımdan çekerek sırtıttı. "Ne de olsa Vegas' olan Vegas'ta kalır."

Yaptığı şakaya güldüğümü sanıyorsa, başka bir şey düşünüyordur.

Pen'in hıçkırıkları yeniden ciddileşmeye başladığında Saverio, "Çıkarın onu buradan," diye bağıyor.

"Sierra!" diye bağıyor. "Bunu yapamazsın!" Saverio'ya çılgınca bakarken hıçkırıkları kuruyor. "Lütfen ikimizin de gitmesine izin ver. Kimseye söylemeyeceğiz. Sadece gitmemize izin ver ve tek kelime etmeyeceğimize söz verelim."

Küstah bir el hareketiyle onu başından savıyor.

"Seni seviyorum," diyorum göt deliğinden tutup yerden kaldırırken.

"Özür dilerim," diye karşılık veriyor. Odadan çıkarılırken çığlıkları ve haykırışları kulaklarımda yankılanıyor.

"Kulaklarım teşekkür ediyor," diyor kanepedeki canavar, önündeki masaya yayılmış kadını sikerken homurdanarak. "Bence yumuşuyorsun patron. Odaya girdiği anda o kaltağın ağzına bir kurşun sıkardım."

"Bir sorunumuz var Salerno," diyor derinden gelen erkeksi bir ses, beynimin en derinlerindeki anıları canlandırarak.

Gözlerime inanamayarak başımı sesin geldiği yöne çeviriyorum. Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Mümkün değil.

Bir şok tabakasının ardında yakışıklı yüzünün her santimini inceliyorum. Aynı ama farklı görünüyor. Daha yaşlı ve sanki derisinin içinde büyümüş gibi. Gençken Bennett Carver'a çok aşıktım. Gördüğüm en seksi erkek olduğunu düşünürdüm ama ya hafızam onun hakkını vermedi, ya on üç yaşındaki gözlerimde at gözlüğü vardı ya da daha da seksi oldu.

Çünkü bu Ben? O bir

sopa üzerinde seks.

O kadar muhteşem ki neredeyse acıtıyor.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

L Şiddetli bir saldırıya uğramanın eşiğinde , Ben'in delici mavi gözlerine, güçlü burnuna, seksi bir tüy tabakasıyla kaplı yontulmuş çene çizgisine ve dokunmayı hayal ettiğim kalın, parlak siyah saçlarına bayılırdım. O da irileşmiş, etkileyici bir göğüs ve belirgin pazularıyla omuzları daha geniş görünüyor. Gömleği dirseklerine kadar kıvrılmış, kaslı kollarını erkeklerde çok çekici bulduğum koyu renk tüylerle vurguluyor. Gömleğinin en üstteki birkaç düğmesi açık ve Göğsündeki koyu renkli kıllarla birlikte tonlanmış göğsüne bir anlık bakış.

"Ben?" İlk şokun geçtikten sonra sesimi bulup mırıldanıyorum. "Gerçekten sen misin?"

"Ateşböceği." Sırıttıyor, tamamen yeni olan kibirli bir şekilde kaşlarını kaldırıyor. Bakışlarını kasıtlı olarak vücudumda gezdirirken gözleri kararıyor ve beni tepeden tırnağa yavaşça inceliyor. "Kocaman olmuşsun ve çok güzelsin."

Bir dakika. Ne? Ona bakakaldım ve eminim ki şaşkınlığım yüzümden okunuyordu.

Tam önüme geçip parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor, sonra saçlarımı yumruğunun etrafında döndürerek başımı garip bir açıyla geriye çekiyor.

Kalbim yine düzensiz bir şekilde çarpıyor, sanki kaçmak istiyormuş gibi göğüs kafesime çarpıyor. Kemiklerimdeki tüm eti emene kadar beni yutmak ister gibi bana bakan Ben, hatırladığım Ben değil. Bakışlarında daha önce olmayan zalim bir parlaklık var. Ya da belki de vardı da ben karasevdanın sisinde göremiyordum.

Ensemde küçük ter tanecikleri oluşuyor ve Ben'in bir müttefik mi yoksa düşman mı olduğunu anlamaya çalışırken nabzım çılınca atıyor.

"Kızı tanıyorsun." Saverio sormuyor ve sinirli görünüyor. "Evet." Ben saçımdaki sıkı tutuşunu gevşetiyor ve boynum beni karşılıyor. rahatlama. Kurnazlık yapmadan beni canavardan uzaklaştırıyor ve kendi tarafına hizalıyor. Gözlerini Saverio'ya dikti, Saverio'nun yüzündeki çıplak saldırganlığa rağmen ifadesinde korku yoktu. "Ve dediğim gibi, bir sorunumuz var. İki tane, gerçekten."

Başka bir adam yaklaşıyor, düğmeleri açık pantolonunu yukarıda tutmak için tutuyor. Bir tahminde bulunmam gerekirse, Ben'e benzer bir yaşta görünüyor. Bu adam etkileyici bir karın kasına ve ciddi bir kol pornosu vakasına sahip. Gövdesi de şiddet dolu bir yaşam tarzının izlerini taşıyor ve Ben'in soyunduğunda böyle görünüp görünmediğini merak ediyorum. Adam beni becermek mi yoksa öldürmek mi istediğine karar veremiyormuş gibi sahiplenici bir şekilde tutarken bu biraz sorunlu. Hayatı riske atma senaryosu bir yana, birincisine tamamen varım.

"Kim o?" diye sorar yabancı, Ben'in yanında belirirken. "Joseph Lawson'ın en küçük kızı."

"Kim olduğunu bilmeli miyim?" Saverio sorar.

"O Lawson Pharma," diyor tuzlu biberli saçları ve boncuk gözleri olan bir adam.

"İyi bağlantıları var ve kızlarına karşı son derece korumacı," diye açıklıyor Ben. "Eğer ona zarar verirsen, bedelini ödersin. Hayatınızı cehenneme çevirecek kaynaklara sahip bir milyarder."

Saverio omuz silkiyor. "Hoşnutsuz bir iş adamıyla başa çıkabilirim." Belli ki babamı tanımıyor.

"Bundan daha fazlası var. O benim eski sevgilimin küçük kız kardeşi. Büyüdüğünde onu becerme fantezileri kurardım." Gözlerim kocaman açıldı ve Ben yine sırtıttı. "Sen de kendi fantezilerini kurmuyormuşsun gibi davranma Ateşböceği." Kaşlarını sallıyor. "Eve her geldiğimde ağzının suyu akıyordu ve Saskia ile beni gözetlediğini biliyorum." Çenemi tutarak yüzümü yukarı kaldırıyor, böylece ona bakmaktan başka çarem kalmıyor. "Öptüğüm kişinin sen olduğunu mu hayal ettin? Geceleri yatağında uzanıp beni mi hayal ettin? Bakire amcığını parmaklarken içinde benim parmaklarımın olduğunu hayal ettin mi?"

Birkaç kıkırdama duyuluyor ve yanaklarım alev alıyor. Kendimi yine on üç yaşındaymışım gibi hissediyorum, ama bu sefer öldürmek istediğim kişi Ben.

Ağzından bilmiş bir kahkaha fırlıyor. "Ceketimi al," diyor... arkadaşına? Meslektaşına mı? Sapkın arkadaş mı? Kim olduğunu ya da nasıl

Ben'i ya da Ben'in kim olduğunu bile bilmiyor artık.

Adam sırtarak uzaklaşır ve elinde özel dikim siyah bir takım elbise ceketiyle geri döner.

Ben, "İç cebini aç, cüzdanımı al ve katlanmış kâğıt parçasını çıkar," diye talimat verir ve adam bunu yerine getirir. "Aç şunu."

Resim ortaya çıktığında ağzımdan boğuk bir ses çıkıyor.

"Onu saklamışsın," diye fısıldadım, duygularıyla savaşıyor. Onun için çizdiğim ateş böceği resmini saklamış. Sağ alt köşesinde benim adım ve tarih yazıyor.

Ben'in arkadaşı kıkırdarak, "Seni gerçekten seviyor olmalı," diyor.

Saverio parmaklarını çatırdatarak iki adamın da ağzını burnunu kırmaya hazır görünüyor.

"Planların olduğunu biliyorum," diyor Ben, Saverio'nun gözlerinin içine bakarak. "Ama o senin değil. Yıllar önce onun üzerinde hak iddia ettim ve uzun zamandır bu geceyi bekliyordum." Kalçamı acıtacak şekilde sıkıca kavlıyor ve Saverio'ya meydan okuyan bir bakış fırlatıyor.

"Beni inkar mı edeceksin?" Saverio, Ben'e karanlık bir bakış fırlatır.

"Beni inkar mı edeceksin?" Ben soğukkanlılıkla karşılık verir. "Bu yeni iş ilişkimiz için iyi bir başlangıç olmaz."

Ben'in yanındaki adam omzunun üzerinden bakıyor ve silahlı adamlardan üçü odanın diğer tarafına geçerek arkamızı kuşatıyor. Saverio'nun arkasında bir sıra adam oluşuyor ve atmosfer değişiyor, gerginlik hissediliyor. Kan hücum ediyor, kulaklarımda alarm zilleri çalıyor ve nefes almaktan bile korkuyorum.

Saverio, Ben'i parçalamaya hazırmış gibi görünerek, "Kendi alanımda hakarete uğramaktan hoşlanmıyorum," diyor.

Bir şey söylemek istiyorum ama ne söyleyeceğimi bilmiyorum ve bu ikisinin arasına girmek akıllıca olmaz. Neler olduğunu anlamıyorum. Artık Ben'in kim olduğunu bilmiyorum. Ama beni bu durumdan kurtarmaya çalıştığından şüpheleniyorum, bu yüzden ona sessizliğimi ve desteğimi borçluyum. Çok dikkatli bir şekilde, görünürde hiçbir hareket yapmadan, elimi sırtının küçük kısmına koyuyorum. Kaskatı kesiliyor ama belli belirsiz ve merakla bana bakan kaslı adam dışında kimsenin fark ettiğinden şüpheliyim.

Ben boğazını temizler. "Saygısızlık etmek istemem ve belki de kızla ilgili bir anlaşmaya varabiliriz."

"Ne düzenlemesi?" Ben oturulan alana hızlı bir bakış atarken Saverio homurdanıyor. Kızların hepsi kanepelerde uslu uslu oturuyor, hepsi hâlâ çıplak, buradan başka bir yere bakarken sıkılmış görünüyorlar. Acaba uyuşturulmuşlar mı?

Ya da bu dünyaya o kadar bağışklar ki artık dikkat etmiyorlar. Bir noktada, birisi müziğin kısmış ve sadece yumuşak bir arka plan gürültüsü var.

"Onu bana verin, ben de size kişisel bir iyilik borçlu olayım."

Ben'in arkadaşı başını kaldırır ve bir an için telaşlanmış gibi göründükten sonra yüz hatlarını nötr bir çizgiye getirir.

"Her şey olabilir ve istediğin zaman arayabilirsin." Ben, Saverio'yu çözemediğim bir bakışla süzüyor.

Saverio belirsiz bir süre ona baktıktan sonra uzun boylu, tuzlu biberli saçları olan adama bakar. Saverio bakışlarını tekrar Ben'e çevirmeden önce sessiz bir alışverişte bulunurlar. "Anlaştık."

Neredeyse rahatlayarak sarkacaktım, ama henüz ormandan çıkmadım.

"Ama kız burada seninle kalıyor ve parti yapıyor." Saverio kendini beğenmiş bir ifadeyle bana bakınca yüzümdeki tüm kan çekiliyor. "Ve sen de onun ve arkadaşlarının sorumluluğunu üstleniyorsun. Eğer bunlardan herhangi biri bana geri dönerse, seni şahsen sorumlu tutacağım. Ödenmesi gereken sonuçlar olacak."

"Sana geri dönmeyecek. Sana söz veriyorum. Onun sadece ve sadece bana ait olduğunu kabul edersen taleplerini kabul ederim." Canavara karanlık bir bakış atıyor. "Başka kimsenin ona dokunmasına izin yok."

"Onu becerirken seni izlememe izin ver, anlaşılm."

Bu da ne? Vücudumdaki her hücre bu kelimeleri hissediyor. Ağzımdan küçük bir gıcırta çıkıyor ve Ben beni sessiz olmam için uyarıcı vahşi bir bakışla delip geçiyor.

"Peki," diyor Ben, sanki az önce beni seyirciler önünde sikmeyi kabul etmemiş gibi.

Başka bir senaryoda olsa, olayların bu şekilde gelişmesi karşısında sevinçten havalara uçardım ama hiçbir parçam Ben'in beni mecburiyetten, korumadan ya da suçluluk duygusundan dolayı becermesini istemiyor. Ve bu iğrenç yaşlı sapıkların beni çıplak ve Ben'le yakın bir şekilde görmeleri düşüncesi içimde kuma isteği uyandırıyor. Ama o piçler tarafından tecavüze uğramaktan iyidir. Bu geceden çıkabileceğime dair umudum var, ki bu birkaç dakika önce söylenebilecek olandan çok daha fazlası.

"Bekle," diyor Ben, beni kaldırırken kafamın içinde sürüklüyor. Bacaklarım otomatik olarak onun ince beline dolanıyor ve o bizi kanepeye doğru götürürken kollarım omuzlarını çevreliyor. "Siktir git," diyor kanepenin ucunda oturan çıplak sarışına.

"Brandi!" Saverio ona bağırıyor. "O orospu kıcını buraya getir." Ben kanepeye oturup beni kucağında tutarken, bana hançer fırlatarak Saverio'ya doğru koşmaya başladı.

Sinirlerim derimi kaplıyor ve kelebekler göğsümü istila ederken kalbim taklalar atıyor.

Ben yüzümü iki iri eliyle kavlıyor ve yüz hatlarımı incelemek için acele etmiyor. Başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyor. "Çok güzelsin." Bir an için tanıdık, hayranlık dolu bakışları yüzünde geziniyor, ama yerini o kadar hızlı bir şekilde soğuk bir öfke ifadesine bırakıyor ki hayal etmediğimden emin olamıyorum. "Çok aptalca." Başını sallıyor, beni boğazlamak ister gibi bakıyor. Başımın arkasını kavrayarak sıkıca tutuyor ve öne doğru oturup sıcak ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Beni takip et," diye fısıldıyor, "ve hiçbir şey söyleme." Ağzını boynuma sokuyor ve tenimin üzerinde dans eden ateşli bir ürperti dalgası gönderiyor.

Gözlerimi kapatıyorum, kolonyasının baharatlı kokusunu içime çekiyorum, etrafımda dönüyor, beni uyuşturuyor, dili dışarı fırlıyor, etimin tadına bakıyor. Dudaklarımdan bir inilti kaçıyor ve altımda sertleştiğini hissettiğimde onun üstünde kıvranıyorum. Elleri kalçalarımın altına iniyor, beni sabit tutuyor ve gözlerimi açıyorum, onu gece yarısı gökyüzü kadar karanlık gözlerle bana bakarken bulduğumda irkiliyorum. Burun delikleri alevleniyor ve yanan mavi gözlerini bana dikerken parmakları kalçalarımın altına saplanıyor. Bakışları ağzıma indiğinde nasıl nefes alacağımı unutuyorum.

bir durum.

Bunu

biliyorum.

Hâlâ tehlikeli bir durumdayım ve Ben'in tehlikeli bir adam olduğu çok açık. Ama içimden pişmanlık duymak gelmiyor, çünkü şu anda bana bakış şekli tüm mantığı ve kendimi koruma duygusunu yok etti.

O içsel bir savaş veriyor, çatışması yüzüne yansıyor ve ben heyecanla dehşet arasında sıkışıp kalıyorum.

Ama dudakları dudaklarıma yapıştığı anda artık düşünmek yok, sadece hissediyorum ve kendimi ona bırakıyorum. Kendimi Ben'e açarak ergen fantezimi şımartıyorum. Bana ne isterse yapmasına izin veriyorum, beni diğer tüm erkekler için mahvedeceğini bilsem bile.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

I Eğer cehenneme gideceğimi zaten bilmiyor olsaydım, bu an bunu doğrulayacaktı. Sierra'nın yumuşak dudakları benimkilere doğru istekle kayıyor ve

Çıkardığı sesler beni öldürüyor. onu sadece öpüyorum, o ise sanki onu beceriyormuşum gibi inliyor ve üstümde kıvranıyor. Sikim çelik gibi sert, taşaklarını içine gömme ihtiyacıyla seğiriyor. Öpüşürken parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve dokunuşu beni uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde ateşliyor.

Bekâr kalmak için çok çalıştım. Amcığa ihtiyacım olduğunda çağırdığım kısa bir seks arkadaşları listem var ve hepsi de skoru anlıyor. Genelde kadınları da öpmem. Bu, ilişkinin kopuk ve tamamen fiziksel bir eylem olarak kalmasına yardımcı oluyor. Onlarla sadece seks yapıyorum.

Ama bunu Sierra'ya yapamam.

En azından, kendime şu anda neden onu ölesiye öptüğümü söylememin nedeni bu.

Onun içinde kaybolmak kolay olurdu ama nerede olduğumuzu unutamam. Tehlike henüz geçmedi. Salerno'nun gözlerinin kafatasımın yan tarafında bir delik açtığını hissediyorum, Brandi'nin kıcını sandalyesinin koluna vururken. Onunla çok az ilgileniyor. Onu Sierra'yı becerme hakkında mahrum bıraktım - onun gözünde- ve o benim aracılığımla yaşamak istiyor.

Hayatımda pek çok kötü şey yaptım ama değer verdiğim küçük kızın bekaretini bir grup vahşi sapığın önünde bozmak bunlardan biri olmayacak.

Planım riskli ve onu kandırdığımı anlarsa hepimiz ölebiliriz, ama Sierra'yı korumak için bu riski almaya hazırım.

Bekareti bozulmamış, böylece onu sevdiği birine verebilecek. Onu hak eden bir adama. Bu odadaki hiç kimse onunla boy ölçüşemez.

"Anaokuluna geri mi döndük, evlat?" Salerno pantolonunun arasından homurdanıyor.

İsteksizce ağzımı Sierra'nınkinden çekip kontrolcü pisliğe bakıyorum. "Kızımı ısıtıyorum," diye soğukkanlılıkla cevap veriyorum, onun benim olduğunu ve başka kimsenin onu alamayacağını vurguluyorum. Sierra kucağında hareketsiz duruyor ve vücudundan sanki elle tutulur bir maddeymiş gibi gerginlik yayılıyor. Gözlerim onun muhteşem zümrüt bakışlarıyla buluşuyor, ifadesinde böylesine çıplak bir arzu görmek beni şok ediyor. Yanakları kızarmış, saçları dağılmış ve dudakları öpücüklerimden dolayı şişmiş.

"Oyalanmayı bırak," diye hırladı Salerno. "Onu soyun." Gözleri Sierra'nın uzunluğunu sürüklüyor ve ben onları göz çukurlarından çıkarıp boğazına tıkmak istiyorum.

Kalçalarından tutarak onu yere kaldırıyorum ve ayağa kalkarak onu koruyucu bir şekilde yanıma çekiyorum. "Tamamen niyetliyim." Onu merdivenlere doğru götürürken ukala bir sırıtışla ona bakıyorum.

"Nereye gidiyorsun lan?" Salerno yüksek sesle homurdanarak bağıyor. Brandi'nin götüne boşalmasını izlemek için tam zamanında arkamızı dönüyorum.

Sierra titriyor ve ben içgüdüsel olarak onu daha da yakın tutuyorum. "Üst kata."

"Salerno tıslıyor ve sikini çekip çıkarıyor. Brandi'nin kışından dölleri sızıyor, kalçalarından aşağı damlıyor ve Sierra'nın bunu gördüğünü biliyorum çünkü bana karşı şiddetle titriyor. "Anlaşmamız izlememe izin vermen üzerineydi." "Ve hâlâ . Tabii kameraların yatak odalarından kaldırıldığını söylemiyorsan?" Kaşlarımı çatıyorum, üstünlüğü ele geçirmenin tadını çıkarıyorum. Babamın bana öğrettiği ilk şeylerden biri her zaman

Kelimeleri dikkatle seçti ve iyi bir tavsiyeydi.

Salerno'nun silahı elinin altında olsaydı, beni vuracağından eminim. Ama bir anlaşma yaptık. İkimiz de söz verdik ve o hiçbir şey yapamayacağını biliyor. Yine de izleyebilecek. Sadece tahmin ettiği gibi yakından ve kişisel olarak değil.

"Kazanamayacağım bir savaş başlatmasaydım seni hemen şimdi vururdum evlat." Masadaki viski şişesini alıp bana dik dik bakarken çenesindeki bir kas kasılıyor. Bakışları Sierra'ya kayıyor ve Sierra cesurca onun bakışlarına dayanıyor.

"Aşırı tepki vermeyelim." Bizi bilerek yeniden konumlandırıyorum, böylece onun yan profiline bakıyor. İhtiyacım olan son şey, plan tam olarak uygulanmadan önce onun aklına girmesi. "Yine de istediğini alacaksın. Kan dökülmesine gerek yok."

Biz uzaklaşırken başka bir şey söylemiyor ama küçümsemesi merdivenlerden yukarı çıkarken beni sırtımdan bıçaklıyor. Askerlerimden biri Sierra'yı götürdüğüm ortadaki yatak odasının dışında nöbet tutmak için sessizce onu takip ediyor.

Kapıyı kapattıktan sonra, bunu yapabilecek kadar güçlü olduğuma dua ederek yaslanırken derin bir nefes alıyorum. Sierra odanın ortasında duruyor, kararsız ama bir o kadar da güzel görünüyor. Ereksiyonum acı içinde fermuarımı zorlarken, serbest bırakılmak için yalvarırken sikimden prekum sızıyor. Biriyle sevişmeyeli haftalar olmuştu ve kendimi kontrol etme sınırlarımı zorluyorum.

Sierra sırtına doğru uzanıyor ve fermuarın indirilme sesi odadaki tek ses oluyor.

"Henüz değil." Kapıyı itip ona doğru yaklaşıyorum, gözlerinin şehvetle parlamışını ve dudaklarının beklentiyle ayrılışını izliyorum. "Şimdilik elbiseni çıkarma," diyorum ve yatağa uzanırken parmaklarımı gezdiriyorum. "Ayakkabılarını çıkar," diyorum ona, kendiminkileri tekmeleyerek. Koltuk başlığına yaslanarak kucağımı sıvazlıyorum ve ona ilerlemesini işaret ediyorum. Yavaşça yatağa tırmanıyor ve kasıtlı olarak baştan çıkarıcı olup olmadığından emin değilim, ancak vücudumun üzerinde sürünerek kendini tekrar kucağımda konumlandırırken seksi kık hareketleriyle kendi kontrolümü zorluyor.

Başını aşağı doğru çekerek zarif boynunun sütunlarını yalıyorum ve parfümünün muhteşem çiçek kokusunu içime çekiyorum. "Rahatla," diye fısıldıyorum kulağına. "Seninle ilgileneceğim."

"Sana güveniyorum," fısıldıyor.

Hâlâ çok aptalım.

Dudaklarını geri alıyorum ve bu öpücükte nazik olan hiçbir şey yok. Dilimi dudaklarının ötesine iterek ve keşfederek ağzına vahşice giriyorum. İçtiği şeyden dolayı tadı meyvemsi ve bu sadece çekiciliği artırıyor. Ellerimi onun muhteşem vücudunda gezdirerek, ulaşabildiğim her kıvrımı ve eğimi okşuyorum. Tekrar üstüme çıkıyor, kalçalarını benimkilere doğru itiyor ve sikimden daha fazla prekum sızıyor. Bu hızla gidersem, azgın bir gençken yaptığım gibi boxerımın içine bile boşalabilirim.

Aramıza uzanarak kemerimi çözüyor ve fermuarımı indiriyor, elini boxerımın içine sokup ereksiyonumu avuçluyor. Alt dudağını ısıriyorum, vücudumdaki tüm kan güneğe akarken dişlerimin arasında sürüklüyorum. Parmakları şaftımın etrafında kıvrılıyor ve onu gelecek haftaya kadar becerme dürtüsü beni zorluyor.

"K lotunu çıkar," diyorum, eğilip göğüslerinin nazik kabarık lıklarında bir çizgi yalıyorum.  zerimden kalkarak arkasına yaslanıyor ve siyah dantel külotunu muhteşem uzun bacaklarından aşağı indiriyor. Oturuyor, ama onu tekrar aşağı itiyorum, bacaklarını ayırıyorum ve baştan çıkarıcı kalçaların arasında diz   k yorum.

Kahretsin, bunu yapmamalıyım ama gerçek gibi görünmesini sağlamalıyım. Eğer sahnelenmi  gibi görünürse, Salerno kokuyu alır ve parti kan g l ne döner.

Ellerimi yavaşça ve dikkatlice bacaklarında gezdirirken, gözlerimi yüzünde sabit tutuyorum, güven, arzu ve ihtiyaçtan başka bir şey görmüyorum. Parmaklarım elbisesinin altından geçip uyluğunun iç kısmına doğru ilerlerken dudaklarımı ağzına bastırıyorum. Altımda titriyor ve yanaklarında hafif bir kızarıklık oluşuyor. " ok güzel," diye tekrarlıyorum, topuklarımın üzerine oturmadan önce onu tekrar öpüyorum.

Elbisesini beline kadar itiyorum, hemen başımı amına doğru indiriyorum, böylece g t deliği fazla görünmüyor.  ıplaktı. Her yeri pembe ve pırıl pırıl ve benim. Kalçalarını kurbanlık bir kuzu gibi daha geniş açarak, hevesle kendini açıyor ve beni karşılıyor.

Kal alarım istemsizce sürtünürken dilimi amına sokarak içine dalıyorum. Onu yutarken nerede ve kiminle olduğumu unutuyorum, onu parmaklarımla ve dilimle kabaca beceriyorum. Kokusu etrafımda dönüyor, içimdeki canavarı uykudan uyandırıyor ve bacaklarını kaldırıyorum, kalçaları bana daha iyi erişim sağlamak için eğilirken onları omuzlarımın üzerine sarkıtıyorum. Onu yiyebildiğin kadar ye b fesindeki a  bir adam gibi yiyorum, dilimle amını sikerken iki parmağımla klitorisini şiddetle ovuyorum.

Ağzından çıkan sesler delicesine ateşli ve eğer durmazsa, onu becermeye karşı koyamayacağım. Yüzümde patlıyor, patlarken utanmadan amını ağzıma sokuyor, doruğa ulaşırken kalçaları sallanıyor ve vücudu spazm geçiriyor. Onun doruktan ini ini izlerken pantolonumu ve boxerımı çıkarıyorum. Kendine gelmesi için ona zaman tanımadan, tekrar üstüme çıkana kadar etrafımızda dönüyorum. Elbisesini üzerinde tutmaya dikkat ediyorum, amını kollarımın üzerine yerle tiriyorum ve sikim b z lm   deliğine sürtünüyor.  atlağının sıcak sikime karşı verdiği hisle inliyor, neredeyse ezici bir dürtüyle k cını  eki lemek için sava ıyorum.

Aşağı doğru hareket etmeye çalışıyor ve ben onu yerinde tutmak için parmaklarımı kalçalarına geçirerek başımı hafifçe sallıyorum. Yüzünü  a kınlık kaplıyor ve ben doğrulup kollarımı sırtına dolayarak vücudunu kendime doğru bastırıyorum. I

Ağzımı kulağına yaklaştırıyorum. "Bunun gerçek görünmesi gerekiyor," diye fısıldıyorum boynuna bir dizi öpücük kondurarak. "Ve senin de korkmuş görünmen gerek."

Salerno her bakireden bunu beklerdi.

"Kalçalarımı sanki içindeymişim gibi iteceğim. Hızını kontrol etmeme izin ver, ama sevişiyormuşuz gibi üstümde ileri geri sallan. Bir süre sonra biraz inleyebilirsin."

"Beni becermeyecek misin?" diye fısıldıyor. Ses tonunda kırılganlıktan başka bir şey seziyorum. Başımı arkaya eğerek gözlerinin derinliklerine bakıyorum. Sierra her zaman kalbini koluna takardı ve reddedilmemin acısını açıkça görebiliyordum.

"Bekaretini bu şekilde almayacağım," diye fısıldıyorum ağzına, kalçalarımı yukarı iterken, aletim kıkına çarptığında bir inilti numarası yapmıyorum.

Kalçalarını bana doğru çeviriyor ve gözlerimin içine bakarak fısıldıyor: "Ben bakire değilim ve bence bunu yapmalısın. İstemediğini biliyorum ve seni buna zorladığım için üzgünüm ama sen yapmazsan o yapacak ve ben o adamın bana yaklaşması düşüncesine katlanamam."

Deli olup olmadığını sormak için ağzımı açıyorum ama o noktaya gelmekten kendimi alıkoyuyorum. Kendimi tutmakta zorlandığımı ve hiçbir şeyi zorlamayacağımı itiraf etmek ona sadece yanlış bir izlenim verecektir. O güzel bir kadın aletimin üstünde sürtünüyor ve ben haftalardır seks yapmadım. Tabii ki onu becermek istiyorum. Ve şimdi bana yeşil ışık yakıldı, artık kendimi tutmam için bir neden göremiyorum.

Yüzünü avuçlarımdan arasında tutarak soruyu gözlerimle soruyorum. Cevap verirkenki ifadesi acımasız ve kesin bir şekilde olumludur.

Artık geri dönüş yok.

Salerno bir gösteri bekliyor ve başlangıçta gerçekten sevişmediğimiz gerçeğini gizlemek için elbisesini üzerinde tutmayı planlamış olsam da, şimdi bu riski almaya gerek yok. Çıplak olabilir ve ben onu hâlâ onun görüşünden koruyabilirim, böylece sadece kısa bakışlar yakalayabilir.

Elbisesinin fermuarını indirerek çıkmasına yardım ediyorum, elbiseyi bir kenara atıyorum ve onu yarı çıplak bırakıyorum. Straplez sütyenini açıp düşmesine izin verirken gözlerim Sierra'nın kollarında kalıyor. Kuru bir ağız ve seğiren ellerle vücudunu inceliyorum.

O tam bir mükemmellik.

Sanki tanrılar tarafından oyulmuş gibi bir güzellik eseri.

Onun her santimine dokunmak için duyduğum arzu neredeyse karşı konulmaz. Ben içimi doldururken göğsü kabarıyor ve gergin bir ifadeyle alt dudağını dişlerinin arasında gezdiriyor. Göğüsleri mükemmel biçimlendirilmiş - büyük değil ama çok küçük de değil. Güzel avuçlar. Meme uçları emilmeyi ve koparılmayı gül pembesi tomurcuklar gibi. Sikim kalçalarımın arasında ağırlaşıyor, tepesi prekumla kaplanıyor ve bir saniye daha kendimi tutamıyorum.

Onu sırt üstü yatırıp bacaklarını ayırdım ve tek bir güçlü hareketle içine girdim. Çıglık atıyor ve ben de tutunduğum nezaket kalıntılarını kaybediyorum. Onu becerdim, becerdim ve becerdim. Sıkı duvarları sikimi kavrarken ve gözlerimin arkasında yıldızlar görürken ona tekrar tekrar vuruyorum, inliyorum ve küfrediyorum.

Ter gömleğimi göğsüme yapıştırıyor ve düğmeleri her yere uçuşarak gömleğimi yırtıyorum. Onu ters çevirip dört ayak üzerine yatırıyorum, sikimi tekrar içine sokuyorum ve bir çıglık daha atıyor. Bir elim itişlerimi kontrol etmek için onu kalçasından sabit tutarken, serbest elimi göğüsleriyle oynamak için kullanıyorum. Dikkatimi değiştirerek, gergin meme uçlarına dokunuyorum, ereksiyonumu içine daldırırken çeğiştiriyorum ve koparıyorum, içeri ve dışarı çarpıyorum, vücudu hareketle sarsılıyor.

Onu daha sert becerirken ter omurgamdan aşağı süzülüyor, başını yorganın içine doğru itiyor ve kalçalarını daha fazla yukarı çekiyorum, böylece daha derine itebiliyorum. Parmaklarım göğüslerini bırakıp klitorisine gidiyor ve taşaklarım sıkılıp kalkarken ve omurgamda tanıdık bir karıncalanma vızıldarken onu çılgınca ovuyorum. İçine boşalırken kükrüyorum, doruk noktam tükenene ve tohumumu boşaltana kadar içeri ve dışarı

Ama doymadım. Hem de hiç. Daha fazlasına ihtiyacım var. "Kendine çeki düzen ver," diye bağıriyorum. "Biz gidiyoruz."

Aceleyle giyiniyorum, mahvolmuş gömleğimi yerde bırakıyorum, o giyinirken aç gözlerle izliyorum. Bir dahaki sefere onu becerdiğimde, topuklu ayakkabılarını giymesini ve ince bacaklarını omuzlarıma dolamasını istiyorum.

Ayaklarımı ayakkabılarımın içine sokarken Leo'ya bir mesaj gönderiyorum. Sonra topuklu ayakkabılarını kaydırıyorum, elini tutuyorum ve onu odadan dışarı çekiyorum. Merdivenlerden inerken askerim bizi takip ediyor. Leo ve diğer adamlarım merdivenlerin dibinde bizi bekliyorlar. "Bu kadar erken mi gidiyorsun, Mazzone?" Salerno koltuktaki pozisyonundan dudak büküyor. Geniş ekran indirildi, görüntü az önce boşalttığımız yatak odasına sabitlendi. Herif herkesin izlemesine izin verdi. Adamlardan birkaçı fahişeleri becerirken, diğerleri aletlerini okşuyor, bana sırtarak

Bilinen bir nokta. Hepsinin sikini kesip kışlarına sokmak istiyorum.

Sierra'yı önüme bakacak şekilde çekerek başını göğsüme bastırıyorum, ekranı çoktan fark etmemiş olmasını umuyorum. Öfke içimi kemiriyor ve bu öfkenin hepsi Salerno'ya yönelik değil.

Kontrolümü kaybettim.

Onu becermekten çok zevk aldım.

Ama bunun için kendimi hırpalamamın bir anlamı yok. Olan oldu ve zamanı geri saramıyorum ya da içimden pişmanlık duyamıyorum çünkü aletim hala fermuarımı zorluyor ve kendimi tekrar onun ıslak sıcaklığına gömmem için bana bağılıyor. Onu hemen buradan çıkarmak istiyorum.

"İsteddiğini aldın ve işimiz sona erdi," diyorum ve Sierra'yı Leo'ya uyarıcı bir bakışla uzatıyorum. Onu koridora çıkarırken otomatik olarak anlayışla başını sallıyor. *Soldatlarımdan* biri, bir yıl önce işe başlayan zeki bir adam, atletiyile öne çıkıp siyah düğmeli bluzunu bana uzatıyor. Salerno'ya doğru yürümeden önce kollarımı kolların içine sokuyorum. Elimi uzatıyorum. "Kişisel anlaşmamızın hâlâ sağlam olduğuna ve aramızda kalacağına inanıyorum." Babam ne yaptığımı öğrenirse beni mahveder, o yüzden bu işin gizli kalmasını sağlamalıyım.

"Ben sözümün eriyimdir," diyor Salerno, ama bunu söylemesine gerek yok. El sıkışıyoruz ve ben başımı sallıyorum. "Sizinle iş yapmak bir zevkti," diye ekliyor ve keşke o kendini beğenmiş sırtışını yüzünden silebilseydim. Büyük olasılıkla bu iyiliği beni kızıyla evlenmeye zorlamak için kullanacak, ama bir süre için bunu dile getirmeyecek. Akıllı bir adam bunu doğru zaman için saklar. Anais henüz on bir yaşında ve geleneklere göre on sekiz yaşından önce evlenen kadınlara nadiren rastlanır, bu yüzden Sierra'yı kurtarmanın sonuçlarını kabullenmek için birkaç yılım var.

"İrtibatta olacağız." Russo ve Gambini'ye başımla selam verdikten sonra çıkışa doğru ilerliyorum, kapıdan koridora geçerken gömleğimin düğmelerini ilikliyorum.

Leo adamlarımla birlikte bekliyor, eli Sierra'nın omzunda hafifçe duruyor. Sırtarak elini çekene kadar ona kaşlarımı çatıyorum. Elimi onunkine doladım ve onu öne doğru çektim. "Hadi gidelim." Fikrimi değiştirip hepsini katletmeden önce o odayla arama mesafe koymam gerekiyor.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

I gözlerimi kırıştırarak açıyorum, etrafımı incelerken kuru dudaklarımı ıslatıyorum. Burası kesinlikle Bellagio'daki süitimiz değil. Yatakta hareket ediyorum ve vücudum lezzetli bir şekilde ağrıyor, hafızamın geçmesine yardımcı oluyor. Arkamı dönüp kolumu uzatıyorum ama yatağın diğer tarafı taş gibi soğuk. Siyah ipek çarşafı çıplak göğsüme bastırarak doğruluyorum ve Ben'in nerede olduğunu merak ediyorum. Dağınık saç tellerimi yüzümden iterek yatak odasını tarıyorum.

Boş olduğunu görünce büyük boy yataktan çıkıyorum, bedenim hareketi protesto ediyor.

Her yerim ağrıyor. Bacaklarımın arasında sürekli bir zonklama var ve kığım biraz ağrıyor. Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim olmasa da fazla uyumadığımı bildiğim için esniyorum. En-suite banyoya girdikten sonra, yüzümü kalan makyajdan arındırmadan önce işiyorum ve duşu açıyorum. Ben'in kokusunu tenimden temizlemek istemesem de terliyim, iğrencim ve cildim iğrenç hissediyor.

Sıcak suyun altında durup çenemi yukarı kaldırarak suyun yüzümden aşağı akmasına izin verirken dudaklarım çılgın bir gülümsemeye dönüşüyor. Duş alırken dün geceye dair anılar zihnimde yeniden canlanıyor. Muhtemelen kendimi içinde bulduğum çıkmaza daha fazla odaklanmalı ve yara almadan kurtulduğum için şükretmeliyim ama odaklanabildiğim tek şey Ben'le bütün gece boyunca defalarca yaptığımız akıllara durgunluk veren seks.

En çılgın hayallerimi bile aştı.

Alev'den ayrıldıktan sonra beni otelime götüreceğini sanıyordum ama o beni otel odasına götürdü ve ikimiz de yorgunluktan bayılana kadar vücudumun ırzına geçti. Meme uçları sertleşti ve içim yenilenmiş bir ihtiyaçla nabız gibi atmaya başladı.

Beni götürdüğü çeşitli yolları hatırladıkça. Onun tutkusu, raylar üzerinde saatte iki yüz mil hızla ilerleyen ve beni de peşinden sürükleyen amansız bir tren gibiydi.

Buna sevişmek demenin imkanı yok.

Sınırları olmayan vahşi hayvanlarmışsınız gibi sikti beni. Asgari terbiyeye sahip insanlar gibi ve ben buna bayıldım. Var olduğunu hiç bilmediğim bir vahşilikle sikini içime soktu ve ben yeni biri oldum, hiçbir çekingenliği olmayan ve keşfetmeye susamış biri.

Ona anal bekaretimi verdiğimi yüzüm kızarıyor ama pişman değilim.

Tek bir şeyden bile pişman değilim. Yıllarca hayalini kurduğum bir adamken nasıl pişman olabilirdim ki? Çocukça fantezilerim asla gerçeğiyle boy ölçüşemezdi. Ve sınırlı cinsel deneyimim beni Ben gibi bir adama hazırlayamazdı. Hiçbir şey hazırlayamazdı. Beni diğerleri için mahvedeceğini biliyordum ve haklıydım.

Hiçbir erkeğin onunla boy ölçüşebileceğini düşünemiyorum. Hiçbir gece dün geceki kadar büyülmeye olmayacak.

Ama ben artık on üç yaşında saf bir çocuk değilim ve Ben de artık tanıdığım Ben değil. Dün gece konuşmadık -Ben'in sert emirleri ve müstehcen konuşmaları sayılmaz- ve benim de cevaplamam gereken sorular var. Mesela Saverio Salerno'yu nereden tanıyor? Yanındaki adamlar kim ve neden artık herkes ona Bennett Mazzone diyor? Bunca zamandır neredeydi?

Duştan sonra saçlarımı kurutuyorum ve dün geceki kıyafetlerimi giyip, parmaklarımdan sarkan yüksek topuklu ayakkabılarımla yatak çıkıp büyük süitin ana gövdesine giriyorum.

Önce mutfaktaki ada ünitesine tünemiş olan Ben'i fark ediyorum. Yüzü dizüstü bilgisayarına gömülmüş ve benim yaklaştığımdan habersiz. Beyaz bir gömlek ve siyah bir pantolon giyiyor ama ayakları çıplak. Ayakkabısız ya da çorapsız bir adamda beni inanamayacağınız kadar azdıran inanılmaz seksi bir şey var. Baharatlı kolonyasının kokusu yüzüme çarptığında burun deliklerim seğiriyor ve sırtışıma engel olamıyorum.

Arkasından yaklaşıp kollarımı gövdesine doluyorum ve yüzümün yan tarafını sıcak sırtına bastırıyorum. "Günaydın." Boynunun yan tarafına bir öpücük konduruyorum, teninin dudaklarıma verdiği hissin tadını çıkarıyorum.

Gözle görülür bir şekilde sertleşiyor, başını dizüstü bilgisayarından kaldırıyor ama arkasını dönmüyor. "Ne sanıyorsun sen?" Sesi kaba ve bağcıklı

Çözemediğim bir alt akımla.

Boğazımı tıkayan ani yumru karşısında yutkunarak geri çekiliyorum. Yüzümü ona dönmek için ada ünitesinin etrafında dolanırken sinirlerim her açıdan üzerime geliyor. "Ne demek istiyorsun?" Kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor.

Bana bakarken gözleri kısıldı. Ağzının bir köşesi alaycı bir ifadeye büründü. "Neden hâlâ buradasın? Benimle konuşabileceğini sana düşündüren ne? Davet edilmeden bana dokunabileceğini?" Düşmanlık gözeneklerinden sis gibi sızıyor ve sanki bu beni yaydığı korkunç titreşimlerden koruyacakmış gibi bir adım geri çekiliyorum.

Ağzım açılıp kapanıyor, ama kelimeleri oluşturmıyorum.

"Dilini kedi mi yuttu?" diye alay ediyor ve yüz ifadesinde hiç sıcaklık yok. Buz mavisi soğuk gözlerinde dün geceki karanlık şehvetten eser yok.

"Neden böyle davranıyorsun?" Kendimi savunmasız hissederek kollarımı koruyucu bir şekilde göğsümde kavuşturuyorum.

"Bana bakire olmadığını söylemiştin, bu yüzden tek gecelik ilişki kavramına aşına olduğuna eminim." Ses tonundan bu konuşmadan çoktan sıkıldığı anlaşılıyor ve beni görmezden gelerek dikkatini yeniden dizüstü bilgisayarına verirken bakışlarını indiriyor.

Sözlerine ve paylaştığımız şeyleri açıkça reddetmesine sinirleniyorum. Öfke içimde bir fitili ateşliyor ve ona ters ters bakıyorum, keşke bu kadar yakışıklı bir herif olmasaydı ve kalbim de kendine saygısı olmayan zavallı bir organ olmasaydı. "Tek gecelik ilişkinin ne olduğunu biliyorum, göt herif. Ve dün gece tek gecelik değildi."

Başını tekrar kaldırıyor ve gözlerindeki zehirli bakış beni tamamen içgüdüsel olarak birkaç adım daha geri atmaya zorluyor.

Saverio, içindeki canavarla gurur duyan bir adam. Olduğu her şeyi sergilemekten zevk alan bir adam. Şimdi Ben'e baktığımda, muhteşem dış görünüşünün ardında gizlenen aynı canavarı görüyorum. Korkmam gereken tek adamın Saverio olduğunu sanıyordum ama yaptığım hatayı anladım. Ben, Saverio'nun sahip olduğu her şeye sahip. Sadece bunu saklamayı seçmiş. Büyük ihtimalle, masum kurbanları cezbetmek için.

"Bazı sanrılardan muzdarip gibi görünüyorsunuz. İzin ver senin için açıklığa kavuşturayım." Ben ayağa kalkıyor ve çıplak ayaklarımın altında, tüm ışığı gizleyen karanlık bir gölge gibi üzerimde yükseliyor.

Bana doğru adım attığında gerginlik havaya karışıyor ve ben bir adım geri çekiliyorum.

"Ben." Biri onun adını sesleniyor ve başım yana savruluyor, diğer dört adamı fark ediyorum. Arkadaşı ayağa kalkmış, bize doğru yürüyor. Dün gece beni bodrumdaki odadan çıkaran adamdı. Konuşmadı, bana merak ve ihtiyatla bakıyordu ama kaba görünmüyordu. "Sanmıyorum-"

"Tavsiyeni istersem, Leo, sorarım," diyor Ben kırpılmış bir tonda. Leo yürümeyi bırakıyor ve geniş açık planlı odada bir sütuna yaslanıyor. "Bu *Firefly* ve benim aramda."

Bana taktığı ismi aşağılayıcı bir şekilde kullanıyor ve bu beni incitiyor. Ben benimle daha önce hiç böyle konuşmamıştı ve neden şimdi kırıcı olma ihtiyacı hissettiğini anlamıyorum. Belli ki bu onun için tek seferlik bir şeydi ve benim de büyük beklentilerim yoktu. Ben Chicago'da yaşıyorum, o ise kim bilir nerede. Gün batımına doğru el ele yürümeyi beklemiyordum ama saygı gösterilmesini ve en azından arkadaş olarak yollarımızı ayırmamızı bekliyordum.

Bu saçmalık ve beni küçük düşürmeye hakkı yok.

Isı göğsümden boynuma doğru süzülüyor ama geri çekilmeyi bırakıyorum, çenemi yukarıda tutuyorum ve Ben'e ölümcül bir bakış atıyorum. Siktir et onu. Beni korkutamaz. Dün gece yaptıklarımızdan sonra olmaz. "Beni doğru yola getir o zaman," diye tıslıyorum. "Madem o kadar büyük bir adamsın."

Yakışıklı yüzünde çirkin bir alay dans ediyor. "Sen hâlâ ait olmadığın bir dünyaya uyum sağlamaya çalışan küçük bir kızsın."

Nasıl sert vuracağını biliyor ve bu sözler derinlere işliyor, beni kalbimden bıçaklıyor. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Bugün olduğum kişi hakkında."

Bana doğru yaklaşıyor, her türlü insani duygudan yoksun, taş gibi gözleriyle beni deliyor. "Kendini aslanın ininde kapana kısılmış bulan aptal küçük bir kız olduğunu biliyorum. Söyle bana, dün gece orada olmasaydım ne yapardın?"

Yutkunuyorum, cevap veremiyorum, çünkü gerçek şu ki, tüm seçeneklerim tükenmişti ve bunu ikimiz de biliyoruz. Beni nasıl kurtardığını hatırlayınca öfkem biraz azalıyor. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim," diyorum çünkü dün gece teşekkür ettiğimi sanmıyorum.

Alay ediyor. "Bana zaten teşekkür ettin."

Kaşlarımı çatıyorum çünkü gerçekten de bu sözleri söylediğimi hatırlamıyorum.

Yüzündeki zalim alaycı ifade geri döndü. "Bana dar amın ve bakire kışınla teşekkür ettin."

Öfkem on katına çıkarken yanaklarım alevleniyor. Bunu bana söylemeye nasıl cüret eder, özellikle de arkadaşlarının önünde. "Siktir git, Ben."

"Zaten yaptın Ateşböceği ve o kadar da unutulmaz değildi."

Gözlerim yaşıyor ve alt dudağım titriyor. Sözleri derinden keserken acı göğsümü kesiyor.

"İşte orada," diyor çenemi sıkıca kavrayarak. "Umutsuzca sevilmek isteyen savunmasız küçük kız."

Anılarımın üzerine asit atıyor ve bunun için onu asla affetmeyeceğim. Asla affetmeyeceğim.

"Sen kız kardeşin değilsin," diye ekliyor bıçağı saplamaya devam ederek. "Asla Saskia olamayacaksın."

Hiçbir zaman onun gibi olmak istemedim ve beni aşağıladığını düşünüyor olabilir ama bu bana yapabileceği en büyük iltifat. Onu bana tercih ettiği için üzülmeyi içime sindiremiyorum. Şu anda, birbirini daha çok hak eden iki insan düşünemiyorum. "Ne yazık ki o artık evli ve sen bu fırsatı kaçırdın."

Bir kahkaha attı. "Alyans gibi küçük bir şeyin istediğimi almamı engelleyeceğini mi sanıyorsun? Seni aldım, değil mi? Ve hiç çaba gerektirmedi. Muhtemelen bu yüzden eğlenceli değildi. Saskia her zaman bir meydan okumaydı."

Suratına bir tokat atıyorum ve kanepedeki üç adam ayağa fırlıyor, elleri otomatik olarak kalçalarındaki silahlara gidiyor. Leo başını sallıyor ve onlar da yerlerinde duruyorlar, oturmuyorlar ama buraya da gelmiyorlar.

"Ona selamlarını iletceğim," diyorum, çıplak ayaklarımın üzerinde dönüyorum, beni geri çektiğinde buradan cehennem olup gitmeye hazırım. Beni vücuduna doğru çekiyor ve kolu boynuma dolanıyor, çenemin altında sıkıca kilitleniyor, hava akışımı kısıtlıyor ve beni yerimde tutuyor. Panik sıçrayıp beni ısırtıyor ve nefesimi kontrol etmek için çok çalışıyorum, ciğerlerimde kalan oksijeni depoluyorum.

"Dikkatle dinle Ateşböceği. Dün gece hakkında kimseye tek kelime etmeyeceksin. Olanların hiçbir kısmı dudaklarından çıkmayacak. Herkesin bildiği gibi, dün gece senin hayal gücünün bir ürünüydü. Benim bir pislik olduğumu düşünebilirsin, ama Saverio Salerno farklı bir pislik. Serbest bırakmak istemeyeceğin türden. Seni avlamak zorunda bırakma beni." Beni iterek uzaklaştırıyor ve ben de nefes nefese kalıyorum, hava emerken düşmemek için ada ünitesinin kenarına tutunuyorum. "Şimdi dışarı çık ve geri gelme."

İkinci kez söylememe gerek yok, yanaklarımdan süzülen sıcak ve öfkeli gözyaşlarımı silkeleyerek onun odasından hızla

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

I Prestijli Venetian otelinin lobisinden geçerken utanç yürüyüşü yaptığımı umursamadan yürüyorum çünkü aval aval bakan seyircilerin canı cehenneme.

Kim olduklarını bilmiyorum ve onları bir daha görmeyeceğim. Yanlarından geçerken başlarını sallayan ve bana iğrenerek bakan yaşlı bir ifte orta parmağımı kaldırıyorum. Babam beni şimdi görse çok kızardı ama ben o kadar kızgın ve zgnm ki, cehenneme gitmekten başka bir şey umurumda değil. Buradan ık.

Kaldırıma çıktığımı çantamın, cep telefonumun ve paramın olmadığını fark ediyorum. Yine de bir taksi bulabilir ve şoförü odamıza kadar getirip parasını deyebilirim. Boş bir taksiye doğru yürürken şık siyah takım elbiseli bir adam önüme çıkıyor. "Bayan Lawson?" diye soruyor ve ben de gözlerimi şüpheyile kıсарak ona bakıyorum.

"Kim bilmek ister?"

"Bay Mazzone sizi Bellagio'ya götürmemi istedi." Tamamen renkli camlı siyah bir Mercedes'in kapısını açıyor ve ben kılımı bile kıpırdatmayınca kaşlarını kaldırıyor. Ona arabasını nereye sokabileceğini söylemek istiyorum ama bu konuda aptallık etmenin bir anlamı yok, bu yüzden arka koltuğ tırmanıyorum ve beni otelime bırakmasına izin veriyorum, tüm yolculuk boyunca fkeliyim.

"Tanrıya şükür!" Pen ığlık atıyor, odamıza adımımı atar atmaz bana doğru koşuyor. "Endişeden aklımı kaıracaktım." Kollarını bana dolayarak sıkıca sarıldı. Ona sarılıyorum, dostça bir kucaklaşmaya çok ihtiyacım var. Geri çekilip beni tepeden tırnağ inceledi. "İyi misin? Sana zarar verdiler mi?"

"Ben iyiyim. Yaralanmadım." Çok. Kaşlarımı çatarak boş süite bakıyorum. "Herkes nerede?"

"Esme duş alıyor, Tony bir yerlerde kafayı yiyor ve kızların geri kalanı da kumarhanede."

Kahretsin. Ellerimi yüzüme sürdüm. Korumamı unutmuşum. Tony'nin delirmesine şaşmamalı. Babamı aramadan önce onu bulmalıyım. Kaybolmuş olmamın onu henüz aramadığını gösterdiğini umuyorum; korumasız Vegas'ta kaybolduğumu öğrenirse babam çılgına döner ve Tony işsiz kalır. Umarım kendini koruma duygusu o aramayı yapmayacak kadar güçlüdür.

Pen koluma dokunuyor ve alnında endişe çizgileri beliriyor. "İyi olduğuna emin misin?"

"Söz veriyorum. Söz veriyorum." Gözlerinin altındaki morlukları fark ediyorum ve uykusuz bir gece geçirdiğini anlayabiliyorum. "Sen iyi misin? Sen gittikten sonra ne oldu?" Dün gece ne kadar korktuğunu hatırlıyorum.

"Ben iyiyim. Bak, neden üstünü değiştirmiyorsun, bize oda servisi söyleyeceğim ve sonra üçümüz konuşabiliriz."

Başımı salladım. "Kulağa bir plan gibi geliyor."

Tony'yi hızlıca arıyorum ama odada yok. Odama gidip yoga pantolonumu ve kışımın hemen altında duran hımbıl bir tişörtü giyiyorum. Ayaklarımı kabarık terliklerimin içine sokmadan önce saçlarımı dağınık bir şekilde topluyorum. Yatağımın başucundaki masanın üzerinde çantamı buluyorum ve arkadaşlarımdan birinin onu eve getirdiğinden emin olduğu için minnettarım. İçindekileri kontrol ediyorum ve hepsi orada. Cep telefonumun şarjı bitmişti, bu yüzden biri kapımı çalarken şarja taktım. Kapıyı açtığımda öfkeli bir Tony ile karşılaştım. İçimi çektim, nutuk çekecek havada değildim ama kaçınılmaz olanı ertelemenin de bir anlamı yoktu. Ve bunu hak etmediğimden değil. "İçeri gel."

Hışım ile odaya giriyor, burun deliklerini açarak yanımdan geçip gidiyor. Yüzü kıpkırmızı, sanki otuz altı kat koşmuş gibi. "Yüce Tanrım. Sen benim ölümüm olacaksın." Beni tepeden tırnağa incelerken ağır ağır iç geçiriyor. Tek parça olduğumdan emin olunca omuzlarımı kavırıyor. "Neredeydin lan sen?" diye bağırıyor.

"Dışarıda parti mi yapıyorsun?" Omuz silkiyorum, mahcup bir şekilde gülümsüyorum çünkü Tony bu haldeyken onunla nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum.

"Sevimli davranma." Ellerini omuzlarımdan indirip parmaklarını kısa saçlarında gezdiriyor. "Ne kadar endişelendiğimi bilmiyor musun? Çılgına döndüm, her yerde seni arıyordum." Bana ters ters bakıyor.

şu anda beni boğazlamak isterdi. "Açıklaman gereken çok şey var Sierra. Baban hiç memnun olmayacak."

Neredeyse dilimde boğuluyordum. "Lütfen bana babamla konuşmadığını söyle," diye sıçrayarak yatağımın kenarına yığılıyorum.

Burnunun kenarını ovuşturuyor. "Henüz değil, ama telefonumu patlatıyor ve aramasına cevap vermem gerekiyor."

Daha dik oturuyorum. "Ona söyleyemezsin. Beni sonsuza kadar cezalandırır ve sen de kovulursun." Yirmi bir yaşında olabilirim ama hâlâ evde yaşıyorum ve babamın bana acı çektirmek için sayısız yolu var.

"Babanın seni korumam için bana para vermesini bir tür şaka mı sanıyorsun?" diye bağıyor.

"Hayır. Tabii ki hayır."

"Dün gece ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğun hakkında bir fikrin var mı?" Başını sallıyor, öfke ve endişe karışımı bir ifadeyle bana bakıyor.

Evet, dostum. Tecavüze uğramaya ve öldürülmeye ne kadar yaklaştığımı farkındaydım. Yine de bunu söyleyemem, bu yüzden dudaklarımı birbirine bastırıyorum, onun içini dökmesine izin vermekten ve umarım her şeyi göğsünden çıkarmasına izin vermekten mutluluk duyuyorum.

"O zaman benden nefret mi ediyorsun?" Kaşları saç çizgisine tırmanıyor. "Bu mudur yani? Beni kovdurmak mı istiyorsun, yoksa öldürmeyi mi umuyorsun?"

"Saçmalama." Dramatik olmak Tony'ye göre değil. "Temsil ettiğin şeyden nefret ediyor olabilirim ama senden şahsen nefret etmiyorum. Sana birkaç uyku hapı vermekle seni zehirlemek aynı şey değil, ki seni öldürmek istesem bunu yapardım."

"Sakın bunu hafife almaya kalkma. Bu gülünecek bir şey değil," diye tersledi ve bu hiç de alışıldık bir şey değildi çünkü Tony her zaman sakindi ve bana karşı her zaman nazikti. "Sabah altıya kadar uyanamadım Sierra. On iki saat boyunca baygındım. O süre içinde başına her şey gelebilirdi. Pen'in senin güvende olduğuna dair sözüne inanmaktan başka çarem yoktu. Cüzdanın ya da cep telefonun olmadan, araştırmadığım bir adamla dışarıda olduğunu bilmek-" Bir elini çenesinde gezdirerek başını sallıyor ve iç çekerken acılı gözlerle beni süzüyor. "Çok endişelendim."

Anında azarlanıyorum çünkü gerçeği yüzünün her yerinde görüyorum. Dirseklerimin üzerinde öne doğru eğilip gözlerinin içine bakıyorum. "Gerçekten üzgünüm Tony. Yaptığım tamamen boktan bir şeydi. Kişisel bir şey değildi. Yemin ederim. Sadece sen her hareketimi izleyip babama rapor etmeden kendimi serbest bırakmak ve eğlenmek istedim."

"Peki ya sen?" diye soruyor.

Kaşlarımı çattım. "Ne yaptım?"

"Eğlendin mi?" Beklentiyle bana bakarken yüz hatları biraz yumuşuyor. Satır aralarını okuduğumda, yaptığım şeyi neden yaptığımı anladığını, hatta belki de bilinçaltında onayladığını söyleyebilirim. Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. Tony'nin korumam olmasından memnunum. Çünkü beni tanıyor, anlıyor ve kendimi riske attığım için hala beni boğazlamak istiyor olsa da, anlıyor.

Gülümsüyorum, başımı sallıyorum. "Evet." Çoğunlukla.

Üzerime çömeliyor ve parmaklarını nazikçe boynuma dokundururken kaşları çatılıyor. Boğazımın etrafındaki hafif parmak büyüklüğündeki morluğa odaklandığında gözleri kısılıyor. "Biri seni incitti mi?" Gözlerindeki önceki duyguların yerini öfke ve korku alıyor ve birini dümdüz etmeye hazır görünüyor.

"Hayır. Görüldüğü değil." İçten içe . "Karşılıklı rıza vardı." "Birin kışını tekmelememe gerek olmadığına emin misin?"

Tony'nin Ben ve silahlı arkadaşlarını alt etmeye çalışması fikrine bir kahkaha atıyorum. "Eminim."

Ayağa kalkıyor. "Bu bir daha olamaz Sierra. Seni korumakla görevlendirilmemin bir sebebi var. Dışarıda senin üzerinden babana ulaşmak isteyecek bir sürü deli var. Eğer dün gece sana bir şey olsaydı, bununla asla yaşayamazdım. Senin güvenliğin benim için bir işten çok daha fazlası."

Hiç tereddüt etmeden ayağa fırlayıp kollarımı ona doluyorum. O da sarılmama karşılık vermekte tereddüt etmiyor ve nadir görülen, kısa bir kucaklaşmanın tadını çıkarıyoruz. "Ben de seni önemsiyorum. Ve gerçekten, içtenlikle, dürüstçe özür dilerim. Bunu bir daha asla yapmayacağıma söz veriyorum."

"Tamam." Ağzından hava fışkırıyor ve öfkesinin son kalıntıları da yok oluyor.

"Yani, bu aramızda kalacak. Tamam mı?" Ona en iyi köpek yavrusu gözlerimi sunuyorum.

"Evet." Elini ensesinde gezdirerek iç geçiriyor. "Ama beni pişman etme. Baban olanları ve bunu ondan sakladığımı öğrenirse, kışını tekmelemekle kalmaz."

"Öğrenmeyecek. Söz veriyorum." Pen ve Esme'nin bu sırrı mezarlarına kadar taşıyacaklarını biliyorum. Diğer kızlar asla benim evime gelmiyor ve babam onların isimlerini bile bilmiyor, yani sorun yok. Rahat bir nefes alıyorum. En azından bir sorun ortadan kalktı.

Tony'yi takip ediyorum, oturma odasında en iyi iki arkadaşına katılıyorum ve koridorda nöbet tutmak için süitten çıkışını izliyorum.

"Ne istediğini bilmiyordum, o yüzden bir sürü şey sipariş ettim," diyor Pen, uzun sehpanın üzerindeki soğuk ve sıcak yiyecekleri göstererek.

Karnım dün akşam yemeğinden beri bir şey yemediğimi hatırlatırcasına gurulduyor. "Saat kaç bu arada?"

"Saat ikiyi biraz geçiyor," diyor Esm'e ve beni kucaklıyor. Vay . Sanırım sandığımdan daha fazla uyumuşum. "Pen ne olduğunu anlatmak için beni sekizde uyandırdı." Beni kol uzunluğunda tutuyor, gözlerinde yaşlarla bana bakıyor. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum.

"Hepsi benim hatam. Çok ama çok üzgünüm. O adamın peşinden asla gitmemeliydim."

"Yapmamalıydın," diye kabul ediyorum, tabağıma bir yığın patates kızartması ve tavuk burger yığıyorum. Kalp krizini tetikleyen ziyafeti dengelemek için biraz salata ekliyorum.

Ben'e bu kadar kızgın olmasaydım, şimdi arkadaşına kızgın olurdum. Gerçek şu ki, Esm'e'nin dikkatsizliği neredeyse benim ve Pen'in hayatına mal oluyordu. Eğer Ben orada olmasaydı, kim bilir ikimizden biri şu anda burada duruyor olur muydu?

"Yaralanmadığına emin misin?" diye soruyor alt dudağını ısırarak. ". En azından fiziksel olarak değil." Onlara her şeyi anlatmaya devam ediyorum ve dikkatle dinliyorlar. Ben'in bana hakaret ettiği ve beni evinden kovduğu kısma geldiğimde Esm'e araya giriyor ve bir denizci gibi küfrediyor.

"Lanet olası piç kurusu," diye feveran ediyor Esm'e. "Venedik'e gidip ona ağzının payını vermeyi aklımdan geçiriyorum." Ve işte yine o pervasız çizgi.

"Buna değmez ve çok tehlikeli." Ben ve arkadaşlarının aksesuar olarak silah taşıdıklarından şüpheliyim. "Ayrıca, onu bir daha asla görmek istemiyorum."

"Bu berbat, bebeğim." Pen bana sempatik bir bakış attı. "Ona ne kadar aşık olduğunu hatırlıyorum."

"O senin bağlılığına layık değildi," diyor Esm'e. "Ama resmini cebinde taşıması çok tuhaf."

"Sence orada olacağımızı biliyor muydu?" Pen yeni yeni endişeli görünerek soruyor.

"Nasıl olduğunu anlamıyorum." Son birkaç patates kızartmasını ağzıma tikiştiriyorum. "Esme rezervasyonu kendi adına yaptırdı ve biz de Scarface Salerno'ya tesadüfen rastladık."

"O zaman, şok edici, Esme'ye katılıyorum. Sen onun için bir şey ifade ederken bu kadar acımasız olması çok garip. Aksi takdirde resmi saklamazdı."

Esme, "Bok gibi yatmıyordun ki," diye ekliyor ve zihnim anında dehşetle geri çekiliyor. "Bebeğim. Korkmayı bırak." Elimi sıkıyor. "Hiçbir erkek bir kızı bütün gece boyunca sikmez, tabii sekse gerçekten düşkün değilse. Geldi, değil mi?"

Başımı salladım. "Birden çok kez. Üzerimde ve içimde."

"Yani, mesele o değil." Esme bir parmağını çenesine vuruyor.

"Zaten bir önemi yok." Boş tabağımı masaya bıraktım. "Artık Ben'i düşünmek istemiyorum. Bana kalırsa o artık benim için ölü." Bir şişe suyun kapağını açıp birkaç içiyorum. "Dün gece olanları unutmamı istiyor ve benim için sorun yok."

"Buraya gönderdiği adam da aynı şeyi söyledi," diyor Pen ve ben neredeyse suyumu yere tükürecektim.

"Hangi adam?"

Pen kimsenin dinlemediğinden emin olmak için omzunun üzerinden bakar. Sesini alçaltıyor. "O sik kafalı Renzo beni buraya geri getirdi ve cep telefonumu alıp kimseyi arayamayayım diye süitteki telefonun bağlantısını kesmekte ısrar etti. Ben'in arkadaşı Leo ortaya çıktığında kendimi kaybediyordum, kırılma noktasına yaklaşmıştım." Yanakları kızardı ve kaşlarını kaldırdım.

Esme meraklı bir ifadeyle, "Bana daha önce bu ayrıntıların hiçbirini vermedin," diyor. "Dökül bakalım."

Pen dudaklarını büzüyor ama sırıtmasına engel olamıyor. "Seksi, yırtık pırtık ve biraz korkutucu ama süper seksiydi."

"Zavallı Eric." Esme kaşığının arkasındaki yoğurdu yalıyor.

Pen onun kaburgalarına dirsek atar. "Zavallı Eric hiçbir şey. Nişanlımı hâlâ seviyorum ama ateşli bir erkeği gördüğümde tanıyabilirim."

"Ne istiyormuş?" Hikâyenin özüne inmeye hevesli bir şekilde sordum.

"Renzo'dan kurtuldu. Bana endişelenmememi, Ben'in yanında güvende olduğunu ve seninle ilgileneceğini söyledi. Benimle kaldı, diğerleri tamamen dağılmış bir şekilde geri döndüğünde birkaç dakikalığına ortadan kayboldu."

"Bunu kanıtlayacak baş ağrım var," diyor Esme, elindeki boş yoğurt kutusunu çöpe atarken.

"Herkesi yatırdım," diye devam etti Pen, Esmeyi görmezden gelerek, "ve geri döndüğümde Leo kahve yapmıştı."

"Ne kadar rahat." Esmeye kaşlarını sallıyor ve Pen ona ters ters bakıyor.

"Oldukça muğlaktı ama yine de meramını anlatmayı başardı. Temel olarak Ben'in söylediklerini söyledi ama daha kibar bir şekilde - bodrumdaki o adamlar tehlikeli ve dün gece hakkında sessiz kalmamız gerekiyor. Bu yüzden sadece Esmeye gerçeği söyledim. Diğerlerinin tek bildiği senin rastgele bir adamla buluştuğun ve onun oteline geri döndüğün."

"Teşekkürler, Pen. Sanırım hepimiz bunu bir sır olarak saklamamız gerektiği konusunda hemfikiriz." "Koroya vaaz veriyorsun," diyor yüzü solgunlaşarak.

Ellerini ellerime aldım. "Dün gece taş kesildiğini biliyorum. İyi olduğuna emin misin?"

Gözlerinde yaşlar birikiyor. "Hiç bu kadar korkmamıştım. İkimize de tecavüz edeceklerinden ve işleri bittiğinde boğazlarımızı keseceklerinden emindim." Yüzünden tek bir damla gözyaşı süzülürken başka tarafa bakıyor. "Seni orada bıraktığım için çok üzgünüm Sierra. Ben boktan bir arkadaşım."

"Kes şunu." Tek parmağımla çenesini yukarı kaldırıyorum. "Değilsin ve bu senin hatan değildi. Kararı ben verdim ve bu konuda kendini suçlu hissetmemelisin. Eğer kavga etseydin, seni vurabilirdin."

"Leo da öyle dedi," diye fısıldıyor. "Benim yem olduğumu söyledi. Yaralı Yüz'ün yöntemi buymuş. Seni kalmaya zorlamak için hep beni kullanacaktı."

Dün gece bunu düşünmemiştim. Çok paniklemiştim. Ama mantıklı. Planımı hemen kabul etti ve Pen'in tartışmadan gitmesine izin verdi.

Esmeye, "En önemli şey hepimizin güvende olması ve kimsenin zarar görmemesi," diyor.

"Zedelenmiş gururum dışında." Üzülmemeye çalışarak omuz silkiyorum.

"Bir de şu bak," diye ekliyor Esmeye, dizlerini göğsüne çekerek Kanepe. "Aşık olduğun adamla yattın ve adam yatakta tam bir canavar gibiydi. Sana birden fazla O verdi, anal kirazını patlattı ve yirmi birinci doğum gününü aceleyle unutmayacaksın."

"Tanrı aşkına, Esmeye. Aptal mısın sen?" Pen en yakın arkadaşımıza ters ters bakıyor. "Uyanman ve saçma sapan konuşmayı bırakman gerek. Düşünmeden hareket etmeyi bırak. Bu işin şakası yok. Sen o bodrumda değildin. Sierra, Ben orada olduğu için şanslı. Eğer Ben bunu engelleyemeseydi şu anda ne durumda olacağını düşünmek bile beni ürpertiyor."

Esmeye anında azarlanmış görünüyor ve konuşurken sesi kısılıyor. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun, Pen?" Gözlerinde yaşlar yüzüyor. "Eğer bilmediğimi düşünüyorsan"

Bunun için üzölmüyorum, yanılıyorsunuz."

"Sorun yok," diyorum, iki arkadaşına da uzanıp ellerini tutarak. Esme'nin bize inandırmak istediğı kadar kaygısız ve düşüncesiz olmadığını biliyorum. Olayları sindirmekte zorlanıyor ve acı gerçeklerle yüzleşmekten kaçınmak için mizahı ve soğukkanlılığı kullanıyor. Kendince pişman olduğunu ve bunu telafi çalışacağını biliyorum. "Suçlama oyunu oynamıyoruz. Evet, dün geceden çıkarılması gereken dersler var ama ben olumlu yönlele odaklanmayı ve keşkeler üzerinde durmamayı seçiyorum. Sizden de tek istediğim aynı şeyi yapmanız."

Başlarını sallıyorlar ve ben de kanepeye doğru yığılıyorum. "Kesin olan bir şey var," diyorum ayrılırken, ağzımda alaycı bir gülümseme yayılıyor. "Bu kesinlikle asla unutamayacağım bir hafta sonu."

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

L Vegas gezisini takip eden haftalarda hayatım normale dönse de doğum günümde yaşadığım olaylar aklımdan hiç çıkmıyor. Ben olsam Ben'i düşünmedim desem yalan olur. İlk birkaç hafta biraz bulanık geçti, çünkü içinde bulunduğum tehlikenin boyutları nihayet farkına varmıştım ve gecikmiş bir dehşet içindeydim. Her gece atölyemde duygularımı dışa vurdum, ruhum temizlenene ve içimdeki Zen'i yeniden bulana kadar resim yaptım. Bunu aştıktan sonra, düşüncelerim Ben ile meşgul olmaya başladı.

Zalimce kovması hâlâ canımı yakıyor ama öfkem büyük ölçüde azaldı. Neredeyse kaçıyordum ve o beni ya öldürecek ya da hayatımın geri kalanında travma geçirmeme neden olacak bir kaderden kurtardı. Rahatlama ve minnettarlık şu anda en ağır basan duygularım ve kalbimde ondan nefret edecek bir şey bulamıyorum. Belki safım ama onun içindeki iyiliği hatırlamak istiyorum ve o hafta sonu bana bunun hala fazlasıyla var olduğunu gösterdi.

Noel, ailemle birlikte katıldığım sıkıcı partiler ve etkinliklerden oluşan eski bir geçit törenine dönüşüyor ve görünüşe ayak uydurmanın, şehvet düşkünü sıkıcılarla ve onların Stepford eşleriyle sohbet etmenin zorluğu beni neredeyse öldürüyor. Sadece gizlice katılmayı başardığım birkaç üniversite partisi bayram döneminde aklımı başımda tutuyor. Pen ve Esme dikkatimin dağınık olduğunu fark ediyorlar, ama ben onların endişelerini geçiştiriyorum ve tuhaf ruh halimi uysal Lawson kızı rolünü oynamak zorunda olmanın stresine bağlıyorum.

Bahar dönemi başlıyor ve ben gerçeği inkâr etmeye devam ederken kendimi derslerime veriyorum. Ta ki daha fazla inkar edemeyip büyük kız külotumu giyene ve hamilelik testi alana kadar.

Kişisel banyomun fayans döşeli zemininde yere yığıldım ve dijital çubuğun üzerindeki kelimeye boyun eğmiş bir kabullenişle baktım.

HAMİLE

Bu sonucu bekliyordum ama yine de çok şaşırdım. *Gerçekten*. Adetlerim her zaman düzensizdir, bu yüzden Kasım ayında bir tanesini kaçırdığımda bunun üzerinde durmadım. Ancak Aralık ayında regl dönemim yine gelmeyince anladım. İçten içe biliyordum. Ama yüzleşemedim, bu yüzden bu sabah kesinlikle daha büyük olan ağırlı göğüslerle uyanana kadar bir ay daha la-la diyarında yuvarlandım. Bu, kafamı kuma gömmeyi bırakmam için gereken tokattı.

Birkaç sessiz gözyaşı yüzümden aşağı yuvarlanıyor ama bunlar mutsuz olanlar değil. Elim karnıma götürüp avucumu orada dinlendiriyorum ve içimde büyüyen küçük hayatı düşünerek gülümsüyorum.

Ödüm bokuma karıştı.

Kusacak kadar korktum ama bu hamilelik hormonlarından olabilir.

Yine de hoşnutsuz değilim. Gerçeği kabul etmeyi reddetmeme neden olan duygu mutsuzluk değildi; bu tamamen korkuydu.

Ben'e söyleme korkusu.

Ailemin öfkeli tepkisiyle yüzleşmekten, çünkü bu haber iyi karşılanmayacak.

Bilinmeyenden korkmak - bir bebeğe nasıl bakılacağı hakkında hiçbir fikrim yok ve yeterince iyi olamayacağımdan korkuyorum, özellikle de bunu tek başıma yaparsam.

Ama öğreneceğim.

Kendini bu konumda bulan çoğu kadından daha şanslıyım.

Artık uyanma ve durumuma sahip çıkma vakti geldi.

Bunu

yapabilirim.

Yapabileceği

mi biliyorum.

Artık gerçeklerden kaçmayı reddediyorum. Bana güvenen yeni bir hayat var ve onu hayal kırıklığına uğratmayacağım. Gözyaşlarımı kolumun tersiyle silerek dik duruyorum, aynadaki yansıyama bakarken kararlılıkla ışıldıyorum. Yanaklarım kızarmış, gözlerim geniş ve parlak, farklı ama aynı görünüyorum. Bunu ifade etmek zor. Adet görememek ve normalden daha yorgun hissetmek dışında, hamile olmanın herhangi bir kötü etkisine maruz kalmadım. Çoğunlukla harika hissediyorum. Benimle aynı fikirde olmasına şaşırmadım çünkü her zaman anne olmak istemiştim. Bu her zaman hayat hayalimin bir parçası olmuştur.

Genç ve bekâr bir anne olmayı planlamış mıydım? Hayır. Geleceğin getireceklerinden korkuyor olsam da heyecanlıyım da. Artık yeni gerçekliğimle yüzleştiğime göre içimde belli bir memnuniyet duygusu oluşmuşken gerçeği neden bu kadar uzun süre inkâr ettiğimi bilmiyorum.

Birkaç hafta önce ilk şüphelendiğimde test yaptırmamak bencillikti. Artık düşünmem gereken sadece ben değilim. Bu küçük hayatı besliyorum ve ona iyi bakmam gerekiyor. En kısa zamanda bir doktor randevusu almaya söz veriyorum ve e-okuyucuma birkaç hamilelik kitabı indirmeyi aklıma not ediyorum. "Sen ve ben, ufaklık," diye fısıldıyorum, bir elimi karnımda gezdirerek. "Anne olmakla ilgili ilk şeyi bilmiyor olabilirim ama söz veriyorum öğreneceğim ve deneyeceğim."

Yüzümdeki tüm gözyaşı izlerini silerek çantamı, ceketimi ve arabamın anahtarlarını alıyorum ve annemin kitap okuduğu güneşlenme odasına uğrayarak dışarı çıkacağımı haber veriyorum. Tony beni ön kapıya kadar takip ediyor, ben de siyah Lexus SUV'umun anahtarlarını ona veriyorum, değişiklik olsun diye arabayı onun kullanmasına izin verdiğim için mutluyum. Bana fazladan bir kafam çıkmış gibi bakıyor ve ben gülüyorum. Anlıyorum. Birinin benim için bir şey yapmasından nefret ediyorum ve genellikle her yere kendim gitmekte ısrar ediyorum. Ama hâlâ biraz sersemlemiş durumdayım ve karmakarışık düşüncelerimi anlamlandırmak için zamana ihtiyacım var.

Arabadan Pen'e mesaj atıyorum, evde olması ve Esme'nin son seks arkadaşı Mikel'le birlikte olması için dua ediyorum. Ondan bir sır saklamayı planlamıyorum. Şu anda sadece dürüst ve akli başında en iyi arkadaşımın tavsiyesine ihtiyacım var.

Esme hamile olduğumu öğrenince çılgına dönecek. Kız kardeşinin bekâr bir anne olarak ne kadar zorlandığını görüyor ve fikrini dile getirme konusunda sakın ya da suskun olmayacaktır. Bunu henüz kaldıramam.

Pen'in anında verdiği cevap evde yalnız olduğunu söylüyor ve ben de koltuğa geri yerleşip şehre doğru ilerlerken seçeneklerimi düşünüyorum.

"Hey, sen." Pen beni kapıda kucaklayarak karşılıyor, ben de hemen sarılıyorum. "İçeri gel." Tony koridorda nöbet tutarken o kenara çekilip Esme ve U of C'den bir başka arkadaşıyla paylaştığı üç yatak odalı daireye girmeme izin veriyor. Pen oturması için bir sandalye çekiyor ve ona bir şişe su uzatıyor. Oturmadan önce başıyla onaylıyor.

Pen kapıyı arkamızdan kapatıyor ve ben ceketimi çıkarıp kanepenin koluna bırakıyorum. Ev gibi açık planlı yaşam alanını kıskançlık duygusuyla inceliyorum. En iyi arkadaşlarımla aynı odada kalmak istedim ama babam ayak diredi ve annem de onun tarafını tuttu. Annem de babamı ikna etmek için dişiyile tırnağıyla mücadele etti.

Loyola'ya gitmeme izin verdi ve beni uzlaşma sanatının incelikleri konusunda eğitti. Bu yüzden, seçtiğim kariyer uğruna bağımsız bir üniversite hayatı yaşamaktan fedakârlık etmek zorunda kaldım. Bu dönemden sonra, biyomedikal bilim derecemle mezun olmadan önce bir yılım daha var ve ardından akupunktur ve homeopati konusunda uzmanlaşmak için iki yılım daha var.

Pen beni incelerken başını yana eğerek, "Muhteşem görünüyorsun," diyor. "Saçına farklı bir şey mi yaptın ya da yeni mucizevi cilt bakım ürünleri mi buldun çünkü kızım, parlıyorsun."

"O hamilelik hormonları olmalı," diye kestirip atarak kanepeye uzandım.

Pen tökezleyerek geri çekiliyor ve kendini sabitlemek için büfeye tutunuyor. Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak ve ağzı bir karış açık kalacak.

"Muhtemelen bunu böyle ağzımdan kaçırmamalıydım," diye itiraf ediyorum, omuz silkerek. "Ama hamile olduğumu söylemenin kolay bir yolu yok."

"Aman Tanrım." Kendini toparlayarak yanıma koştu. "Aptalca bir soru ama emin misin?"

"Evet. Test yaptırdım ama birkaç haftadır biliyordum. Sadece şimdiye kadar bunu doğrulamak için çok korkaktım."

"Vay canına." Yanımdaki yumuşak kanepeye gömüldü. "Ne yapacaksın?"

"Emin değilim, ama saklayacağım." Ellerim otomatik olarak karnıma doğru hareket ederken dudaklarımda istemsiz bir gülümseme beliriyor.

"O kısmı zaten biliyordum." Yüzü bana dönük olacak şekilde dönüyor. "Sen anne olmak için doğmuşsun Sierra. Güçlü ve sabırlısın ve o efsanevi Zen enerjisi senin lehine çalışıyor."

"Korkuyorum," diye itiraf ediyorum. "Kendimi bir anne olarak hayal ettiğimde, o resimde her zaman bir baba, bir koca vardı ve ben daha yaşlıydım."

"Yaş bir anne yapmaz ve kim bir baba olmayacağını söylüyor? Bir koca?" Kaşlarını çatarken parmağındaki küçük nişan yüzüğünü evirip çeviriyor.

Pen babasının kim olduğunu biliyor çünkü Vegas'tan beri başka bir erkekle öpüşmedim. İlgisizlikten değil. Noel tatilinde, üniversite partilerinde tanıştığım ve beni yataklarına almaktan mutluluk duyacak birkaç erkek vardı ama zaten hamile olduğumdan şüpheleniyordum ve durumu daha da karmaşık hale getirmeye hiç niyetim yoktu.

"Artık aşık olan küçük bir çocuk değilim ve hayallere kapılmayacağım. Ben ebeveynlik görevlerini üstlenmeye istekli ama

kocam olmakla ilgileniyor."

"Onunla konuşana kadar bilemezsin." Bir an için dudaklarını büzüyor. "Ona söylemeyi planlıyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Bilmeye hakkı var ve bunu ona söylemeyi çocuğuma borçluyum. Bundan sonra nasıl tepki vereceği ve bununla nasıl başa çıkacağı ona bağlı." Ayakkabılarımı çıkarıp sırtımı kanepenin koluna yaslıyorum ve dizlerimi göğsüme çekiyorum. "Ama onu bu işe dahil etmenin, kendimi ve çocuğumu hakkında hiçbir şey bilmediğim bir dünyaya açtığım anlamına gelmesinden korkuyorum. Birlikte olduğu o adamları gördün."

"Biliyorum ve endişelenmekte haklısınız."

Birkaç dakika boyunca odayı sessizlik kaplıyor. "Sence bu işin peşini bırakmalı mıyım? Bunu kendim mi yapmalıyım?"

Alt dudağını dişlerinin arasında sürüklüyor. "Konumunu kıskanmıyorum Sierra, ama sana ne yapacağını söyleyemem. Bu senin kararın olmalı." Uzanarak nemli ellerimi sıcak elleriyle kavırıyor. "Sadece şunu bil ki, ne karar verirsen ver, benim desteğimi alacaksın ve ben de sana elimden yardım edeceğim."

Gözlerim yaşıyor. "Teşekkür ederim, Pen. Bunu duymaya gerçekten ihtiyacım vardı." Burnumu çekerek yanaklarımdaki birkaç damla yaşı sildim. Hamilelik hormonlarının şakası yok. Sanki doğrudan gözyaşı kanallarına bağlılar. "Yolda gelirken bunu düşünüyordum. Ona söylemem gerektiğini hissediyorum. Bir noktada çocuğum babasının kim olduğunu soracak. Şüphelerim yüzünden onu Ben'den uzak tutarsam kendimle nasıl yaşayabilirim? Yanılıyor olabilirim. Yaralı Yüz Salerno'nun mafyanın bir parçası olması Ben'in de öyle olduğu anlamına gelmez." Muhtemelen boşa kürek çektiğimin farkındayım ama doğru olanı yapmak için kendimi haklı çıkarmaya çalışıyorum.

"Ona nasıl ulaşacağınızı biliyor musunuz?" Başımı sallıyorum.

"Onu Google'da arayabiliriz." Yan masadan iPad'ini alıyor. "Eğer mafyayla bağlantısı varsa, internette onunla ilgili bir şeyler mutlaka vardır."

"Birçok kez onu Google'da aramak istedim," diye itiraf ediyorum. "Ama kendimi tuttum çünkü bana onu unutmamı söyledi ve hoşuma gitmeyen bir şey bulabileceğimden endişelendim."

İster mafyanın içinde olsun, ister sadece mafya bağlantıları olsun, Ben tehlikeli bir adam. Bunu bilecek kadar gördüm ve umarım burada doğru şeyi yapıyorumdur. Çünkü bebeğimi korumak benim tek önceliğim ve eğer bu

Eğer bunu bebeğimin babasından saklamak zorunda , bunu yapmakta tereddüt etmeyeceğim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

I Google'da onun adını ararken kanepede Pen'e yaklaşıyor ve sayfalar dolusu sayfanın yüklenmesini izliyor.

"Kesinlikle etrafta dolaşıyor," diye mırıldanıyor Pen. Pen, Pen'in çeşitli kadınlarla çekilmiş fotoğraflarını karıştırırken ses tonunda bir gerginlik ve yüzünde bir tiksinti ifadesi var. Fotoğraflar prestijli etkinliklerde ya da gösterişli balolarda çekilmiş ve kadınların hepsi de göz kamaştırıcı. Genelde bu tip kadınlarla çıkıyorsa beni bu kadar çabuk reddetmesine şaşmamalı. Mankenler, politikacı kızları, sosyetikler ve başarılı iş kadınları. Sarışınlar, esmerler, kızılılar. Güzel oldukları sürece ayırım yapmıyor gibi görünüyor.

İçimdeki batma hissini görmezden gelerek Pen'i ilerlemeye teşvik ediyorum ve önde gelen bir iş dergisinde Caltimore Holdings hakkında çıkan bir makaleyi gösteriyorum. Yüksek sesle okudum.

"Angelo Mazzone ve merhum Jillian Carver'ın oğlu Bennett Mazzone, Caltimore Holdings'in yeni atanan CEO'su olarak New York'ta dalgalar yaratıyor. Caltimore Holdings, büyük büyükbabası tarafından on dokuz yirmili yıllarda kurulan bir iş imparatorluğu. Başlangıçta inşaat, nakliye ve taşımacılığa odaklanan şirket, Angelo Mazzone'nin yönetiminde perakende ve hizmet sektörüne de girerek bir dizi farklı restoran, kulüp ve kumarhanenin tamamına ya da bir kısmına sahip oldu. Şaşırtıcı ama cesur bir hamleyle Bennett Mazzone'nin CEO olarak ilk manevrası, bilişim şirketi FistMine'ı düşmanca devralmak oldu. Bu, Caltimore'u geleneksel ana işlerinden uzaklaştırma planlarına mı işaret ediyor yoksa Mazzone mevcut milyar dolarlık imparatorluğunu büyük büyüme potansiyeli olan teknoloji meraklısı sektörlerle akıllı mı destekliyor? Bunu sadece zaman gösterecek. Anahtar

Konuştığımız Caltimore çalışanları, Mazzone'nin şirketin her yönünü elden geçirme konusunda iddialı planları ve markayı modernize etme konusunda güçlü fikirleri olduğunu söyledi. Hayranlık duyulduğu kadar korkulan Bennett Mazzone'nin hesaba katılması gereken bir güç ve izlenmesi gereken bir adam olduğu açık."

"Huh." Pen kaşlarının arasındaki bir noktayı ovuşturuyor. "Görünüşe göre yasal bir iş adamı."

"Ve yirmi dokuz yaşında bir CEO." Etkilenmemek elde değil. "Yine de internette okuduğun her şeye inanamazsın."

Yarım saat daha internette araştırma yapıyoruz ama Ben'i mafyayla ilişkilendiren bir şey bulamıyoruz. Babasını nasıl bulduğu ya da sekiz yıl önce Illinois'den neden kaybolduğu hakkında da bir bilgi yok. Caltimore Holdings'in web sitesinde çok şey söyleyen ama hiçbir şey anlatmayan sıradan bir biyografi var.

Pen, Manhattan'ın merkezindeki ana Caltimore Holding ofislerinin adresini yazdırır. "Kişisel adresini bulamadığımıza göre, iş yerine gitmeniz ve onunla bir görüşme ayarlayabilmeyi ummanız gerekecek."

"İş o noktaya gelirse, ortaya çıkana kadar takılırım."

"Eminim Lawson Pharma'nın BT departmanında kullanabileceğiniz becerilere sahip biri vardır" diye öneriyor.

Bir kahkaha attım. "Ben'e söylemeden önce babama söylememi ciddi ciddi önermiyorsun değil mi?"

Pen bacaklarını kanepeye çekerek, "Daha çok sesli düşünüyordum," diyor. "Ailene ne zaman söylemeyi planlıyorsun?"

"Hiç mi?" Şaka yapıyorum. "Eğer bundan kurtulabileceğimi düşünseydim, yurtdışına kaçardım. Sahte bir kimlik alır ve saklanırdım."

Bana sempatik bir bakış attı. "Kendilerine gelirler."

"Babamla tanıştınız mı?" Sesim inançsızlığımı ele veriyor. "Onun hiçbir parçası bu olanları onaylamayacak. Asla." Ben'in bu habere nasıl tepki vereceğini bilmiyorum olabilirim ama babamın bundan nefret edeceğini kesinlikle biliyorum. "Ben asla sahip olmamaları gereken bir hatayım. Onun gözünde, onun hatası sadece başka bir hatayı doğurmak olacak. Onun ne kadar anal olduğunu biliyorsun. Evlilik dışı bir çocuk sahibi olmak onun için ölümcül bir günah işlemektir. Bu onu dünyanın önünde kötü göstermenin bir başka yolu."

"Baban tam bir pislik."

"Evet. Ve asla değişmeyecek. Muhtemelen beni evlatlıktan reddedecek. Tanrı biliyor ya, ayda en az bir kez beni evden atmakla tehdit ediyor."

"Aman Tanrım." Pen daha dik oturuyor, gözleri kocaman açılıyor. Ağzından hınzır bir sırtıma geçiyor. "Saskia, Ben'le yattığını ve şimdi de onun bebeğini doğurduğunu öğrenince epik bir öfke nöbeti geçirecek."

İç çekiyorum. "Biliyorum. Henüz bir bebeği olmadığı için bu çok can sıkıcı bir nokta olacak." Her ne kadar kız kardeşimden hoşlanmasam ve hiçbir şekilde yakın olmasak da, onu bilerek incitmeyi asla istemem. Ve bu onu *incitecek*. Yedi yılı aşkın bir süredir Felix'le evli ve annemin söylediğine göre son dört yıldır çocuk sahibi olmaya çalışıyorlarmış ama başarılı olamamışlar. "Saskia'yı tanıyorsam, beni bunu sırf onu kızdırmak için bilerek yapmakla suçlayacaktır."

"Aynen öyle. Her zaman seninle rekabet halinde olmuştur. Bence bu kıskançlık."

Bir kahkaha attım. "şaka mı yapıyorsun? Beni neden kıskansın ki? C Üniversitesi'nden işletme diploması, zengin, yakışıklı bir kocası, muhteşem bir evi ve Lawson Pharma'da gelecek vaat eden bir kariyeri olan o. Ayrıca babamızın gözbebeği. Ona göre, o yanlış yapamaz."

"O lanet olası bir kaltak," diye Pen.

"En yüksek mertebeden," diye katılıyorum. "Sahtekârlık ve yalakalık babamın doğruluk ve gerçekçilikten daha çok sevdiği özellikler." Saatime bakıyorum, geç oluyor. Bacaklarımı iki yana sallıyorum. "Saskia artık endişelerimin en küçüğü." Sorunlarımla teker teker ilgileneceğim. "New York'a bir uçak bileti ayırtmalı ve genç aşkıma fırınıma bir çörek koyduğunu söylemeye hazırlanmalıyım."

"Sen nedin?" Tony bana kıcımdan gökkuşağı çıkarıyormuşum gibi bakıyor.

"Hamileyim. Bir bebeğim olacak."

Yüzünü korku kaplarken gözlerini bolca kırptştırıyor. Bunu ona neden anlattığımı merak ettiğini biliyorum. "Vegas'taki adam mı?" diye tahmin ediyor.

Başımı salladım. "Üzgünüm Tony." İkimiz de bunun onun işi için ne anlama geldiğini biliyoruz. "Özür dileme." Ellerini saçlarında gezdiriyor. "Kahretsin."

Onun

Dirseklerini Formika masanın üzerine dayarken Adem'in elması boğazında sallanıyor.

"Sıcak ay ve cappuccino," diyor garson kız, ieceklerimizi masaya koyarken.

"Teşekkürler." Ona kısa bir gülümseme sunuyorum.

"Başka bir şeye ihtiyacın olursa haber ver." Kalçalarını sallayarak uzaklaşıyor.

Loyola'dan birkaç blok ötede, en sevdiğim küçük kahve dükkanının arka kabinine sıkıştık. Gecenin bu saatinde sessiz, olacağını bildiğim gibi.

Kahvesini ona uzatırken "Ne zamandır tanıyorsun?" soruyor.

"Birkaç haftadır şüpheleniyordum ama daha bugün teste girdim." Kupamın üstüne üflüyorum.

"Senin yanında duracak mı?" diye soruyor içkisinden bir yudum almadan önce. "Bilmiyorum. Ona söylemek için New York'a gitmem gerekiyor."

Ellerimi sarıyorum

sıcaklığın tenime işlemesine izin veriyorum. "Sen de burada devreye giriyorsun. Benimle geleceğini ve bunu babamdan saklayabileceğimizi umuyordum." Konuşmak için ağzını açıyor ve ben bir elimi kaldırıyorum. "Sadece beni dinle, lütfen."

Başını sallayarak dudaklarını kapatıyor.

"Biliyorsun, babam hamile kaldığımı duyar duymaz ikimizi de öldürme ihtimali oldukça yüksek. O yüzden bir planım var." ayımdan bir yudum alıyorum ve Tony'nin gözlerinde beliren endişeyi izliyorum. "Hey, bana biraz ver. Kaçıp Büyük Elma'ya tek başıma da gidebilirdim ama sana bir daha gizlice kaçmayacağıma söz verdim ve sözümü tutarım." Masaya doğru eğilip, kimsenin bize dikkat etmediğinden emin olmak için odaya göz gezdiriyorum. "Şöyle bir teklifim var." Sesimi alçaltıyorum. "Kimsenin haberi olmadan bu yolculuğu planlamama yardım edeceksin. Benimle gelecek ve izimizi kaybettireceksin. Sonra Illinois'e yalnız döneceğim. Sen New York'ta kalmalı ve Chicago'dan uzak durmalısın. Yeni bir iş bulana kadar seni ayakta tutması için sana para vereceğim."

Bir dakika boyunca şok içinde bana baktı. "Bunu benim için neden yaptın?"

"Çünkü bana iyi davrandın ve benim yanlış kararlarımın sonuçlarına katlanmayı hak etmiyorsun. Babam seni sadece kovmayacak. Chicago'da iş bulamaman için adının kara listeye alınmasını sağlayacak. Bununla yüzleşmek için geri dönmenin bir anlamı yok. Bırak sana yardım edeyim. Seni rahat ettirecek kadar param var."

Annemin ailesi milyarderdi. Annem babamla evlendikten birkaç yıl sonra bir araba kazasında ölene kadar Lawson Pharma onların şirketi idi ve daha sonra babam CEO olarak görevi devraldı. Kız kardeşlerime ve bana yüklü bir miras kaldı, çünkü annem tek çocuktu ve büyükannemle büyükbabamın servetlerini bırakacakları başka kimse yoktu. Bir grup vakıf fonu oluşturdular ve bunu torunları arasında eşit olarak bölüştürmek için talimatlar bıraktılar. Ben bunu ancak on altı yaşındayken öğrendim ve yirmi bir yaşıma geldiğimde paraya erişimim oldu. Bu ve ailemin bana her ay ödediği harçlık arasında, ne yapacağımı bildiğimden daha fazlasına sahibim.

Şanslı olduğumu biliyorum. Eğer bu bebekle tek başıma kalırsam, en azından maddi kaygılarım olmayacak.

"Tatlım." Masanın üzerinden elimi okşadı. "Benim için bunu yapmaya istekli olman beni çok etkiledi. Ama sorumluluklarımdan kaçmayacağım. Babanla bir erkek gibi yüzleşeceğim ve davranışlarımdan sonuçlarını kabul edeceğim."

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama başını sallıyor.

"Beni caydıramazsın Sierra. Ama sana yardım *edeceğim*. Kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı. Benim sadakatim *sana*. Gerekli düzenlemeleri yapacağım ve New York'a kadar sana eşlik edeceğim. Baban beni görevimden alana kadar seni güvende tutmak önceliğim olmaya devam edecek."

"Teşekkür ederim." Elini sıktım. Tony'yi özleyeceğim. "Cuma sabahı yola çıkıp Cumartesi öğleden sonra dönmek istiyorum." Anneme okuldan sonra Esme ve Pen'le dışarı çıkacağımı ve geceyi onların evinde geçireceğimi söyleyeceğim. Bu normal bir olay olduğu için beni sorgulamayacak.

"Nasıl isterseniz." Tony başını sallıyor.

Artık geri dönüş yok. Ben'le konuşmanın nasıl sonuçlanacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim hayatımın her iki şekilde de değişeceği.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

"İşte orada," diyorum Tony'ye, Beşinci ve Altıncı Cadde arasındaki 57^(inci)Sokak'ın köşesindeki etkileyici camdan yüksek binayı göstererek. "Bir Caltimore Holdings çalışanı tarafından hamile bırakılacağınıza güvenin," dedi.

Nefesinin altında mırıldanıyor. Daha önce GPS'e girmesi için adresi verdiğimde yüzünde komik bir ifade vardı.

"Neden? Bu şirket hakkında ne biliyorsun ki?" Hatasını düzeltmeye zahmet etmedim. Zamanı gelince bir çalışan değil, CEO olduğunu anlayacaktır.

"Çok şaibeliler," diye gizemli bir şekilde cevap veriyor. Tony'nin bir şeyler bildiği açık, ama şu anda ondan bilgi alacak vaktim yok.

"Siz park ederken bir randevu alabilir miyim diye bakacağım," diyorum ve o itiraz edemeden arabanın kapısını açıp kaldırıma çıkıyorum.

"Buradan kımıldama." Parmağını bana doğru uzattı. "Ben dönene kadar olduğun yerde kal."

"Siz kiraladığınız arabayı park ederken ben resepsiyonda bekleyeceğim. Söz veriyorum." Böyle halka açık bir yerde tehlikede olacağımdan şüpheliyim. Kapıyı kapattım ve o da trafiğin içine doğru süzüldü.

Sallanan giriş kapılarına doğru ilerlerken, binanın son yıllarda yenilenmiş olması gerektiğini düşünüyorum. Tavandan tabana pencereleriyle çok modern bir görünüme sahip ve benim görüş alanımın ötesinde, gökyüzüne doğru uzanıyor. Bahse girerim en üst kattan şehrin ve Central Park'ın enfes bir manzarası vardır. Ben'in ofisinin de orada olduğuna bahse girerim.

Üç erkek ve bir kadından oluşan bir grup yan binadan çıktığında kapıdan birkaç adım uzaktaydım. Hemen Ben'i görüyorum, telefonunu kulağına dayamış, iki iri yarı adamın arasında yürüyor. Üç adam da siyah takım elbise giyiyor ve yüzlerinde karanlık ifadeler var. Kadın Ben'le hararetli bir şekilde konuşuyor, dar eteği ve topuklu ayakkabılarıyla adamların uzun bacaklı adımlarına ayak uydurmaya çalışırken elindeki kâğıtları işaret ederken telaşlı görünüyor.

Kahretsin. Beni fark edemeyeceği kadar uzaktayım ve ona seslenip olay çıkarmak istemiyorum. Ona haberleri odada sadece ikimizin olduğu özel bir toplantıda vermeyi umuyordum.

Büyük siyah bir cipin kaldırırma yanaştığını gördüğümde ne yapacağım konusunda kararsızdım. Bacaklarım kendiliğinden hareket ederek arkamı dönüyor ve yan sokaktaki kaldırırma bekleyen taksi sırasına doğru hızlı adımlarla yürüyorum. Ben'in onu takip etmeden gitmesine izin veremem. Cuma günü saat ikiye geçiyor. Ofise dönmeyebilir ve hafta sonları çalışıp çalışmadığını bilmiyorum. Bu onunla konuşmak için tek şansım olabilir.

Ben'in karartılmış cipe binişini izlerken Tony'yi cep telefonumdan arıyorum. İlk taksiye ulaştığımda Tony cevap veriyor. "Bir saniye bekle," diye bağıriyorum telefona, arka koltuğa atlayıp şoföre SUV'u takip etmesini söylerken göğsüme bastırıyorum. "Kusura bakmayın. Planlar değişti," diyorum Tony'ye, bir dizi küfür savururken telefonu kulağımdan uzaklaştırarak. "Hareket halinde ve onu takip etmem gerekiyor. Yerimi tespit etmek için cep telefonumu kullan. Hedefimize ulaştığımızda seni bekleyeceğim."

Düşüncesizce verdiğim tepki için beni azarlayamadan telefonu kapattım. Anlık bir karar vermek zorundaydım ve bu aramayı yaptığım için pişman değilim. Tony'nin dönmesini bekleseydim, Ben'i kaybedecektik. New York'a dönmek zorunda kalmak istemiyorum. Bu hafta kendimi bu toplantıya hazırlamak için çok uğraştım ve artık bu işi bitirmek istiyorum.

Sürücü başka bir arabayı takip etmesini istememin tuhaf olduğunu düşünürse, bu düşüncelerini kendine saklar.

Trafik berbat ve on üç milden daha kısa bir yol kırk dakika sürüyor. Sonunda Ben'in arabası işlek yollardan ayrılır, Queens'te iki katlı bir binanın otoparkına girmeden önce birbirini takip eden ara sokaklarda bir aşağı bir yukarı gider.

Mülk, bölgedeki diğer bar, kulüp ve mağazalardan uzakta, kendine ait bir arsa üzerindedir. Bir tarafta aşırı büyümüş bir park var ve Google Haritalar'a göre Hudson Nehri sadece birkaç sokak ötede. Taksi şoföründen köşedeki kaldırırma çekmesini rica ettim.

Tony'yi ararken Ben'in cipini binanın önüne park ederken izliyorum. "Neredesin?"

"Senden yaklaşık on dakika gerideyim."

"Tamam. Acele et." Ben'in şoförü kapıyı açıp inerken ağzımın içini çiğneyerek telefonu kapatıyorum. Paltosunu ve takım elbise ceketini arabanın içinde bırakmış, beyaz düğmeli gömleği, pahalı siyah pantolonu ve uyumlu elbise ayakkabılarıyla dışarı çıkıyor. Onu sadece arkadan görebiliyorum, ama formu hatırladığım kadar etkileyici.

Görüntüler zihnimde canlanıyor.

İri, sıcak ellerinin vücudumu enine ve boyuna sıyırdığını görüyorum. Becerikli parmaklarının ve dilinin beni serbest bırakılmış bir arzu çılgınlığına sürüklediğini hissediyorum. Yeni bir hayat yaratırken içime vuran canavar aletini hatırlayınca ürperiyorum. Isı göğsümden yukarı ve boynuma doğru süzülüyor ve kendimi tüm nostaljik düşüncelerden kurtarıyorum. Bunun ne yeri ne de zamanı.

Ben seçeneklerimi düşünürken, takım elbiseli iki adam, yüzlerinde hâlâ vahşi ifadelerle Ben'e binaya kadar eşlik ediyorlar. Tony'yi beklemem gerektiğini biliyorum. Sadece on dakika uzaklıkta, ama içimden bir ses Ben'in peşinden oraya gitmemi söylüyor.

"Lütfen burada bekleyin," diyorum şoföre ve ona bir ellilik uzatıyorum. "Döndüğümde sana bunlardan bir tane daha ve cömert bir bahşiş vereceğim." Tony'nin gecikmesi ya da benim hızlı bir çıkış yapmam gerekmesi ihtimaline karşı, buradan çıkmanın bir yolunu bulmadan o binaya girmek istemiyorum.

"Hanımefendi, oraya girmek istediğinize emin misiniz?" Omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Arkadaşım yolda. Hemen olacak."

Kendimi sorgulamadan arka koltuktan iniyorum ve üç çeyrek boyundaki pembe yün kabanımın kemerini belime sıkıca bağlıyorum. İyi ki sıkı giyinmişim çünkü bugün New York'ta hava buz gibi. En azından yağmur ya da kar yok, bu yüzden küçük merhametler için minnettarım. Michael Kors çantamın askısını tutarak, siyah külotlu çorabım ve ince topuklu ayakkabılarımla yolun karşısına geçip Ben'in girdiği binaya doğru hızla yürüyorum.

Binanın da tıpkı bölge gibi bakıma ihtiyacı var. Gri panjurlar pencerelere doğru çekilmiş ve tepedeki tabelanın boyası soyulmuş. Otoparkta adımlarken asfaltın arasından yabani otlar çıkıyor. Ben'in cipi dışında dört araç daha var ama burası neredeyse terk edilmiş gibi görünüyor.

Pis ön kapıya yaklaşırken sinirden tüylerim diken diken oluyor. Burası da neyin nesi ve Ben'in burada ne işi var? Kuru dudaklarımı ıslatıp uzun sarı saçlarımı kulaklarımın arkasına toplayarak cesur bir nefes alıyorum ve kapıyı açıyorum.

İçeri girdiğimde müzik beni karşılıyor, ama alçak sesle, sadece pis, loş odada arka plan gürültüsü. Burası bir çeşit bar ya da kulüp; odanın ortasındaki yüksek bir bölümü çevreleyen kabinler ve açık oturma alanlarının karışımı, striptizci direklerinin de eklenmesiyle bir pisti andırıyor.

Klas. Değil.

Tuğla duvarları, yorgun dekoru ve *Cheers*'tan fırlamış gibi duran koyu renkli ahşap mobilyalarıyla sanki seksenli yıllardan fırlamış gibi. Mekânı tarıyorum, odanın uzak tarafındaki arka kapıdan girerken Ben'in başının arkasını görüyorum. Kafası tıraşlı ve suratı asık iri yarı bir adam kapının önünde nöbet tutuyor, ben de bara gidip Tony'yi beklemek için bir tabure çekiyorum.

Barın arkasında yalnız bir barmen çalışıyor ve ben oturduğumda başını kaldırıp birkaç saniye aval aval bana bakıyor. bir mekânda uygunsuz göründüğümü biliyorum. Ben'le Merkezi İş Alanı'nın ortasındaki lüks bir ofiste buluşacağımı düşünmüştüm ve buna uygun olarak uzun kollu siyah diz boyu elbisemi, siyah külotlu çorabımı ve gökdelen siyahı Louboutin'lerimi giymiştim. Pahalı pembe paltomu ve desenli ipek eşarbımı da eklediğimde, burada çok göze batıyordum.

"Size ne ikram edebilirim, hanımefendi?" diye soruyor şaşkınlığını gizleyerek.

"İki maden suyu alacağım. Eğer varsa Pellegrino." Sanki yabancı bir dil konuşmuşum gibi bana bakıyor. "İki şişe su. Herhangi biri olur," diye yeniden ifade ediyorum. "Meslektaşım birazdan bana katılacak."

Tek kelime etmeden buzdolabından iki şişe alıp önüme koydu. Tezgâha bir yirmilik bırakıyorum. "Üstü kalsın." Başını eğip parayı alıyor ama beni görmezden geliyor.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissederek sağa bakıyorum ve barda oturan iki yaşlı sapığın bariz bir merakla beni izlediğini fark ediyorum. Onlar ve iki personel dışında etrafta başka kimse yok. Tony'nin acele etmesini isteyerek saatime bakıyorum ki arka kapı açılıyor ve Ben'le birlikte gelen adamlardan biri kafasını dışarı çıkarıp korumayla konuşuyor. Korumu başını sallayıp odanın diğer ucuna doğru yürüyüp başka bir kapıdan çıkarken, diğer adam geldiği yere geri dönüp gözden kayboluyor.

Barmen barın arkasına çömelmiş, içkileri raflara diziyor, bu yüzden tek tanık barın sonundaki iki sapık. Tabureden dikkatlice kayarak, kirli ve yıpranmış halının üzerinde onlara doğru yürüyorum. Her birine yüz dolarlık birer banknot uzatarak burnumun kenarına vuruyorum. "Hiçbir şey görmediniz," diyorum alçak bir sesle, göğüs boşluğumda zıplayan çırpınma hissini ve ensemdeki tüm minik tüylerin nasıl diken diken olduğunu görmezden gelerek. Şu anda kesinlikle Esmeye kanalize oluyorum ve Tony beni ipe çekecek ama bu fırsatı boşa harcamayacağım.

Bir gözümü bardan ayırmadan hızla arka kapıya doğru yürüyorum ve merdivenlerin alt kata çıktığını görünce şaşırarak içeri süzülüyorum. Başıma hücum eden kan başımı döndürüyor ve geçene kadar duvara tutunuyorum. Ayakkabılarımı çıkarırken kalbim göğüs kafesine doğru çılgınca çarpıyor. Bir elimle onları tutarak yavaşça merdivenlerden iniyorum. Bacaklarım altımdan çıkacakmış gibi hissediyorum ve gırtlaktan gelen bir çığlık çaldığında merdivenlerin ortasında duruyorum, safra boğazımdan yukarı çıkarken kafatasımda kan çarpıyor.

Cebimdeki cep telefonum çalıyor ve biri duymadan önce sesi kapatmak için çabalarken neredeyse ölecektim. Ama alt kattan gelen aralıksız uğultuları kimsenin duyabileceğinden şüpheliyim.

Donup kaldım.
Olduğum yere kök
saldım.

Bir yanımda, her korku filmindeki o aptal kişi olmadan önce buradan siktir olup gitmek için çığlık atıyor. Hani şu sadece araştırmak zorunda olan ve genellikle merakının bedelini hayatıyla ödeyen kişi.

Diğer yanımda neler olup bittiğini bilmek istiyor ve bu yanımda tüm mantık ve kendini koruma duygularının önüne geçiyor. İçgüdülerim bana devam etmemi söylüyor. Her şey yoluna girecek.

Bodrum katında başka bir çıkış noktası yoksa, Ben burada. Bana bir şey olmasına izin vermez. Ne kadar tehlikeli olursa olsun, beni daha önce korudu ve yine güvende tutacağını biliyorum.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

SIERRA

P Korkumu yenerek uzuvlarımı hareket etmeye zorluyor ve ilerlemeye devam ediyorum. Ayağım yere değdiğinde sola dönmekten başka çarem kalmıyor. Çünkü tek seçenek bu. Çantamı göğsümde sıkıca tutarak ve ayakkabılarımı serbest elimde sabitleyerek, vücudumu en yakın duvara yaslıyorum ve uzun koridorda gizlice ilerliyorum. Sol tarafta birbirini takip eden kapılar var, ortadaki hafif aralık iki kapı dışında hepsi kapalı.

Aydınlatma yetersiz ve tek aydınlık, çatlak tavandan sarkan titrek bir ampulden geliyor. Duvarların köşelerine örümcek ağları yapışıyor ve soğuk hava etrafımda dönerken ürperiyorum. Beton zemin ayakkabısız ayaklarımın altında buz gibi, külotlu çorabım çok az koruma sağlıyor.

İğrenç bir koku yüzüme tokat gibi çarparken burun deliklerim seğiriyor. Ter, bayat sidik, kusmuk ve diğer ayırt edilemeyen kokular. Dudaklarımı birbirine bastırıp burnumu kıvırıyorum ve bu iğrençliği uzak tutmaya az da olsa yardımcı oluyor. Midem bulanıyor ve bunun hamilelik bulantımın başladığı an olmaması için dua ediyorum.

Dayanmaya çalışarak yavaş ve dikkatli adımlarla ilerliyorum. Bodrumda daha fazla kükreme ve çığlık yankılanırken irkiliyorum, tepki verip kendimi ele vermemek için bir elimi ağızıma kapatıyorum.

Bu kötü bir fikir.

Ama yine de içimden bir ses geri dönmememi, devam etmemi söylüyor, ben de vücudumdaki şiddetli titremeye ve kalbimin hızlı atışına aldırmadan devam ediyorum.

İlk açık kapıya yaklaştığımda, omurgamı duvara yaslıyor, boşlukta bir hareket duyup duymadığımı anlamak için kulaklarımı dikiyorum. Sesler duyuyorum, başka bir bağıış çınladığında sıcıyorum, ama hemen yanımdaki odadan geliyormuş gibi gelmiyor. Bağıışlar boşuk, merdivenlerde ilk duyduğumda olduğu gibi delici değil. Nereden geliyorsa gelsin, bu oda olduğunu sanmıyorum.

Haç işareti yaparak bir göz atıyorum ve odanın boş olduğunu fark edince rahatlıyorum. İçeri sızıyorum, kapıyı usulca kapatıyorum ama sonuna kadar değil. Elimi ağzıma tıkıyorum, başımı kaldırıp önümdeki cam pencereye baktığımda kopmaya hazır çıglığı engelliyorum. İçerideki çok daha büyük odaya bakıyor ve odadaki beş adamdan birinin beni fark etmesini bekliyorum, Ben'in arkadaşı Leo doğrudan pencereye, bana baktığında bunun gerçekleşmek üzere olduğundan eminim. Bana seslenmesini beklerken nefes almayı kesiyorum ama sanki beni görmemiş gibi yüz ifadesi değişmeden arkasını dönüyor.

Bu, polis karakollarında olduğu gibi bir gözetleme penceresi olmalı. Titreyerek nefes alıyorum, beni göremedikleri ve burada olduğumu bilmedikleri için rahatlıyorum.

"Bunu bütün gün yapabilirim, Sergei. İrlandalıların Bratva patronlarıyla buluştuğunu tespit edecek kadar bilgimiz var," diyor Ben ve odanın ortasındaki sandalyeye bağlanmış adama bakarken kollarını dirseklerine kadar sıvıyor. Gerçi buraya oda demek biraz yanlış olur. Daha çok bir zindana ya da işkence odasına benziyor. Çıplak tuğla duvarlar ve beton zemin koyu lekelerle kaplı ve tavana sabitlenmiş çelik bir düzenekten çeşitli kancalar ve zincirler sarkıyor. Bir idrar damlası sandalyedeki adamdan zemindeki büyük bir havalandırma deliğine doğru akıyor. Bu da kötü kokunun bir kısmını açıklıyor. Adam çıplak, ayak bileklerinden ve el bileklerinden gümüş kablo bağlarıyla sandalyeye bağlanmış. Kollarında ve göğsünde birkaç kesik ve kalçasında daha derin bir yara var. Parçalanmış derisinden yere kan damlıyor, yine de Ben'e meydan okurcasına tükürüyor ve yabancı dilde bir şeyler söylüyor. Adına ve Ben'in Bratva'dan bahsetmesine bakılırsa, tahminimce

Rusça.

Parlak şerit aydınlatma bana olayların en iyi şekilde görülmesini sağlıyor ve ben de sersemlemiş bir uyuşukluk içinde sahnenin gelişmesini izliyorum. Sanki gerçek değilmiş gibi. Sanki bir film ya da dizi izliyorum ve bunlar sadece rol yapan aktörler. Bu gerçek kan değil. Ve bir adamı kanlı bir şekilde dövmeye hazırlanan benim bebek babam değil.

Düşüşünü izlerken kalbim boğazıma düğümlendi.

Ben, duvara dayalı çelik bir üniteden soğukkanlılıkla bir pense seti çıkarıyor. Her iki raf da silahlar ve işkence aletleriyle dolu, hepsi de sevgiyle bakılmış gibi temiz. Ben arkasını döndüğünde ve gömleğinin önünü ilk kez gördüğümde boynumdaki nabız zonkluyor. Tertemiz beyaz gömleğine kan bulaşmış ve bu midemi bulandırıyor. "Sana bir daha sormayacağım. Bu senin son şansın, Sergei. McDermott'la neden buluşuyordun? Rusların İrlandalılarla ne işi var?"

"Siktir git, Mazzone, ve senin ölü fahişe annen."

Ben'in uğursuz gülümsemesi tüylerimi diken diken ediyor. Annesiyle ilgili yorumundan dolayı adama saldırmasını bekliyorum çünkü geçmişi biraz biliyorum. Ama penseyi adamın eline dayayıp parmaklarını teker teker kırarken soğukkanlı, sakın ve soğukkanlılığın timsali.

Çocukken ezdiğim adamın Sergei'nin parmaklarının her birini yavaşça ve metodik olarak çıkarmasını izlerken panik göğsümde hızla yayılıyor. Dişlerini birbirine geçirirken adamın ağzından hırıltılı sesler çıkıyor. Güdük ellerinden kan fışkırıyor ve Ben penseyi masaya bırakıp bu kez kanlı bir bıçak alırken yine olduğum yere çakılıp dehşet içinde bakıyorum.

"Biliyorsunuz, yeni bir organizasyon kuruyorum. Oyun kitabını değiştiriyorum," diyor Ben. "Bağlılık değiştirmek için çok geç değil. Bratva içinde birkaç casus daha kullanabiliriz."

"Siktir git, İtalyan pisliği."

Ben, Leo'ya işaret etmeden önce omuz silkiyor. Leo adamın kafasını tutarak ağzını açmaya zorlar. Sergei sandalyede debelenerek bunu sessizce yapmayı reddediyor, ta ki diğer adamlardan biri kalçasındaki sızan yaraya bastırıp hareketlerini durdurana kadar. Sergei'nin sarkık sikinden sızan sidik, Ben'in pantolonunun önünü ıslatıyor.

Ben açık bir kızgınlıkla yere bakıyor. "Bunun bedelini ödeyeceksin." Sesi monoton, duygudan yoksun ve gözlerinde parlayan çılgın öfkenin karanlık ışıltısı ve tamamen terbiye yoksunluğu ile neredeyse insan gibi görünmüyor.

Sergei'nin buradan canlı çıkamayacağı açık. Onu vurabilir. Masada birkaç silah var ama Ben ona işkence etmeyi *seçiyor*.

Neden hâlâ burada olduğumu anlamıyorum. Bu adamın bebeğime yaklaşmasına izin vermeyeceğimi bilecek kadar çok şey gördüm. Ama kendimi hareket ettiremiyorum. Hastalıklı bir hayranlıkla bu oyunu izlerken sersemledim.

Ben, Sergei'nin dilini hızlı bir hareketle kesip odanın diğer ucuna fırlatıyor. Mide bulantısı boğazıma doluyor ve kusmamak için bir elimle ağzımı kapatıyorum. Ben adama saldırırken tam bir canavar gibi görünüyor. Bıçakla Sergei'nin derisini defalarca kesiyor, ta ki göğsü kanlar içinde kalana ve iç organları dışarı sarkana kadar. Midemdekileri tutmak için mücadele ederken öğürüyorum.

Ben aletini keserken adam acı içinde bağılıyor ve aleti Sergei'nin ağzına soktuğu anda uyanıyorum. Bu vahşete daha fazla tanık olamam ve o sandalyeye bağlanan bir sonraki kişi ben olmadan önce buradan çıkmam gerekiyor.

Beni güvende tutması için Ben'e artık güvenmiyorum.

Oradan çıkarken şok olmuş, dehşete kapılmış bir haldeyim ama gerçeklik duygumu kaybetmedim, dikkatlice odadan çıktım ve duyulmamak için parmak uçlarımla merdivenleri çıktım. Ayakta kalabilmek için kalbimin hızlı hızlı çarpmasına odaklanıyorum, merdivenlerden çıkıp ana odanın kapısını açarken silah sesini zar zor duyuyorum.

Şu anda garip bir şekilde boş olan.

Yeni bir endişe enjeksiyonu ile beslenerek, bu yerin arkasını görmek için umutsuzca ana odaya koşuyorum. Binanın köşesine doğru sendeleyip bağırsaklarımı kusarken hiperventilasyon geçirerek ön kapıdan içeri daldım.

Doğrulduğumda arkamdan bir el ağzımı kapatıyor ve kolumu savurup stiletolarımla saldırarak hasar vermeye hazırlanırken tanıdık bir ses "Bağıрма. Benim."

Tony'ye doğru yığıldım ve baraj yıkıldı. Arkamı dönüp kollarımı ona doladığımda ağzımdan boğuk hıçkırıklar dökülüyor, burada olduğu için çok minnettarım.

"Yaralandın mı?" Yüzümü soğuk avuçlarının arasında sıkıca tutuyor ve başımı yukarı kaldırıyor.

"Hayır," diye hıçkırarak nefes alıyorum.

"Buradan çıkmamız gerek." Elimi tuttu. "İçeride bir şey bırakmadın, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Hâlâ çantamı ve ayakkabılarımı havliyle tutuyorum.

Beni binanın köşesinden çekiştiriyor, sarı taksinin arkasında üst üste yığılmış beş cesedi görünce çığlık atmak için hamle yaptığımda elini tekrar ağzıma kapatıyor.

"Sakın ses çıkarma Sierra," diye uyarıyor Tony. "Eğer yaşamak istiyorsan, hayır."

Şok içinde ona bakıyorum ve beni bir omzunun üzerinden kaldırıp binanın arka tarafındaki çalıların arasından geçerek arka sokağın köşesine park etmiş olan kiralık arabaya doğru koşuyor.

Direksiyona geçmeden önce beni yolcu koltuğuna oturttu ve oradan uzaklaştı.

Yıllardır konuşmuyoruz.

Tutarlı bir cümle kurabileceğimden ya da tutarlı bir düşünce üretebileceğimden emin değilim. Tony gergin, sürekli aynalarına bakıyor, takip edilip edilmediğimizi kontrol ediyor. Arada bir bana doğru kısa bir bakış atıyor, yüz ifadesi sıkıntılı. Otoyola çıkıp JFK'ye doğru ilerleyene kadar aralıksız kontrol etmeyi bırakmıyor.

Dizlerimi göğsüme çekerek ona yan yan bakıyorum, bu adamın kim olduğunu bilip bilmediğimi merak ediyorum. "Onları sen öldürdün," diye fısıldıyorum. "Neden?"

"Tanık bırakamazdım. Kimse senin orada olduğunu bilemezdi."

"Anlamıyorum" diye mırıldanmadan önce ona donuk bir şekilde baktım.

Trafik durma noktasına gelene kadar yavaşladı. Tony bir eli direksiyonda bana döndü. "O binada ne gördün?"

"Canavarlar." Gözlerinin içine baktım. "Canavarlar gördüm." İşkenceyi yapan Ben olabilirdi ama Sergei'nin vücudunun durumundan ve duvarlara sinen kokulardan bir süredir orada olduğu anlaşılıyordu. Ben diğerlerinin başladığı işi bitirmişti.

"Vegas'ta birlikte olduğun adamın Bennett Mazzone olduğunu bana söylemeliydin."

"O olduğunu nasıl anladın?"

"Buraya gelene ve seni bulamayana kadar bilmiyordum. Fedailerinden birini konuşmaya zorladım. Bana Mazzone'un yeni geldiğini söyledi ve ben de noktaları birleştirdim."

"Onun kim olduğunu biliyorsun."

Başını sallıyor, trafik yeniden hareketlenmeye başladığında arabayı ileri sürüyor. "mafyanın bir parçası, değil mi? O yasal işadamı imajı projeler sadece bir paravan."

"O mafya kraliyet ailesinden, Sierra."

"Bunu nereden biliyorsun? İnternette onun mafya olduğunu ima eden hiçbir şey yok."

"Ben aslen New Yorkluyum ve bu şehirde Mazzone ailesinin ABD'deki en güçlü mafya ailesi olduğunu bilmeyen çok az insan var."

"Neden internette bir şey bulamadım?"

"Ben akıllı biri. Cebinde yetenekli bilişim kaynakları var ve bu insanlar onun hakkında hangi bilgilerin yayılacağını nasıl kontrol edeceklerini biliyorlar. Caltimore'un FistMine'ı ele geçirmesi tahminimce birçoğunun ilki olacak. Ben işlerin yapılış şeklini değiştiriyor."

"Az önce birine işkence ederken izledim onu. O yüzden her şeyi değiştirdiğini söyleyemem," diyorum ve sanki kelimeleri başka biri söylüyor. Boğazımdaki dağınık duygu yumağını yutkunarak bastırıyorum. "Çok soğuktu ve acı çektirmedeki ustalığından bunun ilk seferi olmadığını biliyorum."

Tony bana sempatik bir bakış atıyor ve kendimi yeniden aptal, saf bir on üç yaşındaki çocuk gibi hissetmeme neden oluyor.

"O bir katil. Bebeğimin babası acımasız bir katil." Avucumu karnıma koyuyorum, yine gözyaşlarımla savaşıyorum.

"Vegas'ta yattığın adamın Ben olduğuna inanamıyorum." Otoyolun bir sonraki çıkışından havaalanına doğru ilerlemek için işaret verdi. "Saskia onunla çıkarken ona aşık olduğunu biliyordum ama hâlâ onunla görüşüğünü bilmiyordum."

Tanrım. Bu kadar belli ettiğimi hiç fark etmemiştim. Herkes ona aşık olduğumu biliyor mu?

"Değildim." Tony'ye Vegas'ta olan her şeyi anlatmaya devam ettim, hiçbir şeyi saklamadım.

JFK'deki otoparka girdiğimizde, bir hayalet kadar beyazdı. "Sierra." Omuzlarımı neredeyse acıyla kavradı. "Kimseye babasının kim olduğunu söyleme. *Hayır. Hiç kimseye.* Ben'e değil. Ne babana ne de aileden birine. Esme ve Pen'i de çenelerini kapalı tutmaları için uyar."

"Güven bana, bugün gördüklerimden sonra beni ikna etmene gerek yok."

"Sierra." Sesi birkaç kademe yükseliyor ve ciddi şekilde sarsılmış görünüyor. "Ciddiyim. Bu asla ortaya çıkmamalı. Bunu yapmak seni ve çocuğunu tarifsiz bir tehlikeye sokar."

"Beni korkutuyorsun."

"Korkmalısınız. Bu adamlar karanlık bir dünyada yaşayan, *aiyelerine* sadakat ve onur dışında pek az kurala uyan tehlikeli adamlar. Tehlikeli adamların her zaman tehlikeli düşmanları vardır. Eğer biri bunu öğrenirse, seni ona karşı kullanabilir."

"Kimse öğrenmeyecek. Bu sırrı mezara kadar taşıyacağım."

"Risk almayacağına söz ver." Bana bir bakış attı.

"Yapmayacağım. Artık sadece ben değilim," diye ekliyorum karnımı ovuşturarak. "Çocuğumu tehlikeye atmayacağım. Onu güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Biliyor musun, eğer evlenmiş olsaydım senin gibi bir kızım olsun isterdim," diyor ve eğilip yanağımdan öpüyor. "Baban sana davranış biçimiyle bir piç. Bütün yanlış şeylere değer veriyor. Ne olursa olsun, olduğun kişiyi asla gözden kaçıрма."

"Bu çok vedalaşmaya benziyor," diyorum, ona temkinli bir şekilde bakarak.

"Sana verdiğim sözden hiç dönmedim Sierra ve şimdi de dönmek istemiyorum ama çok şey biliyorum. Seninle dönmek çok tehlikeli. Yollarımızı burada ayıracağız."

"Ne demek istiyorsun? Neden bilmediğim çok şey olduğunu hissediyorum?"

"Bilmediğin çok şey var. Keşke sana anlatabilsem dediğim şeyler. güvenli değil. Bilmemenizin daha iyi olacağını söyledüğimde bana güvenin."

"Cehalet, kendimi koruyamayacağım anlamına geliyorsa zayıflatıcıdır. Bilgi güçtür Tony ve bilmem gereken bir şey varsa söyle bana," diye yalvarıyorum.

"İhtiyacın olan tek gerçek Bennett Mazzone'un kötü haber olduğu. Senin için iyi biri değil ve ondan uzak durmalısın." Uçaklar tepemde uçuyor ve bana yetişmem gereken bir uçağım olduğunu hatırlatıyor. "Gitmelisin. Uçağını kaçıramazsın."

"Gerçekten bana söylemeyecek misin?"

Başını sallar. "daha iyi."

Yenilgiyi gördüğümde tanırım ve Tony'ye güvenirim. Benim iyiliğimi düşündüğünü biliyorum. Gerçeğin dışında kalmak berbat bir şey ama başka seçeneğim yok. "Karanlıkta kalmaktan hoşlanmıyorum ama bu konuyu kapatacağım." Çantama uzanıp kahverengi, büyük bir zarf çıkarıyorum. "Bu senin için." Zarfı ona uzatıyorum. "Kısa sürede ancak elli bin bulabildim ama seni bir süre idare eder."

"Paranı istemiyorum." Elimi itti.

Zarfı göğsüne doğru ittim. "Al bunu Tony. İhtiyacın olacağını biliyorum." Artık New York'ta kalmasının imkânı yok. Beş adamı öldürdükten sonra bu çok riskli. Buna hâlâ inanamıyorum. Tony'nin bir sineğe bile zarar verdiğini görmemiştim ama o sanki azılı bir katilmiş gibi beş adamı hakladı.

Herkes öyle mi?

"Ben'i hiç tanımadım ve sanırım seni de hiç tanımadım," diyorum, yüzünü ezberleyerek çünkü daha asla görüşmeyeceğimizden oldukça eminim. "Kim ya da olmadığın önemli değil, her şeyi biliyorum."

yaptığınız her şey beni korumak içindi, bu yüzden teşekkür ederim. Beni ve doğmamış çocuğumu güvende tuttuğunuz için teşekkür ederim."

"Umarım seni korumanın bir onur olduğunu biliyorsundur. Büyümeni izlemek bir onurdu. Keşke yollarımızı bu şekilde ayırmak zorunda kalmasaydık."

"Ben de," diye fısıldıyorum, duygularımı kontrol altında tutmak için mücadele ediyorum. Hamilelik hormonları üzerime bir sürtük gibi biniyor ve önümüzdeki birkaç ayın benim için sakladığı şeyin bu olup olmadığını merak ediyorum.

"Güçlü kal, Sierra." Tony beni kucakladı. "Ve güvende kal."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

A Yoga matımı yuvarlayıp kaldırdıktan sonra, yatak odamın penceresinden dışarıya bakarken alnımdaki hafif ter siliyorum.

evimizin arka bahçesi. Yağmur gökyüzünden acılı tabakalar halinde düşüyor, aşağıdaki toprağı dövüyor, çalıları, çiçekleri ve bitkileri ağır bir su tabakasıyla kaplıyor. Bu çok güzel. Sanki Chicago dev bir ortak duş alıyor. Her zamanki Pazar aile yemeği maskaralığımız için hazırlanmak zorunda olmasaydım, bu manzarayı resmederdim. Tuhaf olabilirim ama yağmuru ve karı seviyorum ve sıcak bir iklim yerine daha soğuk bir iklimde tatil yapmaktan mutluluk duyarım.

Egzersiz kıyafetlerimi çıkarıp duşa girmeden önce vitaminlerimi alıyorum. Vücudumu sabunlarken ve saçlarımı yıkarken aklımdaki her şeyi gözden geçirirken sakınım.

New York'tan döneli bir hafta oldu ve ben planlarımı harekete geçirmekle meşguldüm. Çantalarım çoktan paketlenmişti ve cipimin arkasına yüklendi. Gardırobumdan ve stüdyomdan sadece gerekli olanları aldım. İhtiyacım olan başka her şeyi satın alabilirim. Şehirde, Loyola'ya yakın, kısa vadede kullanacağım küçük bir daire kiraladım.

Kuruduktan ve saçlarıma düz fön çekildikten sonra kırmızı bodycon elbisemi giyip ayaklarımı siyah Louboutin'lerimin içine sokuyorum. Büyük kırmızı bir A harfi çizip göğsüme yapıştırmayı düşündüm ama kimsenin bu espriyi takdir edeceğini sanmıyorum.

Resmi oturma odasına adım attığımda kız kardeşlerimin kocalarıyla birlikte çoktan gelmiş olduklarını görüyorum. Elisa'nın sevimli esmer başı, Serena'nın ayaklarının önünde, halının üzerinde oturmuş oynarken bebeğinin üzerine eğilmiş. Keşke yeğenim bebekken onunla daha fazla vakit geçirseydin. Keşke kendi işimi bir kenara bırakıp

Serena ile aramızdaki farklılıkları fark ettim ve yardım etmeyi teklif ettim. Saskia ile ilişkim her zaman çatırdasa da, Serena ile aramızda herhangi bir çekişme ya da anlaşmazlık yoktu - sadece yakın değildik.

Serena, Saskia ile bir şeyler yapma eğilimindeydi çünkü yaşları en yakın olan onlardı. Saskia ile aramda sekiz, Serena ile aramda beş yaş var ve onlar ergenlik çağındayken ben küçük bir çocuktum, bu yüzden doğal olarak dışarıda bırakıldım. Ancak Serena hiçbir zaman Saskia'nın zalim olduğu gibi zalim olmadı. Daha çok büyürken onun yanında kendimi görünmez hissettim ve yetişkin olduğumda ona yakınlaşmaya çalışmadım. İlişkiler iki yönlüdür ve şu anda kız kardeşime karşı hiçbir çaba göstermediğimi fark ediyorum. Bir gün düzeltmeyi umduğum bir şey.

"Neden hep en son sen geliyorsun? Her Pazar aynı," diyor Saskia, kesik yeşil gözlerini bana dikerek. Benim yanımda her zaman kullandığı mızımız ebeveyn tonundan nefret ediyorum. "Burada yaşıyorsun ve kendinden başka ilgilenmen gereken kimse yok, bu yüzden gerçekten bir mazeretin yok."

"Belki de seni kızdırmak için yapıyorumdur," diye espri yapıyorum ve annemin evi çekip çevirmek için çalıştırdığı hizmetçilerden biri olan Maria bana bir bardak şarap uzatmaya çalıştığında başımı sallıyorum. "Ben bir su alayım lütfen."

"Bunu duyuyor musun?" Saskia gözlerini babama diyor. Kükreyen ateşin önündeki yüksek arkalıklı deri koltuklardan birine oturmuş, Alfred ve Felix'le gizlice konuşuyor.

"Sözümü kesme hayatım," diyor Felix, karısına görmezden geleceğini bildiğim bir "kapa çeneni" bakışı göndererek.

"Baba." Saskia suratını asıyor. "Sierra'nın benimle böyle konuşmasına izin mi vereceksin?"

"Bunu gerçekten tekrar mı yapıyoruz?" İç çekiyorum. Her hafta aynı eski saçmalık.

"Kız kardeşini gaza getirmeyi bırak," diyor babam, adamlarla konuşmaya devam ederken bize doğru bakmıyor bile.

Saskia'nın ağzı gerilir. Onun ilgisini çekememekten nefret eder ama bunu ona asla söylemez. Onun iplerini nasıl çekeceğini biliyor ve onları pratik bir kolaylıkla çekiyor.

Bana uzun bir bardak limonlu, misket limonlu ve kırılmış buzlu köpüklü Pellegrino verdiğinde Maria'ya gülümsüyorum, Saskia'nın bir sonraki saldırısına kendimi hazırlıyorum çünkü geleceğini biliyorum.

"Çocuklarınızı başıboş bırakırsanız böyle olur. Not al, Serena. Annemin Sierra ile yaptığı hataları yapma."

"Ses tonuna dikkat et, Saskia. Bu pek hoşuma gitmiyor," diyor annem, dağınık sarı saçlarını geriye doğru tarayarak. Serena'nın yanındaki kanepenin ucuna tünemiş, biricik torununa hayranlıkla bakıyor.

Elisa her iki elinde birer oyuncak bebek tutuyor ve sanki birbirleriyle konuşuyorlarmış gibi onları hareket ettirerek gevezelik ediyor. Çok şirin ve ben de benzer bir şey yaptığımı hatırlıyorum. Gerçi ben daha çok Barbie bebeklerle ilgileniyordum. Görünüşleriyle oynamayı çok severdim ve tüm Barbie'lerime makyaj yapmaya, saçlarını kesip farklı renklere boyamaya karar verdiğim gün Saskia'nın yüzündeki dehşet ifadesini hala hatırlıyorum. Eğlenceli zamanlardı.

Acaba anne karnından en büyük kız kardeşimi hayal kırıklığına uğratmaya ve kızdırmaya önceden kararlı olarak mı çıktım?

"Gerçekler acıdır, Georgia." Saskia, Sancerre kadehini yudumlarken anneme tatlı tatlı gülümsüyor ve inat olsun diye kendi adını kullanıyor.

Babamın saygı göstermeyeceği belli olduğunda Felix, "Annene saygı göster," diye öğüt veriyor.

Annemle babamın ilişkisini hiç anlayamıyorum. Babamın anneme ilgi gösterdiği ve yürüdüğü zemine taptığı zamanlar oluyor. Onun da benim kadar görünmez olduğu zamanlar da var. Yıllar boyunca benim davalarımı savunması ona hiçbir iyilik yapmadı, ama büyürken bu evdeki tek desteğim oydu ve benim için yaptığı fedakarlıkları seviyorum.

Kalbim anneme olan sevgimle kabarıyor. O mükemmel değildi. Hatalar yaptı ve her zaman babama karşı çıkmadı ya da doğru olanı yapmadı, ancak niyeti onurluydu ve özveriyle bizi her zaman ilk sıraya koydu. Eğer annemin yarısı kadar anne olabilirim, iyi olacağım.

Saskia kocasına, "Ailemin önünde bana ne yapacağımı söyleme," diye çıkışır.

"Saskia." Babamın sert sesi odanın içinde çınlıyor. "Bu kadar yeter." Oh, ironi. Saskia'nın bana ya da anneme saygısızlık etmesi umurunda bile değil ama kocasına saygısızlık ettiği anda bunu sorun ediyor.

Paha biçilemez. Dürüst olmak gerekirse, inanmak için görülmeli.

Akşam yemeği için zil çalıyor ve yemek odasına doğru ilerliyoruz. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor ve damarlarımda gergin adrenalin akıyor ama bunu yapmaya hazırım.

En azından bugünkü Pazar yemeği bir değişiklik olsun diye eğlenceli olacak. Tüm bombaların anasını patlattığımda sıradan ya da sıkıcı bir şey olacağından şüpheliyim.

Görkemli akşam yemeğinin tadı ağızımda zımpara kağıdı gibi ve mideme yemek sokabilmem bir mucize. Sessizim, tartışmaya çok az katkıda bulunuyorum, spot ışıkları benim üzerime çevrilmeden önce zamanımı bekliyorum.

Her zamanki gibi sohbeti tekeline alan Saskia'nın rahatsız edici sesi sinirlerimi bozuyor. Lawson Pharma'daki muhasebe pozisyonu hakkında atıp tutuyor, Serena'ya yüzündeki hayali çizgileri yok etmek için botoksa başlamasını öneriyor ve şirret arkadaşlarından öğrendiği müstehcen dedikoduları yayıyor.

Sinirlerimi yatıştırırken Elm Sokağı'nda az önce teklif verdiğim ev gibi bungalovu gözümün önüne getirerek onu duymazdan geliyor. Haberi maksimum etkiyle verebilmek için zamanlamayı mükemmel yapmak için bekliyorum. İyi karşılanmayacağını biliyorum, bu yüzden bunu yapmak istediğim şekilde yapabilirim - hiç siklemeden.

Elisa'nın dadısı yemeğini bitirdikten sonra onu masadan kaldırıyor ve uyuması için götürüyor. Mama sandalyesindeki ve yerdeki dağınıklığa bakılırsa, yemeğinin çoğunun ağızından kaçtığını tahmin ediyorum. Onu yemek yerken izlemekten keyif aldım, yeğenimin değerini yeniden anladım. Eğer Serena bugünden sonra hâlâ benimle konuşmaya devam ederse, bebek bakıcılığı hizmeti teklif edeceğim. Elisa'ya daha fazla ilgi göstermediğim için utanıyorum ve bunun değişmesini istiyorum.

Boğazımı temizliyorum, tatlı önce söyleyeceklerimi söylemek istiyorum. "Bazı haberlerim var," diyorum yüksek bir sesle, herkesin dikkatini çekmek için masanın etrafına yansıtarak.

"Bu iyi olmalı." Saskia gözlerini deviriyor ve sırtarak koltuğuna geri oturuyor.

Bir saniye içinde onu silip yerine bir acı koyacak olmam bile değil.

Ellerimi kucağımda birleştirip çenemi yukarı kaldırıyorum ve babama bakarak "Hamileyim ve bebeğimi doğuracağım" diyorum.

Duyurumu ilk şaşkın sessizlik karşıladı ve ardından kaos başladı. Tahmin edilebileceği gibi, bana ilk saldıran babam oldu. "Kulaklarımla ilgili bir sorunum olmalı," diyor ve sivri bir bakışla beni deliyor. "Çünkü en küçük kızımın bana evlilik dışı bir çocuğa hamile olduğunu söylediğini duymuş olamam."

Sırıttıyorum. "Hayır, duymanda bir sorun yok. kaldım. Ve bir erkek arkadaşım bile yok. Ama bil bakalım ne oldu, *baba*?" Masaya doğru eğildim, gözlerim ahlaki dürüstlikle parlıyordu. "Karanlık Çağ'da değiliz.

Bekar kadınlar her zaman bebek sahibi olur. Hatta bazıları bu şekilde aile kurmayı *tercih ediyor*."

Sıkılı yumruğunu masaya vuruyor. Bardaklar ve gümüş takımlar şingirdiyor. "Bu evde olmaz!" diye kükrer. "Cesedimi çiğnemedi ailemizi böyle utandıramazsın."

Bu her zaman ayarlanabilir.

"Bu sana bağlı değil," diye cevap veriyorum soğukkanlılıkla, suyumdan bir yudum alarak. Göz ucuyla annemin ayağa fırladığını ve hizmetçilerin tatlıyı getirmesini engellediğini görüyorum.

"Kaç aylıksın?" Serena bana yumuşak bir şekilde gülümseyerek soruyor. Annem dışında bana rahmime bir çatal saplamak ister gibi bakmayan tek kişi o.

"On üç hafta." Dün kadın doğum uzmanımı ziyaret ettim ve bana kırk haftalık gebeliği son adet tarihimden itibaren nasıl saydıklarını anlattı.

"Kürtaj yaptırmak için hâlâ zaman var," diye bağırıyor Peder ve ben kıpkırmızı oluyorum.

Esme de aynı sözleri bana söyledi ve çok büyük bir tartışma yaşadık. Tüm seçeneklerimi gündeme getirerek bana yardımcı olduğunu düşündüğünü biliyorum ama kız kardeşine olanlar yüzünden kendi fikirlerini bana yansıtamaz. Beni bunu asla yapmayacağımı bilecek kadar iyi tanıyor, bu yüzden çenesini kapalı tutmalıydı. Bunu ona söylememden hoşlanmadı ve konuşma hızla kötüleşti. Sonunda çekip gittim ve hala onunla konuşmuyorum.

"Belki de kulakların ağır işitiyordur," diyorum kırpılmış bir ses tonuyla. "Çünkü sana açıkça bebeğimi doğuracağımı söyledim." koruyucu bir şekilde karnımın üzerine koyuyorum, bebeğin bu konuşmadan haberdar olmamasına şükrediyorum. "Bu tartışılmaz." Her şey öyle. Bunu da zamanı gelince öğrenecek.

Babamın burun delikleri şişiyor ve yumrukları masanın üstünde sıkılı duruyor. Onu daha önce pek çok kez kızgın görmüştüm ama bana öldürmek ister gibi baktığını hiç görmemiştim.

Tedirginlik omurgamdan yukarı doğru süzülüyor, ama çenemi meydan okurcasına kaldırarak yerimde duruyorum.

Bana tekrar hitap ederken çenesinde bir kas patladı. "Eğer bu çılgınlıkta ısrar ediyorsan, o zaman babanın seninle evlenmesinde ısrar ediyorum."

Evet. Bunun olacağını tahmin etmiştim. Ben'in adını gizli tutmaya ihtiyacım olmasaydı bile, bunu tam da bu nedenle yapıyor olurdum. "Kim olduğunu bilmiyorum," diye yalan söyledim, omuz silktim çünkü bunun onu ne kadar kızdıracağını biliyordum. "Vegas'taki doğum günümde rastgele takılan biriydi." I

Dudaklarımı ıslatıp bunun için cehenneme gitmemek için dua ettim. "Adını bile öğrenemedim. Tutarlı bir cümle kuramayacak kadar onun canavar aletini sikmekle meşguldüm."

Annem beni sandalyemden kaldırıp güvenli bir yere sürüklerken babam kükreyerek ayağa fırlıyor ve masayı deviriyor. Masa büyük bir gürültüyle yere düştü. Camlar kırılıyor ve kırılan vazodan yere su sızıyor, çiçekler gümüş takımlarla birlikte odanın içinde uçuşuyor.

"Şimdi mutlu musun, seni küçük sürtük?" Saskia'nın nefret dolu yüzü önümde beliriyor ve yanağıma saplanan acıyı hissetmeden önce gördüğüm tek şey bu oluyor.

"Saskia!" Annem beni kız kardeşimden uzaklaştırarak bağılıyor. "Sakın hamile kardeşine vurayım deme!"

Alfred ve Felix'in çılgınca babamın kulağına fısıldadıklarını görünce şaşkınlıkla acıyan yanağımı ovuşturuyorum, görünüşe göre onu tutan tek şey onların sözleri. Beni boğazlamaya hazır ve onu durduran tek şey iki kayınbiraderim.

"Nasıl bu kadar pervasız olabiliyorsun, seni aptal!" Saskia yine kişisel alanımı işgal ederek bağılıyor. "Sıradan bir fahişe gibi davranmakta ısrar ediyorsan, en azından prezervatif takmalarını sağlayabilirsin. Hiç mi kendine saygın yok?"

"Doğum kontrol hapı kullanıyordum!" Misilleme yapıyorum.

"Hiçbir doğum kontrol yöntemi yüzde yüz güvenilir değildir, peki ya cinsel yolla bulaşan hastalıklar?" Bakışlarını alaycı bir tavırla vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Muhtemelen delik deşik olmuştundur." Omzunun üzerinden babamıza bakıyor. "Onu elinden alacak bir erkek bulmanın daha önce bir sorun olduğunu düşünüyorsan, şimdi bunu unutabilirsin. Hiçbir düzgün erkek kullanılmış mal istemez. Onu serbest bırakmalısın. Lawson adını taşımayı hak etmiyor."

Bana yeniden odaklandığında gözlerinde yeniden parlayan çakmak taşını görüyorum. "Sarkık amına kaç erkeğin girmesine izin verdin?" Kemikli bir parmağıyla göğsümü dürtüyor. "Vegas'ta kaç soysuzun seni becermesine izin verdin?"

"Yüzlerce," diye tıslıyorum, sırf onu kızdırmak için. "Bütün hafta sonunu sırtüstü yatarak geçirdim." Onun aşağılayıcı bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık veriyorum. "Ömür boyu tek bir alete bağlı olduğun için kıskanıyor musun?" Saskia'nın evliliğinin mutlu bir evlilik olduğunu düşünmesem de, Felix'e bağlı çünkü babamın boşanmaya asla tahammül etmeyeceği açık. Görünüş onun için her şey demek ve boşanmış bir kıza sahip olmak neredeyse benim bekar anne statüm kadar kötü.

Saskia bana tekrar tokat atmak için hamle yapıyor, ben de bileğini tutuyorum, bana parmağını kaldırmaya cüret ederse acı vermeye hazırım. "Artık zorbalık edebileceğin küçük bir çocuk değilim. senin saçmalıklarına yeterince katlandım ve

öfkemi benden çıkarma. Kendi hayat seçimlerini yaptın. Bununla başa çık." Üzerindeki hakimiyetimi bırakıp meydan okuyan bir bakışla onu kıştırdığımda tüm vücudu zorlukla gizlenen bir öfkeyle titriyor. "Bana vurursan ben de sana on kat daha sert vururum."

"Bu kadar yeter." Babamın öfkeli gümbürtüsü odanın içinde yankılanıyor. Parmağını havaya kaldırarak bana ters ters baktı. "Bunun Tony'nin kayboluşuyla bir bağlantısı var mı?"

Geçen hafta sonu Tony'nin kayıp olduğu ortaya çıkınca beni sorguya çekti. Sırıttım. "Güya sen akıllı bir adamsın. Bir yolunu bulursun." Bana doğru yürürken omurgam sertleşiyor ve çenem geriliyor.

Annem kulağıma "Buradan gitmen gerek," diye fısıldıyor ve bana karşı titrediğini hissediyorum.

Çenemi kavriyor, tırnaklarını derime batırıyor ama ben herhangi bir duygu göstermeyi reddediyorum. "Tony nerede?" diye tıslıyor, dudaklarından fırlayan tükürükler yüzüme çarpıyor.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. Şimdiye kadar New York'tan çoktan gitmiştir, eminim.

Bana tokat atıyor ve yanağımdaki elinin acısı kız kardeşimin çabalarından çok daha sert. "Bana yalan söyleme." Elini tekrar kaldırıyor ama annem araya girerek beni arkasından çekiyor. Ondan uzaklaştırılırken babamın tırnakları çeneme kan çiziyor.

"Kızgın olduğumu biliyorum Joseph, ama ona vuramazsın. Buna izin vermeyeceğim."

"Saskia haklı," diye öfkelenildi. "Bunların hepsi senin suçun Georgia. Ona karşı her zaman çok hoşgörülüydün. Barışı korumak için onun kaprislerine boyun eğmene izin verdim ama bu bir hataydı."

"Bu hiç adil değil!" Saskia ağlıyor ve ben de bakışlarımı babamdan ayırıp, gözyaşları yüzünden akan kız kardeşimi görünce neredeyse yere yığılıyorum. Saskia'yı hiç ağlarken görmemiştım. Asla.

"Sevgilim." Felix karısının arkasından yaklaşıp kollarını ona doluyor. Saskia'nın onu itmesini bekliyorum, tıpkı Felix'in PDA'lara düşkün olduğu nadir zamanlarda yaptığı gibi, ama kollarında dönüyor ve göğsüne hıçkırarak ağlıyor.

"Nasıl oluyor da sürtük kız kardeşim hiç denemeden hamile kalabiliyor da ben kalamıyorum?"

Sözleri adamın göğsünde boğuklaşıyor ama duyulacak kadar net. Niyetinin bu olduğunu tahmin ediyorum. Bana sürtük demesinden bıktım. Yirmi bir yaşındayım ve üç erkekle seks yaptım. Bu fahişelik sayılmaz.

Ona kadar kızgınlım ki, sırf yüzündeki ifadeyi görmek için Ben olduğunu söylemek istiyorum. Ama bu artık benimle ilgili değil ve korumam gereken bir çocuğum var. Düşüncesi bile ayıltıcı.

Katolik bir ailede yetişmiş olmama ve on sekiz yaşına kadar her Pazar kiliseye gitmeye zorlanmama rağmen dindar değilim. Ancak Saskia'nın Tanrı'nın onu neden bir bebekle kutsamadığını hiç düşünüp düşünmediğini merak ettim. Tahminimce Tanrı hiçbir masum çocuğa bu tür bir acı çektirmek istemiyor. Saskia'nın neden anne olmayı bu kadar çok istediğini bile bilmiyorum. Benmerkezci, kariyerine ve yoğun hayatına kendini kaptırmış biri ve bir çocuk için yaşam tarzından fedakarlık edeceğini sanmıyorum. Kız kardeşim doğum yapıp çocuğunu büyütmesi için hemen bir dadıya verecek tipte biri.

"Ben bir sürtük değilim," diyorum annemin koruyucu duruşundan sıyrılarak. Sesimin düzgün ve kararlılığımın sağlam olmasına seviniyorum. "Ve bu aile tarafından haksız yere yargılanmaktan bıktım." Yüzümü babama dönüyorum. "Beni hiç istemedin ve benden nefret ettiğini biliyorum. Sürekli bir hayal kırıklığı olduğumu. Bunu beni evlatlıktan reddetmek için mükemmel bir fırsat olarak gör. Artık seni utandırdığım için hiçbir ahabın karşı çıkmayacaktır."

"Daha mükemmel bir şekilde ifade edemezdim," diye onayladı ve nefret dolu bir ifadeyle beni kıstırdı. "Artık benim kızım değilsin ve bu evde istenmiyorsun."

"Joseph. Hayır." Annemin sesi çatlıyor ve bunun onu en çok incitecek şey olduğunu biliyorum.

Babamı ve ablamı görmezden gelerek ona dönüyorum ve söylemem gereken her şeyi söylüyorum. "Sorun yok anne. En iyisi bu ve ben bunu bekliyordum. Bir yerim var ve eşyalarım arabada. Seni arayacağım." Babamın bana verdiği cep telefonunu attım. Saf değilim; yeni numaramı almasının ya da yeni dairemi veya ben ve çocuğum için satın alma sürecinde olduğum yeni evin adresini öğrenmesinin çok uzun sürmeyeceğini biliyorum ama artık umursamadığına güveniyorum.

Hayatımda ilk kez beni aileme, Lawson ismine bağlayan bağlardan tamamen kurtulacağım ve bu canlandırıcı bir his.

Ailemin evinden son kez çıkarken, bunun olması gereken bir şey olduğunu düşünmeden edemiyorum. Tam da olmam gereken yerdeyim ve göğsümde kaban korkulara rağmen geleceğin getirecekleri için heyecanlıyım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM II - ALTI YIL SONRA

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

"E TA beş dakika içinde patron," diyor Alessandro zırlı cıpımın sürücü koltuğundan.

Pencereden dışarı bakmaya devam etmeden önce aynadan onu onaylıyorum. On dört yıl. Illinois'e en son gittiğimden beri bu kadar zaman geçti. Saskia ile felaket yıldönümü yemeğimden bir hafta sonra ayrıldım. İsteyerek değil. Ama pişmanlıklarla dolu bir hayat yaşamayı reddediyorum. Angelo Mazzone beni Chicago'dan tekme sürüklediğinde ondan nefret etmiş olabilirim ama bana bir iyilik yaptı. Babamla olan ilişkim karmaşık ve derinlerde yatan bir kızgınlık ve düşmanlıkla dolu ama beni çıkmaz bir hayattan alıp şu anda yaşadığım hayata getirdiği için pişman değilim.

Cenazesine katılmak için burada bulunduğum adam, eski memleketimle aramda kalan son bağ. Terry Scott annemin olduğu tek düzgün adamdı. Eğer içki ve uyuşturucuyla bu kadar sarhoş olmasaydı, bunu fark edebilir ve onunla ilişkisini yürütmek için daha çok çabalayabilirdi.

Bağımlılık korkunç bir hastalıktır. Annemin hayatını tüketene kadar onu içten içe yiyip bitirmesini izledim. Ben yirmi yaşındayken aşırı dozdan öldü. Onu kurtaramamış olmam hayatımdaki iki pişmanlıktan biri.

Jillian Carver'ın ölümü, içki tüketimimi dikkatle kontrol etmemin ve asla uyuşturucu kullanmamamın ana nedenidir. Adamlarıma ve personelimize geniş bir VIP müşteri ağına tedarik ettiğimiz uyuşturuculara dokunmamaları gerektiğini öğretiyorum. Bağımlılık cehenneme giden tek yönlü bir yoldur ve organizasyonumda herhangi bir aksiliğe müsamaha göstermeyeceğim. Kullandın mı? Çıkarsın. Bu kadar basit.

Sierra'nın memleketinin tabelasını geçtiğimizde, diğer tek pişmanlığımı düşünüyorum. Keşke eski sevgilimin küçük kız kardeşini hiç becermeseydim çünkü kaç yıl geçerse geçsin ya da kaç kadını becerirsem o gecenin anısını beynimden silemiyorum. Sanki kendini ruhumun bir parçasına kazımış ve ben onu çıkaramıyorum. Bazı zayıf anlarımda onu arayıp bulmaya çalıştığım oldu ama hep direndim.

Sierra Lawson gibi parlak tanrıçaların benim dünyamda yeri yok. Şimdi daha da fazla. Angelo'nun durumu gün geçtikçe kötüleşiyor ve tüm imparatorluğun resmen benim olması uzun sürmeyecek. Otuz beş yaşında ABD'nin en zengin, en güçlü patronu ve en başarılı iş adamlarından biri olacağım. Başarılarımla gurur duyuyorum ama bunun bedeli ağır oldu.

"Biz şehirdeyken Gifoli ile iletişime geçmeyi düşündün mü?" Leo yanımdaki koltuğundan sordu.

Başımı salladım. "Zamanlama doğru değil." Leo'nun fazla konuşmaması için ön koltuklardaki iki *Soldati*'ye bakıyorum.

Alessandro benim en gelecek vaat eden askerim ve hayatım pahasına güvendiğim bir adam. Sadece yirmi altı yaşında ama onun doğduğundan daha uzun süredir öldüren adamlardan daha zeki ve gözlemci. Bu yüzden bir yıl önce onu kişisel korumam yaptım. Arabadaki diğer adam Frank, Leo'nun küçük kardeşi. Güçlü potansiyeli olan başka bir asker. Onlara güveniyorum ama onların önünde konuşulmaması gereken pek çok şey var.

Babamın çok hasta olduğunun farkındalar ve bu sırrı saklamaları gerektiğini biliyorlar. Angelo'nun dördüncü evre kanser prognozunun kamuoyu tarafından bilinmesini engellemek kritik önem taşıyor. ABD'deki *ailelerin* çoğunu Komisyon'un yönetimi altında birleştirdiğimiz ve Ruslarla yaklaşan savaşa yardım etmek için güçlerimizi birleştirdiğimiz için örgüt içinde çok önemli bir noktadayız. Chicago ve Florida dışarıda kalan sadece iki *famiglia*, ancak onları da zamanı geldiğinde aramıza katmayı umuyoruz. Ruslar harekete geçiyor, yeniden yapılanıyor ve organize oluyorlar. Harekete geçmeleri an meselesi.

Bratva ya da diğer düşmanlarımız babamın öldüğünü öğrenirse, bu bizi savunmasız bırakır. Doğru ikna ile, tam olarak birleşmediğimiz bir zamanda Komisyon'u zayıflatabilir. Ve eğer Outfit gerçeği öğrenirse, bu onları nihai kontrol için zorlamaya teşvik edebilir. Şu anda Mazzone'un varisi ve patron vekili olarak tanınıyorum ama Angelo'nun hala kararları verdiğini düşünüyorlar.

O değil. İsim hariç her Őeyde yetkili benim.

"Geldik patron," diyor Alessandro, karartılmış cipini kilisenin otoparkına doğru sallarken.

"Lanet olsun. Bu beni geçmişe götürdü." Pencereden dışarı, tanıdık gri tuğlalı kiliseye bakıyorum.

"Kiliseye mi gittin?" Leo sorar, ses tonundaki inançsızlık belirgindir.

"Angelo annemi terk etmeden önce vaftiz edilmemi sağladı," diye itiraf ediyorum. "Bir zorunluluk mu hissetti bilmiyorum ama beni her Pazar o kapıdan içeri kurbağa yürüyüşüyle sokardı. Çoğu zaman ne yaptığının farkına bile varamayacak kadar kafası iyiydi. Sık sık bunun günahlarını affettireceğini düşünüp düşünmediğini merak ederdim."

Annem hakkında pek konuşmam. Leo tüm hikayeyi biliyor. Frank yıllar boyunca Messina ailesinden bazı Şeyler duymuştur, şüphesiz. Ve Alessandro'ya çenesini kapalı tutması için güvenilebilir.

Angelo'nun piç oğlu olduğum bir sır değil. Herkes beni sadece Mateo - hiç tanımadığım üvey kardeşim - Manhattan sokaklarında soğukkanlılıkla vurulduğunda aradığını biliyor. Bugüne kadar kimse onun cinayetiyle suçlanmadı. Babam bu işin arkasında Rusların ya da İrlandalıların olduğundan şüpheleniyor. Kanıt olmadan onların peşinden gidemezdi. Savaşı kışkırtmadan olmaz. Eminim bu içini kemiriyordur ama bana bundan hiç bahsetmez. İlk doğan oğlu hakkında hiç konuşmaz. Kız kardeşim Natalia ile bile.

"İçeri girmemizi ister misin patron?" Alessandro omzunun üzerinden bana bakarak soruyor.

Takım elbisemin ceketini giyerken başımı sallıyorum. Eylül başları Chicago'da hâlâ cekete ihtiyaç duyulmayacak kadar sıcak. "Buna gerek yok. Leo ve bende bu var."

Kilisede silahlı çatışma beklemiyorum. New York'un The Outfit ile bir sorunu olabilir ama bu hiçbir zaman şiddete dönüşmedi. Birbirimizi vurmanın başka yollarını buluruz.

Saygılarımızı sunup cenazeye katılıyoruz ve birkaç saat sonra arabaya geri dönüyoruz. Frank dışarıda kaputun yanında, dağılan kalabalığı tararken bir yandan sigara içiyor.

"Herhangi bir sorun var mı?" geldiğimizde soruyorum. "Ev cephesinde her Şey sakın, patron."

Arabaya bindik ve ben özel havaalanına doğru yola çıkmaya hazırım ama karnımız a, bu yüzden Alessandro'yu Glencoe'ya yönlendiriyorum. Chicago'nun en varlıklı kentidir ve Michigan Gl'ne kıyısı olan birinci sınıf bir . Tarihi

köyünde ihtiyaçlarımızı daha iyi karşılayan çok sayıda birinci sınıf restoran bulunmaktadır.

Sierra'nın memleketi olması planlamamı etkilemiyor.

Şehir merkezinden geçerken Alessandro ıslık çalıyor. "Vay canına, burası güzelmiş."

"Glencoe ABD'nin en zengin sekizinci kasabası," diye açıklıyorum pencereden dışarı bakıp günlük işlerini yapan insanları izlerken. "Bin sekiz yüz altmış dokuz yılında planlı bir topluluk olarak geliştirildi ve bugünlerde Kuzey Kıyısı boyunca en çekici iş bölgelerinden birine sahip."

Leo sırtarak, "Konuşan bir ansiklopedi gibi konuşuyorsun," diyor.

"Buradan bir kızla çıkmıştım. Köyde sosyalleşmek için çok zaman harcadım." "Nostaljik konuşuyorsun," diyor Frank.

"Hiç de değil." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Anılarımın çoğu hoş değil." Virajı döndüğümüzde, özel anaokulunun önünde tanıdık sarışın bir kafa görüyorum.

Şeytandan bahset.

"Arabayı durdur." Bunu neden yaptığımdan emin değilim ama Alessandro ben fikrimi değiştiremeden kaldırımın kenarına yanaşıyor. Leo kaşlarını çatıyor ama soru sormadan benimle birlikte arabadan iniyor.

"Rowan! Elimi tut," diyor Saskia yanındaki küçük, siyah saçlı çocuğa. Üzerinde okul üniforması ve asık suratlı bir sırıtış var.

Çocuk inatla kollarını göğsünde kavuşturarak, "Ben Serena Teyzemi istiyorum," diye cevap veriyor. "Cuma günleri bana hep şeker alır," diye somurtuyor.

Saskia onun elini tutuyor. "Şeker dişlerini çürütür ve Serena Teyze daha iyi bilmeli."

Eski sevgilime ve oğluna yaklaşırken, "Görüyorum ki hâlâ kanunları uyguluyorsun," diyorum.

Saskia gözleri kocaman açılmadan önce birkaç saniye şaşkınlıkla bana bakıyor. "Ben mi?" Ses tonundan inançsızlık damlıyor. "Bennett Carver? Gerçekten sen misin?" Takdir dolu bakışları beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve bir kalçasını eğerek göğsünü öne çıkarıyor. Saskia'yı tanıdığımda büyük göğüsleri vardı, ama şimdi göğsünde iki kavun var gibi. Geliştirilmiş dudakları ve şüphe uyandıracak kadar pürüzsüz kaşları, yaptırdığı tek estetik operasyonun göğüsleri olmadığını doğruluyor.

Sahte dış görünüşünün artık sahte kişiliğine uyması çok yerinde. Saskia'nın dış görünüşü her zaman güzeldi.

Ama içi tamamen çirkindi. İlişkimizin sonunda, onunla aynı odada bulunmaya zar zor tahammül edebiliyordum.

"Benim," diyorum küçük çocuğa bakarak. Başını yana eğmiş, dikkatle bana bakıyor, kocaman mavi gözleriyle beni inceliyor, sanki çözmek istediği bir bulmacaymışım gibi.

Dudaklarını yalayıp kirpiklerini kırıştırarak, "Seninle bir derdim var," diyor. Bakışları Leo'ya kayıyor ve ona kısa bir göz çakması yaparken sırtışı genişliyor. Dostum, hâlâ o yorgun hareketleri mi kullanıyor? Yüzük parmağındaki gösterişli taş belli ki caydırıcı değil. "Bir anda çekip gittin Ben," diye ekliyor, yeniden bana odaklanarak. "Yer yarıldı içine girdi. Çok endişelendim."

Evet, eminim öyledir. Nasıl görüldüğü konusunda endişeliydi. "Ayrıldık ve ben şehri terk ettim. Belli olur diye düşünmüştüm."

Dudakları büzülüyor ve gözlerinde bir öfke parıltısı beliriyor, sonra bunu gizliyor. "Artık köprünün altından çok sular aktı." Yüzünü tatlı bir gülümsemeye zorluyor. "Belli ki hayat sana iyi davranmış. Harika görünüyorsun." Gözleri yine vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Açıkça soyunması bir ihlal gibi geliyor ve bir ürpertiye zar zor zapt ediyorum. Küçük oğlu sıkılarak elini çekiştiriyor ama onu görmezden geliyor.

Ona acınası bir gülümseme attım. Zavallı çocuk. Bektan bir anneye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim.

"Kahve içmek için buluşmalıyız. Arayı kapatırız." Elini uzatıp koluma davetsizce dokundu.

Ceketimin üzerindeki elini çekene kadar bilerek ona bakıyorum. "Sadece kasabadan geçiyordum."

"Saskia Teyze," diyor küçük çocuk, yalvaran gözlerle ona bakarak. "Şimdi şeker almaya gidebilir miyiz? Puh-leeze."

Sözleri karşısında ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyor. Yüz hatlarımı nötr bir çizgiye getirerek çocuğu daha yakından inceliyorum.

"Şimdi olmaz Rowan," diye tıslıyor, sabırsızlığını Leo ve benden saklamak için büyük çaba sarf ediyor. "Sessiz olun. Yetişkinler konuşuyor."

Onu bir baş belasıymış gibi başından savıyor, tüm dikkatini bana verirken gözlerini deviriyor. "Bunun için üzgünüm. Davranışları arzulanan çok şey bırakıyor."

"O senin oğlun değil mi?" Kafamda biraz hesap yaparak soruyorum.

Yüzünde kısa süreli bir acı parıltısı beliriyor. "Aman Tanrım. Hayır." Bir elini göğsüne vuruyor. "Benim hiçbir çocuğum bu kadar

asi." Rowan kaşlarını çatıyor ve ben de onu suçlamıyorum. Saskia her zaman olduğu gibi küstah ve kaba. "O Sierra'nın piçi," diye gönüllü oluyor benim sormama gerek kalmadan.

Kötü şöhretli Angelo Mazzone' gayrimeşru oğlu olduğumun farkında olmasa da, tek ebeveynli bir evde, keş bir anneyle büyüdüğümü ve babam hakkında hiçbir şey bilmediğimi biliyor, bu yüzden sözlerine çok alınıyorum. Normalde sorgulayacağım ya da çıplak ellerimle öldüreceğim adamlara ayırdığım ölümcül bir bakışla onu kısıtıyorum ve çocuğun duymaması için ses tonumu kasten alçak tutuyorum. "*Bu piç oğluna hakaret etmeden önce dikkatli ol Saskia.*"

Sesli bir şekilde yutkunuyor, gözleri korku ve paniğin birleşimiyle kocaman açılıyor. "Yorumum hiçbir şekilde sana yönelik değildi." Öfke damarlarımda dolaşiyor ama o umursamaz bir tavırla konuşmaya devam ediyor. "Kendin için ne kadar iyi şeyler yaptığına bir bak. Geldiğin noktayla gurur duymalısın." İlk kez bir kadına vurmak istemeden önce ellerimi pantolonumun cebine "Babası kim?" Küçümseyici sözlerini gelerek soruyorum çünkü sabrım hızla tükeniyor. İstiyorum ki

ilgili gerçekleri öğren ve ondan uzak dur.

"Kimse bilmiyor. Sierra bile." Ses tonunu alçaltmak için hiçbir girişimde bulunmuyor ve dilimi tutmanın getirdiği gerginlikle çenem geriliyor. Eğer işler şüphelenmeye başladığım gibiye, eski sevgilimin önünde boş bir yüz ifadesi takınmak çok önemli. Ona noktaları birleştirmeye başlaması için herhangi bir sebep vermeyeceğim. "Sürtük Vegas'tan yirmi bir yaşında hamile dönmüş," diye devam ederek şüphelerimi doğruladı. "Şaşırdığımdan değil."

Zehirli tiradını duymazdan geliyorum, onun yerine zihnim bu bombayı sindirmeye çalışırken küçük çocuğa odaklanıyorum. Çömelerek ona yakından bakıyorum ve benzerlik beni neredeyse kış üstü yere seriyor. Kalbim göğüs kafesimin arkasında çarpıyor. Kulaklarımda kan çınlıyor. "Selam Rowan. Ben Ben." Elimi ona uzatırken titriyorum ve umarım Saskia bunu fark etmez. "Kaç yaşındasın?"

Rowan elime virüs bulaşmış gibi bakıyor. Elini Saskia'nınkinden çekerek kollarını tekrar kavuşturuyor ve bana temkinli bir şekilde bakıyor. "Annem yabancılarla konuşmamam gerektiğini söylüyor." Kendinden emin küçük sesi kalbimin tellerine dokunuyor.

Boğazımı temizleyerek, gülümsememin gerçek görünmesini ve artan şokumu maskeleyeceğini umuyorum. Kolumu bırakıyorum. "Annen akıllı biri. Onu küçük bir kızken tanırdım."

Rowan onay için teyzesine bakar. Akıllı çocuk. Saskia'nın hararetli bakışları beni yakıyor ama ona bakmayı reddediyorum.

"Benim annem akıllı, güzel ve tüm evrendeki en iyi anne." Bana dişlek bir sırıtış attı.

"Tüm evren, ha?" İfadesinden bir an bile şüphe duymadan kıkırdıyorum.

Başını şiddetle sallıyor ve boğazımın arkasını tıkayan dağınık duygu yumağı yüzünden güçlkle konuşabiliyorum. "Kulağa harika geliyor."

"Öyle. Onu bu kadar çok seviyorum." Kollarını iki yana açıyor ve bu sırada Saskia'nın kalçasına çarpıyor.

"Tanrı aşkına Rowan. Vurmayı kes," diye tersliyor ve onun yüzündeki coşkulu gülümsemenin kayboluşunu izliyorum. Ona saldırmak istiyorum. Ellerimi boğazına dolamak ve morarana kadar sıkmak istiyorum ama dişlerimi azı dişlerime kadar sıkıp öfkemi hapsediyorum. Şimdilik.

"Öyle demek istemedim," diyor Rowan, alt dudağı dışarı doğru çıkık.

"Saskia Teyze bunun bir kaza olduğunu biliyor," diyorum dişlerimi sıkarak. Eğer bir kez daha küçümseyici bir yorum yaparsa, her şey biter. Güpegündüz, hiç umursamadan onun zavallı bedeninden canını alacağım.

"Gitmemiz gerek," diyor, Rowan'ın elini tekrar tutarken sesi kırılmış. Belki de her şeye rağmen kendini koruma becerisi vardır.

"Seninle tanıştığımıza memnun oldum, dostum," diyorum, sıkılı yumruğumu parmaklarımla dokunmak için kaldırarak.

Küçük parmak eklemleri benimkilere değdiğinde teni yumuşak ve sıcak. "Sen de dostum."

"Seni tekrar görmek harikaydı," diyor Saskia, ben doğrulurken, tüm öfke yerini boğucu bir coşkuya bırakıyor. "Bir daha şehre geldiğinde beni ara." Takım elbise ceketimin cebine bir kartvizit sıkıştırıyor. Eğilerek ağzını kulağıma dayıyor. "Ya da beni ara ve ikimiz için de merkezi bir yerde buluşma ayarlayalım."

Onu görmezden gelerek cüzdanımdan bir yirmilik çıkarıp Ben'e uzatıyorum. "Belki teyzen artık şeker almana izin verir."

Gözleri heyecanla dans ediyor ve etrafta zıplıyor. "Yaşasın. Teşekkür ederim!"

Saskia topuklarının üzerinde biraz sallanıyor, hayal kırıklığını gizlemiyor, ama onun hakkında iki bok veremem. "Güle güle, Bennett." Rowan'ı sürükleyerek götürmeden önce bana son bir kez daha baktı.

"Hoşça kal Ben," diye sesleniyor, parmaklarını bana doğru sallayarak.

İçimdeki fırtına destansı boyutlara ulaşırken el sallamasına karşılık veriyorum. Cebimdeki kartı buruşturup çıkarıyorum ve en yakındaki çöp kutusuna atıyorum. Saskia'nın Rowan'ı tekrar azarlamasını izleyerek arkalarından bakıyorum ve Leo önüme çıktığında onun peşinden gitmeme iki saniye kalmıştı. "Bu az önce mi oldu?" Kaşları inançsızlıkla saç çizgisine tırmanıyor.

"Biliyor musun?"

Başını sallıyor, hâlâ şokta görünüyor ve ben de bunu anlayabiliyorum. Haber henüz kafama dank etmemişti. "Yüzüne enjekte ettiği saçmalıklara rağmen, Saskia'nın Sierra'nın kız kardeşi olduğu çok açıktı ve sonra Vegas'tan bahsetti." Leo bir elini saçlarında gezdiriyor, Saskia ve Rowan karşıdan karşıya geçerken omzunun üzerinden bakıyor. "Bunu doğrulamak için DNA testine ihtiyacın yok. Rowan sana tıpatıp benziyor. Koyu renk saçlarını ve gözlerini senden almış. Onda annesinden çok az şey görüyorum."

Ellerimi yüzüme sürüyorum, nadiren olduğum bir şekilde gafil avlanıyorum.

*Benim bir
oğlum var.*

Ben bir
babayım.

Ve benim küçük Ateşböceğim bana hiç söylemedi.

Sevinç, kafa karışıklığı, pişmanlık, korku ve öfke içten içe kaynayan baş döndürücü bir karışımdır.

Ben

"Ne yapacaksın?" Leo sorar.

Derin bir nefes alıyorum. İşte milyon dolarlık soru bu. Ve benim bir inanç dışında henüz bir cevap yok. "Onları koru." Beynimdeki sisi silkeleyerek arabaya doğru ilerledim ve arka koltuğa atladım. Leo yanıma kaydı.

"Planlar değişti," diyorum aynadan Alessandro'ya bakarak. Caddenin karşısında Saskia ve Rowan'ın bindiği şık, gümüş rengi Mercedes'i işaret ediyorum. "Şu arabayı takip edin."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

I Saskia ve Felix'in lüks evinin önünden geçerken, bunun için Serena'yı ellerimle öldüreceğimi düşünüyorum. Bu da ne böyle?

Saskia'dan Rowan'ı almasını istemeyi mi düşünüyordu? Acil bir durum varsa ve oğlum alamayacaksa beni aramalıydı, ben de Pen ya da Esmé'den okula uğramalarını isterdim. Normalde Dion ben gelene kadar ona bakabilirdi ama bugün işi erken bitiyor çünkü arkadaşları Abe'in bekârlığa veda partisi için birkaç arkadaşıyla birlikte New York'a uçacak.

Rowan Saskia'dan hoşlanmıyor ve bunun nedeni söylediğim herhangi bir şey değil. Bunu asla yapmam. Hayır, oğlum zekidir ve Saskia'nın yaydığı titreşimleri fark etmiştir. Ya da belki de annemlerin evindeki Pazar yemeğine katıldığımız nadir zamanlarda onunla kısa ve sabırsız şekilde konuşması onu rahatsız ediyordur.

Babam hamileliğim boyunca beni görmezden geldi - bu mutluluk vericiydi - ama doğum yapar yapmaz sesi değişti. Nedenini hâlâ bilmiyorum. Rowan'a pek ilgi gösterdiği söylenemez ve ziyarete gittiğimde çoğunlukla beni görmezden geliyor, ki bu da benim için gayet uygun.

Sadece annemin ve oğlumun iyiliği için çaba gösteriyorum.

Rowan'ın tanıyabileceği tek aile benim ailem ve onu sevgi dolu bir büyükanne ya da kuzenlerinden mahrum bırakmak istemiyorum. Bu yüzden, oğlumun hiçbir şeyi kaçırmamasını sağlamak için babama ve Saskia'ya küçük dozlarda acı çektiriyorum. Park edip Saskia'nın ön kapısına giden merdivenleri çıkarken kendime bunun ödenecek küçük bir bedel olduğunu hatırlatıyorum. Zili çalışıyorum, kapının açılmasını beklerken ağzımın içini çiğniyorum.

"Anne!" Rowan mutfağa adımı atar atmaz bana doğru koşuyor ve bacaklarıma yapışıyor.

Hizmetçi Bayan Smith, kalem kutusunu toplayıp kitaplarıyla birlikte sırt çantasına yerleştirirken ona sıcak bir şekilde gülümsüyor.

"Hey, Firecracker." Diz çöküp onu kucaklıyorum. Küçük kolları beni sardığı anda içimi derin bir memnuniyet duygusu kaplıyor. Anne olacağım için heyecanlıydım ama buna bu kadar bayılacağımı tahmin edemezdim.

Belki de her şey Rowan'a bağlıdır.

Çünkü o harika bir çocuk ve dünyamı hayal bile edemeyeceğim şekilde aydınlattı. Doğduğu andan itibaren, en yoğun aşk uyuşturucusunun etkisindeydim. Ona ilk baktığımda kalbim patlama noktasına kadar şişti ve o zamandan beri hiç sönmedi.

Rowan benim en büyük başarım. Hayatımdaki en değerli insan. Her gün mutlu uyanmamın ana sebebi. Onun güvende, mutlu ve sağlıklı olmasını sağlamak için dünyanın öbür ucuna bile giderim. Onun annesi olmaya gerçekten bayılıyorum ve hayatımı onunla paylaşabildiğim için çok şanslıyım. O benim gururum ve neşem. Benim mutlu yerim. Benim her şeyim.

Bakışlarındaki gerginlik azalana kadar sevimli yüzünün her yerine öpücükler konduruyorum. "Eve gitmeye hazır mısınız?"

Başını sallıyor. "Beni taşıyabilir misin?" diye soruyor ve kalbim sızlıyor. Rowan son derece bağımsızdır ve aynı zamanda son derece sevecen olsa da, günün ortasında taşınmak istemesi onun yapacağı bir şey değil. Bu yüzden burada kendini savunmasız hissettiğini biliyorum. Onu suçlamıyorum. Bu ev ünlü dergilerinde öne çıkarılmış olabilir ama burası bir gösteri evi. Sıcak ya da davetkar hiçbir yanı yok.

Oğlumu mutfağa personeliyle birlikte bıraktığı için kız kardeşime bile kızamıyorum çünkü en azından Bayan Smith nazik ve oğlunun arkadaşlığından hoşlanmış gibi görünüyor.

Saskia ve Felix'in hiç çocukları olmadı ve denemekten de vazgeçtiler. Bana sorarsanız dünya bunun için daha iyi bir yer.

Rowan bacaklarını belime doluyor, ben de ayağa kalkarken ona sarılıyorum. Bayan Smith sırt çantasını taşıyarak bizimle birlikte arabaya doğru yürüyor. Saskia ortalıkta görünmüyor ve buna seviniyorum çünkü kendimi tutabileceğimden emin değilim ve oğlumun önünde sinirlenmekten nefret ediyorum.

"Bayan Smith'e ne diyorsun?" Rowan'a onu araba koltuğuna bağlarken soruyorum.

"Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim," diye şarkı söylüyor ve ona kocaman şapşal bir gülümseme veriyor.

"Rica ederim." Sırt çantasını arka koltuğun zeminine bıraktı. "Kendinize iyi bakın, Efendi Rowan."

Kıkırdıyor ve ben de saçlarını karıştırıyorum. "Seni seviyorum, Firecracker," diyorum ve alnından öpüyorum.

"Ben de seni seviyorum, anne."

Babam annemin bizi sevgi yağmuruna tutmasını hoş karşılamadığından, sevgi sözcükleri kullanmak benim çocukluğumda pek sık rastlanan bir şey değildi. Sevginin insanı zayıflattığına inanırdı ve Lawson'ların evinde sevgi sözcükleri ve gösterileri hemen hemen yasaklanmıştı. Annem yine de yalnız kaldığımızda beni sevdiğini söylerdi ama bu bana hep ters gelirdi. Sanki yanlışmış gibi. Artık daha iyi biliyorum ve oğlumun her zaman ne kadar sevildiğini ve değer verildiğini bilmesini istiyorum, bu yüzden ona günde en az bir kez onu sevdiğimi söylemeye özen gösteriyorum.

Bayan Smith'e el sallıyoruz ve ben de buradan gitmek için motoru çalıştırıyorum.

Yolun yarısına geldiğimizde "Anne?" diye soruyor.

Göz ucuyla, biraz geride yola çıkan karartılmış bir SUV görüyorum. "Evet, Rowan."

"Saskia Teyze şeker almama izin vermedi."

Tabii ki yapmaz. Şekerli yiyecekler konusunda çok katıyım ama Serena, Rowan'ın Cuma günleri okuldan sonra şekerçi dükkanına gitmesine izin verildiğini biliyor. Artık ortanca kardeşime çok daha yakınım ve eminim ki bunu Saskia'ya söylerdi.

"Eve dönerken dükkâna uğrayacağım," diye onu temin ediyorum, aynadan ona bakıyorum.

"Arkadaşının bana verdiği parayı da saklamama izin vermedi."

Aman Tanrım. Eğer Saskia oğlumun yanına o şirret arkadaşlarından birini yaklaştırırsa, onu ipe çekerim. Ne tür kalpsiz bir canavar bir çocuktan para alır? Tam da Saskia'nın daha fazla alçalamayacağını düşündüğümde, beni şaşırtmak için yeni yollar buluyor.

"Sorun değil. Saskia Teyze ile konuşup sana geri getireceğim. Şimdilik böyle iyiyim." Kaşlarını oynatıyorum ve o da mutlu ve memnun görünerek arkasına yaslanıyor. Cep telefonumu arabadaki ses sistemine bağlıyorum ve araba sürerken çalma listemde tuttuğum bazı çocuk şarkılarına eşlik ediyoruz.

Şekerci dükkanına uğradıktan sonra evimize doğru yola çıktık. Küçük garaj yolumuza girip motoru durduruyorum ve birkaç kapı aşağıdaki kaldırıma büyük siyah bir SUV park ettiğini fark ediyorum. Daha önce gördüğümle aynı olduğuna yemin edebilirim. Endişe omurgamdan yukarı doğru süzülüyor ve ani endişeli dalgalanma hissini hafifletmek umuduyla bir elimi göğsümde gezdiriyorum.

"Anne." Rowan şekerli elini uzatıyor. "Biraz ister misin?"

Ağızma birkaç tane Sour Patch Kids atıyorum, ekşi, keskin, meyveli şeker ağzımda patlarken yanaklarım kendiliğinden büzülüyor. Bu şeyleri nasıl hazmedebildiğini bilmiyorum.

"Parka bisikletle gidip böcek aramak ister misin?" Onu araba koltuğundan indirirken sordum.

"Evet, evet, evet." Dışarı fırlayıp üzerime atlıyor ve ben neredeyse takla .

Gülüyorum, burnumu saçlarına sokuyorum, şampuanından gelen çilek kokusunu içime çekiyorum. Yolun aşağısına bakıyorum ama siyah cipi artık göremiyorum. Minnettar bir rahatlamayla ağzımdan hava fışkırıyor. Belli ki hayal görüyordum. "Üniformalarımızı değiştirelim, biraz su alalım ve sonra yola koyulalım." Rowan yapış yapış elini benimkinin içine sokarken ben de onun sırt çantasını ve kendi çantamı kapıp bir omzuma atıyorum ve arabayı anahtarlıkla kilitliyorum.

"Okul nasıldı?" Çakılların üzerinden ön kapıya doğru yürürken soruyorum.

"Harika." Bana bakıyor. "Bay Stewart resim yapmamıza izin verdi ve sonra *Dr. Doolittle*'ı izledik."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

"Öyleydi," diye kabul ediyor ve ben alarmı kapatırken hızla eve giriyor. "Dikkatli ol," diye arkasından bağıriyorum çünkü zaman zaman kazaya meyilli oluyor, özellikle de etrafta son sürat koştururken. Rowan asla evcilleştirmek istemediğim sınırsız bir enerjiyle dolu, ancak onun güvenliğini sağlamak için bir denge kurmam gerekiyor.

Sırt çantasını yere bırakıp anahtarlarımı ve çantamı koridordaki masanın üzerine bırakıyorum, mutfak ve yemek odasından geçip arkadaki üç yatak odasına giden koridora çıkarken esnememi bastırıyorum. Evin diğer tarafında büyük bir oturma odası, küçük bir güneşlenme odası ve bir sanat stüdyosu var ama benim en sevdiğim kısım arka taraftaki büyük bahçe. Birkaç salıncak, bir kaydırak ve bir tırmanma çerçevesi ekledim

Rowan için ayrıca bir sebze ve çiçek bahçemiz, bir kum havuzumuz ve renkli balıkların bulunduğu küçük, üstü kapalı bir göletimiz var.

Rowan'ın odasına girerken, huysuz oğlumun okul gömleğiyle boğuşmasını izlerken kıkırdıyorum. "Dur, yardım edeyim." Halının üzerine diz çöküp karmakarışık gömleğini gövdesinden aşağıya doğru çekiyorum. "Düğmelerini açmak daha hızlı, Firecracker." Düğmeleri hızla çevirirken gülümseyerek burnunu çimdikliyorum. Dolabından eşofman altı, tişört ve kapüşonlu sweatshirt çıkarırken onu pantolonunu çıkarması için yalnız bırakıyorum. Dışarısı hâlâ nispeten sıcak, ama akşamları belirgin bir şekilde serin olabiliyor.

Ben siyah iş tişörtümü ve pantolonumu çıkarırken oğlumu giyinmesi için bırakıyorum.

Rowan'ı doğurduktan iki yıl sonra Loyola'dan mezun olmayı başardım ve ardından yarı zamanlı olarak geceleri ve internet üzerinden akupunktur programına devam ettim. Rowan'la bir dakika bile geçirmek istemiyorum, bu yüzden o yataktayken ders çalışmak tek seçeneğim. Köydeki yerel bir muayenehanede yarı zamanlı çalışıyorum ve eğitimimi şimdilik askıya aldım. Rowan gelecek yıl ilkokula başladığında muhtemelen homeopati programına kaydolacağım.

"Hazır!" Rowan yüksek sesle kendini duyurarak odama daldı.

İç çamaşırla ayakta durarak, "Ben değilim," diyorum. "Neden ben giyinirken sen de iki su şişesi doldurmuyorsun?" Spor ayakkabılarımı sıkıca bağlamadan önce aceleyle bir çift yoga pantolonu ve Dion'un uzun kollu tişörtünü giyiyorum.

On dakika sonra yola koyuluyoruz. Bu mahalle sessiz ve sakin, şehrin bu tarafında fazla trafik yok ama yine de parka varana kadar patika ve bisiklet yollarından ayrılmamaya özen gösteriyorum.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

W Küçük ormanı keşfetmeden önce oyun alanında bir saat geçiren Rowan, bir solucan, böcek ve kelebek daha bulur.

sürekli büyüyen böcek koleksiyonuna eklemek istiyor. O ormanın derinliklerine inmek istiyor ama ben nedense gerginim. Ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum ama ormanda yalnız olduğumuzda ensemdeki minik tüyler diken diken oluyor ve sırtımda gözlerin olduğu hissinden kurtulamıyorum.

Bugün bana ne oldu bilmiyorum ama artık nadiren bir şekilde ürktüm. Yıllardır bir korumam olmadı ve Tony'nin beni her yerde takip ettiği zamanların nasıl olduğunu neredeyse unuttum. Aklım zaman zaman olduğu gibi eski korumama gidiyor ve onun nerede olduğunu merak ediyorum. Ondan bir daha haber alamadım ve umarım her neredeyse ve her ne yapıyorsa mutludur.

Rowan'ı eve ilk getirdiğimde, babam ikimiz için de bir koruma olmadan güvenli olmayacağını iddia ederek bana bir koruma daha verdi. Onunla bu konuda mücadele etmedim çünkü oğlumla çok meşguldüm. Bir yıl sonra, artık korumaya ihtiyacımız olmadığını söyleyerek adamı aniden ortadan kaldırdı. Dürüst olmak gerekirse, zamanın yarısında Joseph Lawson'ın erken bunamaya mı başladığını yoksa OKB'sinin bu kadar kötü mü olduğunu merak ediyorum. Her neyse, böyle küçük anlara kadar bir korumaya sahip olmayı özlediğimi söyleyemem, o anlarda içimin rahat etmesi için yanımda birinin olmasını umursamazdım.

Rowan'ı ormandan çıkmaya ikna ediyorum, ancak bisikletlerimize binip eve döndüğümüzde rahatlıyorum. Yol üzerindeki küçük mahalle fırınında duruyoruz ve akşam yemeği için yaptığım makarnanın yanına taze bir somun ekmek alıyorum.

Küçük Firecracker'ım vücut ağırlığınca makarna yedikten sonra onu yıkıyorum ve temiz pijamalarını giydiriyorum. Sonra onunla birlikte yatağa girip *James ve Dev Şeftali*'den birkaç sayfa daha okuyorum. Göz kapakları ağırlaştığında ve gözlerini açık tutmakta zorlandığında kitabı bırakıp alnına bir öpücük konduruyorum. "İyi geceler, tatlım. Seni seviyorum. İyi uykular."

"İyi geceler anne," diye fısıldıyor uykulu bir ses tonuyla. "Ben de seni seviyorum."

Mutfağı temizlemeyi bitirdikten sonra uzun ve sıcak bir duş alıyorum. Banyodan çıktığımda erkek arkadaşımın gelen bir aramayı kaçırdığımı fark ediyorum, bu yüzden uyku şortu ve atletimi giyerken onu geri arıyorum. Akşam karanlığı çökmüştü ve evin içinde dolaşıp panjurları indirirken cep telefonumun hoparlörünü açıyorum. Tam telefonu kapatacakken Dion cevap veriyor. "Bana bir saniye ver," diye bağıyor, arka planda yüksek sesli müzik çalıyor.

Mutfağa girip buzdolabına doğru ilerlerken tepedeki ışığı yakıyorum ve soğutulmuş bir şişe şarap çıkarıyorum. Kendime çok ihtiyacım olan içkiyi doldururken telefonumu mermer tezgahın üzerine bırakıyorum. Telefondaki gürültü kesiliyor ve kulaklarım sessiz bir onay veriyor.

"Hey, bebeğim," diyor Dion. "Bunun için üzgünüm. Otelimizden bir blok ötede bir spor barındayız ve ortalık çıldırmış durumda. Yankees Cubs'ı yeniyor ve bütün mekan çılgına dönmüş durumda."

"Yok." Şarap şişesinin kapağını kapatarak buzdolabına geri koyuyorum.

"Cevapsız çağrını görmeseydim seni rahatsız etmezdim." "New York'a sağ salim indiğimi ve seni özlediğimi bildirmek için aradım."

sen zaten."

Yumuşakça gülüyorum. "Beni sadece dün gece gördün." "Ne demek istiyorsun?"

"Beni özlemek için çok erken."

"Randevularımızdan sonra seni eve bıraktığım an özlüyorum."

Boş odaya gülümsüyorum. Bu adam inanılmaz derecede tatlı. "Sen delisin."

"Senin için deli oluyorum."

"Çok çekicisin. Bir kadın seni otuzuna nasıl ulaştın hiç bilmiyorum."

Kelimeler ben onları geri alamadan ağzımdan çıktı.

"Sadece doğru kadınla tanışmamıştım," diye cevap veriyor ve gülümsemem kayboluyor. Dion'dan hoşlanıyorum.

Hem de çok.

O bir centilmen ve bana saygılı davranıyor. Seksi, komik ve zeki biri ve Rowan şimdiden onun bastığı yere tapıyor. Gerçi oğlum öğretmeniyle çıktığının farkında değil çünkü ciddi olduğunu bilmeden hiçbir erkeği onunla tanıştırmam.

Rowan üç yaşındayken bir hata yaptım ve onu o zamanlar çıktığım adamlarla tanıştırdım. İlişkimiz bittiğinde Rowan yıkılmıştı çünkü Julian'a yakınlaşmıştı.

Artık kendi kendime koyduğum katı kurallarım var.

Dion'un bildiği ve her zaman desteklediği kurallar, ancak son zamanlarda bana oğlumla ne zaman resmiyete dökebileceğimizi soruyor ve beni ilişkimizin gerçekliğiyle yüzleşmeye zorluyor. Rowan'ın bizden haberdar olmasının riskli olduğunu, Dion'un bir ebeveynle çıktığı için okulla başının derde girebileceğini söylemeye çalıştım ama bunun almak istediği bir risk olduğunu söyledi.

Gerçek şu ki, Dion kağıt üzerinde mükemmel ve onunla vakit geçirmekten keyif alıyorum, ancak kalbimi hızlandırmıyor veya dokunuşuyla bir alev tutuşturmuyor. Onun gibi değil.

"Sierra. Hala orada mısın?"

Dion beni aklımdan çıkardı. "Ben buradayım. Çocukların yanına dönmene izin vermeliyim."

"Seni yine korkuttum, ha?"

"Hayır, sadece-"

"Sorun değil bebeğim. Açıklamana gerek yok ve seni acele ettiriyorsam özür dilerim. Öyle bir niyetim yok."

"İstemediğini biliyorum ve bu konuda stres yapmayalım. Döndüğünde konuşabiliriz."

"Uçağımız Pazar günü geç saatlerde inecek ama Pazartesi gecesi Rowan uyuduktan sonra uğrayabilirim?"

"Geç bir akşam yemeği pişireceğim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Yemek yapmayı sevdiğimi biliyorsun. Beni rahatlatıyor ve senin için yemek yapmak istiyorum."

Arka planda bir kapı çalıyor ve sessiz bir konuşma başlıyor. Dion'un konuşmasını beklerken şarabımı yudumluyorum. "Üzgünüm, bebeğim. Başka bir bara gidiyoruz. Benim gitmem gerek."

"İyi eğlenceler. Pazartesi görüşürüz."

Bir korkak gibi, beni sevdiğini söyleyemeden telefonu kapatıyorum.

Acaba bende bir sorun mu var? İç tesisatımı mahveden hayati bir kayıp parça.

Dion son derece tatlı ve romantik, seks de güzel. Beni seviyor, Rowan'ı seviyor ve daha fazla bağlılık göstersem bir evlenme teklifinin geleceğini biliyorum, yine de düşüncesi bile kurdeşen dökmeme neden oluyor.

Dion'a onu sevdiğimi söylemedim çünkü ona karşı böyle duygular beslemiyorum. Hiç söyleyecek miyim bilmiyorum. Onun arkadaşlığını seviyorum ve eğleniyoruz. İlişkımız güzel. Rahat. Rahat. Sınırdaki sıkıcı. Ama sıkıcılığın güven verici bir öngörülebilirliği var.

Yine de bu onunla çıkmaya devam etmek için yeterli bir sebep mi? Yerleşiyor muyum? Yoksa tanıştığım her erkek Ben'e kıyasla hep yetersiz mi kalacak? Ve beni bu kadar kolay bir şekilde kaldırıma fırlatan bir adama hala kafayı takmak ne kadar saçma?

Ugh. Dion'un yeterli olmasını dileyerek şarabımdan büyük bir yudum alıyorum. Onu ve kendimi aldatıyormuşum gibi hissediyorum. Şimdi işleri bir sonraki seviyeye taşımak için zorladığına göre, işler karışmadan önce ayrılmam gerektiğini hissediyorum. İhtiyacım olan son şey Rowan'ın öğretmeniyle işlerin karışması.

İç çekerek, bir elimde şarabım, diğer elimde cep telefonumla karanlık oturma odasına girdim ve *Friends*'in tekrarlarını izleyeceğim bir gece planladım. Umutsuzca biraz rahatlamaya ihtiyacım var ve Joey, Chandler ve ekibi mükemmel bir çare.

Kanepeye, büyük ayaklı lambaya doğru ilerliyordum ki odanın köşesindeki hafif bir hareket tansiyonumun fırlamasına neden oldu. Göz ucuyla şöminenin yanındaki gölgelerde saklanan bir şekil fark ediyorum.

Lanet olsun! Evde biri var!

Panik damarlarımda dolaşıyor ve kalbim, yavaşlatamazsam kalp krizi geçireceğimden noktaya kadar çılgınca pompalayarak zıplıyor. Olduğum yere çakılıp kalıyorum ve sessizce kendimle konuşarak çıkıntıdan iniyorum. Burada biri *olsaydı* şimdiye kadar kendini belli etmiş ve alarm çalmış olurdu. Muhtemelen kendimi sebepsiz yere korkutuyorum. Daha önce ormanda olduğu gibi.

Kalbim göğüs kafesime çarparak yavaşça arkamı dönüyorum, ateşli hayal gücümle yüzleşmeye hazırım, çünkü kendimi yine sadece hayal kurduğuma ikna etmiş durumdayım.

Bir karaltı yanımdan hızla geçiyor ve bir el dudaklarımı sertçe kenetlediğinde çığlık atmak için ağzımı açıyorum. Cep telefonum ve şarabım parmaklarımın arasından kayıp yere düşüyor. Camlar parke zeminde kırılıyor,

ve sıvı çıplak bacaklarıma sıcıyor. Kalbim göğsümden dışarı doğru bir yol bulmaya çalışırken kan başıma hücum ediyor. Sert bir bedene doğru çekilirken ılık nefes yanaklarımı okşuyor. Kafamdaki çılgınlık ve göğsümdeki çılgınca çarpıntı yüzünden zar zor düşünebiliyorum.

Rowan!

Davetsiz misafir kaslı kolunu belime dolayıp bacaklarımı kaldırarak beni kırık camlardan ve yere dökülen şaraptan geriye doğru çekerken aklımdan geçen ilk düşünce bu. İçgüdülerim onun kollarında kıvranmak, beni bırakana kadar dişlerimi koluna gömmek olsa da karşı koymuyorum. Ama bunu yapamam. Mücadele etmeyeceğim çünkü Rowan'ın uyanıp bu işin ortasına dalması riskini almak istemiyorum.

Bu adama ne isterse vereceğim - arabamı, paramı, beni - yeter oğlumu rahat bıraksın.

Adamın dudakları kulak mememe değiyor ve vücudumdaki tüm kemikler kilitleniyor. "Merhaba Ateşböceği," diyor rüyalarım sürekli işkence eden seksi bir sesle.

Yok ! Bu Ben!

Bennett Mazzone'u en son gördüğüm zamanı hatırlayana ve onu inkar ettiğim gerçeği hatırlayana kadar neredeyse rahatlamış bir şekilde ona yaslanıyorum. Ben'in kanı ve canı sadece birkaç metre *ötede* uyuyor ve eğer şu anda buradaysa, *biliyor* demektir.

Ben bir şekilde oğlunu doğurduğumu öğrendi ve vücudundan yayılan öfke dalgalarından anladığım kadarıyla sessizliğimin sonuçlarına katlanmak üzereyim.

"Seninle konuşmamız gerek," diyor, sesinde güçlkle kontrol edilebilen bir öfke var. Bu bir istekten çok bir tehdit ve buz gibi bir ürperti omurgamda geziniyor.

Oh lanet olsun. Resmen sıçtım.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

K Sierra'nın ince belini sıkıca tutarak onu yerdeki cam kırıklarından uzaklaştırıp oturma odasının diğer tarafına doğru kaldırıyorum.

Yanlışlıkla küçük Ateşböceğimi öldürmemek için öfkemi kontrol etmek için çok çalışıyorum. Yine de kolay değil. Sanırım son birkaç saat içinde birbiriyle çelişen bir dizi duygudan geçtim. Şok. Keder. Gurur. Mutluluk. Rahatlama. Pişmanlık. Korku. Öfke. Son bir onun evinde - oğlumun evinde - saklanıp her şeyi dinlerken en ağır basan duygu ikincisiydi.

"Konuşmaya başla," diye homurdanıyorum, ayaklarını yavaşça yere koyarken büyük bir özdenetim çağrısı yapıyorum. Lambaya doğru yürüyorum, onu yakıyorum, işlemlerin üzerine zayıf bir ışık yayıyorum. Sonra onu duvara yaslıyorum, çocuğumu benden beş yıl boyunca saklayan kadına dik dik bakarken ellerimi sıkıp açıyorum.

Alessandro köyden Saskia'yı takip ederken yaptığım ilk şey, teknik adamlarımdan birini arayıp Rowan ve Sierra'nın geçmişlerini araştırmasını istemek oldu. Bir saat içinde bilmem gereken her şeyi öğrenmiştim, bu da öfkemi daha da arttırdı. Onları bulmak çok kolaydı ve şimdiye kadar kimsenin onları keşfetmemiş ya da benimle bağlantı kurmamış olması lanet bir mucize. Eğer Saskia kendi kışına bu kadar sıkışmış olmasaydı, bugün noktaları birleştirirdi. Şükürler olsun ki beni süzmekle meşgul olduğu için fark edemedi.

Phillip'in bana gönderdiği elektronik dosyadaki oğlumun fotoğraflarına bakmak, çocukluğuma ait bir fotoğraf albümüne bakmak gibi. Benzerlik o kadar güçlü. Çocukluğuma ait çok fazla fotoğraf olduğundan değil. Aslında Rowan'ın da internette pek fazla fotoğrafı yoktu. Sanırım bunun sebebi

Sierra onun bir resmine rastlamamı istemedi. Ama önemli değil. Tek gereken bir fotoğraf.

"Kedi yine dilini mi yuttu Ateşböceği?" Tıslıyorum, boynumdaki gerginliği gevşetmek için boynumu bir o yana bir bu yana çeviriyorum.

"Nasıl öğrendin?" diye soruyor, ses tonunda yüzüne açıkça kazınmış korkudan eser yok.

"Bunun hiçbir önemi yok," diyorum dişlerimi sıkarak. "Önemli olan oğlumun varlığını benden saklamış olman. Onun doğumunu kaçırdım. Hayatının ilk beş yılını kaçırdım," diye bağıriyorum, duygularım üzerindeki zayıf kontrolümü kaybederek, ki bu hiç bana göre değil.

Kontrol *her zaman* bende.

Babam hayatımı tamamen altüst ettiğinden beri, son on dört yıldır hayatımı bu şekilde yönetiyorum. Duygularımı kapatmayı öğrendim. Umursamamayı. Ve bugün tüm inanç sistemimi test ediyor ve tüm yaşam biçimime meydan okuyor.

"Bana başka seçenek bırakmadın," diyor ve ben .

Ona doğru ilerleyerek ellerimi boğazına doladım ve sıktım. Burun deliklerim alevleniyor ve damarlarımdan ateş fişkırıyor, öfkeme kendini beğenmiş bir kızgınlık katıyor. "Her zaman seçimler vardır ve sen yanlış olanı yaptın."

Elimi pençelerken yeşil gözlerinde dehşet dans ediyor.

"Oğlumu tanıma fırsatını benden esirgemeye nasıl cüret edersin? Aptal gururunun masum bir çocuk için doğru olanın önüne geçmesine nasıl izin verirsin?" Vegas'ta birlikte geçirdiğimiz gecenin ertesi sabahı ona karşı soğuk ve acımasız olduğumu biliyorum, ama bu onun temelli uzaklaşmasını sağlamak için gerekliydi. Bunun bana hamile olduğunu söylemesini engelleyeceğini bilseydim, durumu farklı şekilde ele alabilirdim.

Tahminimce diz çöktürmek için bacağını kaldırıyor ama ona bu fırsatı ya da tatmini vermeyeceğim. Onu boynundan tutup kaldırıyorum, teni grinin soluk bir tonuna dönüşürken bacakları duvara çarpıyor. "Babasız büyüdüğümü biliyorsun." Annem Saskia ile tanışmamdan sadece birkaç ay önce ölmüştü ve bir akşam yemeğinde Joseph Lawson'ın onun ölümü ve babamın yokluğu üzerine beni klinik bir şekilde sorguya çektiği acı verici bir konuşma hatırlıyorum. Sierra oradaydı, her kelimeyi yalayıp yutuyordu. "Bunun oğlum için isteyeceğim en son şey olduğunu hiç düşündün mü?"

Çocuğumun gece yatağında yatarken babasının neden onu tanıyacak kadar önemsemediğini merak ettiğini düşündüğümde göğsümde bir acı hissediyorum. Parmaklarım

boynuna sarılıyorum, ama sonra kör bir öfkeyle onu öldürmeden önce gitmesine izin veriyorum.

Yere yığılır, açgözlü ağız dolusu havayı ciğerlerine çeker, boğazından gelen boğuk sesleri için çok çalışır, sessiz gözyaşları yanaklarından aşağı dökülür.

Onun üzerine çömelıyorum. "Beni haklarımdan mahrum bıraktığın için seni şu anda öldürebilirim Sierra. Onun hayatından çok şey kaçırdım zaten." Popomun üzerine oturup bacaklarımı önümde çaprazlayarak başımı öne eğiyorum ve düzensiz nefes alış verişlerimin düzene girmesini istiyorum.

Kontrolsüz hissetmekten
nefret ediyorum. Rahatsız
edici.

Ben öfkemle boğuşurken birkaç dakika boyunca odadaki tek ses onun sessiz hıçkırıkları oldu. Buraya onu öldürmeye gelmedim. Bugün onu oğlumla izlerken, Rowan'ın Sierra'yı sevdiği ve ona taptığı çok açık.

Onu incitmek, onu incitmek demektir.

Bu benim gündemimin bir parçası değil ve bunu unutmamam
gerekiyor. Cevaplar için ve işleri yoluna koymaya başlamak
için geldim.

Sakinleştiğimi hissettiğimde başımı kaldırıyorum ve onun kan çanağına dönmüş gözlerinin beni hançerlediğini görünce şaşırıyorum. "Sen kim olduğunu sanıyorsun da evime girip beni tehdit ediyorsun?" diyor göğsü kabarak. Sesi boğuk ve histeri sınırında. "Onu senden uzak tutmakta haklıydım. Sen lanet olası bir canavarsın."

Dudaklarım hırıltıya dönüşüyor ve ona tekrar saldırmamak için kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. "Sözlerini dikkatli seç, Ateşböceği. Kiminle uğraştığın hakkında hiçbir fikrin yok. Benimle böyle konuşulmasına izin vermeyeceğim."

"Ve ben kendi evimde istismar edilmeyeceğim!" diye haykırıyor, hızla bir elini ağızına kapatıyor, gözleri kapıya kayıyor.

Rowan'ı uyandırmamak için sessiz kalmaya çalışıyor. Bu öfkemi biraz yatıştırmaya yardımcı oluyor. Daha önce onu Rowan'la birlikte dinlemek de yardımcı oldu. O çok iyi bir anne. Nazik, eğlenceli ve sevgi dolu. Saskia'nın Rowan'a davranışlarının tam tersi. Bana annemin bir zamanlar bağımlılıklarına yenik düşmeden önceki halini hatırlattı.

Ancak, yarattığı tüm iyi niyet, o pislik erkek arkadaşıyla konuşmasına kulak misafiri olduğum anda yok oldu. Fuck buddy. Onun için her kimse. Öfkem geri döndü ve onu yetişkin erkeklerin altlarına işlemelerine neden olan kara bir bakışla kıstırdım.

Yine de istenen etkiyi yaratmıyor. Sadece onu daha da öfkeliyor gibi görünüyor. Eğer bakışlar öldürebilseydi, Sierra kızgın bakışlarının gücüyle beni bir metre yerin dibine gömerdi. Bacaklarını göğsünde birleştirmiş, sanki vücudumu mermilerle delik deşik etmek istiyormuş gibi bana bakıyor.

Bana öfkelenerek ne halt etmeye çalışıyor? Burada haksızlığa uğrayan benim. Bunu yeterince açık ifade etmediysem, etmek üzereyim. "Oğlumun etrafında başka bir erkek olmasa iyi olur. Benim yerimi alacağını düşünen her pisliği öldürürüm."

Yüzü bir hayalet gibi bembeyaz oluyor ve artık o kadar da kendini beğenmiş görünmüyor. Gözleri yeni bir dehşetle kocaman açılıyor. "Kimse senin yerini almadı," diye mırıldanıyor. "Çıktığım erkekleri Rowan'dan uzak tutmak konusunda çok katıyım."

Göğsümden bir hırıltı yükseliyor ve onu benden başka biriyle düşündüğümde içimi istenmeyen bir kıskançlık dalgası kaplıyor. Bu mantıksız ve Vegas'tan bu yana geçen yıllarda bunu hiç düşünmemiş değilim. Sierra çarpıcı ve özgür ruhlu biri ve insanları kendine çekmekten başka bir şey yapamıyor. Biriyle çıkıyor olması gerektiğini biliyordum. Kendime gerçekten işkence etmek istediğimde, onun evli olduğunu hayal ettim. Yani bu yeni bir şey değil. Ama bunca zamandır oğlumu elinde tuttuğunu bildiğim için durum tamamen farklı. Herhangi bir erkeğin etime ve kanıma yaklaştığı düşüncesi bile içimde yeni bir ölümcül öfke katmanı oluşturuyor.

"Telefondaki pislik ne olacak?" Ben havlıyorum.

Öfke bir kez daha korkunun yerini alırken gözleri kısılıyor. "Rowan, Dion'la çıktığımı bilmiyor."

Dion. Duyduğum en aşağılık isim. "Ama Bay Stewart Rowan'ı tanıyor. Duyduğuma göre en sevdiği öğrencisiymiş. Bunun merak ediyorum." Ben buradayken o şerefsizin bu hafta sonu New York'ta olması çok ironik. Mesaj iletmesi için adamlarımdan birini gönderebilirim ama bizzat iletmeyi tercih ederim. Sanırım Bay Stewart için Pazar gecesi havaalanında küçük bir karşılama partisi düzenleyeceğim.

Yüzü tekrar soluyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Her şeyi bilmek benim işim ve burada hayatlarınızın her yönünü incelemem uzun sürmedi."

Titriyor ve alt dudağı titriyor. "Rowan öğretmenini seviyor ve Dion harika bir adam," diye fısıldıyor. "Onu incitecek bir şey yapma."

Doğruca oraya gitmesine şaşırdım. Ama Vegas'ta Salerno ve adamlarının *yanındaydı*.

silah taşıyorlardı. Bir şeyleri bir araya getirmesi fazla zaman almaz. Tam olarak kim olduğumuzu bildiğinden şüpheliyim, ama tehlikeli olduğumuzu anlayacak kadar biliyor. Tehlikeli *olduğumu*.

Güzel. Bu işi kolaylaştırır.

"Her şey sana bağlı." Nasıl diye sormasını bekliyordum ama beni yine şaşırttı.

Boğazını temizliyor. "Hamileliğimi bir sır olarak saklamayı hiç planlamamıştım. Sana söylemek istedim. Seni şahsen görmek için New York'a bile uçtum."

Zaten oturuyor olmasaydım, bu ifade beni kıcımın üstüne yığardı. Yalan söyleyip söylemediğini anlamak için yüzünü inceliyorum ama doğruyu söylüyor. "Ne zaman?" Zorla söyledim.

Dili dışarı fırlıyor, kuru dudaklarını ıslatıyor ve dilinin sikimde aşağı yukarı kaymasının ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmemeye çalışıyorum. Aletim fermuarımın arkasında kabarıyor ama bunu görmezden geliyorum. Onu öfkeyle becermenin belli bir çekiciliği olsa da, kendimi asla kadınlara zorlamam ve Sierra'nın evine girdikten, onu çok korkuttuktan ve neredeyse vücudundaki yaşamı boğduktan sonra ona dokunmama izin vermesine imkân yok.

"Vegas'tan sonraki Ocak ayıydı, bahar döneminin ilk haftasıydı," diye açıklıyor biraz öksürerek. Boğazına masaj yapmak için bir elini kaldırıyor ve içimi küçük bir suçluluk duygusu kaplıyor.

Sözümü sakınmadan kalkıp mutfığa doğru yürüyorum ve buzdolabından birkaç su alıyorum. Döndüğümde kıpırdamamıştı. Öylece oturmuş, dalgın dalgın boşluğa bakıyordu.

Tekrar önünde yere oturuyorum ve ona bir şişe uzatıyorum. Bağdaş kurarak otururken kolunu bana doğru uzatıyor. Şişeyi benden alırken parmakları benimkilere değiyor ve kolumda bir elektrik çarpması oluyor. Kolunu geri çekiyor, yüzünde şehvet ve nefret karışımı bir ifade var; bu ölümcül kombinasyon aletimi acı verecek kadar şişiriyor. O içerken bakışlarımı pervasızca seksi vücudunun üzerinde gezdiriyorum ve daha da olduğunu fark ediyorum.

İnce pijamaları çok az şey gizliyor ve çıplak da olabilir. Onu Vegas'ta gördüğüm zamanki kadar ince değil ama yine de doğru yerlerde kıvrımları olan ince bir kadın. Bacakları sonsuz uzunlukta ve pürüzsüz görünüyor ve parmaklarım ipeksi teninin her santimini keşfetme arzusuyla seğiriyor. Gözlerimi kaldırıyorum, atletinin dayanıksız malzemesinden fırlayan meme uçlarını görüyorum. Memeleri kesinlikle daha büyük, ama kız kardeşininkilerin aksine sahte olmadıkları belli. Üstünü vücudundan ayırdığımı ve o sikimi okşarken ben de onun düzgün pembe meme uçlarını sıcak ağzıma aldığımı hayal ediyorum.

"Sakıncası var mı?" diye tıslıyor ve kafamdaki hoş görüntüden sürüklenirken beni nefret dolu bir bakışla kısıtıyor.

Şişemin kapağını açarken sırtıyorum. "Benim için hiç sakıncası yok." Bilerek, gözlerimin göğsünde oyalanmasına izin veriyorum ve onun gördüğünden emin olmak için pantolonumun içinde kendimi ayarlıyorum.

Kendini toplamadan önce gözleri birkaç saniyeliğine kasıklarına iniyor. Kaşlarını çatarak kaşlarının arasındaki bir noktayı ovuşturuyor. "Açıklamamı istiyor musun, istemiyor musun?" diye tersliyor, gözlerini bana dikeyyor.

Onu çileden çıkaracağını bildiğim için elimi umursamaz bir şekilde havada sallıyorum. "Devam et."

Burun delikleri şişiyor, gözleri kısılıyor ve ben o güzel yüzündeki meydan okumayı öpmek istiyorum. Ama o noktadan çok uzaktayız. Ben hala ona kızgınım ve o kan tükürüyor.

"Caltimore Holding'in ofisine gittim, ama ben oraya vardığımda siz ayrılıyordunuz, ben de bir taksiye atladım ve sizi Queens'te Hudson'dan birkaç blok ötedeki köhne bir kulübe kadar takip ettim."

yeri biliyorum. Burayı ve diğer eski striptiz mekanlarını dört yıl önce sattım çünkü yeni iş modelime uymuyorlardı. Şimdi, büyük cepleri, büyük arzuları ve faaliyetlerini tutmak için daha da büyük bir ihtiyacı olan özel bir VIP müşteriye hizmet veren bir dizi üst düzey kumarhane ve kulübüm var - bazıları normal kulüpler, bazıları seks kulüpleri -. Ama bu benim iş imparatorluğumun sadece küçük bir parçası. Büyük ölçüde hırsım ve titiz uygulamalarım sayesinde son altı yılda değeri iki katına çıkan bir imparatorluk. Çok sıkı bir gemi yönetiyorum ve olası her açığı değerlendirdim.

Bir çocuk hariç.

"Ve?" Kaşlarımı çatarak devam etmesi için onu teşvik ediyorum, bu arada ben de suyumu birkaç lokmada boşaltıyorum.

Güçlü korkusu sorunlu gözlerine musallat olurken bir elini göğsünde gezdiriyor.

Başımı yana eğiyorum, şimdi merak ediyorum.

Gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Bir adama işkence ettiğini gördüm," diye ağzından kaçırıyor ve yüzümdeki tüm kan çekiliyor. Devam etmesi için başımı salladım. "Bodrumdaydı. Adam Rus'tu. Sergei. Parmaklarını teker teker kopardın, sonra da bıçakla kestin." Sesi titrek bir fısıltıya dönüşüyor. "İç organları dışarı sarkıyordu." Yutkunuyor, kusacakmış gibi bir an duraklıyor. "Hayatımda gördüğüm en şok edici şeydi." Sesini yükselttiğinde

Gözleri dehşet saçıyor. "Oradan çıktığımı zar zor hatırlıyorum. O kadar korkmuştum."

"Korumanı da yanında getirmişsin," diye tahmin ediyorum, temizlemem için bıraktığı pisliği hatırlayarak.

Ölüm beni korkutmuyor ve ellerimde bol miktarda kan var. Kendi ellerimle ya da başkalarının elleriyle sorumlu olduğum tüm ölü bedenleri hatırlamıyorum ama gereksiz yere kaybedilen her masum hayatı hatırlıyorum. Barda içki içen o iki yaşlı adamı, barmenimi, askerlerimden birini ya da taksi şoförünü ben öldürmedim ama o günden beri sorumluluğun ağırlığını üzerimde taşıyorum. Nedenini hiç anlamadım. Striptiz kulüplerinde kamera bulundurmazdık, malum nedenlerden dolayı ve onları öldüren her kimse hiçbir iz bırakmamıştı. Bunun profesyonel bir suikast olduğunu biliyordum. Ama nedenini asla bilemedim ya da kimin yaptığını bulamadım. En azından bu gizem çözüldü.

Başını sallıyor, alt dudağını dişlerinin arasında bir an sürüklüyor. "Sen... sen ona zarar verdin mi?"

Başımı salladım. "Kimin ya da neden yaptığını asla bilemedim." Omuzları biraz gevşedi.

"Yine de bana söylemeliydin. Bunu benden saklamaya hakkın yoktu."

Gözlerinde ateş parlıyor. "Ciddi misin sen?" diye bağıyor küfür edip elini ağzına kapatmadan önce. Omzumun üzerinden bakıyorum ama bungalovun diğer tarafından çıt çıkmıyor. "Bundan sonra sana neden söyleyeyim ki?" diye devam ediyor. "Doğmamış çocuğum için doğru olanı yapmak adına Vegas'ta bana yaptığın zalimce muameleyi bir kenara bıraktım ama bir adama işkence edip öldürdüğüne tanık olduktan sonra senden olabildiğince uzağa kaçmak istedim. Seni oğlumun yakınında istememin hiçbir yolu yoktu ve bu değişmedi." Çenesini meydan okurcasına yukarı kaldırıyor ve ben de ayağa kalkarken alaycı bir gülümsemeyle onu onurlandırıyorum.

Yeni kanunu ortaya koyarken onun üzerinde duruyorum. "Ne istediğin umurunda değil. O *benim oğlum* ve telafi etmem gereken çok zamanım var."

Ayağa kalkmaya çalışıyor, benden uzaklaşıyor. Ona ölümcül bir gülümseme gösterdim.

"Sen tehlikelisin ve onun yakınında olmanı istemiyorum."

"Öyleyim ama beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok. Gerekirse seni mahkemelerde süründüreceğim." Onu ve oğlumu bu kadar bariz bir şekilde ifşa etmem için cehennemin buz tutması gerekir ama bunu bilmesine gerek yok.

"Bunu yapamazsın!" diye bağıyor.

"Beni oğlumdan uzak tutamazsın. Ona zarar vermeyeceğim," diye ekliyorum, yüzünde yeniden beliren korkuyu görünce. "İkinizi de koruyacağım ama bunu New York'tan yapamam."

Ses tonuna şüphe karışırken kaşları büzülüyor. "Tam olarak ne diyorsun?"

"Eşyalarını toplamak için bu hafta sonun var. Rowan ve sen benimle New York'a taşıyorsunuz."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

"T Cehennemdeyiz," diyorum ona. Aklını mı kaçırdı? "Buraya gelip bana bir şeyler dikte etmeye başlayamazsın."

"Beni dikkatle dinlemeye başlasan iyi olur Sierra, çünkü kendimi tekrarlamak gibi bir alışkanlığım yok." Soğuk tonu ve duygusuz ifadesi, kendini ilk gösterdiğinde yüzünü buruşturan çıplak öfkeden daha mı iyi yoksa daha mı kötü emin değilim. "Beni oğlumdan uzak tutamayacaksın ve benimle tartışacak konumda değilsin. Bana gerçeği söylemeden New York'tan kaçtığın gün bu hakkını kaybettin."

"Polise gideceğim," diye geveledim. "Onlara ne gördüğümü anlatacağım."

Yumuşak bir kahkaha atıyor ve Rowan'ı uyandırmamaya dikkat ettiği için minnettarım. Bunu ona söylediğimden değil. "Polisler bana dokunmayacak. Kanıt yok."

"Onlara senin gerçekte nasıl bir adam olduğunu söyleyeceğim." Bu zayıf bir argüman ve ikimiz de bunu biliyoruz.

"O nasıl bir adam?" diye alay ediyor, gülümsemeye karşı koyuyor ve ben yumruğumu onun yalaka suratına indirmek istiyorum.

"Suç faaliyetlerini yasal işletmelerin arkasına saklayan türden. Onlara, gündeminizi desteklemek için gelecek vaat eden teknoloji şirketlerini nasıl stratejik olarak hedef aldığınızı anlatacağım, örneğin personelinizi insanların mahremiyetini ihlal etmek için kullanmak gibi." Yıllardır onu takip ettiğimi bilmesine izin verdiğim için nefret ederek tersliyorum. İfademin varsayım olduğunu o da biliyor çünkü internette hala şaibeli bir şey yok. Ben boşa kürek çekiyorum ve eminim o da bunu anlıyordur.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde kollarımı kavuşturuyorum ve bir kez daha bu kadar dayanıksız pijamalar giymemiş olmayı diliyorum. Daha önce doya doya içmişti ve yoğun, ateşli bakışlarının beni ne kadar tahrik ettiğini itiraf etmekten utanıyorum.

Ondan nefret ediyorum.

O en kötü türden bir avcı.

Evimde saklanıyor. Dion'la konuşmalarına kulak misafiri oldu. Gölgelede gizlenen canavardan tamamen habersiz normal gece rutinimize devam ederken Rowan ve beni gözetliyordu.

O soğukkanlı bir katil ve güvenilmez bir adam. Daha önce neredeyse beni boğarak öldürüyordu. Boğazım sanki bana hatırlatmak istercesine zonkluyor. Onu oğlundan, Rowan'ı da babasından mahrum bıraktığım için kendimi suçlu hissediyor olabilirim ama ben çocuğum için en iyisi olduğuna inandığım şeyi yaptım. Önceliğim Rowan ve her zaman da öyle olacak. Onu Ben'den uzak tutmak hala yapılacak en doğru şey.

O soğuk, sert bakışlarıyla bana bakıyor, cevabımı bekliyor, ben de gördüğümü söylüyorum. "Yaralayıp öldüren ve bunun için gözünü bile kırpmayan türden."

"Ben hepsi ve daha fazlasıyım," diye kabul ediyor, bana doğru yaklaşıyor, aramızdaki küçük boşluğu tüketiyor. Duvarın sonuna gelene kadar geri çekiliyorum ve daha fazla geri çekilemiyorum. "Ve bunu hatırlasan iyi edersin." Parmaklarının uçları ağrıyan boğazıma değiyor ve dokunuşunun hassas tenimde yarattığı ateşli karıncalanma telaşından nefret ediyorum.

Neden Dion bana dokunduğunda bunu hissedemiyorum? Neden bana şefkatle davranmaktansa beni ezmeyi tercih eden bir adamı arzulamak zorundayım? Burada bir yanılsama içinde değilim. Ben Rowan'ı istiyor ve ben sadece paketin bir parçasıyım çünkü kendisi çarpık iş imparatorluğunu kurarken oğluna bakmam için bana ihtiyacı olduğunu biliyor.

"Senden korkmuyorum," diye yalan söylüyorum. Kıkırdıyor ve ben yine onu yumruklamak istiyorum. "Ve oğlumu korumak için yaptığım şey için özür dilemeyeceğim."

Tanıdık, gök gürültüsünü andıran bir karanlık yüz hatlarını kaplarken yüzündeki tüm mizah kayboluyor. Delici mavi gözleri -aynı oğlununki gibi- bakışları deriyi ve kemiği kesen bir bıçak gibi kafatasıma saplanıyor. Vücudunu benimkiyle aynı hizaya getirerek çenemi dik tutmaya zorluyor. "Oğlumun benden korunmaya ihtiyacı yok." Çenesinde bir kas patlıyor. "Ama düşmanlarımdan korunmaya ihtiyacı var. İkinizin de. Eğer haber yayılırsa, senin ve Rowan'ın peşine düşerler. Artık ikiniz de hedefsiniz."

Korku içimi kemiriyor, ancak hasar kontrolüne odaklanarak kendimi bölümlere ayırıyorum. Bunu kabul etmeyeceğim ama aptal da değilim. Ben güçlü ve tehlikeli bir adam, elinde hatırı sayılır kaynaklar var. Eğer reddedersem, Rowan'ı her halükarda alacaktır ve onun benden ayrı kalacağı düşüncesine katlanamam. Tek seçeneğim, onun kemiklerinde hâlâ yaşayan insanlık kırıntısına hitap etmek.

"Kimse bilmiyor, Ben. Adın onun doğum belgesinde yazmıyor ve sadece iki arkadaşım gerçeği biliyor ve bu sırrı mezarlarına götürecekler. Gidebilirsin ve kimse daha akıllı olmaz." Bana daha fazla nefret kusmak için ağzını açıyor, eminim, ama ben onun yerine konuşuyorum. "Rowan burada mutlu. Okulu seviyor, bu evi seviyor ve kuzeni Romeo ile çok iyi arkadaş. Onu bildiği her şeyden koparmak onu huzursuz edecektir." Gözlerinin içine bakıp tüm gücümle yalvarıyorum. "Lütfen beni bunu yapmaya zorlama. Sana yalvarıyorum."

"Asla yalvarmamalısın Sierra," diyor ama ses tonundaki sertlik kaybolmuş.

İçimde küçük bir umut dalgası canlanıyor.

Çenemi bırakarak geri çekiliyor ve ellerini yanaklarına sürüyor. "Onu üzmem ya da tedirgin etmek istemiyorum ama benden ona sırtımı dönmemi isteyemezsin. Bunu yapamam Sierra. Babasız büyümenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve bu acıyı, suçluluğu ve kendinden şüphe etmeyi çocuğuma yaşatmayacağım." Gözlerinde kısa bir süre için acı parlıyor. "Kimse bilmiyor demiştin ama iki kişi biliyor."

"Arkadaşlarım asla söylemez."

"Düşmanlarımızın, sır saklamak üzere eğitilmiş, sertleşmiş adamlara gerçeği işkence ederek söyletme yöntemleri var. Esme ya da Penelope'yi ele geçirirlerse bülbul gibi öterler."

Gerçekleri ortaya çıkarmaya alışkın birinin güveniyle en iyi arkadaşlarımdan bahsediyor. Eğer bağlantıyı bu kadar kolay kurabiliyorsa, bu durum beni aramaya gelebilecek başkaları için iyiye işaret değil. "Biri buraya geleceğini nereden bilebilir ki? Benim hakkımda bir şey biliyor mu?"

"Vegas'ta o bodrumdaki adamları unuttun mu?" diye soruyor.

İçimden bir ürperti geçiyor. "O geceyle ilgili tek bir şeyi bile unutmadım," diyorum, dudakları müstehcen bir sırıtışla kıvrılınca kaşlarımı çatıyorum. "Yaralı Yüz Salerno'nun artık düşmanın olduğunu mu söylüyorsun?"

Başını sallıyor ve poposunu koltuğumun koluna yaslıyor. "Vegas bir müttefik ama durumlar bir gecede değişebilir. O senin kim olduğunu biliyor."

vardır. Yatak odasındaki kaydın hâlâ onda olduğuna şüphe yok." Ben sırtıyor. "Muhtemelen her gece onunla otuz bir çekiyordur."

Yüzüm buruşuyor. "Yardımcı olmuyor ve odaklanabilir miyiz?" O gecenin daha hoş yönlerini düşündükçe ısınyorum, ve dağıtmasına izin vermeyeceğim.

"Mesele şu ki, arkadaşlarınızın bunu bilmesi bir risk. Eğer burada kalırsanız, kendiniz ve Rowan'ın yanı sıra onları da riske atmış olursunuz."

"Beş yıldır burada yaşıyoruz ve hiçbir şey olmadı," diye itiraz ediyorum.

"Bu sonsuza dek süreceği anlamına gelmiyor." Ağır ağır nefes vererek ayağa kalkar. "Bak, geç oldu. Uyuyalım ve yarın tekrar konuşalım."

Peşini bırakmaya niyeti olmadığını biliyorum. Gözlerinde parlayan kararlılığı görüyorum. Yine de, seçenekleri düşünmek için biraz zaman kazanmak şu anki alternatiften daha iyi. "Tamam." Kısa bir süre Rowan'ı gece kaçmayı düşünüyorum ama gezegende Ben'in bizi bulamayacağı bir yere saklanabileceğimden şüpheliyim. Kaçak bir hayat, sürekli omuzlarımızı kollamak, oğlum için düşündüğüm türden bir hayat değil.

Cep telefonundan bir mesaja dokunuyor. "Benimle kapıya kadar yürü," diyor ve ben onu tersleme dürtüsüne zorlukla direniyorum. Çok patronluk taşıyor.

Ön kapıyı açtığımda irkiliyorum ve benim yaşlarımda uzun boylu bir adamın orada dikildiğini görüyorum. "Lanet olsun." Elimi göğsüme götürüyorum, kalbimin bu sefer kısa devre yapacağından eminim. Bir gecede ancak bu kadar korkuyu kaldırabilir.

Adam beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Gözler yüzümde," diye tersliyor Ben ve başımı kaldırıyorum.

"Özür dilerim patron." Adamın sesi pişmanlık dolu, ama yüzündeki ifadeden bunu anlamak mümkün değil. Belli ki Ben'le aynı okulda okumuş; ikisi de duygusuz ifade sanatında ustalaşmış.

"Bu Alessandro," diye açıklıyor Ben.

"Merhaba. Ben Sierra." ama ses tonum hoş.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor ve bana hafif bir gülümseme sunuyor. Koyu renk saçları ve sıcak kahverengi gözleriyle yakışıklı biri ve bahse girerim kadınlarla arası iyi. Tüm o karamsar, düşünceli havası onun için çalışıyor.

"Alessandro seni gece boyunca koruyacak," diyor Ben. İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama parmaklarını dudaklarıma götürerek beni susturuyor. "Sadece kaçmayacağına güvenmediğimden değil," diyor ve birkaç dakika önceki düşüncelerimi hatırladığımda yanaklarım alevleniyor. "Korunmak için."

"Saat gece yarısını geçti." Başımı dışarı çıkarıp sağa sola bakıyorum. "Mahalle ölü. Herkes uyuyor."

"Tartışmanın bir anlamı yok," diyor Ben evden çıkarken. Alessandro'nun yanında duruyor. "Ya Alessandro arabasında nöbet tutar ya da ben seni içeriden korurum. Seçim senin."

"Buna gerek kalmayacak." Onun varlığını Rowan'a açıklamak istememe imkân yok. Alessandro'yla yüzleşiyorum. "Tuvaleti kullanman gerekiyor mu ya da sana yiyecek ya da içecek bir şeyler getireyim mi?"

"Ben iyiyim, ama teşekkürler." Küçük bir gülümsemeyle evimin hemen önüne park etmiş olan siyah cipine geri döndü.

Şık siyah bir Mercedes kaldırıma yanaşırken Ben, "Yarın için plan yapmayın," diyor. "Konuşacak çok şeyimiz var."

"Onunla henüz tanışmanı istemiyorum," diyorum, kendimi başka bir tartışmaya hazırlayarak. "Rowan'ı sabah Serena'ya bırakacağım ve biz işimizi bitirene kadar Romeo'yla oynayabilir."

"Onu benden sonsuza kadar saklayamazsın, Sierra. Kendi çocuğumu tanımaya hakkım var ve onun da benim babası olduğumu bilmeye hakkı var."

"Ben öyle demiyorum."

"Söylemiyorsun değil mi?"

"Bunu onun üzerine yıkamayız, tek söylediğim bu."

Omuzları sertleşti. "Yarın daha çok konuşacağız." Uzaklaşıyor ama durup geri dönüyor. "O harika bir çocuk Sierra. Onunla harika bir iş çıkardın."

"Sorun ben değilim," diye mırıldanıyorum, boğazımı tıkayan yumrudan güçlükle konuşabiliyorum. "Hepsi Rowan yüzünden. Onu sevmeyi o kadar kolaylaştırıyor ki."

"Keşke bunu ilk elden bilseydim," diyor yüzünü yeni bir öfke dalgası kaplarken. "İyi geceler," diye kestirip atıyor, yürürken çenesi geriliyor.

Leo arabadan inip Ben için kapıyı tutuyor. Ben arkaya tırmanırken gözlerini bana dikmiş düşmanca bakıyor. Bu gece yeterince düşmanlığa katlandıktan sonra kapıyı çarparak kapattım ve bir süpürge ile faraş alarak mutfağa girdim. Otomatik pilotta oturma odasına yürüyorum, dağınıklığı temizliyorum ve ahşap zemini yıkıyorum, ancak her cam zerresinin gittiğinden emin olduğumda yatağa gidiyorum.

Saatler sonra nihayet uykuya daldığımda güneş ışığı yatak odamdaki panjurların arasından sızıyor. Ama rüyalarım sıkıntılı ve her şeyin değişmek üzere olmasından nefret ederek ama bunu durduracak gücüm olmadığını anlayarak dönüp duruyorum.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BEN

A En azından hafta sonu Chicago'da takılmak bana Gifoli ile görüşüp davayı açma fırsatı veriyor. Bu sabah babamın sağlık ekibinden gelen haberler iyi değil. En fazla altı aylık ömrü kalmış ve hala yapılacak çok şey var. Angelo Mazzone ölmeden önce Florida ve Chicago'nun Komisyon'a bağlılığını güvence altına almalıyız. Ruslar babamın ölümünü harekete geçmek için katalizör olarak kullanırlarsa hayatta kalmamızı sağlamanın tek yolu bu. Planlanmış saldırılar ve diğer suç örgütleriyle ittifak kurma girişimleri hakkında her türlü söylentiye duyuyorum ve akıllarında bir hedef olmadan harekete geçmiyorlar. Durumunu bilmeseler de, eminim ki izliyor ve saldırmak için mükemmel anın gelmesini bekliyorlar. Bu ne

Onların yerinde olsam ben de yapardım.

Bu nedenle birkaç saat önce Chicago'daki The Outfit'ten sorumlu Alfredo Gifoli'ye ulaştım. New York'taki diğer patronlardan biri olan kayınbiraderim Gino Accardi, Florida'dan sorumlu inatçı adamla ilgileniyor.

Bu sabah Phillip bana Gifoli ile ilgili bir dosya gönderdi ve Serena Lawson'ın artık Serena Gifoli olduğunu öğrenince şok oldum ve biraz da endişelendim. Biraz daha derine indim ve Saskia'nın Felix Barretta ile evli olduğunu keşfettim. Felix'in babası Thomas, Giuseppe DeLuca'nın konsiyerjidir, ancak DeLuca kendi bölgesini Sicilya'daki ikametgahından yönettiği için, Barretta etkin bir şekilde Gifoli'ye rapor verir. Felix, gelenek olduğu üzere, babası emekli olduğunda consigliere olmaya adaydır.

Leo beni otelimizden Sierra'nın evine götürürken, "Joseph Lawson'ın iki kızını mafya içinde güçlü adamlarla evlendirmesi tesadüf değil," diye çıkarım yapıyor.

Normalde askerlerimden biri şoförlük görevini üstlenir ve bu görev pek sık alt patronumdan istenmez ama bugün şartlar bunu gerektirdi. Leo, Alessandro'yu Sierra'nın koruması olarak atadığımdan beri onsuz bir yere gitmeme izin vermeyi reddetmeseydi kendim sürerdim.

Başımı salladım. "Lawson Pharma'nın yıllardır Outfit için para akladığı yaygın olarak biliniyor. Lawson'ın doğrudan doktorlarla ve küçük kasabalardaki eczanelerle iş yapan yüzlerce temsilcisi var ve bunlar sadece DeLuca'nın örgütü için para aklayabilmek için nakit ödemeleri tercih ediyorlar. Buna karşılık, The Outfit hükümet içindeki bağlantılarını ve nüfuzunu Lawson Pharma'ya önemli miktarda Ar-Ge fonu aktarılmasını ve denemeleri mümkün olan en kısa sürede tamamlamalarını sağlayacak kilit yasaların çıkarılmasını sağlıyor."

Gerçekten dahice. Kimse bir ilaç devinin kara para akladığından şüphelenmez. Mafya genellikle paralarını aklamak için kulüpleri, barları, otelleri ve kumarhaneleri kullanır ve yetkililer bizi suçlayacak bir şey bulmaya çalışırken bunlara odaklanır. Enerjimin çoğunu işimizin inşaat bölümüne vermemin nedenlerinden biri de nakit para aklayabilmek. En iyi konumlardaki üst düzey milyonlarca dolarlık projelere odaklanmak, yeniden geliştirdiğimiz markamızı güçlendiriyor ve meşru iş çevrelerindeki itibarımızı da artırıyor. Hâlâ kumarhaneler aracılığıyla bir miktar para aklıyoruz, ancak bu paranın izi sürülemeyecek şekilde dikkatlice aklanıyor.

"Lawson'ın cazibesini anlıyorum," diye ekliyor Leo, Glencoe'ya giden bir sonraki çıkışa saparken. "Anlamadığım şey, Gifoli ve Barretta gibi güçlü adamların bunu neden kabul ettikleri."

Görücü usulü evlilikler *la famiglia* içinde oldukça yaygındır, genellikle yüksek seviyelerde, bağları güçlendirmenin, sadakati teşvik etmenin ve soyun devam etmesini sağlamanın bir yolu olarak. İtalyan erkeklerin İtalyan olmayan kadınlarla evlenmesi nadirdir. "İttifak sayesinde her iki işletme de yıllar içinde daha da zenginleşti. Para güçlü bir motivasyon kaynağı ve Lawson'ın elindeki tek koz." Pantolonumdan bir parça tiftik kopardım. "Gifoli'nin ona çok ihtiyacı olmalı ya da belki de geleneklere meydan okuyan tek kişi ben değilimdir."

Bunu hafife alıyormuşum gibi görünebilir ama öyle değil. Bu aklımda bazı şüpheler uyandırdı.

Leo Glencoe şehir merkezinden geçerken aynadan bana bakıyor. "Sierra'nın hamile kalması onu da benzer bir kaderden kurtarmış olmalı."

"Bunun doğru olduğundan hiç şüphem yok."

Leo, "Lawson gerçeği öğrendiğinde, bunu kendi lehine kullanacaktır," diye uyarıyor.

"Sadece Outfit ile barış yaparsak. Outfit, Komisyon'un kontrolü dışında kalırsa Sierra'yla evlenmem konusunda ısrar ederek onların gazabını göze alamaz." Arabayı Elm Sokağı'na çekti, ben de bir elimle saçlarımı düzelttim.

"Daha da büyük bir tehlike içindeler." Leo, arabayı oğlumun evim dediği küçük bungalovun dışında durması için yönlendirirken zaten bildiğim şeyi kabul ediyor.

"Lawson henüz bilemez," diye ekliyorum. Bu durum planlarımı alt üst etti. Ailemi şimdi alıp götüremem. Lawson'a haber vermeden olmaz. Outfit ile anlaşmaya varılmadan önce öğrenirse Rowan ya da Sierra'ya zarar verecek bir şey yapabilir. Adamın en küçük kızına ne kadar az saygı duyduğunu hatırlıyorum ve bekar bir anne olarak statüsünün onu onun gözünde daha da yükselttiğine inanamıyorum. Joseph Lawson her zaman kalpsiz, zalim bir piç olmuştur. Sierra'nın benimle olan bağlantısının Outfit'le olan iş anlaşmasına zarar verebileceğini düşünürse, sorunu ortadan kaldırmak için adımlar atacaktır.

Leo motoru durduruyor ve bana doğru dönüyor. "Her iki durumda da, bunun tek bir anlamı var."

Sivri bir bakışla onu kısıtıyorum. "Bunun neleri gerektirdiğinin gayet farkındayım."

Ağzında bir sırıtma beliriyor. "İki kadınla evlenmeyi nasıl planlıyorsun?"

"Müslüman olacağım ve Afrika'ya taşınacağım," diyorum kuru bir şekilde.

Sırıtmayı bırakıp ciddi bir tonla bana hitap ediyor. "Sierra ile evlenirsen Salerno bunu asla kabul etmez."

"Saverio henüz aramadı," diye hatırlatıyorum ona, pencereden bungalova bakarken. Oğlumun bisikleti yan duvara dayalı duruyor ve boğazımda dağınık bir duygu yumağı düğümleniyor.

"Bu sadece bir zaman meselesi. Kız gelecek yıl reşit olacak."

Bakışlarımı mavi ve sarı bisikletten ayırıp arkadaşıma bakıyorum. "Belki de başından beri çözüm buydu." Saverio, kızı Anais'le evlenmemi istemeden önce Sierra'yla evlenirsem çılgına dönebilir ama bu benim suçum değil.

Özellikler. Anais'le evleneceğime dair hiçbir taahhütte bulunmadım, bu yüzden kızgın olsa bile bunu bana karşı kullanamaz. Gelecek yıl otuz altı yaşında olacağım ve yarı yaşında bir gelinle evlenmek gibi bir arzum yok.

"Evlenmemek konusunda her zaman kararlıydın," diye ekliyor Leo. "Sen de öyle."

Gözlerini dalgın dalgın boşluğa diyor. "Farklı nedenlerle," diye mırıldanıyor ve ben de başımı sallıyorum.

Bunu neden hiç düşünmediğimi biliyorum - bir kadını sevmek beni düşmanımın gözünde zayıflatacak ve alacağım herhangi bir eş açık bir hedef olacak. Hiçbir zaman dikkatimin dağılmasını istemedim ya da hiçbir kadını bu duruma düşürmek istemedim. Artık her şey değişti. Çocuğumun annesi olarak Sierra, onunla evlensem de evlenmesem de otomatik bir hedef. En azından eşim olarak ona ek bir koruma sağlayabilir, oğlumun iyi korunmasını ve hayatımda kalıcı bir demirbaş olmasını sağlayabilirim.

Onu tanımak istiyorum ve bu da Sierra'nın anlaşmanın doğal bir parçası olduğu anlamına geliyor. Ona hala kızgınlam ama onu oğlundan asla ayırmam. Rowan'ın hayatında her iki ebeveynin de olmasını, sevileceği, destekleneceği ve besleneceği istikrarlı, güvenli bir aile yuvasının tadını çıkararak büyümesini istiyorum. Ben onun yaşındayken hayatımda eksik olan her şeye sahip olmasını istiyorum.

Sierra ile bu konuyu konuştuğumda, kararımın onu güvende tutmanın bir yolu olduğunu ve başka bir şey olmadığını açıkça belirteceğim. Aşka ayıracak vaktim yok ve bunu en başından anlaması gerekiyor. Seks yapmayı kabul ettiği sürece onu aldatmayacağım ya da metres tutmayacağım. Yatakta maceracı ve duyarlı ve onu becermekten zevk alacağım. Onun tatmin olmasını, ilgilenilmesini ve hiçbir şey istememesini sağlayacağım, ancak aşk masanın dışında. Bunun için zamanım yok ve dikkat dağınıklığını göze alamam.

Leo hâlâ dalgın, hiçbir şeye bakmıyor. Evliliği neden artık bir seçenek olarak görmediğini biliyorum - çünkü evlenmeyi düşündüğü tek kadını bir başkasına kaptırdı. Bunu asla kabul etmeyecektir ama ben biliyorum. Natalia'ya nasıl baktığını hep fark etmişimdir. "Bu şu anda tartışmalı bir konu," diyorum ve bakışları benimkilere kayıyor. "Sierra'ya niyetimin onunla evlenmek olduğunu söylersem, şahdamarıma saldırır."

Leo kıkırdar. "İçimden bir ses bununla çok uğraşacağını söylüyor."

"Bilmiyor muyum?" Sierra bu işi benim için kolaylaştırmayacak. Dün geceki tepkisi bunu açıkça ortaya koydu. Öfkemi kaybetmem ve neredeyse onu boğarak öldürmem de yardımcı olmadı. İçimi çektim ve elimi

telefonum çalarken kapı kolu. Takım elbise ceketimin iç cebinden telefonumu çıkarıp yeni mesajı okudum. "Gifoli buluşmayı kabul etti. Yarın sabah 10'da. Zamanı gelince bize koordinatları gönderecek."

"adamlar için hemen bir ulaşım ayarlayacağım." Başımı salladım.

"Diğer meseleyle de ilgilenecek misin?"

"Phillip bana ev sahiplerinin detaylarını gönderdi bile. Gün sonuna kadar bir evi güvence altına almış olacağım."

Alessandro cipten inerken ben de arabadan inip kapıyı kapatıyorum. "Her şey yolunda gitti mi?" Yan yana geldiğimizde ona soruyorum.

Esnemekle savaşıyor başını sallıyor. "Frank kız kardeşinin evinin dışında."

"Güzel," diyorum ama bu göğsümdeki gerginliği hafifletmeye yetmiyor. Rowan ve Sierra Greenwich'teki malikânemin yüksek duvarları ardında, meraklı gözlerden uzakta güvenle saklanana kadar rahat etmeyeceğim. Onları şimdilik burada bırakmak zorunda kalmak bana acı veriyor ama korunmalarını sağlamak için harekete geçiyorum. İşlerimi Chicago'dan yürütebilseydim, geçici olarak buraya yerleştirdim ama yapamam.

Alessandro nadir görülen bir gülümsemeye, "Bir oğlun olduğuna hâlâ inanamıyorum ama senin olduğunu anlamak için ufaklığa bakman yeterli," diyor.

"Ben de bundan korkuyorum," diye itiraf ediyorum. Dün gece Frank ve Alessandro'ya neler bittiğini anlattım çünkü oğlumu ve annesini korumak için güvendiğim tek iki adam onlar. Babam ve kız kardeşimin dışında sadece Leo, Frank, Alessandro ve Leo'nun kısa bir süre sonra uçağa bindireceği yedek gece koruması Ian varisimin varlığından haberdar olacak. Ian'ı şahsen tanımıyorum ama Frank ve Leo ona kefil - anne tarafından kuzenleri ve bu benim için yeterli.

Başkasına söylemek çok riskli.

Özellikle de şu anda.

"Merak etme patron. Onları güvende tutacağız."

Sierra'nın ön kapısına doğru yürümeden önce bir elimi omzuna koyup başımı sallıyorum.

Ben kapıyı çalamadan kapı açılıyor ve Sierra kapıda beliriyor. Saçları dağınık bir şekilde tepesinde topuz yapılmış ve yüzünde makyaj yok, gözlerinin altındaki morlukları ve kaşlarındaki endişe çizgilerini açıkça ortaya çıkarıyor. Belli ki o da dün gece benim kadar az uyumuş. Siyah yoga pantolonu ince bacaklarını sarıyor ve üst kısmı bir omzundan sarkarak kışkırtıcı bir ten görüntüsü sunuyor. O

Yalınayak ve ayak tırnakları öküz kanı kırmızısına boyanmış. Ayak yok, ama onun zarif manikürlü ayaklarına ve koyu kırmızı tırnaklarına bakınca, kolayca bir fetiş geliştirebilirim. Onun baştan çıkarıcı ayak parmaklarını emmek için garip bir dürtü duyuyorum. Sierra çoğu kadının olmadığı bir şekilde zahmetsizce güzel.

Çaba bile göstermiyor. Benim adıma hiç çaba göstermedi ve bu onu daha çok takdir etmemi sağlıyor. O tanıdığım en güzel kadın ve Her gözeneğinden yayılan iç güzelliğini saymıyorum bile.

Sierra iyi bir insan ve onu kendi dünyama sürüklemekten nefret ediyorum ama bu karar yıllar önce benim elimden alındı.

Hamile kaldığı an, kaderi mühürlenmişti.

Kontrol eden tek kişi ben değilim. Sierra beni içine çekerken kararlı yeşil gözler vücudumun her santimetresinde geziniyor. Gündelik kıyafetler yerine iş kıyafeti giymem onu hayal kırıklığına uğrattıysa da bunu belli etmiyor. Henüz tek kelime etmedik ve içeri girmeme izin vermek için sessizce kenara çekildi. Kapıyı kapattıktan sonra onu mutfaka kadar takip ediyorum. "Kahve?" diye soruyor tek kaşını kaldırarak, ben de başımı sallıyorum. "Krema ve şeker alıyor musun?" Başımı sallıyorum. "Sade. Tıpkı ruhun gibi. Anladım," diye ekliyor en hafifinden bir mizahla.

Bu hafif bir gülümsemeye yol açtı. Takım elbisemin ceketini çıkarıp mutfak sandalyelerinden birinin arkasına asıyorum. Koyu renkli ahşap masaya oturuyorum ve kollarımı dirseklerime kadar kıvrırken bakışlarımın ev gibi odanın içinde dolaşmasına izin veriyorum. Sierra mutfak dolaplarını rahatlatıcı soluk bir maviye boyamış ve benekli mermer tezgah ile krem rengi karo zemine çok yakışmış. Sayısız renkli çizim tereyağlı duvarları süslüyor. Bazılarının Sierra'nın el emeği olduğunu açıkça görebiliyorum ama çoğu oğluma ait. Önümdeki masaya bir fincan koyarken, "Görüyorum ki Rowan senin sanatsal yeteneğini miras almış," diyorum.

"Sanatı çok seviyor ve çok yetenekli. Ama sporu, doğayı ve bilimi de seviyor, okumaktan ve oyun oynamaktan da hoşlanıyor. Çok yönlü biri." Masanın diğer ucundaki bir sandalyeye oturuyor ve mesafesini kasıtlı olarak koruyor.

"Onu tanımak için sabırsızlanıyorum."

"Gerçekten istediğin bu mu?" diye soruyor, parmağının ucunu bardağının kenarında gezdirerek.

Kaşlarımı çattım. "Tabii ki. Neden istemeyeyim ki?"

"Sanırım çocuk sahibi olmak yaşam tarzınıza pek uymayacak."

"Uymayacak, ama bunu başaracağız."

Yüz ifadesi donuklaşıyor. "New York'a taşınmıyoruz." Beni keskin bir bakışla süzüyor. "Sana uymak için hayatımızı kökünden değiştirmeyeceğim. Bu Rowan için en iyisini yapmakla ilgili ve senin onun hayatında olmanın oğlum için en iyisi olduğuna beni ikna etmek için kat etmen gereken uzun bir yol var."

Sözleri beni . "Oğluma babalık yapmak istiyorum. Evet, içinde yaşadığım dünya ideal olmayabilir ama o hiçbir şey istemeyecek. *Sen* de hiçbir şey istemeyeceksin ve ben ikinizin de güvende olmasını sağlayacağım."

"Etrafına bak," diyor kolunu havada sallayarak. "İstedığımız bir şey var gibi görünüyor mu?"

Dirseklerimi masaya dayadım. "Oğlumun bir babası yok. Bunun açıklanmaya ihtiyacı olduğunu düşünmemiştim," diyorum dişlerimi sıkarak. "Beni zorlama Sierra, çünkü karşılık verme şeklimden hoşlanmayacaksın."

Bana bakarken çenesinde bir kas sıkıştı. Görüyorum ki bu konuya geri döndük. Geldiğimde hoş biriydi ve aptalca bir şekilde bunu yetişkinler gibi tartışabileceğimizi düşünmüştüm, ama görünüşe göre her düğmeme basmaya kararlı.

"Nasıl öğrendin?" diye soruyor, fincanını iki elinin arasında sıkarak. "Dün gece bana hiç cevap vermedin."

"Saskia sana söylemedi mi?"

Kaşları çatılır. "Saskia? Kız kardeşimin bununla ne ilgisi var?"

"Bir cenaze töreni için şehirdeydim ve Saskia'yı Rowan'la birlikte kaldırımda gördüm. Onunla konuşmak için kenara çektim."

"Neden?"

Koltuğumda geriye yaslandım. Dürüst olmak gerekirse, Alessandro'yu neden durdurduğuma dair hiçbir fikrim yok. Belki de içgüdüsel bir şeydi. Beni çocuğuma çeken bir altıncı his. Bunu Sierra'ya söylemeliyim ama belki de kendi düğmelerime basmamın zamanı gelmiştir. Sırıttıyorum. "Unuttuysan söyleyeyim, bir zamanlar kız kardeşinle yakındık. Bir merhaba demek istedim."

"Saskia'ya merhaba mı demek istedin?" diye tekrarlıyor, gözleri yüzümde geziniyor.

"Eski sevgiliye merhaba demek suç mu?" Kupayı dudaklarıma kahveme sırtıttıyorum.

"Senden hiç bahsetmedi," diye karşılık veriyor omuz silkerek.

"Bunun, kartvizitini cebime koyması ve bir buluşma ayarlamak için onu aramamı istemesiyle bir ilgisi olabilir."

Gözlerinde acı parıldıyor, yerini hemen öfkeye bırakıyor. "Kulağa Saskia gibi geliyor. Kocasının pek memnun sanmıyorum. Sen

dikkatli adım atmalı."

Parmaklarımı masaya vurarak bir kahkaha attım. "Felix Barretta beni korkutmuyor."

Yüzünde şok ifadesi beliriyor. "Saskia'nın kocasını tanıyor musun?" "Onu araştırdım."

Kaşları çatıldı ve ben de Sierra'nın ne bildiğini öğrenmek için bir balık avına çıkmaya karar verdim.

"biri? Ne iş yapıyor?"

"Onu çok iyi tanımıyorum. Saskia ile yakın değilim ve onunla ya da kocasıyla fazla vakit geçirmiyorum. İş için çok seyahat ediyor. Bir çeşit iş danışmanı."

Yüzünde yalandan eser yok, bu da ilginç. Devam ediyorum. "Peki ya Serena ve kocası? Onlarla yakın mısınız?"

Yüzünde gök gürültüsünü andıran bir ifade beliriyor ve ben kesiliyorum. Eğer Gifoli Sierra'ya bir şey yaptıysa, gözümü kırpmadan onun bağırsaklarını deşerim.

"Serena'ya yakınım," diyor öfkeli ifadesini bastırarak. "Rowan, oğlu Romeo'dan sadece bir yaş büyük ve çok iyi arkadaşlar. Ayrıca sekiz yaşında Elisa adında bir kızı var."

"Bu ölümcül bakış neden?" Kahvemin son damlasını da içerek soruyorum.

"Önemli bir şey değil." Ayağa kalkıp bardağımı yeniden doldurmak için aldı. "Alfred'e yakın değilim. Babamın en iyi arkadaşlarından biriydi ve bugüne kadar Serena'nın onunla neden evlendiğine dair hiçbir fikrim olmadı. Kadın günah kadar sefil ve adam da berbat bir koca. O-" Sözünü yarıda keserek bana dolu bir fincan kahve uzattı.

"O ne?" Fincanımdan yükselen buhara üflerken kaşlarımı kaldırıyorum. "O da iş için çok uzakta." Arkasına yaslanırken gözlerini kaçırıyor. sandalyesinde. Kendini durdurmadan önce söyleyeceği şey bu değildi. "Ve siz sormadan söyleyeyim, ithalat ve ihracatla ilgileniyor."

Neredeyse kahvemi . Bugünlerde buna böyle mi diyoruz?

Gözlerini şüpheyile kıсарak başını yana eğiyor. "Kız kardeşlerimin kocalarıyla neden bu kadar ilgileniyorsun ki?"

Hiçbir şeyden haberi yok gibi görünüyor ve ben de öyle kalmasını istiyorum, bu yüzden onu kızdıracağını bildiğim bir şekilde cevap veriyorum. Başka bir sırıtışla onu iğneliyorum. "Saskia'nın kocasını neden sorduğumun açık olduğunu sanıyordum."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

M Kanım kaynıyor ve bunu söylememem gerektiğini biliyorum ama sanki ağzım artık beynime bağlı değil. "Onu çoktan siktin mi yoksa Kocasının bir dahaki sefere şehir dışına çıkmasını mı bekliyorsun?"

Parmaklarını masaya vurarak bana bakarken yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeyi silmek istiyorum. Kız kardeşimi sikip sikmemesi umurumda olmamalı. Ben benim için bir sperm donöründen başka bir şey değil ve eğer söz hakkım varsa, bu böyle kalacak. Fikrimi değiştirmedim. Onu Rowan'ın yanında istemiyorum.

Belki Saskia'nın onu arzulaması işime yarayabilir. Belki onun yüzünden dikkati dağılır ve bir oğlu olduğunu unuttur. "Çocukken ikinizin nasıl birlikte olduğunu anlayamazdım ama şimdi anlıyorum. Siz ikiniz cennette yapılmış bir eşleşmesiniz. İkiniz de narsist ve zalimsiniz. Başka bir seks arkadaşı bulmadan önce onunla birlikte olmalısın."

Geçen yıl kasabada Saskia'nın Felix'i aldattığına dair bir söylenti dolaşıyordu ve ben bundan bir an bile şüphe etmedim. Saskia'nın sadık olduğu tek kişi babamız. Geri kalanımız bozuk para gibiyiz.

Kollarımı kavuşturarak, masanın karşısında sessizce ve kibirli bir şekilde otururken ona bakıyorum. İfademe tepki vermiyor, bu yüzden hedefime ulaşip ulaşmadığımı bilmiyorum. O bana kayıtsızca baktıkça ben daha da sinirleniyorum. Eğer bir silahım olsaydı, şu anda onun kendini beğenmiş kaşlarının arasına bir kurşun yerleştirmekten çekinmezdim.

Sonsuzluk gibi görünen bir sürenin ardından boğazını temizler ve sandalyesinde doğrulur. Kibri nötr bir maskenin ardına kayıyor. "Buraya oğlum hakkında konuşmaya geldim, kız kardeşin hakkında değil."

Gerçek bir politikacı gibi konuştun. Ama kız kardeşimle ilgili konuşmaktan da bıktım. Sadece bu işi bitirip onu evimden çıkarmak istiyorum. "Ne istiyorsun, Ben? Çünkü New York'a taşınmamız söz konusu değil."

"Rowan'ın taşınmasının rahatsız edici olacağına katılıyorum, bu yüzden birkaç şartla şimdilik burada kalmana izin vereceğim."

"Bana *izin* verecek misin?" Tıslıyorum. "Ne kadar da büyüksün." Onu tersleme isteğime zorlukla karşı koyuyorum.

Beni görmezden gelerek, sanki hiç konuşmamışım gibi devam ediyor ve ben de koltuğumun kenarına yapışıp dişlerimi azı dişlerime kadar sıkıyorum. "Bir, Alessandro ve Frank her yere seninle geliyor, *her yere* demek istiyorum."

"Frank kim?"

"Rowan'ın koruması. Şu anda Serena'nın evinin önünde görev yapıyor."

Şaşırmadım ve aynı fikirde değilim. Saf değilim. Ben'in bir oğlu olduğu duyulursa her türlü yozlaşmış pisliliğin beni ve Rowan'ı hedef alacağını biliyorum. Onun güvenliğini tehlikeye atmayacağım, bu yüzden Ben koruma tedbirleri almak istiyorsa itiraz etmeyeceğim. "Tamam. Başka ne var?"

"Dış kameraları ve ışıkları olan yeni bir alarm sistemi kurması için daha sonra bir adam göndereceğim. Dün gece alarmınızı devre dışı bırakmak on saniyemi aldı." Beni onaylamayan bir bakışla süzüyor, sanki satıcının bana fiyasko bir sistem satması benim suçummuş gibi.

"Bölgedeki çoğu ailenin evinde bulunan standart sistem bu. Mafyaya karşı dayanıklı olmadığını fark etmemekle ne kadar aptallık etmişim." Bildiğime şaşırmış görünüyor. "Mafya bağlantılarının tüm izlerini internetten silmiş olabilirsin ama ben senin mafyanın bir parçası olduğunu biliyorum. Seni neden Rowan'dan uzak tutmak istediğimi sanıyorsun?"

Yumruğunu masaya vuruyor. "Son kez söylüyorum Sierra, ben oğlum için bir tehlike değilim!"

Sandalyemi devirerek ayağa fırladım. "Yaşamak için yaptığın şey oğlum için bir tehdit! Birlikte çalıştığın insanlar oğlum için bir tehdit! Düşmanların oğlum için bir tehdit!" Tiradım, tezgahın üzerindeki cep telefonumun titreşimiyle kesildi. Göğsüm kabarak telefonu elime aldım ve parmağımı ekranda kaydurdum. Arayan Dion, ama şu anda onunla konuşamam, bu yüzden aramayı kapatıyorum ve onu daha sonra arayacağımı söyleyen hızlı bir mesaj yazıyorum.

"Rowan'ı güvende tutacağım," diyor Ben kırılmış bir ses tonuyla, sanki ona kişisel bir haksızlık yapmış gibi telefonuma bakarak. "Seni güvende tutacağım. Onun benim oğlum olduğu gerçeğini değiştiremeyiz. Ben onun hayatında olsam da olmasam da, o risk altında, bu yüzden

Kendine gel Sierra ve yerine otur. Ben uzlaşmaya çalışıyorum ve sen bunu olması gerekenden daha da zorlaştırıyorsun."

Retinalarımın üzerinde kırmızı bir tabaka yayılıyor ve o kadar öfkeliyim ki bir şey fırlatmak istiyorum. "Git kendini becer, Ben." Parmağımı ona doğru salladım. "Kendi evimde bana dikte edemezsin ve kesinlikle bana saygısızlık edemezsin. Fahişelerin bok gibi muamele görmekten mutlu olabilir ama ben değilim."

"Lanet olsun." Ellerini yüzünde ovuşturuyor. "Neden seninle her şey bu kadar zor?!" diye bağırıyor.

Onu sarsılmış görmek hoşuma gidiyor. Onun beni etkilediği şekilde benim de onu etkilediğimi bilmek hoşuma gidiyor. Öfkesini soğuk bir küçümsemeye her zaman tercih ederim, bir kere anladım mı - ben onun diğer kadınları gibi değilim ve kolay lokma değilim. Sandalyemi düzeltip tekrar oturuyorum ve sakince ellerimi kucağıma koyuyorum. "Oğlumun iyiliği söz konusu olduğunda seni zorladığım için özür dilemeyeceğim. Benim önceliğim Rowan. Sen ve senin incinmiş erkeklik gururun değil."

Burun delikleri alevleniyor ve parmakları seğiriyor, sanki tekrar boynuma dolanmak istiyorlarmış gibi. Bir daha davet edilmeden bana elini sürerse cehennem buz tutar. Bana bakarken öfkeyle kıllanıyor ve ben de ona birkaç dakika önce bana gösterdiği aynı kendini beğenmiş kibirle vuruyorum.

Kendini kaybetmemek için fiziksel olarak kendini dizginlemesini, yüzündeki öfkenin geri çekilmesini ve yerini görmeye alıştığım duygusuz bir ifadeye bırakmasını izliyorum. Omuzları gevşiyor ve konuşurken sesi düzleşiyor.

"Adamlarım sokağın karşısındaki evlerden birinde yaşayacaklar. Frank ve Alessandro gün boyunca ve evinizden dışarı adım attığınızda sizi koruyacaklar. Ian geceleri onların oturma odasından evi gözetleyecek. Güvenlik uzmanım buradaki her odaya adamlarımın evine bağlanacak panik butonları yerleştirecek ve onların da kamera görüntülerine erişimleri olacak. Onlara ihtiyacınız olursa, bu düğmelerden birine basacaksınız ve bir dakikadan kısa bir süre içinde burada olacaklar."

"Anlamıyorum." Pencereden yolun karşısındaki evlere bakıyorum. "Komşularımın hiçbirini satmıyor."

"Herkes doğru fiyata satmaya açık. Leo bunun üzerinde çalışıyor. Akşama kadar komşularınızdan biri gitmiş olacak ve ben de onların evinin sahibi olacağım."

Çenem gevşiyor ve ağzım açık kalıyor. Kendine güveni ve kibri kanıyor, bunu gerçekleştirmeye yetecek kadar. Ben'in bu versiyonuna bakınca, onu gençliğimin Ben'iyle bağdaştırmak çok zor. Gençliğimdeki Ben'den

Ben'in olabileceği kadar. Acaba içinde o iyi kalpli, omzunda çipi olan kötü çocuktan bir şey kaldı mı?

"Başka bir şey var mı?" Ben soruyorum.

"Kimse onun babası olduğumu bilmemeli. Henüz değil. Ne ailen. Ne okul. Rowan'ın *öğretmeni* değil." Kelimeyi neredeyse tıslıyor. Dion hassas bir nokta. Bildiğim iyi oldu.

"*Erkek arkadaşına* söylemeyeceğim ama Rowan'a da söylemeyeceğim. O daha beş yaşında ve ondan böyle büyük bir sırrı saklamasını isteyemeyiz. Ayrıca, bence önce sana bir arkadaş olarak alışmalı." Başını salladı ve ben de tuttuğum nefesi bıraktım. En büyük tartışmamızın bu olmasına hazırlıklıydım, bu yüzden benimle bu konuda kavga etmediği için memnunum.

Ben ellerini masanın üstünde birleştirir. "Hiç babasını sordu mu? Nerede olduğunu sanıyor?"

Ağzımın içini çiğniyorum, oturduğum yerde biraz kıpırdanıyorum. "Anaokuluna başladıktan bir ay sonra bana ilk kez babasını sordu," diye açıklıyorum. "yalan söylemek istemedim ama tam olarak doğruyu da söyleyemedim."

"Çıkar ağzındaki baklayı, Sierra." Ayak parmaklarımın ucuna kadar hissettiğim yoğun bir bakışla beni delip geçiyor.

"Ona babasının eskiden tanıdığım biri olduğunu ama irtibatı kaybettiğimizi ve seni nasıl bulacağımı bilmediğimi söyledim. Eğer babası onu tanısaydı, onun hayatında olmak isteyeceğinden emin olduğumu ve belki ileride bir gün, büyüdüğünde, onunla tanışma fırsatı bulabileceğini söyledim."

"Bana hiç söyleyecek miydin?" diye soruyor, acı çekmiş gibi. "Gerçeği keşfetmemiş olsaydım, bana hiç söyleyecek miydin?"

Bu itiraf için kendimi hazırlıyorum çünkü bunun Ben'i çileden çıkaracağına hiç şüphe yok. "Hayır. Bunun Rowan'ın yararına olacağına inanmıyordum ama on sekiz yaşına geldiğinde ona söylemeyi planlıyordum, böylece kendi kararını o zaman verebilirdi."

Tüm vücudu gözle görülür bir öfkeyle titriyor ve bahse girerim yine beni boğazlamak istiyor. Gömleğinin kollarını açmaya başladı. "Son iki şey." Soğuk ses tonu, elini ceketinin içine daldırırken yüzündeki buzifadeyle eşleşiyor. "Arabamı zırhlı bir SUV ile değiştiriyorum." Ceketinin cebinden bir tabanca çıkarıp masanın üzerine bırakıyor. Nabzım yükseliyor ve adrenalin anında vücuduma doluyor. "Ve sana bunu veriyorum."

"İstemiyorum. Rowan'ın olduğu bir evde silah istemiyorum."

"Sen alıyorsun." Dişlerini gıcırdatıyor ve yüz ifadesi hiç itiraz etmiyor. Ayağa kalkarak silahı kaptı ve masanın etrafında bana doğru yürüdü. "Rowan'ın bulamayacağı ama ihtiyacın olduğunda da kolayca ulaşabileceğin güvenli bir yere koy. Bungalovdan dışarı adımını attığın her an çantanda ya da üzerinde taşıdığından emin ol." Elimi tutarak silahı avucumun içine yerleştiriyor ve parmaklarımı silahın etrafında kıvrıyor.

Göründüğünden daha hafif, ama yine de elimde soğuk, ölü bir ağırlık gibi hissediyorum. "Silahlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve öğrenmek gibi bir arzum da yok. Kendimi korumam gerekecekse neden bize koruma tahsis ediyorsunuz?" Artık dokunmak istemediğim için silahı masaya bıraktım.

"Güçlü düşmanlarım var Sierra ve kendini nasıl savunacağını bilmek akıllıca."

Ağır ağır nefes veriyorum. Bundan nefret ediyorum. Hayatım mükemmeldi. Aptal kız kardeşim gidip her şeyi berbat edene kadar her şey harika gidiyordu. "Kendimi nasıl savunacağımı biliyorum. Yıllarca kendimi savunma dersleri aldım."

"Bu sizi küçük hırsızlara ve tecavüzcülere karşı koruyabilir ama eğitimli bir mafya askeri sizi saniyeler içinde kolaylıkla zapt eder." Bir elini saçlarının arasında gezdirerek mükemmel bir şekilde toplanmış saç tellerini karıştırıyor. Koyu renk saçlarından birkaç dalga alnına düşüyor ve bu çok seksi.

Fark etmekten nefret ediyorum.

Hoşuma gitmesinden daha çok nefret ediyorum.

Ben'e karşı hislerim epik boyutlarda bir karmaşa. Bu da çözmem ve "oğlumun babası" etiketli düzgün bir kutuya koymam gereken bir şey, böylece onu başka kutulara koyma cazibesine kapılmam.

"Alessandro sana nasıl kullanılacağını öğretecek," diyor ceketini giyip düğmelerini iliklerken. Üzerimde yükseliyor, sanki hayatıma yeni girmiş, yoluna çıkan her şeyin içini boşaltan bir doğa gücü gibi. Bu duygudan hoşlanmadığım için ayağa kalkıyorum. "Yarın Rowan'ı görmek için uğrayacağım," diye ekliyor. "Ona zaten Saskia'nın arkadaşı olduğumu ve seni gençken tanıdığımı söyledim, o yüzden bu hikayeye bağlı kalmalıyız."

"Burada kalmalıyız," diyorum çünkü kasabada onunla birlikte görülme riskini almak istemiyorum.

"Anlaştık."

Başımı sallıyorum ve garip bir gerginlik havaya süzülüyor.

Ellerini pantolonunun ceplerine sokarak boğazını temizliyor. "Banka hesap özetlerinizi gördüm, bu yüzden paranın sorun olmadığını biliyorum, ama ben onun babasıyım. I

nafaka ödemek istiyorum. Muhasebecime önümüzdeki hafta hesabınıza para yatırması talimatını verdim. Bundan sonra da her ay düzenli olarak yatırılacak."

Tam öfkemi kaybetmeye başlamıştım ki, tüm gücüyle geri döndü ve yüzüme bir tokat attı. "Senin kirli paranı istemiyorum!" Parmağımı göğsüne sokarak tısladım.

Ağzında eğlenceli bir sırıtış yayılıyor ve çılgılık atmak istiyorum. "Birkaç başarılı yasal iş yürütüyorum. Sizi temin ederim benim param da en az sizinki kadar kirli."

Her şeye bir cevabı var. Bu çileden çıkarıcı. "Gerçekten hiç utanman yok," diye feryat ediyorum. Ne cüretle mahremiyetime bu şekilde saldırır? Buna hakkı yok. "Sonra da bana sütyen ölçümü bildiğini söylersin."

Gözlerini göğsüme indiriyor ve ben kaşlarımı çatıyorum, onu bu manzaradan mahrum etmek için kollarımı kendime sarmak istiyorum. Ama ona beni ne kadar etkilediğini göstererek tatmin olmasına da izin vermeyeceğim, bu yüzden kılımı bile kıpırdatmıyorum.

"Vegas'kesinlikle B cup'tın, ama şimdi C cup olduğunu tahmin ediyorum." Biraz daha yaklaşıyor ve içgüdüsel olarak geri çekilmek istesem de, bu pisliğin beni tekrar korkutmasına izin vermeyerek yerimde duruyorum. Eğilip sıcak ağzını kulağıma bastırıyor. "Doğru bir değerlendirme yapabilmek için fiziksel bir muayene yapmam gerekir."

itiyorum, ters ters bakıyorum. "Sen bir domuzsun."

Dudakları köşelerinden yukarı doğru çekiliyor. "Vegas'ta şikâyet ettiğini hatırlamıyorum. Aslında, açgözlü amına sikimi sokarken meme uçlarını daha sert emmem için bana yalvardığını çok net hatırlıyorum."

"Çık dışarı!" Kapıyı göstererek bağıyorum. "Sadece git."

Göz kırpıyor ve ben de ona saldırıp gözlerini oymamak için sahip olduğum tüm irade kırıntılarını kullanıyorum.

"Yarına kadar." Mutfağımdan çıkmadan önce başını salladı ve ben de sandalyeme çöktüm, gittiği için rahatladım ama biraz da hayal kırıklığına uğradım.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

"D Tüm alışverişini yaptın mı?" Serena bir saat sonra Rowan'ı almak için evine gittiğimde soruyor.

"Uh, evet. Teşekkürler." Kız kardeşime yalan söylemekten nefret ediyorum ama bilmemesi daha güvenli.

Geniş evinin süslü lobisine , "Çocuklar sinema odasında," diyor. "Ama Rowan'ı yolda olduğun konusunda uyarmıştım."

Aydınlık koridorun sert parıltısı altında Serena'nın yanağındaki şişlik daha da belirginleşiyor. Boynuna bağladığı ipek eşarp biraz kaymış ve morluğun kenarları belirginleşmişti. "İyi olduğuna emin misin?" Koridorda ilerlerken sessizce soruyorum.

"Ben iyiyim." Yüzündeki ve vücudundaki yaraları fark ettiğim diğer birkaç seferde olduğu gibi endişemi görmezden geliyor.

"İyi değilsin." Yavaşça dirseğini tutup onu durmaya zorluyorum. "Bunu Alfred'in yaptığını biliyorum. Gerçeğı bilmem için söylemene gerek yok. Onu terk etmelisin, Serena. Mutlu olmadığını biliyorum."

Homurdanarak kolunu tuttuğum yerden çekti. "Mutluluğun bunlarla ne ilgisi var?"

"Mutluluk temel bir insan hakkıdır. Mutlu olmayı hak ediyorsunuz."

"Mutluyum," diye yalan söylüyor. "Çocuklarımı çok seviyorum ve evde oturan bir anne olabiliyorum. Tek istediğim buydu." Eğer tek istediğı buysa, neden yıllarını üniversitede nefret ettiğı belli olan bir işletme diploması alarak harcadığını ve neden Lawson Pharma'nın muhasebe departmanında on sekiz ay boyunca çalıştığını bilmek isterdim.

Serena ve ben hamile kaldığımdan beri çok yakınlaştık ama bazı günler hala onu tanıımıyormuşum gibi hissediyorum. Beni yanlış anlamayın. O benim için bir nimet. Annem, Serena, Pen ve Esme hamileliğimi ve o zorlu ilk birkaç ayı atlatmamı sağladılar ve onlara minnettarım. Rowan'ın kuzenlerine yakın olmasını seviyorum ve haftalık buluşmalarımızdan ben de en az onun kadar keyif alıyorum.

Ama ben anlamıyorum. Serena'nın neden Alfred'i seçtiğini ya da Alfred ona pislik gibi davranırken neden onunla kaldığını anlamıyorum. Tek olumlu yanı çok uzakta olması. "Sen kendi başına zenginsin ve o olmadan da tüm bu şeyleri yapabilirsin."

"Sierra, iyi niyetli olduğunu biliyorum ama bırak artık." Yürüyüp gitti, ben de peşinden koştum.

"Neden buna katlanıyorsun? Kahretsin, Serena." Kolundan çekiştirerek sinema odasının kapısını açmadan önce onu durduruyorum. "Sen bundan daha değerlisin. Bundan daha fazlasını hak ediyorsun!"

"Başka seçeneğim yok!" diye haykırıyor. Yorgun gözlerinde acı yüzüyor. "Anlamıyorsun, Sierra."

"Öyleyse, aydınlat beni."

Beni kucaklamadan önce ağzı açılıp kapanıyor. "O benim kocam. Öleceğim güne kadar onu seveceğime, onurlandıracağıma ve itaat edeceğime söz verdim ve bunu yapacağım."

Onun adına sinirli ve öfkeli bir şekilde geri çekiliyorum ama bir tartışmayı ne zaman bırakacağımı biliyorum. Bu kazanabileceğim bir tartışma değil ve sırf doğru olduğuna inandığım için onu karar vermeye zorlayamam. O noktaya kendisi ulaşmalı. "Seni seviyorum ve her zaman yanımdayım, Serena. Ne olursa olsun. Bana gerçeği söylemek istersen ya da bana ihtiyacın olursa, ben buradayım."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken gözleri yaşıyor. "Biliyorum Sierra ve bu benim için çok şey ifade ediyor."

"Kim o?" Serena birkaç dakika sonra başımın arkasını işaret ederek soruyor. Rowan'ı ön kapıdan güreşerek çıkarıyor, tamamen çıldırmadan önce arabaya bindirmeye çalışıyorum. Tahmin edilebileceği gibi, henüz gitmek istemiyor ve şu anda müthiş bir mücadele veriyor.

Alessandro arabadan inerken "Bu benim yeni korumam," diye onayladım. Araba.

"Vay be. Biz azgın gençlerken korumalarımız neden böyle görünmüyordu?" diye şaka yapıyor.

"Çünkü biz azgın gençlerdik," diye kestirip attım.

Alessandro'ya bakar ve gözleri buluşur. Alessandro ona doğru saygıyla başını sallar ama yaklaşmak için bir hareket yapmaz. Uzaklara bakmadan önce yanaklarında hafif bir kızarıklık belirir.

Rowan kollarımda sakinleşiyor ve Alessandro'nun ona arka kapıyı açmasını izlemek için başını çeviriyor.

"Babamın adamlarından biri mi?" Serena soruyor. "Onu daha önce gördüğümü hatırlamıyorum."

"Hayır, özel bir güvenlik firmasından kendi tuttuğum biri," diye geveledim, oracıkta bir bahane buldum.

Yeni bir gerginlik dalgası omuzlarını sıkıyor. "Neden? Bir şey mi oldu?"

Rowan'ı ayağa kaldırdım, kavga etmeyi bıraktığı için memnunum. Artık gittiğimizi umursamayacak kadar Alessandro'ya bir kez daha bakmakla meşgul. "Hiçbir şey olmadı. Sanırım babamın koruma konusunda neden bu kadar titiz olduğunu şimdi anlıyorum. Benim de bir çocuğum var ve onu korumak için her şeyi yaparım. İkimizin de yeniden bir korumaya sahip olma zamanının geldiğini hissettim ve bu konuda kendim bir şeyler yaptım."

"Kendi korumam mı var?" Rowan gözlerini kocaman açarak soruyor.

"Evet." Gözleri parlarken gülümseyerek burnunu çimdikliyorum. "Adı Frank ve onunla bizim evde buluşacaksın."

"Bu çok havalı!" Bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Artık Romeo gibi bir korumam var!"

Serena ve ben gülümsemelerimizi değiş tokuş ediyoruz. "Tüm bunların olacağını bilseydim, ona sinema odasında söyledim ve kendimi bir çileden kurtarırdım." Rowan'ı en iyi arkadaşından neredeyse sürükleyerek uzaklaştırmak zorunda kaldım.

"Çok tatlı." Serena vaftiz oğluna hayranlıkla bakıyor ve ben de onu son bir kez kucaklamak için kendime çekiyorum.

"Sanırım öyle, ama muhtemelen önyargılıyım."

Ben direksiyona geçtiğimde Rowan eğlenmiş görünen Alessandro'ya bir şeyler anlatıyordu. Alessandro ilk başta ben onu yola getirene kadar sürmeye çalıştı. O benim korumam, şoförüm değil. Ben bağımsızlığımı korurken o beni yolcu koltuğundan koruyabilir.

"Frank'i tanıyor musun?" Kapıyı kapatmadan önce Serena'ya el sallarken Rowan soruyor.

"Evet," diye yanıtlıyor Alessandro.

"Kollarında da çizimler var mı?" Rowan soruyor. Alessandro'nun kaşları çatılıyor ve ben gülümsüyorum. "Dövmelerinizi kastediyor." "Eh, hayır.

Frank'in kollarında hiç dövme yok."

"Mürekkebim var!" Rowan'ın ses tonundan heyecan fışkırıyor. Öne doğru eğilirken araba koltuğunun kayışlarına yaslanıyor. "Annem ve benim sanat stüdyomuzda bir sürü mürekkep, boya, kil ve oyun hamuru var. Sanat atölyemi görmek ister misin, Alesso?"

"Adı Alessandro," diye açıklıyorum sırtarak.

"Biliyorum anne." Rowan, Alessandro'ya bakmadan önce gözlerini deviriyor.

"Ama ben Alesso'yu daha çok seviyorum. Sana Alesso diyeceğim, Alesso."

Yan gözle Alessandro'ya bakıyorum, gülümsemeye çalışmasını izliyorum. Ben de aynadan oğluma bakıp gülümsüyorum. "Alesso o zaman."

Esme o gece kanepemde yayıldığı yerden, "Şunu bir açıklığa kavuşturalım," diyor. Kırmızı şarabından bir yudum alıyor. "Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde, Bennett Carver-

"Mazzone," diye düzeltiyorum, Pen'in neredeyse boşalan bardağını doldururken.

"Her neyse." Esme ellerini çırpıyor. "Bir günden kısa bir süre içinde dünyanızı tamamen alt üst etmeyi başardı. Korumalar. Güvenlik kameraları. Çocuk nafakası, yeni araba yolda ve hatta adamlarını sokağın karşısındaki eve yerleştirdi. Pisliğin teki ama hakkını vermek lazım, çok hızlı çalışıyor. Etkileyici."

"Sinir bozucu." Pen'in yanındaki ikinci kanepeye uzanırken şarabımı höpürdeterek içiyorum.

"Her zamanki gibi asıl noktayı kaçırıyorsun, Esme." Pen ona bir bakış atıyor. Bu ikisi hâlâ kedi köpek gibi kavga ediyor ama iş başa düşerse birbirleri için dünyanın öbür ucuna bile giderler. "Ben öylece ortaya çıkıp Sierra'ya istediğini yaptıramaz."

"Adil olmak gerekirse, bizi korumaya çalışıyor ve New York planından oldukça hızlı bir şekilde vazgeçti." Dizlerimi altına çekiyorum.

"Şimdi de onu mu savunuyorsun?" Pen'in ses tonundan kuşku damlıyor.

"Hayır. Ben..." Kaşlarımın arasındaki gergin bir noktayı ovuyorum. "Kızgınım ve kafam karışık ve suçluluk duyuyorum ve rahatladım ve etkilendim ve incindim ve milyonlarca farklı şey." Başımı yana eğip Pen'e bakıyorum. "Bu karmaşık bir durum. Bir yanımda Rowan'ı ondan sakladığım için suçluluk duyuyor. Özellikle de Ben'in bizi güvende tutmak için neler yaptığını gördüğümde. Beynimin o kısmı yaptığım her şeyi sorguluyor."

"Sen doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın," diyor Esme, koltuğun koluna yaslanarak. "Ve bunun için kendini suçlu hissetmemelisin. Oğlunu koruyordun."

"New York'ta keşfettiklerinizden sonra dehşete düştünüz ve korkmakta haklıydınız. Senin yerinde olsaydım ben de aynı şeyi yapardım" diyor Pen.

"Artık her şey değişecek." Şarabımdan bir yudum daha alıyorum. "Ve ben korkuyorum."

"Ben sana ya da Rowan'a bir şey olmasına izin vermez," diye beni rahatlatıyor Esme. "En azından bu konuda seni hayal kırıklığına uğratmadı. Rowan'la hiçbir şey yapmak istemeseydi nasıl hissederdin bir düşünsene?"

"Bu daha iyi olabilirdi," diye mırıldanıyor Pen.

"Başta ben de öyle düşünmüştüm," diye katılıyorum. "Ama Ben haklı. Bu gerçekleri değiştirmez. Rowan damarlarında akan kan nedeniyle her zaman risk altında olacak."

"Yeni koruman nasıl biri? Seksi mi?" Esme kaşlarını sallıyor.

"Bunun konuyla ne alakası var?" Pen gözlerini devirerek ve nefesinin altında mırıldanarak soruyor.

Esme, "Artık onunla neredeyse evli sayılır," diye takılınca neredeyse şarabım boğazıma kaçacak. "Göze hoş görünmesi işe yarıyor."

"Kesinlikle göze hoş geliyor."

"Aman Tanrım." Esme bacaklarını sallarken şarabının bir kısmını yere döküyor. "Ne yapman gerektiğini biliyorum! Onu baştan çıkarmalısın! Çalışanlarından biriyle yatarsan Ben'in ne kadar sinirleneceğini bir düşünsene."

"Bir numara: Bir ilişkim var ve aldatmıyorum. İki: Eğer seks yapsaydık Ben muhtemelen Alesso ve beni öldürürdü. Üç numara: Alesso Ben'e sadık ve oldukça mesafeli. Onu baştan çıkarmada hiç başarılı olamam. Ve dört numara: Artık lisede değiliz. Bu kadar çocukça bir şey yapmak bana yakışmaz."

Esme suratını asarak bacaklarını tekrar kanepeye uzatıyor. "Bu hiç eğlenceli değil. Senin aracılığınla yaşamayı umuyordum."

"Bana kurak bir dönemden geçtiğini söyleme sakın?" Pen ayaklarını bileklerinden çaprazlayarak soruyor.

"Hepimiz senin kadar şanslı olamayız ve ruh eşimizi lisede bulamayız."

Pen kulaklarını çekiştiriyor. "Üzgünüm, bir şeyler duyuyor olmalıyım. Az önce ne dedin sen?"

Esme Pen'e bir yastık fırlatır. "Beni duydun ve senden ve Eric'ten şüphe ettiğim için milyonlarca kez özür dilediğimi de duydun." Esme gülümsüyor ama bu gülümseme hüznle karışık. "Benim yanıldığımı ve senin haklı olduğunu kabul ettiğim için mutluyum. Sahip olduğun şeye imreniyorum Pen. Evlilik benim için söz konusu olmayabilir ama senin ne kadar mutlu olduğunu görebiliyorum. Kocanı ve çocuklarını seviyorsun ve kariyerin de var. Her şeyi kolaymış gibi gösteriyorsun ve sana hayranlık duyuyorum." Bana döndü. "Sana da Sierra. Kendin ve oğlun için doğru seçimleri yaptın ve sen harika bir annesin. Ben'le ne olursa olsun, onun bu övgüyü almasına izin verme, çünkü hepsi senin suçun."

"Kendini hafife alma Esme," diye cevap veriyorum, ani bir nostalji dalgasıyla savaşılarak. "Hamile olduğumu öğrendikten sonra birkaç hafta konuşmadığımı biliyorum ama kalbinin her zaman doğru yerde olduğunu biliyordum. Her zaman arkamı kolladın ve gerektiğinde bana destek oldun."

"Ve sen Chicago'nun gördüğü en başarılı kadın avukat olacaksın," diye ekliyor Pen sadakatle. "Şu ana kadarki inanılmaz geçmişine bir bak. Firmanızda her davayı kazanan tek avukat sizsiniz. Bu inanılmaz bir şey ve bunu hak ediyorsun çünkü çok çalışıyorsun."

"Bize," diyor Esme kadehini kaldırarak.

"Bize," diye katılıyoruz, kadehini kaldırırken ona eşlik ediyoruz.

"Ne zaman gelecek?" Rowan ertesi gün bilmem kaçınıcı kez soruyor. Boğazımı tırmalayan endişeyle savaşılarak duvardaki saate bakıyorum.

"Ben her an gelebilir," diyorum mutfak tezgâhını onuncu kez silerken. Dün gece yine gözümü bile kırpmamıştım.

Damarlarımda dolaşan alkole rağmen. Bütün sabah bunun nasıl sonuçlanacağı konusunda endişeliydim.

Zil çalıyor ve Rowan kükreyerek kapıya doğru koşuyor. Mide bulantısı boğazımda düğümleniyor ve peşinden koşup kapıya varmadan onu yakaladığımda midem düğümleniyor. "Annem sana kapıyı açman konusunda ne demişti?"

"Kapıyı tek başıma açmamam gerekiyor ama anne, bu farklı. Ben bir yabancı değil. O benim arkadaşım."

"Firecracker." Koyu renk saçlarının tellerini gözlerinden uzaklaştırıyorum. "Ben olduğundan bile emin değiliz, bu yüzden önce annenin kontrol etmesine izin vermelisin."

Başını sallıyor, gözleri hevesle kapıya doğru kayıyor.

Göğsümde kelekler uçuşuyor ve oğlumun yüzündeki heyecanlı sevinçli incelerken sessiz bir dua ediyorum. Lütfen Tanrım, onun iyiliği için bunun iyi geçmesine izin ver. Ben'in bana davranış biçimine hâlâ öfkeli olsam da, Rowan'ın iyiliği için ahlaki üstünlüğü ele almaya ve medeni davranmaya kararlıyım. Oğlumun küçük sıcak elini tutarak, Ben'e kapıyı açmadan önce yeni gözetleme deliğimden dışarı bakıyorum.

Benim aksime o, verandamda dururken soğukkanlı, sakin ve soğukkanlılığın timsali olarak bir erkeğin bakmaya hakkı olandan daha seksi görünüyor. Takım elbisesini bir kenara bırakıp koyu renk kot pantolon, siyah mokasen ayakkabılar ve etkileyici göğsüne oturan siyah bir gömlek giymiş. Dün olduğu gibi gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrımış, bronzlaşmış güçlü kollarını ve seksi siyah saçlarını ortaya çıkarmış. Siyah ve gümüş renkli gösterişli bir Patek Philippe saat bileğine takılı. Rowan'ın önünde diz çöktüğünde hava onun etrafında dönüyor ve baharatlı kokusunu yüzüme üflüyor. Görüldüğü kadar güzel kokuyor ve yemin ederim yumurtalıklarım bayılıyor.

"Selam Rowan," diyor Ben gülümseyerek. "Seni tekrar görmek güzel." Sıkılı yumruğunu kaldırıyor ve Rowan kendisinden çok daha küçük olan parmak eklemine babasınıninkine bastırıldığı anda, boğazımın arkasında biriken duygu yumağında neredeyse boğulacak gibi oluyorum. Rowan sırtlıyor ve mavi gözleri mutlulukla parlıyor. Onları böyle yakından izlerken, aralarındaki benzerlik o kadar esrarengiz ki aklım başımdan gidiyor. Birbirlerinin karbon kopyası gibiler ve kalbimin etrafına ördüğüm geçici duvarlarda çatlaklar oluşuyor.

"Önce sanat atölyemi mi yoksa böceklerimi mi görmek istersin?" Rowan hiç tereddüt etmeden Ben'in elini tutarak soruyor.

Ben doğruldu, Rowan'ın elini sıkıca tutarken cam gibi gözleri benimkilerle buluştu. Nasıl hissettiğime bakıyor ve bunu görmekten memnunum. Arkasına saklandığı soğuk yüzeyin gerçek duygulara kalkan olduğunu bilmekten memnunum. Şu anda o da bu anın büyüklüğünü en az benim kadar hissediyor.

Kalbim göğüs kafesimin arkasında kıyma gibi. Parçalanmış bir karmaşa yaşam gücümü zar zor ayakta tutuyor. Dizlerim bükülüyor ve tüm kontrolümü kaybetmeme saniyeler kaldı.

Ben oğluna gülümseyerek, "Neden sanat odasından başlamıyoruz?" diye sorar. Rowan'ın daha fazla teşvike ihtiyacı yok, onu ileri doğru sürüklüyor. Rowan onu evin içine doğru çekiştirirken Ben'le aramızda konuşulmayan kelimeler geçiyor, ebeveynlerini diz çöktürmekle tehdit eden neredeyse felç edici duygudan habersiz sohbet ediyorlardı.

"Sen git," diye mırıldanıyorum, koridordaki duvara yaslanarak. "Ben hemen geliyorum."

Ben bana bakıyor, bir şey söylemek ister gibi ağzını açıyor ama başımı sallıyorum, gözyaşlarımla savaşıırken gülümsüyorum ve onu oğluyla gitmeye çağırıyorum. Duygularını kontrol altında tutmaya alışkın, bu yüzden benim yapamayacağım şekilde kendini toparlayacağını biliyorum.

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var," diyorum.

Leo sessizce eve girmeden önce Alesso'yla birkaç kelime konuştu. Ben ve Rowan'ı takip ederek yanımdan geçerken başını onaylarcasına bana doğru eğiyor. Köşeyi dönüp görüş alanımdan çıktıkları anda dudaklarımdan boğuk bir hıçkırık dökülüyor ve bir elimi ağrıyan göğsümün üzerine bastırıyorum.

"Her şey yolunda mı?" Alesso koridora adım atarak sorar.

Ona sulu bir gülümseme sunarken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Boğazımdaki yumrudan güçlkle konuşabiliyorum. "Bazen bunu hayal ediyordum," diye boğuk hıçkırıklar arasında mırıldanıyorum. "Aptal fantezilere daldığım nadir zamanlarda." Bulanık gözlerle ona bakıyorum, göğsüm ham duygularla kabarıyor. "Ama hiçbir şey beni onları birlikte görmeye hazırlayamazdı." Kalbim mutluluk ve acının karışımıyla ağrıyor.

Rowan'ı babasıyla birlikte izlemek tarif edilemez. Ben'in nasıl bir adam olduğuna dair tüm düşünceler aklımdan uçup gidiyor. Şu anda o sadece oğluyla ilk kez karşılaşan bir baba ve ben kendimden nefret etme dalgaları içinde boğuluyorum. "Oğlumu babasından nasıl mahrum bırakabilirim? Ben'i kaçırdığı tüm o değerli anlardan nasıl mahrum bırakabilirim?" Kendi kendime konuşuyor olsam da soruları yüksek sesle dile getiriyorum. Şu anda kendimden nefret ediyorum.

Kulağımdaki sesin bana niyetimin saf olduğunu ve ikisini de incitmek gibi bir niyetim olmadığını söylemesine rağmen.

Yine de bu beni temize çıkarmaz. Rowan'ın babası olmanın Ben'i aklamadığı gibi.

Tam bir karmaşa içindeyim ve kafam hiç de berrak değil. Neyin doğru neyin yanlış olduğu ile boğuşurken, duygularım bir duygudan diğerine sıçrayarak deli gibi değişkenlik gösteriyor. Peki şimdi bunun bir önemi var mı? Ben ya da ben geçmişini değiştiremeyiz. Önemli olan tek şey nasıl ilerleyeceğimiz ve bunu tek önceliğim olan oğlumla yapmaya kararlıyım.

Açıkça ağlıyorum. Kimsenin itiraf etmekten hoşlanmadığı o çirkin sümüklü ağlama. Ama Alesso'nun görmesi umurumda değil. Ben o noktayı aştım. Alesso farlara yakalanmış bir geyik gibi görünüyor. Önündeki hüngür hüngür ağlayan kadınla ne yapacağını bilemiyor. Şaşkınlığını izlerken hıçkırıklarının arasına histerik bir kahkaha karışıyor.

Çekingen bir tavırla elini omzuma koydu. "Haklı sebeplerin olduğunu biliyorum ama Ben'in iyi bir adam olduğunu bilmelisin Sierra. Rowan'a iyi bir baba olacak."

O kadar basit değil ama beynimi bulandıran kafa karışıklığını açıklayamadan başımı sallıyorum. Alesso'nun endişeli gözlerine bakarken sessiz gözyaşları yüzümden aşağı yuvarlanıyor. Göz ucuyla Leo'nun oturma odasını koridora bağlayan duvarın arkasında gizlendiğini görüyorum ve bunca zamandır beni dinleyip dinlemediğini merak ediyorum. Şu anda umursamayacak kadar duygusalım. Açıkçası böyle bir tepki vereceğimi düşünmemiştim ama bu gerçek bir sürpriz değil. Cuma gecesinden beri kafam allak bullak.

"Ağlama," diye ekliyor Alesso, gözyaşlarımı başparmaklarıyla silerek. "Korkacak bir şey yok."

Gözlerimin altındaki yaşları silmeye devam ederken destek için omuzlarına yapışıyorum. "Korkuyorum," diye fısıldıyorum, sıcak kahverengi gözlerine bakarak. Alesso'yu tanıyalı henüz kırk sekiz saat bile olmadı ama onda güven duymamı ve ona sır vermemi sağlayan sağlam ve istikrarlı bir şeyler var. "Her şeyin değişmesinden korkuyorum. Rowan'ın babasını ondan sakladığımı öğrendiğinde benden nefret etmesinden korkuyorum. Ben'in onu benden almasından korkuyorum. İsimsiz, yüz­süz düşmanların Mazzone'un etinden paylarını isteyip benim ve oğlumun peşine düşmelerinden korkuyorum. Ne yaparsak yapalım Rowan'ı mafya dünyasından uzak tutmanın bir yolu yok. İstesek de istemesek de içine çekilecek. Oğlum için böyle bir hayat istemiyorum!"

"Şşş. Şşşş" Alesso birkaç tutam saçı yüzümden uzaklaştırıyor. "Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Ona bakıyorum, buna gerçekten inanıp inanmadığını merak ediyorum. Eğer *ben* buna inanabilirsem. Eli yanağımda duruyor ve birbirimize ne kadar yakın olduğumuzu ve bunun ne kadar uygunsuz olduğunu ancak şimdi fark ediyorum.

"Burada tam olarak neler oluyor?" Ben homurdanıyor ve başımı çevirdiğimde gözlerim alarmla açılıyor. Alesso'ya bakarken gözlerinden lazer ışınları gibi dizginlenemez bir öfke fışkırıyor. "Hemen ondan uzak dur," diye bağırıyor ve yıkıma kararlı bir tsunami gibi yaklaşıyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

I Sierra ve Alessandro'ya doğru ilerlerken gözlerimi kör eden kırmızı öfkenin üzerinden zar zor görebiliyorum. Akıllıca davranarak geri çekildi ve aralarına mesafe koydu ama ben yeterince gördüm. Aman Tanrım. Şimdiden ona büyü mü yaptı? Çekici ve aşık olunması kolay biri olduğunu biliyorum ama daha Bir buçuk gün oldu ve şimdiden en sadık askerimi tuzağa mı düşürdü?

Rowan banyoda, ama uzun sürmeyecek, bu yüzden bunu çabuk yapacağım. Alessandro'yu boğazından tutup duvara doğru itiyorum. İtiraz etmiyor ya da karşı koymuyor, hatalı olduğunu anlıyor. "Oğlum evde olduğu için şanslısın, yoksa kafana bir kurşun sıkardım."

"Özür dilerim patron. Haddimi aştım ama bir daha olmayacak."

Sierra kolumu çekiştiriyor. "Bırak gitsin. Görüldüğü gibi değildi. Alesso sadece bunaldığımda beni teselli ediyordu."

"Alesso?" Onun için şimdiden bir evcil hayvan ismi bulmuş olmasına öfkelenerek havlıyorum. Alessandro'nun boynunu daha sıkı sıkıyor, ağzından istemsizce çıkan hırıltılı seslerin tadını çıkarıyorum.

Leo kıkırdıyor ve ben de başımı çevirip ona ters ters bakıyorum. Espri yapacak havada değilim.

Sierra kolumu tekrar çekiştiriyor ve kulaklarından neredeyse buhar . Yanakları lekeli ve gözleri kırmızı çerçeveli, bu da ağladığını doğruluyor. Ellerimi Alessandro'nun boynuna doluyorum ve gözleri kocaman açılıyor. "Eğer ona zarar verirsen, ben-"

Başımın arkasına bir silah dayandığında, silahın tıkırtısı beni cümlemin ortasında kesiyor. "Yaklaşık otuz saniyemiz var."

Rowan buraya daldı," diyor Sierra. "Bırak onu yoksa tetiği çekerim. Güven bana, pislik. Küçük bir teşvike ihtiyacım var."

Gülümsemeye karşı koyarken dudaklarım seğiriyor. O tetiği çekmeyecek, bunu hepimiz biliyoruz ama cesaretini sessizce alkışlıyorum. Benim küçük Ateşböceğimin her zaman büyük cesareti vardı ve mazlumu savunmaktan daha çok sevdiği bir şey yok. Ellerimi kaldırarak Alessandro'yu bırakıyorum. Sierra silahı çıkarıyor ve ben tam zamanında arkamı döndüğümde onun koridordaki ağacın tepesindeki bir bölmede bulunan kilitli kutuyu açtığını ve silahı içine geri koyduğunu görüyorum.

Alışmaya başladığım öfkeli bir ifadeyle beni düzeltiyor. İşin garibi, onun sinirlenmesi sikimin çok hoşuna gidiyor ve onun bu alınganlığı bu çekiciliği daha da artırıyor. Eğer aşağıya baksaydı, kot pantolonumun ağını zorlayan uyarılmamın kanıtını görecekti. Ellerini kalçalarına koyup bana bakıyor ve ben de sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum.

İlgimi çeken bu kadında hayran olduğum küçük kızıdan çok şey görüyorum ve onun özünü korumasını seviyorum. Büyümek onu çok fazla değiştirmemiş. Yine de sertliğine eklenen yeni bir katman var. Annelik içgüdüleri onu oğlu için sıkı bir mücadele vermeye itiyor ve bu yüzden ona çok saygı duyuyorum. Oğlumun böyle emin ellerde olduğunu bilmek bana yardımcı oluyor. Varlığından haberdar olmadığım yıllar boyunca sevgi ve korumadan mahrum bırakılmamış olması.

"İnsanlara bu şekilde davranırsan seninle nasıl çalışabilirler anlamıyorum ve gerçekten de öfkeni kontrol altına alman gerekiyor. Kendini kontrol etmeyi öğrenmezsen Rowan'ın sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim."

"Çok tatlısın-"

Yumuşak eliyle ağzımı kapatıp beni susturuyor ve Leo'nun çenesi düşüyor. Alessandro hiçbir duygu göstermiyor; büyük olasılıkla şu anda ona doğru nefes almaktan bile korkuyor, ki bu bana gayet uygun.

"Konuşmamı bitirmemiştin." Yüz ifadesi ona meydan okumam için beni cesaretlendiriyor ve ben de karşı koyamıyorum. Avucunu yalıyorum, yüzünü buruşturarak elini geri çektiğinde gülüyorum. "Seninle yapamam." Başını sallıyor ve altın sarısı düz saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyor.

Gözlerim uzun ipeksi saç tellerine takılıyor ve parmaklarım ona dokunma arzusuyla seğiriyor. En azından öfkemi savuşturmayı başarmıştı ama yine de burada ne haltlar döndüğünü bilmiyordum.

"Dediğim gibi." Gözleri beni olduğum yerde sabitliyor. "Uygunsuz bir şey olmadı, ama olsaydı bile bu seni ilgilendirmezdi."

Bir parmağımı çenesinin altına koyarak başını geriye doğru eğiyorum. "İşte burada yanılıyorsun Ateşböceği. Sen artık benimsin ve *satılmışlarım* sana tuhaf tuhaf bakarlarsa ne olacağını biliyorlar."

Alay ediyor, parmağımı tokatlayarak uzaklaştırıyor ve kollarını çırpıyor. "Ben senin değilim, seni orospu çocuğu-"

"Anne!" Rowan'ın küçük sevimli sesi herkesin dikkatini çekiyor. "Yaramaz bir kelime söyledin!"

Duvara yaslanırken dudaklarım seğiriyor. "Evet, Sierra. Bu çok yaramaz bir kelime."

Ben gülümserken o dudaklarını büzüyor. Oğluma tüm dikkatimi vererek ekliyorum: "Sanırım annenin yaramaz kavanoza bir dolar borcu var."

Rowan'ın kaşları çatılır. "Bizim yaramazlık kavanozumuz yok." Sonra kaşları düzeliyor ve gözleri parlıyor. "Ama bir yaramazlık basamağımız var." Birkaç dakika önce annesinin sanal bir yansıması olarak ellerini kalçalarına koyup parmağını Sierra'ya doğru sallıyor. "Senin molaya ihtiyacın var, anne."

"Annelere mola verilmez," diyor Sierra. "Ama iyi denemeydi, Firecracker."

Ağzımı kulağına dayayıp beynimi devreye sokmadan konuşuyorum. "Seni kucağıma yatırıp kıcına kürek çekebilirim. Bence bu çok iyi olurdu. uygun ceza."

Yanaklarında açan iki gül rengi nokta güzelliğine güzellik katıyor. "Sen iflah olmazsın."

"Ve sen ve kızdığında da çok güzelsin." "Ben." Rowan pantolonumun paçasını çekiştiriyor. "Şimdi bahçemi görmek ister misin? Böceklerim var, sebze bahçemiz ve balık havuzumuz var!"

Hevesli ses tonu içimde tuhaf şeyler yaratıyor ve diz çöküp onun hizasına geliyorum. "Bunu gerçekten görmek istiyorum ama önce senin için bir şeyim var."

Güven dolu mavi gözleri parlıyor. "Ne oldu?"

Saçlarını karıştırıyorum ve duygularım göğsümde acı verecek kadar kabarıyor. "Burada bekle, hemen döneceğim."

Leo benimle dışarı geliyor. Merc'e doğru yürürken, "Kasıtlı değildi," diyor. "Sierra seni Rowan'la görünce duygusallaştı ve Alessandro sadece onu teselli etmeye çalışıyordu."

"Ama?" Bagajı açıp iki kutudan büyük olanını çıkarırken bir tanesini duyarak soruyorum.

"Aynı yaşta. Kız çok güzel. Adam bir keşiş gibi yaşıyor. Şimdi onları bir araya getirdin ve birbirleriyle tonlarca zaman geçirecekler." Omuz silkiyor.

"O benim karım olacak," diye tıslayarak küçük kutuyu göğsüne doğru itiyorum. "Ve eğer aletini pantolonunun içinde tutamazsa, onu keserim ve sorunu çözerim."

"Vay canına. Seni gerçekten çok heyecanlandırmış."

Haklı olmasından nefret ederek bagajı gereksiz bir güçle çarpıyorum. Kendime gelmem lazım. Hiç kendim gibi davranmıyorum. "Kahretsin." Göğsümdeki gergin bir noktayı ovuyorum.

"Eğer yardımı olacaksa, o da aynı şekilde mücadele ediyor gibi görünüyor ve biraz pişmanlık duyuyor."

Bir dakikalığına arabaya yaslanıyorum, Rowan'ın beklediğini bildiğimden çok uzun sürmesini istemiyorum. "Chicago'ya dönmek ve Sierra'nın etrafında olmak pek çok anıyı ve duyguyu su yüzüne çıkardı. Geçmişimi düşünmeyerek, Vegas'ı unutmaya çalışarak, işimi kurmaya ve babama bakmaya odaklanarak o kadar uzun zaman geçirdim ki bununla nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum. Hissettiğim şeylerin saldırısıyla başa çıkabilecek donanıma sahip olduğumdan emin değilim."

New York'taki ilk birkaç yılımda, eskiden olduğum adama tutunmak için mücadele ettim, ta ki onu bırakmam gerektiğini yoksa yeni dünyanın acımasız gerçekliğinden sağ çıkamayacağımı anlayana kadar. Şimdi, bilinçaltımda önceki kişiliğimin bir kısmını muhafaza edip etmediğimi merak ediyorum, çünkü eskiden olduğum adam ile şimdi olduğum adam arasında bir çizgide duruyormuşum gibi ve hangi tarafa düşeceğime dair hiçbir fikrim yok. Kendimi tekrar kaybediyormuşum gibi geliyor ve bu . Üzerimde çok fazla yük var ve kontrolümü yeniden kazanmam gerekiyor.

"Hissetmen sorun değil, Ben. Hissedebilir ve yine de kontrolü elinde tutabilirsin," diyor Leo, beni çok iyi tanıdığını kanıtlarcasına.

"Bizim işimizde değil." Arabadan inip kapıya doğru yürüdüm. "Gardımı indiremem. Sevebileceğimi bildiğim bir kadın ve zaten sevdiğim küçük bir çocuk için bile."

Rowan teleskopunu ve ona aldığım yeni böcek tankını çok seviyor. Sierra erken bir akşam yemeği pişirmeden önce bahçede bir saat geçiriyoruz ve sonra uçağım için ayrılmam gerekiyor. Rowan vedalaşırken bana sarılıyor ve kalbimi çevreleyen çelik kafesin birkaç demirini daha büküyor. Ayrılmak hayal ettiğimden daha zor oldu ama önümde bir iş haftası olduğu için minnettarım.

Ben. Zamanı, olan biten her şeyle başa çıkmak ve serseri duygularımı kontrol altına almak için kullanmayı planlıyorum.

Yeni korumam Ciro'yla birlikte Manhattan'daki çatı katı daireme vardığımda saat dokuzu geçiyordu. Leo ve beni evdeki ofisimde yalnız bırakarak aşağıdaki daireye çekildi. "Alessandro ile yaptığın küçük sohbetin işe yarayacağını düşünüyor musun?" diye soruyor ben kendime bir burbon, ona da bir viski koyarken.

"Alessandro gelecek vaat eden iyi bir asker. Bunu mahvetmeyecektir."

"Belki de onun yerine Ciro'yu Chicago'ya göndermelisin?" Leo, bir yudum almadan önce bardağındaki kehribar renkli sıvıyı döndürerek öneriyor.

Tavandan tabana pencerelerin önünde durmuş, yakın mesafedeki Central Park'ın manzarasına hayranlıkla bakıyorum. "Alessandro en iyisi. Müstakbel eşime ve oğluma en iyi erkeklerin bakmasını istiyorum."

"Sierra'ya haberi ne zaman vermeyi planlıyorsun?"

Arkamı dönüp masanın arkasındaki yerime oturuyorum. "Konuyu açmadan önce birkaç hafta ortalığın yatışmasını bekleyeceğim." Sierra hafta sonu bir gün Rowan'ı ziyaret edebileceğimi kabul etti. Aynı gün içinde uçup gitmeyi planlıyorum çünkü New York'tan arka arkaya tam hafta sonları için ayrılamayacak kadar meşgulüm.

"Neredeyse en iyi askerini öldürecek olman dışında bugün iyi geçti," diyor Leo, ayak bileğini dizinin üzerinden geçirerek.

" oldu." Ağzımı bir gülümseme kaplıyor. "Harika bir çocuk."

"O iyi bir anne," diye ekliyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Angelo ve Natalia'ya ne zaman söyleyeceksin?"

"Cumartesi gününü Greenwich'te geçireceğim. Natalia'ya uğramasını söyleyeceğim."

Adem elması boğazında sallanıyor. "O nasıl?" diye soruyor, göz temasından kaçınarak.

"O iyi."

Bakışlarını yukarı çevirip gözlerimle buluşuyor.

"Onunla daha düzenli konuşsaydınız bilirdiniz."

Bir elini saat beş yönündeki gölgesinde gezdiriyor. "Çocukluğumuzdan beri böyle bir ilişkimiz olmamıştı."

"Eminim sizi görmeyi çok ister. Gelecek ay Lawson'ın hayır etkinliğinde bu şansı yakalayacaksın. Beş patron da orada olacak ve Natalia da Gino'yla birlikte olacak." Gifoli ile görüşmem iyi geçti ve görünüşe göre Outfit sonunda kafalarını kışkırtıcı çıkartıp

Chicago'nun Komisyon'un yönetimi altına girme ihtimali. Gifoli New York'lu patronlara gala balosuna katılmalarını önerdi ve ertesi sabah aynı otelde resmi bir toplantı yapılacak. Bu cesaret verici bir işaret.

Leo, Natalia'nın kocasından her bahsettiğimde yaptığı gibi kaşlarını çatıyor. "Harika." Viskinin kalanını boğazından aşağı atıyor. "Dört gözle beklenecek bir şey."

Önümüzdeki birkaç hafta son derece yoğun ve kafamı dağıtmak için çok az zamanım var. Gino Accardi'nin Tampa'ya yaptığı ziyaretten üç gün sonra Ruslar Florida'nın önemli bar, kulüp ve restoranlarına koordineli bir saldırı düzenleyerek arkalarında bir dizi ceset ve yanmış bina bıraktılar. Tek olumlu şey Florida'nın şu anda Komisyon'a sıkı sıkıya bağlı olması. Yeniden inşa etmek ve koruma sağlamak için kaynaklarımıza ihtiyaçları var.

Bu saldırı beni birçok açıdan endişelendiriyor. İyi düşünülmüş ve planlanmıştı ve hiçbir uyarı yoktu. Örgütü yok edip şehri ele geçirebilirlerdi ama geri çekildiler, yani bu sadece bir ilk atıştı. Büyük bir şey planlıyorlar ve ne olduğunu öğrenmemiz gerek.

Caltimore Holdings geçtiğimiz hafta beşinci büyük bilişim firmasını satın aldı ve ben de yönetim ekibiyle birlikte geçiş sürecini koordine ettiğimiz, çoğu zaman sabahın erken saatlerine kadar süren günlük toplantılara katıldım. Buna ek olarak, New York'un görebileceği en prestijli lüks apartman bloklarından birinin temelini atmaya hazırlanıyoruz. Batı 57^{inci} Cadde üzerinde, Central Park'a bakan bu bina tamamlandığında, yüz seksen milyon dolarlık apartman daireleri, beş yıldızlı bir otel ve en iyi mağazalarıyla şehrin en yüksek binası olacak.

Adrenalin, duble espresso ve gecede en fazla üç saat uykuyla çalışıyorum. Haftalarımın en önemli olayı Rowan ve Sierra ile yaptığım ziyaretler. Onları yıllardır hiçbir şeyi iple çekmediğim kadar iple çekiyorum. Bu yüzden Cumartesi sabahı saat daha dört yirmi olmasına rağmen Chicago'ya giden bir uçaktayım. İzlerimi gizlemek için uçuş saatlerini ve havaalanlarını değiştiriyorum. İstedğim son şey Rusların

Chicago'ya düzenli hafta sonu seyahatleri yaptığımı keşfediyor ve bunun nedenini bulmaya çalışıyorum.

Sierra'ya öğle yemeğinde uğrayacağımı söyledim, ancak uyuyamadım ve onu ve oğlumu görme ihtiyacım daha fazlaydı, bu yüzden pilotumu yatağından kaldırdım ve Leo, Ciro ve ben özel jetime binmek için havaalanına doğru yola çıktık. Ciro arkamdaki koltukta kulak tıkaçlarını takmış uyukluyordu. En iyi arkadaşım ve patron yardımcım şu anda karşımdaki koltukta oldukça iğrenç bir şekilde horluyor ve Chicago'ya inmeden önce hiç uyumayacağımı garanti ediyor.

İki saat sonra, başımı cipin camına yaslamış, Alessandro sürerken güneşin doğuşunu izliyorum. Ciro arkada yanımda. Leo hâlâ horluyor. Bu sefer ön yolcu koltuğunda. En azından birimiz iyi bir uyku çekmeyi başardı.

"Benden daha sabırlı olmalısın patron." Alessandro bir omzunu Leo'ya doğru kaldırırken aynadan bana bakıyor. "Ben olsam uçakta boğazını keserdim."

Ciro harrumphs.

"Bu düşünce aklımdan geçti." Gülümsüyorum. "İşler nasıl gidiyor?" Gerekli olmamasına rağmen soruyorum. Alessandro bana e-posta ile günlük özet raporlar gönderiyor.

"Her şey yolunda. Etrafta herhangi bir tehdit ya da şüpheli şahıs yok."

"Peki ya şu Lawson denen pislik? Sen ve Frank geçen hafta yemeğe katıldığınızda bir şeyden şüphelendi mi?"

Alessandro başını sallıyor. "Başlangıçta bizi sorguya çekti ama her zamanki saçmalıklardı. Hikayemizi yuttu ve ondan sonra bize yan gözle bile bakmadı."

Sierra ailesine adamları özel bir güvenlik şirketi aracılığıyla tuttuğunu söyledi. Benim de böyle bir şirketim var - koruma hizmetlerimiz geçmişteki haraç kesmelerden daha lüks - ama New York'la bağlantılı hiçbir şey istemiyorum, bu yüzden Phillip'e yeni bir sahte güvenlik şirketi kurdurdum ve Alessandro ile Frank'e resmi çalışan kartları gönderdik. Phillip bordromdaki en iyi bilişim beyni ve sadakatini ve gizliliğini güvence altına almak için ona piyasa fiyatının çok üzerinde ödeme yapıyorum.

"Güzel."

"Adam tam bir pislik."

"O bir baş belası. Saskia'yla ilk çıktığımda benden nefret etmişti. Bana açıkça kızı için yeterince iyi olmadığımı söyledi."

Sonunda onu kazandım. Nasıl olduğundan emin değilim, çünkü onun yaşlı adamı umurunda değildi ve onunla hiçbir zaman ciddi bir ilişkim olmadı. Annemin ölümü ve bursumu kaybettiğimde üniversiteden ayrılmak zorunda kalışım yüzünden böyle bir karmaşa içinde olmasaydım, Sierra'nın ablası kadar yüksek tutumlu biriyle çıkacağımdan şüpheliyim.

Benzer fiziksel özellikleri paylaşıyor olabilirler, ancak kişilik açısından gece ve gündüz gibiler. Saskia'nın soğuk olduğu yerde Sierra sıcaktır. Sierra bağışlayıcıdır, Saskia ise tanıdığım hiç kimsenin olmadığı kadar kin besler. Sierra her zaman olumlu yönleri görür ve etrafındaki dünyadan zevk alırken, Saskia'nın acı bir bakış açısı var ve hiçbir şey ya da hiç kimse hakkında söyleyecek güzel bir sözü yok.

Sierra benimle uğraşmak için hiçbir fırsatı kaçırmasa da, son üç haftadır işler dostane bir şekilde ilerliyor ve rahat bir rutine oturuyoruz. Oğlumuzla birlikte vakit geçiriyoruz ve sonra o geri çekiliyor, bize yemek pişiriyor ve bana Rowan'la baş başa vakit geçirme fırsatı veriyor.

Son derece zenginim ve hayattaki güzel şeylerden zevk almaya başladım, ancak oğlum ve eşim olmasını istediğim kadınla küçük bir ev mutfağında paylaşılan basit bir yemek benim için çok şey ifade etmeye başladı - paramın satın alabileceği her şeyden daha fazla. Sierra, oğlumla rahat bir ortamda ilişki geliştirebilmem için duygularını bir kenara bıraktı. Hayal . Bunu Rowan için yaptığını biliyorum ama bunu takdir ediyorum ve bu ona olan saygımı daha da arttırıyor.

Eğer işler farklı olsaydı, kendimi çocuğumun annesine sıırıslıklam aşık olurken görebilirdim.

Küçük bir minibüsün arkasından malzeme indiren bir kadın gördüğümde "Kenara çek," diyorum.

Alessandro sorgusuz sualsiz çiçekçinin kamyonetinin arkasına park eder.

Ciro dışarı çıkmak için elini kapının koluna doluyor. "Zahmet etmeyin," diyorum kapımı açarak. "Uzun sürmeyecek ve sokaklarda tek bir ruh bile yok."

Kot pantolonum ve kazağımla kadına yaklaşırken gülümsüyorum, gözlerimin altındaki torbaları fark etmemesini, cüzdanımın ve efsanevi karizmamın cazibesini kullanmasını umuyorum.

Birkaç dakika sonra kollarımda kocaman bir demet çiçekle arabaya geri dönüyorum. Ciro camdan dışarı bakmaya devam ediyor ve Alessandro hiçbir şey söylemiyor, arabayı tekrar yola çıkarıyor ve Elm Sokağı'na doğru ilerliyor.

Sierra'nın evine doğru virajı döndüğümüzde Leo uyanıyor. Sierra'nın evinin hemen önüne park etmiş, tanımadığım Lincoln Navigator'ı gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Bizimkilerden biri olmadığını biliyorum.

"Ian'ı ara," diye çıkışıyorum, gece nöbetindeki askerimin müstakbel karımın evinin önüne park etmiş şüpheli bir arabayı neden bize haber vermediğini merak ederek. "Ve eğer iş başında uyuyakalırsa, bunu kalıcı hale getireceğim."

Alessandro Navigator'ın önüne park ederken Glock'umu çıkarıyorum, bana doğru utangaç bir şekilde dönüp ensesini ovuşturduğunda kendimi oraya koşmaya hazırlıyorum. "Bu onun erkek arkadaşının arabası," diyor sessizce.

"Evinin önünde park halinde ne işi var?" Sesim sakın, içimde kopan fırtınaya dair hiçbir ipucu vermiyor.

"Emin değilim patron, ama dün gecedan beri burada, bu yüzden bunun şu anlama geldiğini varsayıyorum."

"Neden bana bundan bahsedilmedi?" Kendimi tutamadım. E-posta raporlarımda öğretmenın ev ziyaretlerinden hiç bahsedilmiyordu ve bunun Sierra'nın onu kapı dışarı ettiğı anlamına geldiğini düşündüm.

"Adam incelendi ve geçti," diye hatırlatıyor Leo.

"Yine de oğlumla ne zaman evde olduğunu bilmem gerekiyor!" Ellerimi ovuşturarak havlıyorum ve bunun Dion Stewart'ın boynu olmasını diliyorum. Sierra'yı yerimi almaya çalışan hiçbir erkeğe müsamaha göstermeyeceğim konusunda uyarılmışım ve sonuçları ne olursa olsun, oraya girip onu yatağında katletmeye hazırım.

"Lanet olsun."

Leo'nun ses tonu beni kendime getiriyor ve Sierra'nın evinin ön kapısının açılmasını ve o dangalakla birlikte görünmesini artan bir öfkeyle izliyorum.

Kahverengi saçları, sanki çalılıkların arasından sürüklenmiş gibi her yöne doğru uzanıyor. Ya öyle ya da yıllardır tarak kullanmamış. Kot pantolonu aceleyle giyinmiş gibi kalçalarından gevşekçe sarkıyor. Eğilip onu öptüğünde kafatasıma kan hücum ediyor. Yüzünü ellerinin arasına alıp başını eğiyor ve öpücüğü derinleştiriyor ve işte o an duygularım üzerindeki zayıf kontrolümü kaybediyorum.

Yeterince gördüm. O
pislik öldü.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

I Hareketi algılayamadan arabadan , elimde silahımla öpüşen çifte doğru koşuyorum. Ayakkabılarım Sierra'nın garaj yolundaki çakıllara çarpıyor ve Sierra'nın gözleri dehşet içinde açılıyor.

Ben ilerliyorum.

Dion'u uyarmaya vakti kalmadan gömleğinden bir avuç kaptım ve onu geri çekip kendisinden uzaklaştırdım. Onu yere fırlattıktan sonra üzerine eğilip silahımın namlusunu alnına dayadım. Sierra çılgık atarken ön kapı yumuşak bir gıcırtyla kapanıyor. Ayaklarımın altındaki çakılların gıcırtsı adamlarımın geldiğini işaret ediyor, ama başımı kaldırmıyorum, bakışlarımı dangalağın üzerinde tutuyorum. Sierra Alessandro'ya yalvarıyor ama adamların onun değil benim talimatlarımla hareket ettiklerini anlamıyor. Ben izin vermedikçe ikisi de müdahale etmeyecek.

Dion Stewart'ın taş kesilmiş kahverengi gözlerine bakıyorum ve Sierra'nın bu sümüklü salakta ne bulduğunu merak ediyorum. "Benim kim olduğumu biliyor musun?" Silahı alnına daha sert bastırarak soruyorum.

"Hayır. Kim olduğumu sandığınızı ya da neler olduğunu bilmiyorum, ama bu açıkça bir yanlış kimlik vakası."

"Onu becerdin mi?" Tısladım.

"Ne?" Kaşları şaşkınlıkla birbirine çarparken adem elması boğazında düğümlendi.

"Yaptım. Sen. Koydun mu. Koydun mu. Sikini. Sektun. Sierra." Duymakta ya da anlamakta diye yavaş söylüyorum.

"Ona cevap verme, Dion," diye bağıyor Sierra, gelen itiş kakış sesleri arasında. "Bırak onu, Ben. Onun bununla hiçbir ilgisi yok ve senin de

Ona bunu sormaya hakkım yok. Kimi istersem onunla yatabilirim" diye ekliyor.

Parmağımı tetiğin etrafında kıvrarak, silahı alnına daha sert bastırıyorum. Cevap verirken altımdaki korkağın gözlerinin içine bakmaya devam ediyorum. "Hiç sanmıyorum Ateşböceği." Sert bir kahkaha atıyorum. "Sen. Benimsin. Devam et. İnkâr etmen için sana meydan okuyorum." Bu herifin beynini paramparça etmek için bir bahane bulmayı çok isterdim.

"Ben, lütfen." Sesi daha alçak, daha sakın ama yine de histerik tınısını algılayabiliyorum. "Dion'un eve gitmesine izin ver, bu konuyu konuşalım. Rowan'ı düşün. Birazdan uyanacak ve bunu göremez."

Beni kararlarımı gölgeleyen ölümcül öfkeden çıkarabilecek söyleyebileceği tek şey buydu. Silahı kotumun kemerine geri soktum ve bir elimi adamın gömleğine sokarak onu ayağa kaldırdım.

Sierra ona doğru koşarken beni itti. Ondandır birkaç adım ötede durdu çünkü ona elini sürerse her şeyin biteceğini biliyordu. Sierra'nın önünde durup onu benden koruyor ve bir dakika önce neredeyse altına işeyecekken onu koruyabileceğini düşünmesi komik. "Polisi ara Sierra," diyor bana ters ters bakarak.

"Birileri taşaklarını bulmuş," diyor Leo, yanıma sokularak.

"Biraz geç," diye cevap veriyorum, kollarımı kavuşturup Dion'a ölümcül bir bakış fırlatarak.

"Eğer gidersen bundan kimseye bahsetmeyiz," diye kabadayılık taslıyor. "Bela istemiyoruz. Burası sakın bir mahalle."

"Bu salak kim olduğunu sanıyor?" Leo bana söylüyor.

Gözlerim Sierra'ninkileri buldu. "Onu yola getir yoksa ben getiririm."

"Dion. Sorun yok," diyor ve yüz yüze gelebilmeleri için onun etrafından dolaşıyor. "Onu tanıyorum. Pisliğin teki ama bana ya da Rowan'a zarar vermez."

"Burada neler oluyor Sierra?" Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu ve Sierra'nın talimatlarımdan en azından birini yerine getirebilmiş olmasına sevindim. Adam belli ki kim olduğumu bilmiyor.

"Ben eski bir aile dostu," diye yalan söylüyor Sierra. "Havlaması ısırmasından daha kötüdür." Gözleri benimkilere kayıyor ve onun bile bu saçmalığa inanmadığını söyleyebiliyorum.

Öğretmen, "Seni burada onunla bırakmayacağım," dedi ve resmen işim bitti.

Onu gömleğinden tekrar çekerek yüzünü kendime doğru getiriyorum. "İyi davranmaktan bıktım. İşte skor. Sierra benim müstakbel karım.

Onunla yaşadığınızı sandığınız sikiş bitti. Sen bittin. Ya şimdi çekip gidersin ya da hiç çekip gitmezsin."

"Ne. Ne. Gerçek. Sikeyim mi?" Sierra kolumu çekerek çığlık atıyor. "Sen delisin. Klinik olarak deli gibi. Seninle evlenmeyeceğim."

"Öylesin ve öyle olacaksın. Bu tartışmaya açık bir konu değil." "Cehenneme kadar yolu var. Beni zorlayamazsın."

Başımı yana eğiyorum. "Beni izle."

"Polisleri arayacağım," diyor dallama, bana kafa atmadan hemen önce. Acı kafatasımda çınılıyor ama onu bırakmıyorum. Küfrediyor, gözlerini kırıştırıyor,

Bu hareketin ne kadar aptalca olduğunu fark ettim. "Bunu gerçekten yapmamalıydın." Leo'ya fırlatmadan önce ona ölümcül bir gülümseme gösterdim. "Çöpten kurtul ve bunu yaparken ona çenesini kapalı tutmasını hatırlat."

"Benim için zevk, patron."

Dion Leo'ya bir yumruk atar ve Leo onun burnunun ortasına ikinci güçlü yumruğunu indirerek onu bayıltır.

Sierra çığlık atıyor ve Rowan'ı uyandırmadan önce ellerini ağzına kapatıyor.

Ciro, Leo'nun baygın öğretmeni arabasına taşımaya yardım ederken ben Sierra'nın patlamasını bekliyorum. Küçük yumrukları göğsüme çarpıyor. "Sen bir pisliksin. Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum." Onu kucağıma alıp evin içine taşırken bile yumruklarını göğsüme vurmaya devam ediyor. "Onu öylece öldüremezsin! Birileri onun kaybolduğunu fark edecek ve muhtemelen aramaya gelecekleri ilk yer ben. Bu bizi nasıl koruyacak?"

"Kimse onu öldürmekle ilgili bir şey söylemedi," diye cevap veriyorum ve yatak odasına doğru yürürken elimi poposuna bastırıyorum.

Kapıyı kapattım ve buruşuk yatağın üzerine fırlattım, kalçalarına bindim ve onu yerinde sabitledim. Tekrar göğsüme vuruyor, kalçalarını sallıyor ve beni üzerinden atmaya çalışıyor ama ben çok daha güçlüyüm ve ondan en az 60 kilo fazlam var. Beni incitmek için yaptığı acınası girişimlerden bıktığımda, bileklerini tutuyorum, yüzüne doğru eğilirken kollarını başının üzerine doğru çekiyorum. "Bu kadar yeter," diye homurdanıyorum, vücudum stratejik olarak nasıl hizalandığımı kabul ederken aletimin kalınlaştığını hissediyorum. "Eğer birini suçlamak istiyorsan, kendini suçla. Seni bu eve erkek getirmemen konusunda uyarmıştım. Biri benim yerime geçmeye kalkarsa ne olacağını sana söylemiştim."

"O senin yerini almıyordu, seni psikopat!" Altımda kıpırdanıyor ve vücudumdaki tüm kan sikime hücum ediyor. "Rowan bilmiyor

çıkıyoruz. Dion, Rowan uyuduktan sonra geliyor ve o uyanmadan da gidiyor."

"Umurumda değil." Kasıklarımı onunkilere doğru ittim. "O adam bu eve son kez geliyor. Son kez siki senin amına yaklaşıyor." Kalçalarımı tekrar sallıyorum ve dişlerimi boynunun sütununda gezdiriyorum. "Eğer sikilmek istiyorsan, seni sikeceğim."

"Bırak beni!" Tekrar kıpırdanıyor ve amcığı gergin ereksiyonumla temas ettiği anda ikimiz de inliyoruz. Üzerinde sadece hafif pamuklu bir pijama pantolonu var ve ben onun sıcaklığını ince kumaştan hissedebiliyorum. Boynuna ağzı açık öpücükler yolluyor, birbirimize sürtünürken kulak memesini ısıriyorum. "Dur!" diye tıslıyor, boynumu sertçe ısıriyor. "Bunu istemiyorum."

"Yalancı," diye fısıldıyorum kulağına, elim çürük pijamasının üstünden bir göğsüne yaklaşıırken. Meme ucu hazır olda duruyor ve gergin tepesine hafifçe dokunduğumda sırtını dikleştiriyor. "Vücudun sana ihanet ediyor."

"Bu sadece amıma oturmana ve boynumu öpmene verdiğim fizyolojik bir tepki. Bu doğal bir fiziksel tepkiden başka bir şey değil. Senden hâlâ varlığımın her zerresiyle tiksiniyorum," diyerek bana olan bariz çekimine karşı koyuyor.

Sierra'nın benden nefret etmesi iyi bir şey. Bu, aramızda bir aşkın oluşma riskinin az olduğu anlamına geliyor. Benden nefret etmesine *ihtiyacım* var ve söylediğim ve yaptığım her şey bu amaca ulaşmak için tasarlandı. Öyleyse neden onun sözleri sanki biri bıçağı yavaşça ve metodik bir şekilde kalbime doğru kaydırıyormuş gibi hissettiriyor?

Yararsız düşüncelerimden sıyrılıp yüzüne doğru sırtıyorum çünkü sırtışıların onu ne kadar rahatsız ettiğini biliyorum. "Nefret etmek en sevdiklerimden biridir, o yüzden kinini kus Ateşböceği. Tek yaptığı beni tahrik etmek."

Dudaklarımı onun dudaklarına sertçe bastırıyor, içimde çalkalanan tüm bastırılmış öfkeyi kanalize ederek ağzını vahşi bir terk edilmişlikle yutuyorum. Karşılıklı şehvetimize yenik düşmeden önce iki saniye boyunca direnmeye çalışıyor, damarlarımdan akan aynı öfke ve zehirlilikle beni öpüyor. Dudaklarını ısırip emiyorum, dilimi ağzına sokuyorum, tıpkı öldürmek için yarışan engerekler gibi üstünlük için savaşıyoruz.

Birbirimize vahşice davranıyoruz, ağızlarımız kontrol için savaşıyor, vücutlarımız birbirine sürtünüyor ve ben patlamaya hazırım. Ne kadar süreceğini bilmiyorum, sadece tehlikeli bir şekilde sınıra yakınım, kaybetmeye çok yakınım

tüm kontrol. Elleri saçlarıma dalıyor ve başımı geriye doğru çekerek sertçe çekiştiriyor. İkimiz de nefes nefese birbirimize bakıyoruz ve bu muhteşem bir şey.

Yıllardır bu kadar tahrik olmamıştım.

Vegas'tan beri.

"Beni becermek için benden hoşlanmak zorunda değilsin," diye törpüledim. "Az önce bunu kanıtladın."

Gözleri yarıklara kadar daralıyor ve bir sonraki atışını yapmasını bekliyorum. "Katılıyorum. Üzerimde oturan herhangi bir erkek olabilirdin ve vücudum aynı şekilde tepki verirdi." Gözleri muzipçe parlıyor. "Dion yarım saat önce tam şurada oturuyordu, sadece çıplaktık ve sikini amıma sokup çıkarıyordu ve ben buna bayıldım."

"Beni gerçekten kızdırmaya başlıyorsun, Ateşböceği." Göğüslerini yoğurdum ve kıyafetlerimizin arasından sikimi amına soktum. "Bu am benim ve sadece benim."

"Bunu kabul edeceğimi düşünüyorsanız delirmişsiniz demektir."

Dik oturuyorum, hâlâ kalçalarına biniyorum ama ellerimi onun baştan çıkarıcı bedeninden uzak tutuyorum. "Kabul edeceksin yoksa sana dokunan her erkeği soğukkanlılıkla katlederim."

"." Yüzü soluklaştı.

"Yapardım ve beni test etmeni tavsiye etmezdim." Rowan uyanmadan önce buradan gitmem gerektiği için onun bedeninden çıkıyorum. Beni bu halde görmesini istemiyorum - kızgın ve cinsel olarak hüsrana uğramışken ve bu saçmalığa devam ederse annesini boğazlaması oldukça muhtemelken. Yolun karşısında birkaç saat uyuyacağım ve kendime geldiğimde geri döneceğim.

"Yani, sen New York'ta kim bilir neler yaparken benim erkek arkadaşımın ayrılmam ve sadece seninle nefret seks yapmam bekleniyor ve sen cidden bunu kabul edeceğimi mi düşünüyorsun?"

Pantolonumun arkasındaki ereksiyonumu düzeltiyorum. "Ne düşündüğün umurumda değil. Önemli olan tek şey amcığın benim olarak kalması. Boş zamanlarımda ne ya da kim yaptığım seni ilgilendirmez."

Haftalardır bir kadınla yatmadım. Cenaze için Chicago'geldiğimden beri. Ve rüyalarımın başrolde olan tek kadın yatakta bana bakan intikamcı cadaloz. Dağınık sarı saçları güneş ışınları gibi çarşafıya yayılmış ve muhteşem. Kimse onun eline su dökemez ve her zamanki seks arkadaşlarımdan herhangi birini aramaya hiç niyetim yok.

Sierra Lawson'ın beni diğer herkes için mahvettiğini söyleyebilirim. Vegas'tan beri biliyordum, ama o benim bir parçam değilken bu maskaralığa devam edebilirdim.

hayat. Şimdi, o benim geçmişimin, bugünümün ve geleceğimin bir parçası ve sevişmek istediğim tek kadın. Bu kelimelerin dudaklarımdan döküldüğünü duyacağından değil.

Dirseklerinin üzerinde doğrulup bana dik dik bakıyor. "Çifte standardı kabul etmiyorum ve seni becermeyi kabul etmiyorum. Bir oğlu paylaşıyoruz. Biz ortak ebeveyniz ve ilişkimiz bu kadar."

"Bunu kolay yoldan da yapabiliriz, zor yoldan da Firefly." Omuz silkiyorum. "Yatağına aldığın birini öldürmek konusunda ahlaki bir kararsızlığım yok, ama sen de aynı şeyi söyleyebilir misin? O adamla bu saçmalığa devam edersen ve sonunda ölürse kendinle yaşayabilir misin? İkimiz de onun sana layık olmadığını biliyoruz, bu yüzden hepimize bir iyilik yap ve ondan uzak dur."

Benden nefret etmeye devam etmesine ihtiyacım olduğunu hatırlayarak, onu son bir veda darbesiyle baş başa bırakıyorum. "Yanılmıyorsam Saskia'nın kocası bu hafta sonu şehir dışında. Sanırım ona küçük bir ziyarette bulunacağım." Yüz hatlarımı sertleştiriyorum ve gözlerinden taşan acıyı görmezden gelerek maskemi yüzüme sıkıca yerleştiriyorum. "Rowan'ı ziyaret etmek için kararlaştırdığımız saatte geri döneceğim." Ona arkamı dönüp bakmadan dışarı çıkıyorum ve o da sözlü olarak karşılık vermiyor, veda atışım mesajı yüksek sesle ve net bir şekilde iletiyor.

Evden çıkarken Alessandro'ya "Sierra'yla kal," diyorum. "Evden ayrılırlarsa Frank'in de seninle gelmesini sağla. Ben daha sonra döneceğim."

Alessandro Leo'ya cipin anahtarlarını veriyor ve o direksiyona geçerken ben de ön tarafa tırmanıyorum. Ciro arkaya bindi. "Nereye?"

"Arka yola doğru sür ve evimin arkasına park et." Bana deliymişim gibi baktı. "Sadece yap."

"Patron sensin."

Sessizce köşeyi dönüyoruz ve evi çevreleyen arka duvarın arkasına park ediyoruz.

"Onlarla ne yapmak istiyorsun?" Leo arka koltuğa bir bakış atarak soruyor.

Çiçekler hâlâ yerde, kapının yanında duruyor. Ona çiçek almaya beni iten şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Her şeyi mahvetmeden önce dürtülerimi kontrol etmeyi öğrenmeliyim. Sierra'ya çiçek sunmak ona sadece yanlış bir izlenim verirdi. "Onları çöpe at," diye talimat verip dışarı çıktım.

Cep telefonum cebimde titreşirken arka kapının şifresini giriyordum. Çıkarıp yüzümü buruşturdum.

"Ne ?" Leo arkamdan gelip soruyor.

"Bugün daha kötü olabilir miydi?" Ona ekranımı gösteriyorum.

Kısa bir süre cevap vermemeyi düşündüm ama bu onu daha da çileden çıkaracaktı, bu yüzden kapıdan bahçeye doğru yürürken cevap düğmesine bastım. "Saverio. Senin için ne yapabilirim?"

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

I Kız kardeşimin rahatsız edici sesini bastırmaya çalışırken gümüş ve altın rengi balo elbisemin eteğiyle . Babam galaya ailece gitmemiz konusunda ısrar etti, bu yüzden şu anda ailemle birlikte bir limuzinde tecrit edilmiş durumdayım, Serena ve Alfred, ve Felix ve Saskia. Korumalarımız iki zırhlı araçla seyahat ediyor. Biri önümüzde, diğeri arkamızda.

Her zamanki gibi, Saskia sohbeti tekeline alıyor. Kendi sesini duymayı çok seviyor. Beni sadece on beş dakika önce aldılar ve ben şimdiden kaçmak istiyorum. Bu gece Dion'un yanımda olması iyi olurdu ama o felaket hafta sonundan sonraki Pazartesi günü ondan ayrıldım.

Ben'in beni zorlamasına kızgınım ama gerçek şu ki, Ben hayatıma yeniden girmeden önce bile ilişkimle ilgili yazılar duvardaydı. Başlangıçta, Ben yeniden ortaya çıktığında, o ilk gece beni dehşete düşürerek, beni doğrudan Dion'un kollarının güvenliğine koşturdu. Kendimi güvende ve emniyette olmanın doğru seçim olduğuna ikna etmeye çalıştım ama bu uzun sürmedi.

Bunu birine, en yakın arkadaşlarıma bile itiraf etmem için beni öldürmeniz gerekecek ama Ben'in soğuk bakışları, zalim sözleri, sert dokunuşları ve acımasız hâkimiyeti beni daha önce hiç olmadığı kadar heyecanlandırdı. Beni yanlış anlamayın, hâlâ ödümü koparıyor ve onun soğukkanlı bir katil olduğunu unutmuş değilim ama aşk kitaplarındaki o aptallardan birine dönüştüm: Bir kadının vücudunu nasıl kullanacağını kendisinden daha iyi bilen sahiplenici alfa erkeklerden hoşlananlara.

Bu çılgınlıkla savaşmaya kararlıyım ve geçtiğimiz üç hafta sonu ondan uzak durmak için büyük çaba sarf etmemin nedenlerinden biri de bu. O

Rowan konusunda ona güvenebileceğimi zaten kanıtlamıştım, bu yüzden ortaya çıktığında kendimi çok az gösterdim ve etkileşimlerimizi minimumda tuttum.

Saskia başını geriye atıyor, Felix bardağını daha fazla Cristal Şampanyası ile doldururken gülüyor. Kocasına gülümsüyor ve ben onun iyi halinin Ben'le bir ilgisi olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Tehdidini gerçekleştirip gerçekleştirmediğini bilmiyorum ama düşüncesi bile çok acı veriyor.

Konu o adam olunca aptalca fanteziler beslemeyi bırakmalıyım. O hiçbir zaman benim olmadı ve olmayacak, bu iyi bir şey, değil mi?

"Al." Serena yanımdan bardağımı dolduruyor. "Bunu kullanabilirmişsin gibi görünüyorsun."

" bir ses bu geceyi atlatmak için birkaç kadeh şampanyadan çok daha fazlasına ihtiyacım olacağını söylüyor."

Babam her Ekim ayında annemin hayır kurumlarından birini desteklemek için bu baloyu düzenliyor - balonun sahibi her yıl değişiyor. Annem birçok hayır kurumunun yönetim kurulunda yer alıyor ve günlerini gönüllülük yaparak ve pratik destek sunarak geçiriyor, bu yüzden birçok zengin kadın gibi sadece bir sponsor değil.

Dream Catcher Vakfı ile çalışma kararımın arkasındaki ilham kaynağı annemdi. Burası yerel bir insan ticareti karşıtı destek merkezi ve ayda bir gece Esme ile birlikte telefonlara bakıyorum. Eric çocuklara bakmak için evde olduğunda Pen de bazen eşlik ediyor. Ayrıca hayatta kalmak için neredeyse tamamen bağışlara bağımlı oldukları için aylık olarak bağışta bulunuyorum.

Esme ve ben birkaç yıl önce vakıftan küçük bir ekiple birlikte TVPA mevzuatının güncellenmesi için yerel politikacılara lobi yapmak üzere yorulmadan çalıştık.

Vegas'ta yaşananlar beni uzun süre rahatsız etti ve Rowan doğduktan sonra bu konuda pratik bir şeyler yapmaya karar verdim. İnsan kaçakçılığı - ve seks kaçakçılığı - büyük bir küresel sorun ve bu konuda güçlü ve tutkulu bir şekilde hissediyorum. Belki de babamı Dream Catcher Vakfı'nı bir kez olsun yıllık bağışçı yapmaya ikna edebilirsem geri dönmek o kadar da kötü bir şey olmayacaktır. Bu galalara Chicago'nun en zengin ve en güçlü adamları katılıyor ve seçilen hayır kurumu için her zaman milyonlar toplanıyor. Dream Catcher Vakfı büyük bir bağışla çok şey yapılabilir.

Bu gece annem için önemli ve burada olmamın asıl sebebi de o. Bekâr anne statüm sayesinde bu balolardan birine katılmayalı yıllar oldu ama babam son zamanlarda affedici bir ruh halinde görünüyor.

Bu beni hiç şüphelendirmiyor.

", " diye mırıldanıyor Serena kulağıma. "Bu gecenin ayrı bir önemi var çünkü babam eyalet dışından bazı güçlü adamları davet etti."

"Burada olmam için ısrar etmesine şaşırdım. Ağzımı açıp onu rezil edeceğimden endişelenmiyor mu?" Şampanyamı yudumlarken bir yandan da Saskia'nın ailemiz ve Felix'le gülüşmesini ve bize doğru kaçamak bir bakış atmasını izliyorum.

Serena ve Saskia birkaç yıl önce büyük bir anlaşmazlık yaşadılar ve artık yakın değiller. Eminim Saskia, Serena'yla aramızdaki bağdan nefret ediyordur. Şirret kafasında, muhtemelen tüm bu durumu Serena'yı kendi tarafıma çekmek için düzenlediğimi düşünüyor, ama daha fazla yanılamazdı. Saskia'dan ne kadar hoşlanmasam da, ona asla kasten zarar vermem, veremem. O hâlâ benim kanımdan ve canımdan biri - her ne kadar onunla ilgili çok az şey biliyor ya da ona saygı duyuyor olsam da.

"Burada olman iyi bir şey. Bu resmi olarak aileye geri döndüğün anlamına geliyor ve bu da bana huzur veriyor. Bazı konularda tutkulu olduğumu biliyorum ama fikirlerini kendine saklamamı ve bu gece çizgiyi aşmamamı öneririm. Eğer olay çıkaracak bir şey yaparsan babam çılgına döner."

"Merak etme," diye mırıldanıyorum, ağzıma sağlıklı bir baloncuk alarak. "Kimseyi kızdırmak gibi bir niyetim yok. Şu anda hayatımda yeterince stres var."

Bana tuhaf tuhaf bakıyor. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

Serena'ya sırrımı açmayı çok istiyorum ama onun Alfred'e, Alfred'in de babama söyleyeceğinden ve herkesin bunu öğrenip ortalığın karışacağından korkuyorum. Her ne pahasına olursa olsun bundan kaçınmak istiyorum, bu yüzden gerçeği kendime saklamaktan başka çarem yok. "Önemli bir şey değil. İşler çok yoğun ve yeni bir resepsiyonistimiz var. Çok şapşal ve sürekli hata yapıyor." Bu yalan değil. Merkezdeki tek akupunktur uzmanı benim ve önümüzdeki üç ay için tüm kontenjanlarım dolu. Müşterileri geri çevirmek zorunda kalıyorum ki bundan nefret ediyorum. Müdür tam zamanlı çalışmam için baskı yapıyor ama Rowan'la geçireceğim zamandan ödün vermeyeceğim. Tam zamanlı çalışmak isteseydim, yarı zamanlı bir pozisyon için başvurmazdım.

"Geldik," diye anons ediyor babam ve ben hızla şampanyamı bitiriyorum. "Bu gece birlik içinde olmamız çok önemli," diye ekliyor ve gözlerini bilerek bana diyor. "Bu etkinliğin sorunsuz geçmesini istiyorum ve bu da tüm konuklarımıza karşı çekici ve misafirperver olmak anlamına geliyor." Kafatasımda bir delik açıyor ve bu küçük konuşmasının tamamen benim için olduğunu biliyorum.

"Merak etme baba. Seni utandırmayacağım. Bu gecenin annem için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Limuzin otel girişinin önüne yanaştığında Saskia nefesinin altından bir şeyler mırıldanıyor ama onu duymazdan geliyorum. Kız kardeşimi idare etmenin en iyi yolu bu. İlgi görmemesi onu çileden çıkarıyor. O yokmuş gibi davranmak her zaman en büyük silahım olmuştur.

Kapım açıldığında Alesso dışarıda bekliyor ve elini minnetle kabul ediyorum, tökezlemeden arabadan çıkmaya çalışıyorum.

Annemle elbise alışverişine çıkmak gibi bir hata yaptım ve beni bu Christian Dior elbiseyi giymeye zorladı. Çok güzeldi ve gümüş bir korsajın üzerindeki altın file dış katmanı ve oldukça dolgun eteğiyle gerçek bir gösteriydi. Kelebek şeklindeki boncuk kümeleri ve ışıltılı elmaslar, gümüş ve altın karışımı olarak elbisenin uzunluğu boyunca stratejik olarak düzenlenmiştir. Sevgiliye benzeyen yakası ve korse tarzı üst kısmı göğüs dekolterimi en iyi şekilde ortaya çıkarıyor. Annemin evime gönderdiği makyaj sanatçısı dekoltemi hafif bir ışıltı ile kapladı ve bir kaşık dolusu makyaj yaptım, ancak doğal görünmesini sağlamak için harika bir iş çıkardı. Saçlarım zarif bir şekilde toplanmış ve iyi görüldüğümün farkındayım.

Tüm bu sahteliklere inanmıyorum ve biliyorum kindar kadınlar iltifatlarıyla yalan söylerken ve yanlarındaki erkekler alaycı bakışlarını zar zor zapt ederken tüm gece yüzümde sahte bir gülümseme tutmam gerekecek. Bu saçmalıklar yorucu olsa da iyi bir amaç için. Kendime bunu hatırlatmaya devam etmem gerekecek.

Alesso Armani smokin giymiş ve bana kolunu uzatırken şeytani bir yakışıklılığa sahip görünüyor. O benim bu geceki resmi "eşim". Babam geceye tek başıma katılmama izin vermedi. Birini bulamazsam, korkunç bir sapığı başıma musallat edeceğini biliyordum. Korumamı eşim olarak getirmemden memnun değildi ama sanırım annem tatlı dille kabul ettirdi.

Alesso' bundan bahsettiğimde neredeyse bayılacaktı, ta ki ben ona alternatifin babamın etkinlik için eşimi ataması olduğunu söyleyene kadar. Ya da Dion'dan bana bir iyilik yapmasını isteyecektim. Görünüşe göre Ben bu anlaşmayı hemen kabul etti.

Kırmızı halı boyunca ailemi takip ederken "Çok güzel görünüyorsun" diyor.

Otel çalışanlarının yanından geçerken gülümseyip başımı sallayarak, "Siz de çok güzel temizlik yapıyorsunuz," diyorum. "Bir ile on arasında bir ölçekte, patronun ne kadar kızgın?" Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle savaşıyor soruyorum. Ben'in ne kadar çıldırdığını düşünürsek

Frank'in bu gece bana eşlik etmemesine şaşırdım.

Mermer lobiden ana balo salonuna doğru yürürken Alesso, "Yakında öğreneceksin," diye mırıldanıyor.

Askılı altın rengi Dior topuklu ayakkabılarım biz ilerlerken tıkırtı sesi çıkarıyor. "Ne demek istiyorsun?" Biz geçerken balo salonunun dışında nöbet tutan iki adama gülümseyerek soruyorum.

"Ben burada olacak." O kadar rahat söylüyor ki, şoktan neredeyse elbiseme takılıp düşecektim.

"Ne?" Ağlıyorum. "Neden burada olsun ki?"

Dirseğimi tutup beni odanın tepesinde, podyumun önündeki büyük yuvarlak masaya doğru yönlendirerek, "İşle ilgili," diye yanıtlıyor.

Ben, Serena'nın bahsettiği eyalet dışındaki güçlü adamlardan biri olmalı. Ama babam onu neden davet etsin ki? Bildiğim kadarıyla Ben'in ilaç işiyle bir ilgisi ya da babamla herhangi bir bağlantısı yok. Hatırladığım kadarıyla babam Saskia'nın erkek arkadaşından hoşlanmıyordu.

Kız kardeşimi düşündükçe yüzümdeki tüm kan çekiliyor.

Bunun sorumlusu o mu? Sevgilisi burada olsun diye işleri o mu ayarladı?

Sevgilisini masum kocasının gözleri önünde teşhir etmek tam Saskia'ya göre bir hareket olurdu. Belki de bu Ben'in onu görmezden geldiğim için bana borcunu ödeme şeklidir.

"İş mi zevk mi?" Alesso bana bir sandalye uzatırken ses tonumdaki ısıruk açıkça belli oluyor.

Hiçbir şey bilmiyormuş gibi omuz silkiyor ve solumdaki koltuğa otururken içten içe öfkeleniyorum.

Bir garson sihirli bir şekilde masamızda beliriyor, bir elinde bir şişe şampanya tutarak annemle babamın üzerine doğru geliyor. Elimi kaldırıp dikkatini çekmek için el sallıyorum. Babam bana kaşlarını çatıyor ama göbekli, kısa boylu ve kötü taraklı bir adamla konuştuğu için bir şey söyleyemiyor. Onunla daha önce tanışmıştım ama adını hatırlayamıyorum. Lawson Pharma'nın yönetim kurulunda ve büyük bir yalaka.

Garson bardağımı yarısına kadar dolduruyor ve ben de devam etmesi için onu teşvik ediyorum. Alesso reddediyor, bardağını suyla dolduruyor. Sormadan ikinci bir bardak dolduruyor ve bilerek bana uzatıyor. "Ağırdan almalısın."

"Sen kendi işine bak," diye karşılık veriyorum, şampanyamdan sağlıklı bir yudum alarak.

"Lobiden geçerken bir Şey mi oldu?" Serena sağ tarafımdaki koltuğa kayarken kaşlarını çatarak soruyor.

"Hayır. Neden bir sorun olsun ki?"

"Yüzünde cani bir ifade var ve o bardağı sanki birinin boynundaymış gibi tutuyorsun."

Yumuşak bir kahkaha attım çünkü hedefe çok yaklaşmıştı. "Sadece kendimi bir ıkılmazdan kurtarmaya çalışıyorum. Nasıl biri olduğumu bilirsin. Bu tür olaylara karşı neredeyse alerjim var."

Oda hızla dolarken işler daha da kötüye gidiyor. Serena ve ben masada kısık sesle konuşurken annem, babam, Saskia, Felix ve Alfred konukları karşılamakla meşguller. şampanya damarlarımda dolaşarak beni rahatlatmaya yardımcı oluyor ama sarhoş olup kendimi rezil etmek istemiyorum. Ben bir anneyim ve bu rol benim için en önemli Şey. Rowan'ı hayal kırıklığına uğratacak hiçbir Şey yapmak istemiyorum. Bu yüzden su içiyorum, Alesso'nun tavsiyesine uymaya ve kendimi yavaşlatmaya karar veriyorum.

Babam ellerini çırpıyor, gururlu görünüyor, yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor ve birini selamlamak için masamızdan uzaklaşıyor. Saskia'nın yüzündeki ifade bana bilmem gereken her Şeyi anlatıyor ve sandalyemde dönerek büyük bir grubun odanın bu tarafına yaklaşmasını izliyorum.

Seçkin görünümlü bir adam, kolunda Sophia Loren'e benzeyen bir afete eşlik ederek hücumu öncülük ediyor. Kadının parlak bukleler halinde şekillendirilmiş uzun siyah saçları ve muhteşem kırmızı elbisesinin vücuduna ikinci bir deri gibi yapışmasını sağlayan öldürücü kıvrımları vardır. Delici mavi gözleri ve benzer bir kırmızı tonuna boyanmış dolgun dudakları görünümünü tamamlıyor. Elmas bir gerdanlık ve uyumlu bir bileklik takıyor ve zahmetsiz bir şekilde sofistike olduğunu haykırıyor.

Tanımadığım kadının büyüüne o kadar kapılmışım ki, Ben birkaç adım ötede, bizimkinin hemen yanındaki masada bir sandalye tutana kadar onu görmüyorum. Muhteşem bir esmer sandalyeye doğru kayarken göğsüme acı verici bir baskı oturuyor ve sanki aya asılmış gibi ona bakıyor. Penelerim ortaya çıkıyor ve ona öyle bakamasın diye gözlerini göz çukurlarından oymak ve ona hayranlıkla gülümseyemesin diye dudaklarını yüzünden ayırmak istiyorum.

Yüzünü tanıyorum. Ben'in internetteki bazı fotoğraflarından tanıyorum. "Kim o?" Nefesimin altında soruyorum.

Alesso bana gergin bir bakış fırlattı. "Muhtemelen söylememeliyim."

Gözlerim onunkilere dikildi. "Senden onun için kim olduğunu söylemeni istemedim. Sadece adını sordum. Patronundan bu kadar mı korkuyorsun?"

Ben mi?"

Parmağını gömleğinin yakasında gezdiriyor. "Adı Chantel LaCroix."

Kaşlarım saç çizgime tırmanıyor. "Yargıç LaCroix ile bir akrabalığınız var mı?" Yargıç LaCroix, New York Eyalet Temyiz Mahkemesi'nin baş yargıcı. Yargıç radarımda çünkü seks kaçakçılığı davaları ve mafya söylentileriyle bağlantılı temyiz başvurularını kabul etme konusunda özellikle hoşgörülü bir ismi var.

Bir elini çenesine götürüyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Tanrı aşkına, korkaklığı bırak ve bana söyle. Eğer o pislik sana zorluk çıkarırsa, ona Google'da araştırdığımı söylerim."

Ben'in bakışları benimkileri bulduğunda, "O onun kızı," diye cevap veriyor. Kendini beğenmiş gülümsemesi yerinde duruyor, sanki özellikle benim için takmış gibi.

"Bennett Mazzone. Babam senin de geleceğini söylediğinde inanamadım," diyor Saskia, altı hafta önce Glencoe'da karşılaşmamış gibi davranarak bebeğimin babasının önünde beliriyor. Bakışları yavaşça onun vücudunda dolaşıyor. "Vay, vay. Ne kadar da büyümüşsün."

Chantel boğazını temizliyor ama Saskia onu duymazdan gelerek elini Ben'in koluna koyuyor. Damarlarımdaki kan kaynıyor ve sandalyemin kenarlarını kavrayıp tırnaklarımı kadife dolguya geçiriyorum.

"Saskia, sevgilim," diyor Ben, onun elini tutup ağzına götürerek. "Bu benim için her zaman bir zevktir ve ben de aynı şeyi senin için söyleyebilirim. Harika görünüyorsun." Başını hafifçe eğiyor, gözleri benimkilerle buluşuyor ve dudaklarını kız kardeşimin parmak eklemlerine bastırırken tutuyor.

Öfkeden kıpkırmızı kesiliyorum ve yerimden kalkmamak için kendimi zor tutuyorum ama o pislğin beni etkilediğini bilmesine izin vermeyeceğim. Bunun yerine, kolumu Alesso'nun sandalyesinin arkasına uzatırken ona tatlı tatlı gülümsüyorum, yanına eğilip ağzımı kulağına dayıyorum. "İç bakalım, Alesso. İçimden bir ses biraz sıvı cesarete ihtiyacın olduğunu söylüyor."

Saskia'nın elini yavaşça indirirken Ben'in çenesinde bir kas kıpırdıyor, Saskia kulağına bir şeyler gevelerken bile bakışlarını benden ayırmıyor.

Dudaklarım yanağına değdiğinde Alesso ırkılıyor. "Sakin ol," diye fısıldıyorum. "Sen benim flörtümsün. Bunu gerçek gibi göstermeliyiz." Ben'le göz temasını sürdürürken parmaklarımı onun belirgin çene çizgisinin kıvrımları boyunca gezdiriyorum.

Elleri iki yanında kenetlenmiş ve bakışları bir uyarıyı haykırıyor.

Bil bakalım ne oldu, göt herif? Bunu seks arkadaşını koluna takıp gezdirerek ve kız kardeşimle pervasızca flört ederek sen başlattın. Yeme gelmemi istemiyorsan meydan okuma.

Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

Birdenbire bu balonun hayal ettiğim kadar yorucu olmayacağını düşünmeye başladım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BEN

"Y "Bunun eğlenceli olacağına söz vermiştin," diye mızızlanıyor Chantel bilmem kaçınıcı kez ve eğer bir çorap giymezse, onu iteceğim onu bir arabaya bindirip uçakla New York'a geri göndereceğim. Onu getirmenin iyi bir fikir olacağını düşünmüştüm. Ellerimi ve düşüncelerimi Sierra'dan uzak tutmama yardımcı olacağını düşünmüştüm ama bu büyük bir şekilde geri tepti.

"Öyle bir şey için söz vermedim," diye cevap veriyorum, Perrier bardağımdan yudumlarken. "Bu olayların nasıl geliştiğini biliyorsun. Başka türlü davranma."

Bana dönmeden önce kırmızı şarabından büyük bir yudum alıyor. "Aylarca bana soğuk davrandıktan sonra bunun iş kadar zevkle de ilgili olacağını düşünmüştüm ama beni görmezden geliyorsun ve kimse Chantel LaCroix'yı görmezden gelemes," diye tersliyor.

Leo gülme krizini bastırmak için öksürüyor ve ben dişlerimi sıkıyorum. Chantel sinirime dokunmaya başladı. Sierra'nın Alessandro ile bariz flörtünü de bu karışıma ekleyince, odaklanmam gereken bir zamanda iyice gerildim.

Vegas'taki son durum herkesi tedirgin etti ve Rusların bir sonraki hamleleri için ne planladıklarını merak ediyoruz. New York'taki beş patronun yanı sıra onların danışmanlarının ve alt patronlarının burada olması ve Outfit'in güçlü bir şekilde temsil edilmesi riskli. Hepimiz bunun Ruslara saldırmak için mükemmel bir fırsat sunduğunu biliyoruz, bu yüzden herkes yüksek alarmda. Galadan çekilmeyi düşündük ama müzakereler bu kadar hassas bir aşamadayken Outfit'i aşılamayı göze alamayız. Biz de kalabalık bir maiyetle ve Ruslara saldırı fırsatı vermeden Chicago'ya girip çıkma planıyla geldik. Balo salonu ve otel yoğun bir şekilde

Soldati ile korunuyoruz ve hepimiz silahlıyız, ancak hiç kimse gardını düşürmeyi göze alamaz.

Özellikle de ben.

Kadın dramasına kafamda bir delik gibi ihtiyacım var. "Seni burada tutmuyorum, Chantel. İstedğin zaman gitmekte özgürsün."

"Babam bana nasıl kötü davrandığını duyunca mutlu ."

Kibirli ses tonu beni yanlış yönlendiriyor. Bu durumda herhangi bir gücü olduğunu düşünüyorsa delirmiş olmalı. Dudaklarım eğlenen bir sırıtışla kıvrılıyor. Babasına ulaşmak için Chantel'i becerdim ama artık ona ihtiyacım yok. Yozlaşmış yargıç hakkında onu hizada tutacak kalın bir dosyamız var artık. Yararlılığını yitirdi ve onu hayatımdan çıkarmanın zamanı geldi. İyi bir kadındır ve genellikle sosyete etkinliklerinde çenesini kapalı tutmayı bilir, bu yüzden onu hızlı aramada tuttum. Ama ben bu boku kabul etmedim ve artık onunla yatmak istemiyorum.

Bu gece bitiyor.

Onunla bir daha görüşmeyeceğim ve numarasını sileceğim.

"Sikimdeymiş gibi mi görünüyorum?" Kadehine biraz daha kırmızı şarap doldurup önüne koyuyorum. "İç ve çeneni kapalı tut, yoksa babanın kulağına bir şeyler söyleyen ben olacağım."

Bana dik dik bakarken gözlerinden ateş fişkırıyor, ama karşılık vermiyor, bu yüzden bunu bir kazanç olarak sayıyorum. Şaraptan bir yudum daha alıyor ve sarhoş olup sızmaya hazır hale gelmesinin uzun sürmeyeceğini biliyorum.

Onun varlığının Sierra'yı çileden çıkaracağını düşünmüştüm ama umurunda değil gibi görünüyor. Alessandro'yla flört etmekle o kadar meşgul ki fark etmiyor. En üstteki masaya baktığımda Sierra'nın korumasının üzerine bir battaniye gibi örtüldüğünü görünce dudaklarım kasılıyor. Ellerini Alessandro'nun kollarında aşağı yukarı gezdirirken söylediği bir şeye gülüyor. Dışarıdan bakanlara aşık olmuş gibi görünüyor ve ben yavaş yavaş öfke kontrolümü kaybediyorum. Bu kadın beni aşırı derecede zorluyor ve ateşle oynuyor.

Alessandro da şu anda çok ince bir çizgide ilerliyor. Sert vücut dili bana rahatsız olduğunu söylüyor, ama ona haddini bildirmiyor, onu pençelemesine ve yanağına öpücükler kondurmasına izin vermiyor. Sikeyim böyle işi. Üzüntülerimi burbonda bile boğamıyorum, çünkü aklımı başımda tutmam gerekiyor.

Natalia kulağıma " güzel," diye fısıldıyor, gözleri bitişikteki masaya takılı.

"Ona bakmayı kes. Belli ediyorsun."

Gülüyor ve mavi gözleri neşeyle parlıyor. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum, sevgili kardeşim, ama bütün gece gözlerini Sierra'dan ayırmadın. Bunu belli eden *ben değilim*."

Haklı olduğunu biliyorum ve bundan nefret ediyorum. Gözlerimin kendi isteğiyle ona kilitlenmesinden nefret ediyorum. Onu düşünmeden beş saniye bile geçirememekten nefret ediyorum.

Sierra'nın dağıtmasına izin veremem. Ne şimdi, ne de başka zaman.

Ama odadaki erkeklerin onu nasıl izlediğini görüyorum ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Beni kızdırmak için bilerek Alessandro'ya ağzının suyunu akıttığını biliyorum ve gece bitmeden kendimi kaybedebilirim.

"Sierra ve Alessandro yakın görünüyorlar," diyor Natalia gözlerinde hınzır bir parıltıyla. "Yaşları da yakın, değil mi?"

"Natalia," diye tısladım. "Beni kızdırmayı bırak."

Gülüyor. "Eğlencemi bozma, Benny. Seni hiçbir kadının üzerinde böyle görmemiştim. Hiç görmedim. Kalbinin buruşup öldüğünü sanmıştım ama o seni hayata döndürüyor. Şimdi her şeyi berbat edip onu kaybetmeden önce kafanı kışından çıkarman gerekiyor."

Onu görmezden gelerek iç çekiyorum. Eğer inkâr etmeye çalışırsam, sadece itiraz edecektir. Bir tartışmayı ne zaman kazanamayacağımı ve ne zaman çenemi kapalı tutmamın daha iyi olacağını bilirim. Keşke zaman ileri sarılsa da bu gece bitse. Ama yukarıda biri bana acı çektirmeye kararlı.

Grup başlıyor ve Sierra Alessandro'yu kaptığı gibi dans pistine sürüklüyor. Onlar hızla geçerken bana doğru bakmıyor bile. Küçük korkak. Onu taşaklarından asacağım ve bıçağımla acı çektirmenin tadını çıkaracağım.

"Dans et benimle." Natalia, Chantel'le aynı anda kolumu çekiştiriyor.

Ayağa kalktım ve kardeşime elimi uzattım. "Benim için zevktir." Bu şekilde Sierra'ya ve söz dinlemeyen askerime göz kulak olurken sevgilimle dans etmekten kaçınabilirim.

Bir taşla iki kuş.

Bizi dans pistinin ortasına götürürken ona "Bu gece muhteşem görünüyorsun," diyorum. Bu doğru. Natalia çarpıcı bir kadın ve o kırmızı elbisenin içinde en az Sierra kadar dikkat çekiyor. Tıpkı bebek annem gibi, o da görünüşünün toplamından daha fazlası. Natalia zeki, şefkatli ve harika bir mizah anlayışına sahip.

Kardeşler konusunda şanslıydım.

O karanlık ilk günleri atlatmamı sağlayan kişi Natalia'ydı ve bunu takdir ettim çünkü yas tutuyordu ve babam sırf kaybettiği kardeşinin yerini alabilmem için beni sahiplendiğinde bana kolayca kızabilirdi. Ama bunu asla bana karşı kullanmadı. Aksine, her şeyin katlanılabilir olmasına yardımcı oldu ve aramızda anında bir bağ oluştu.

Kız kardeşimi seviyorum ve onun için dünyayı yakabilirim.

Bizi doğrudan diğer çiftin yanına yerleştiriyorum ve müstakbel eşimin kollarını askerimin boynuna sıkıca dolamasını izlerken tenim öfkeyle dalgalanıyor. Alessandro sonunda benimle göz teması kurarak sinirleniyor. Kara bakışlarımın altında sinmiyor ama onu tanıdığımı da unutuyor. Sierra'nın onu gevşetmek gösterdiği tüm çabalara rağmen vücudu bir tuğla kadar sert, dansı mekanik.

"Teşekkür ederim, Benny. Her zaman çok nazıksın." Natalia başını Sierra'ya doğru çevirmeden önce yanağına bir öpücük konduruyor. "Bir meleğe benziyor," diye ekliyor, biz müzik eşliğinde sallanırken.

"O güzel masum dış görünüşünün seni kandırmasına izin verme. Şu anda o şeytanın vücut bulmuş hali," diyorum ve Sierra'nın dudaklarını Alessandro'nun ağzına tehlikeli bir şekilde yaklaştırmasını izlerken kız kardeşimin belindeki tutuşumu sıkılaştırıyorum. Eğer onu öperse, onu kollarından koparır, omzuma atar ve kime ait olduğunu fiziksel olarak hatırlatmak için odama sürüklerim - sonuçları ne olursa olsun.

Natalia, "Yemek sırasında sana gizlice baktığını gördüm," diye mırıldandı. "Zamanın yarısında seni öldürmek istiyormuş gibi görünüyordu."

"Güzel. Ben de tam olarak böyle tercih ederim."

"Geri kalan zamanda hem incinmiş hem de görünüyordu." Mavi gözleri benimkileri sabitliyor. "Onu yok etme Benny. Kalbinin hissetmesine izin ver."

Eli yanağımda geziniyor. "Onu sevmene izin vermek çok mu kötü olurdu?"

"Olacağını biliyorsun," diyorum kırpılmış bir ses tonuyla. "Böyle bir şey olmayacak."

Kurduğun fantezilerin hepsi kafanın içinde." Belini sıkıca kavriyorum.

"Sakin ol kaplan," diyor Natalia. "Böyle devam edersen, çürükler bırakacaksın ve Gino'nun beni daha fazla suçlaması isteyeceğim son şey."

Bakışlarımı Sierra'dan çekerek kız kardeşimin güzel yüzüne odaklanıyorum. "Bilmem gereken bir şey var mı?" Omzunun üzerinden kocasını arıyorum. Eğer ona zarar verdiyse, onu dize getireceğim. Bunun Komisyon içinde ne tür bir siyasi girdaba yol açacağı umurumda değil. Kimse sevdiklerime zarar veremez ve bu hikâyeyi anlatacak kadar yaşayamaz.

"Önemli bir şey değil." Muhtemelen yüzümdeki ölümcül niyeti fark ettiği için konuyu saptırmaya çalışıyor.

"Bana yalan söyleme. Ya bana söyle ya da Gino'ya kendim sorarım." Göğsü kabarıyor. "Bu yeni bir şey değil."

Anlamaya başladım. "Bu Leo ile ilgili."

Başını sallıyor ve gözleri yana kayıyor. Diğer yöne bakacak şekilde dönüyorum ve bakışlarım Leo'nunkilerle buluşuyor. Georgia Lawson'la dans ediyor, ama müstakbel kayınvalideme neredeyse hiç dikkat etmiyor, Natalia'ya doğru özlemle bakıyor.

Görünüşe göre bu gece acı verici bir şekilde açık olan tek erkek ben değilim. "O sana aşık," diyorum sessizce.

"Biliyorum," diye fısıldıyor. Hüzün yüz hatlarını kaplarken gözleri parlaklığını biraz kaybediyor.

Onun duygularına karşılık verip vermediğini sormayacağım, çünkü bunun konuyla ilgisi yok. Gino Accardi ile evli, onun ikiz oğullarının üvey annesi ve ölüm onun gerçekliğinden kaçmanın tek yolu. "Mutsuz musun? Onunla konuşmamı ister misin?" New York *ailelerinde* eşlere saygı duyulur. Hiçbir erkeğin karısını sevmeye, hatta ona sadık kalma zorunluluğu yoktur, ancak saygı ve nezaket beklentisi vardır.

"Aslında mutsuz değilim." Natalia omuzlarımı daha sıkı kavıyor. "Bana iyi davranıyor ve kendi *tarzında* beni seviyor ama bana aşık değil, ben de ona aşık değilim."

"Dünyamızın böyle olduğunu biliyorsun. Bunu benden daha iyi biliyorsun. *Aile* içinde bir kız çocuğu olmanın gerçekliğini anlayarak büyüdün."

"Bunun kabullenmeyi kolaylaştırdığını mı sanıyorsun? Gerçeklerden habersiz büyümenin senin için zor olduğunu biliyorum. Babam seni New York'a ilk getirdiğinde ve inisiye edildiğinde nasıl mücadele ettiğini gördüm. Ama bazen şanslı olduğunu düşünüyorum Benny. Gerçek bir hayat yaşadın. Kendi seçimlerini yapabildin. Başta istediğinin bu olmadığını bilsem de, bu dünyada kendi yolunu çizdin ve kendi kararlarını verebiliyorsun. Kontrol hâlâ sende, ki bu benim hiç sahip olmadığım bir şey."

"Böyle hissettiğini bilmiyordum," diye itiraf ediyorum, bunun Natalia için nasıl bir şey olduğunu hiç düşünmediğim için utanarak.

"Bunu dile getirmenin ne anlamı vardı? Hiçbir şeyi değiştirmezdi. Kaderimde *aile* için evlenmek olduğunu hep biliyordum. Bunun benim seçimim olmayacağını her zaman biliyordum." Gözleri kısa bir süreliğine Leo'nunkileri buldu.

Yine kız kardeşim ve arkadaşım için acı çekiyorum. Avucunu tam kalbimin üzerine koyarken göğsünde nefes tıkırtıları duyuyorum.

"En azından ben hâlâ nefes alıyorum ve senin kalbin hâlâ atıyor. Mateo'nun aksine." Kardeşimizden her bahsettiğinde olduğu gibi gözlerinde acı parıldıyor. Onunla hiç tanışamadım ama Natalia onunla birlikte büyüdü ve anlatılanlara göre çok yakındılar. "Hayattayız ve pek çok açıdan şanslıyız." Gülümsüyor, yüzündeki tüm hüznün izleri kayboluyor. "Bencilliğimi mazur görün. Kendimi sık sık şımartmam. Olumlu şeylere odaklanmayı tercih ederim. Keşkeler üzerinde durmak anlamsız. Leo'ya bunu söylemelisin. Hayatına devam etmesi gerekiyor. Şimdiye kadar evlenmiş olmalıydı."

Ona evlenmeyi reddettiğini söylemiyorum çünkü içten içe kız kardeşim biliyor. Bu onun ve en iyi arkadaşım hakkında yaptığımız en dürüst konuşma. Onunla aynı şekilde hissettiğini doğrulamaya en çok yaklaştığı an. Ama hiçbir şey fark etmiyor. Birlikte olamazlar ve bu yakın zamanda da değişmeyecek.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

"Onunla konuşmak istiyorum," diyor Natalia ve Sierra'ya doğru eliyle işaret ederek konuyu açıkça değiştiriyor.

"Kesinlikle olmaz." Natalia'nın Sierra'ya söylememesi gereken bir şey söylemeyeceğine güvenmiyorum. Yengesi olacağı için dönüyor ve Rowan'la tanışmak için sabırsızlanıyor. Yaşlı adam da torunuyla tanışmayı sabırsızlıkla bekliyor ve yakında bir ziyaret ayarlamam gerekecek. Angelo'nun günleri sayılı ve onu Rowan'la tanışma fırsatından mahrum etmek istemiyorum. Nişanımızı resmileştirmek için Sierra'yı zorlamaya başlamam gerekecek, Rowan'a gerçeği söylemek için bir zaman belirlemeliyim ve sonra Greenwich'teki evime taşınacaklar. Bu konuda benimle ne kadar kavga ettiği umurumda değil. Onaylasa da onaylamasa da bu olacak.

Alessandro'nun Sierra'yı pistte döndürmesini izlerken kaşlarımı çatarak hâlâ yanımızda dans eden çifte bakıyorum. Başını arkaya atmış, yanakları kızarmış, gözleri heyecanlı ve hayatının en güzel anını yaşıyormuş gibi gülüyor.

"Beni kontrol edemezsin Benny," diyor Natalia kollarımdan sıyrılıp Sierra'ya doğru ilerlerken.

Nefesimin altında küfrediyorum.

Hayatımdaki kadınların nesi var?

Hiçbiri söylediğim tek kelimeyi bile dinlemiyor.

Arkasından yürüyorum, yaklaşırken Alessandro'ya ters ters bakıyorum. Natalia kendini çiftin arasına yerleştirmiş ve kolunu Sierra'ya doğru uzatmış. "Ben Natalia. Ben'in kız kardeşiyim. Ama lütfen bunu bana karşı kullanma." Sırıyor ve ben de kızgınlığımı gizlemek için kendimi zor tutuyorum.

"Başınız sağ olsun," diyor Sierra. "Onun huysuzluğuna nasıl katlanıyorsun bilmiyorum."

Natalia gülüyor. "Zorlu ama bu sert dış görünüşün seni yanıltmasına izin verme." Beni tutuyor, yanıma sokuluyor. "Altında oldukça yumuşak biri var."

"Nat!" Şak diye söyledim. Aman Tanrım. Sanırım bu odadaki her kadın bu gece beni test etmek için gönderildi. Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, umutsuzca bir içkiye ihtiyacım var.

"Ben de bir zamanlar aynı şeyi düşünmüştüm," diyor Sierra. Yüzüne nostaljik bir ifade yayılıyor ve onun tuhaf ses tonuna uyuyor. "Ama o adam artık yok," diye ekliyor usulca. "En azından benim için."

Natalia bana kaşlarını çatarak kolumu tokatlıyor. "Bennett! Bu kıza ne yaptın böyle?"

"Hoşuna gitmeyen bir şey yok." Sierra'nın yatak odasında geçirdiğim zamanı hatırlarken alametifarikam olan sırtışıma gösteriyorum. O zamandan beri beni görmezden geliyor, bu da beni hem kızdırıyor hem de memnun ediyor. Sierra'nın mesafesini koruması iyi bir şey, özellikle de o sabahı, onun yatağında, zihnimde, aradan geçen haftalarda sürekli tekrar ettiğimi düşünürsek.

Sierra akıl sağlığım için tehlikeli.

Beynimi enfekte etti ve vücuduma sızdı ve her gün ondan uzak durmak için bir savaş.

"Sadist son kurbanına böyle dedi," diye alay ediyor Sierra.

Natalia kahkahayı patlatır. "Onu zaten seviyorum." İçeri dalıp Sierra'yı kucaklıyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor. Göz ucuyla Chantel'in bu tarafa doğru geldiğini görüyorum, tam o sırada Gino karısını almaya geliyor. Sierra ya da Rowan hakkında hiçbir şey bilmiyor -Nat bana bunu sır olarak saklayacağına dair söz vermişti, ben de ona güveniyorum- ve iki kadının sarılmasına kaşlarını çatıyor.

"Chantel'le dans et," diye tıslıyorum Alessandro'ya, Gino kolunu karısına dolayıp onu döndürürken Sierra'nın önüne geçiyorum.

"Seninle dans etmeyeceğim," diye somurtuyor Sierra, geri adım atarak.

"Olay çıkarma." Ellerimi kalçalarına koyup onu bedenime doğru çekiyorum. "Babanın bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

"Babam pisliğin teki." Ellerini hafifçe omuzlarıma koyuyor. "Ama sen daha da büyüksün."

Durduramadan ağzımdan bir kahkaha kopuyor. "Notu aldım, Ateşböceği. Her fırsatta bana hatırlatmana gerek yok."

"Seks arkadaşlarını önünde sergilemeyi seçtiğinde yapıyorum." Alessandro'nun Chantel'i dans pistinin diğer tarafına yönlendirmesini izlerken güzel ağzı kaşlarını çatıyor. Chantel sarhoş, ayaklarının üzerinde biraz dengesiz bir şekilde sallanıyor ve bana doğru hançerler fırlatıyor.

Demek Chantel onu ele geçirmiş. Aklıma başka bir düşünce gelince kaşlarımı çatıyorum, zihnim bir anlığına kendinden şüpheyle meşgul oluyor. Belki de *Alessio*'yu Chantel'in yakınında istemediği içindir.

"Bunu söylemeyi bırakmamı istiyorsan, belki beş saniyeliğine pislik olmamayı dene," diyor, kalçalarını müzikle birlikte hareket ettirerek.

"Baban pislik olmayı bir kariyer tercihi haline getirdi, ben neden getirmeyeyim?"

"Cidden o adamı taklit etmek mi istiyorsun?" Kaşlarını çatıyor ve ben de içgüdüsel olarak onu daha da yakınımaya çekiyorum. "Senden etkilendiğini ya da sana karşı herhangi bir şekilde hoşnut olduğunu hatırlamıyorum ve şimdi onun gibi mi olmak istiyorsun?"

"Ben öyle bir şey demedim." Manzarayı hayranlıkla seyrederek etrafında dönüyorum. Döndükçe elbisesi etrafında dalgalanıyor, vücudu bir müzik kutusunun üstündeki dansçı gibi zarıfçe sallanıyor. "Ama bazen bir pislik olmak bazı sonuçlara ulaşmanın tek yoludur."

Onu geri döndürüyorum ve göğsüme yığılıyor. Yapmam gerektiğini bildiğim gibi onu itmek yerine, kollarım beline dolanıyor ve onu kendime yakın tutuyorum. Narin çiçek kokusu etrafımı sarıyor ve keşke onu uzaklara çalabilseydim diyorum. Sadece ikimizin olduğu ve kimsenin rahatsız etmediği bir yere. Ona yapmak istediğim şeyler yasaklanmalı.

Hiçbir şey saklamadan bana bakıyor ve kalbim sergilenen çıplak savunmasızlık karşısında çarpıyor. Tanrım, o kadar güzel ki kalbimi sızlatıyor. "Burada eski Ben'den hiç kaldı mı?" diye fısıldıyor, elini göğsümden yukarı kaydırıp kalbimin üzerine koyuyor. Natalia'nın yaptığı gibi aksine, kalbim, sanki onun dokunuşunu tanıyormuş ve ona doğru zorlanıyormuş gibi göğsümün duvarına karşı öfkeyle atıyor.

"O adam öldü," diyorum ona ve bu hatırlatma için minnettarım. Onun anılarının Ben'i olamam. Onu ve oğlumuzu güvende tutmak istiyorsam olmaz. Ellerini çekerek, aramıza mesafe koymak beni öldürse de bir adım geri çekiliyorum. "Ve zamanını çocukça umutlarla harcamaktan daha iyisini bilmelisin."

Öfkelenmesini bekliyorum ama henüz kırılganlık örtüsünü üzerinden atmadı. Şimdi bana karşı bu kadar dürüst olması suçluluk duygumu daha da artırıyor. Başını sallıyor, gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. "Haklısın, yapmalıyım." Onun

Yüzü düşüyor ve bu şekilde olması gerektiğini bilsem bile, onun mutsuzluğuna neden olduğum için nefret ediyorum. "Senin için hiçbir zaman bir şey ifade etmedim. Şu anda bile bana sadece Rowan için kim olduğumdan dolayı tahammül ediyorsun."

Daha fazla yanılıyor olamazdı ama onu düzeltmiyorum. Duygularımı her zamanki maskemin ardına saklayarak hiçbir şey söylemiyorum. Başının üzerinden Accardi'nin bana işaret ettiğini görüyorum. Yüzünde ciddi bir ifade vardı, bu da bir şey olmuş olabileceği anlamına geliyordu. "İzninizle. Bana başka bir yerde ihtiyaç var." Uzaklaşmak için dönüyorum ama durup omzumun üzerinden bakıyorum. Acı çekiyor ve bu benim hatam. Ona en azından bir gerçeği vermek istiyorum. "Bu gece nefes kesicisin. Sana her baktığımda ciğerlerimdeki tüm havayı çalyorsun."

Cevap vermesini ya da yüz ifadesini görmeyi beklemeden, ölümsüz aşkımla ilan etmek gibi aptalca bir şey yapmadan uzaklaşıyorum. Bunun yerine onu orada öylece bırakıyorum, incinmiş ve kafası karışmış görünüyor.

Diğerlerine katılmadan önce Alessandro'yu buluyorum. Chantel'i dik tutmaya çalışıyor ve gözleri zar zor açılıyor. Düşündüğümünden daha sarhoştur ve iğrendim. Artık kibar bir toplumda nasıl davranacağını bilmediğini fark etseydim onu buraya asla getirmezdin. O bir rezalet ve utanç kaynağı. Onun gitmesini istiyorum.

"Onu odasına götür," diyorum, anahtar kartını cebine koyarken.

"Bennett," diye mırıldanarak beni yakalamaya çalışıyor. "Seni çok seviyorum. Neden bana karşı bu kadar acımasısın?"

Bu gece biri kesinlikle beni sınıyor. Alessandro'ya, "Onu en az dikkatle buradan çıkarırsan," diyorum, "önceki günahlarını affedebilirim." Başını salladı. "Sierra'nın babasına söyle, adamlarından biri ona göz kulak olsun," diye ekliyorum, "ama uzun sürmesin. Çabuk dön."

Accardi'ye doğru ilerliyorum. "Ne?"

"Halletmemiz gereken bir durum var," diyor. "Beni takip edin."

Balo salonundan çıkıyoruz, uzun ve dolambaçlı bir koridordan sola dönüyoruz, erkek ve kadın tuvaletlerini ve birkaç küçük toplantı odasını geçerek bir çıkmaz sokağa ulaşıyoruz. Accardi'nin askerlerinden biri sağdaki kapıda nöbet tutuyor ve içeri girmemize izin vermek için kenara çekiliyor. Gino'yu takip ederek merdivenlerden karanlık bir bodrum katına iniyorum. Diğer üç patron orada, sandalyelere bağlı iki adamın etrafında dönüyorlar. Adamlardan birinin burnu kanıyor ve dudağı yarılmış, ikincisinin ise şişmiş sol gözü zar zor görüyor.

"Bratva," diye ekliyorum, boyunlarındaki belirgin işaretlere dikkat ederek.

DiPietro sandalyelerden birinin ayaklarını tekmeleyerek, "Onları dışarıda dolaşırken bulduk," diyor. Gözü şişmiş adam bir gümbürtüyle soğuk ve sert zemine yuvarlanıyor.

Baldırımdaki kılıftan bıçağımı çıkarırken Maltese, "Bir bok demiyorlar ama çevre korumalarını iki katına çıkardık," diye onaylıyor.

Bıçağımı ikinci adamın boğazına dayayarak başını geriye doğru çekiyorum. "Seni kim ve neden gönderdi?"

Yüzüme tükürdü ve "mudak" gibi bir şey söyledi. Yüzüne yumruk atıyorum ve burnundan daha fazla kan fışkırıyor. Karnına birkaç iyi yerleştirilmiş darbe indiriyorum ve başı düşerken acı içinde homurdanıyor.

"Bunun için zamanımız yok," diyor DiPietro, her zamanki sabırsızlığı ön plana çıkararak. "Sadece öldürün onları."

"Hayır." Yüzümdeki tükürükleri mendilimle siliyorum. "Onları sorgulamak istiyorum. Gifoli'den onları götürecek bir yer iste ve birkaç adamımızı onları izlemekle görevlendir." Rusların Chicago'da dolaşması fikri hoşuma gitmiyor. Bu ikisinin burada yalnız olduğundan şüpheliyim. "Kısa süre içinde mazeretlerimi bildireceğim ve bu işi kendim halletmek için oraya gideceğim."

Gömleğini kaldırmadan önce kirli mendili adamın ağzına tıkıyorum. Prada smokinime kan bulaşmamasına dikkat ederek göbeğinin hemen altından karnına derin bir çizgi çekiyorum. Çılgınlıkları mendil tarafından bastırılıyor ama gözlerinden istemsizce yaşlar süzülüyor ve acı yüzüne kazınıyor. "Bu yara yavaş yavaş kanayacak ve tedavi edilmezse sonunda seni öldürecek. Belki bu seni konuşmaya teşvik eder. Bana bilmek istediklerimi söyle, ben de yaşamana izin vereyim," diye yalan söylüyorum.

Diğerleri başlarını sallıyor ve bodrumdan en iyi adamlarımızdan birkaçının gözetiminde ayrılıyor. Ellerime birkaç kan sıçradığını fark edince yıkanmak için erkekler tuvaletine uğruyorum.

Dışarı çıktığımda beni bekleyen bir sarışın buluyorum. Ama uyanıkken her düşüncemi işgal eden o sarışın değil.

"Merhaba Ben," diyor Saskia, duvarı itip bana doğru yürürken. Yeşil ipek elbisesi hayal gücüne çok az şey bırakıyor ve pahalı olduğu ve bu geceki görünüşü için hiçbir çabadan kaçınmadığı açık olsa da, Sierra olan vizyonun yanında ucuz ve rüküş görünüyor.

Sierra her konuda Saskia'dan üstün.

"Bütün gece seni yalnız yakalamak için fırsat kolladım," diye mırıldanarak kendini bana doğru bastırdı. Birkaç kez bana doğru baktığını fark ettim ama çoğunlukla bana bakmadı. Saskia akıllıdır

Kocası ve babası etraftayken dikkat çekmeyecek kadar. Ama bir noktada pusu kurmaya çalışacağını biliyordum. Yakınıma eğildiğinde viski dumanı yüzüme yayılıyor ve oldukça sarhoş olduğunu fark ediyorum. Gözleri biraz kan çanağına dönmüştü, teni kızarmıştı.

Yanlara doğru adım atarak ellerini bedenimden çekiyorum. "Nedenini anlamıyorum."

Kirpiklerini kırıştırarak tekrar yanıma yaklaşıyor. "Çekingen davranma. Beni hâlâ istediğini biliyorum, tıpkı benim seni hâlâ istediğim gibi."

O ısrarcı.

Bunu ona
vereceğim.

Ama ölümcül bir çingiraklı yılan kadar çekici.

"Sana karşı hiçbir ilgim yok Saskia," diye dürüstçe itiraf ediyorum. Çocuğumun annesine sürük, oğluma da piç dediğini unutmadım. Ayrıca çocukken Sierra'ya ne kadar kötü davrandığını da unutmadım.

Komik bir şey söylemişim gibi titriyor. "Görölmek ya da duyulmak konusunda endişelenmene gerek yok. Felix, Alfredo ve babamla birlikte ve arkadaşlarıyla bazı önemli işleri görüşüyorlar." Eli bedenlerimiz arasındaki boşluktan aşağı kayarak kasıklarımı hedefliyor.

Parmakları sikime değmeden bileğini kavıyorum. "Kulakların ağır işitiyor gibi görünüyor, bu yüzden bunu senin için kolaylaştıracağım. Çıkarken seni becermek istemiyordum, şimdi de istemiyorum. Bu senin için yeterince açık mı?"

Başını yana eğip bana gülümsüyor ve damarlarında alkolden daha fazlasının dolaşıp dolaşmadığını merak ediyorum. "Neyin peşinde olduğunu biliyorum. Beni yalvartmak istiyorsun ama ben hiçbir erkeğe yalvarmıyorum Ben. Sana bile."

Vay canına. O gerçekten bir parça iş.

Ben onu itemedi ben duvara çarpıyor ve ağzını benimkine dayıyor. Keskin bir soluk dikkatimi çekiyor ve Saskia'nın omzunun üzerinden Sierra ile göz göze geliyorum. Arkasını dönüp lobiye doğru gitmeden önce gözyaşları sessizce yüzünden aşağı yuvarlanıyor.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Inereye gittiğime dair hiçbir fikrim olmadan giriş kapılarından geçip merdivenlerden aşağı iniyorum. Tek bildiğim buradan gitmem gerektiği. Bu görüntüyü silemem.

Ben'in Saskia'yı öpüşünü beynimden siliyorum ve göğsüme saplanan acı neredeyse dayanılmaz oluyor. Yine on üç yaşımdayım, gölgelerde saklanıyorum, ablamın aşık olduğum adamı öpüşünü izliyorum ve kalbim onun için acıyor, beni fark etmesi için çılgılık atıyorum ama o hala beni görmüyor.

Ben kalbimin üzerinde tepiniyor ama bu sefer daha kötü çünkü bilerek onu bana tercih ediyor.

Umursamamalıyım.

O bir canavar ve daha iyisini yapabileceğimi biliyorum. Neler yapabileceğini gördüm ve onunla hiçbir şey yapmak istememeliyim.

Ama artık kendime yalan

söyleyemem. Hala ona aşığım.

Sanırım her zaman öyleydim ve Ben gibi bir adamı sevmenin onun her parçasını sevmek anlamına geldiğini yavaş yavaş kabul ediyorum.

Çocukluğumdan daha iyi değilim. Hâlâ asla benim olmayacak bir adamın özlemine çekiyorum. Fark şu ki, artık bir yetişkinim. Ben bir anneyim. Beni asla sevmeyecek birini severek zamanımı boşa harcamaktan daha iyisini biliyorum.

Ayaklarım kaldırıma çarptığında hıçkırıklar göğsümü parçalıyor ve imparatorluk gri taş binasının kenarına doğru koşuyorum, yönsüz koşarken elbisem etrafımda uçuşuyor. Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanırken göğsümde delici bir acı var ve beni içten içe parçalayan yoğun ıstırap yüzünden zorlukla nefes alabiliyorum.

Acıtıyor. Tanrım, acıyor. Hem de çok kötü.

"Sierra!" Ben arkamdan bağılıyor, derin sesi havayı deliyor.

Durmuyorum, amaçsızca koşuyorum, ondan uzaklaşmaya ihtiyacım var. Beni böyle görmesini istemiyorum. Ne kadar zavallı ve aptalca saf olduğumu göremez, bu yüzden bacaklarımı daha hızlı iterek ondan kaçıyorum. Ama hacimli elbisem hareketlerimi kısıtlıyor ve onun bacakları daha uzun, bu yüzden beni yakalaması uzun sürmüyor.

"Sierra. Dur." Kolumdan tutup beni duvara yaslamaya zorluyor. Başımı eğiyorum, ona bakamıyorum. "Dışarıda tek başına koşarak ne yaptığını sanıyorsun? Son birkaç aydır söylediğim hiçbir şey seni etkilemedi mi?" Bana bağırmanın için kendini zor tuttuğunu söyleyebilirim. "Güvenli değil, Sierra. Özellikle de bu gece."

Onu görmezden geliyorum, ayaklarıma bakıyorum, parmaklarımı şıklatıp kendimi eve geri götürebilmeyi diliyorum. Yatağında yorganımın altında top gibi kıvrılıp acımı dindirene kadar ağlamaktan başka bir şey istemiyorum.

Ben'in üzerimdeki gücünden nefret ediyorum.

Ona bu gücü veren kişi olmaktan nefret . Onu

daha çok sevdiğim için nefret ediyorum.

"Bana bak," diye emrediyor ama onu duymazdan geliyorum, acımı içimde hapsedmek için dudaklarımı kenetliyorum.

"Firefly, lütfen." Sesi daha yumuşak, tonu endişeli ve bu beni zamanda geriye götürüyor.

Ağlamamaya çalışıyorum ama kaval kemiğimdeki derin kesik, ağaçtan düşmek yerine bacağımı fırına sokmuşum da düşerken bir daldaki deriyi yırtmışım gibi yanıyor. Mutfakta topallayarak dolaşıyorum, ilk yardım çantasını ararken annemin tertemiz beyaz fayanslı zemininde kan izleri bırakıyorum. Burada bir tane olduğunu biliyorum ama bulamıyorum.

"Bu benim en sevdiğim kız değil mi?" diye derin bir ses beni irkiltiyor ve sığıyorum, durduramadan ağızından tiz bir ciyaklama çıkıyor. Ellerimi mutfak tezgahına dayayarak Ben'in arkasını dönmesi için sessizce dua ediyorum. Beni bir hanım evladı gibi ağlarken görmesini istemiyorum. Ona çocuk olduğumu hatırlatmaya devam beni asla bir kadın olarak göremeyecek.

"Ne oldu?" diye soruyor, ses tonunun altını çizen bir endişeyle. "Neden kanaman var?"

"Bir şey yok," diye yalan söylüyorum, gözyaşlarımı hızla siliyorum. "Saskia'nın yanına dönmelisin. Muhtemelen seni arıyordur."

Arkamdan yaklaştığını hissediyorum, vücudundaki sıcaklık dalgalar halinde yayılıyor. Midemde kelebekler uçuşuyor ve onun varlığında her zaman olduğu gibi uzuvlarım titriyor. "Ateşböceği. Bana bak."

"Ben iyiyim, Ben."

"Bunu kendim görmek isterim." Omzumu sıkıyor, çok hafifçe, kısa sürüyor ama her şey var.

"Lütfen, Ateşböceği. Arkanı dön ve görmeme izin ver."

"Sierra." Ben'in zengin tınısı beni geçmişten çekip çıkarıyor. Parmağı çenemin altına bastırıp yüzümü yukarı kaldırıyor. Delici mavi gözleri beni çıplak bırakıyor ve ondan saklamak için çok uğraştığım her şeyi görüyor. Kendimden de. Ama artık gerçeği saklayamayacak kadar kalbim kırık. "Lütfen ağlama." Başparmağıyla yanaklarımda biriken nemi siliyor.

"Dokunma bana," diyorum ama ses tonum sıcak değil. Öfkeme tutunmaya çalışıyorum çünkü orada bir yerde, yüzeyin altında kaydığını biliyorum ama bulabildiğim tek şey üzüntü.

"Gel buraya. Sana sarılmama izin ver."

İçimde bir öfke kıvılcımı alevleniyor. "Senin merhametini istemiyorum Ben. Kız kardeşime geri dön. Eminim kocası onu aramaya başlamadan önce Saskia'yı becermek için çok kısa bir zamanın vardır."

"Göründüğü değil," diyor, tamamen sinirlenmemiş görünüyor ve bu beni kızdırıyor.

"Onu öptün! Seni gördüm. İnkâr etmeye bile."

Yaklaşıyor, gözlerimin derinliklerine bakarken bedenini benimkiyle aynı hızaya getiriyor. "*Beni* öptü."

Acı içimde kükrerken burun deliklerim seğiriyor, üzüntümü dönüştürüyor, beni sıvı bir öfkeyle besliyor. Aramızda biraz mesafe kalana kadar onu geri itiyorum. "Bu sadece anlambilimsel, Ben."

Büyük avuçları yüzümü kavırıyor ve bana bakarken çenesindeki bir kas patlıyor. "Bu anlambilimsel değil. köşeye sıkıştırdı ve öptü. Sen daha yeni geldin

o anda onu itemededen önce."

Yüzümü ellerinden kurtarmaya çalışıyorum ama o beni sıkıca tutuyor ve bırakmayı reddediyor. "Saçmalamayı bırak, Ben. Onunla yattığını biliyorum ve senin üzerinde herhangi bir hakkım yok. İstedğin kişiyle yatmakta özgürsün. Boktan bir kadın zevkine sahip olman beni ilgilendirmez."

Efsanevi sırtışılarından birini bekliyorum ama o beni şaşırtıyor ve ciddi bir ifade takınıyor. "Saskia'ya yıllardır dokunmadım Sierra ve onu hiç becermedim."

Umut vefasız bir yaratıktır, ama orada, gizlenmiş, bir parti vermeye hazırdır. "Ama dedin ki-"

"Kızgındım ve bunu seni kızdırmak için ama o gün yatak odanızdan çıktığımda Saskia'ya gitmedim. Evime gittim ve sana ve oğlumuza dönecek kadar sakinleşene kadar birkaç saat uyudum."

"Peki ya Chantel?" Adını zehir gibi tıslıyorum ve bu kadar şeffaf olduğum için kendimden nefret ediyorum. Ama duygularım ham, içimde güçleniyor ve mantığın ve kendini korumanın yerine kontrolü ele alıyor.

"O hiçbir şey ifade etmiyor." "Onu becerdin mi?"

Başını sallıyor. "Onu aylardır sikmedim." "O zaman neden burada?"

İç çekerek yanaklarımı serbest bırakıyor ve ben anında dokunuşunu özlüyorum. Ellerini yüzünde gezdiriyor, sağına soluna bakıyor. "İçeri dönmemiz gerek."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Olamaz. Saptırmıyor. "Cevap ver bana. O neden burada?"

"Gerçeği mi istiyorsun?" "Her zaman," diye fısıldıyorum.

Elimi tutuyor, parmaklarını benimkilere geçiriyor. Dokunuşuyla kolumu bir ürperti kaplıyor ve elimi bırakmak onun elinin etrafında kıvırıyorum. "Dikkatimi senden uzaklaştırmak için ona ihtiyacım vardı."

Kaşlarım çatıldı. "Anlamıyorum."

Nefesinin altından mırıldanıyor ve yüzündeki çatışma öfkeleniyor. Tekrar yaklaşıyor, boştaki elini yüzüme doğru kaldırıyor. Parmakları yanağımda geziniyor ve ardından alevleri tutuşturuyor. "Senden uzak durmaya çalışıyorum Ateşböceği, ama sen bunu çok zorlaştırıyorsun."

"Neden benden uzak durmak istiyorsun? Neden bununla savaşıyorsun?" Sözü bana onun da aramızdaki bağı hissettiğini söylüyor. Kafası karışan ve her şeyi anlamlandırmaya çalışan tek kişi ben değilmişim.

Yüzümün bir tarafını tutuyor. "Seni güvende tutmaya çalışıyorum ama sandığım kadar güçlü değilim." Alnını alnıma bastırıyor ve naneli nefesi yüzümü yıkıyor. Elim beline onu kendime çekiyorum. Vücutlarımız aynı hizada, başlarımız birbirine değiyor ve onu öpmek için hiçbir şey gerekmiyor ama bu hareketi yapan ben olmayacağım. Burada neler olduğunu bilmiyorum ve kendimi başka bir reddedilme için sıraya sokmayacağım.

"Sierra," diye fısıldıyor, gözlerimin derinliklerine bakarak. Azap yüzüne kazanmış, gün gibi açık ve ben onu silmek istiyorum. Gözlerim ağzına kayıyor ve dizginlenemeyen özlem damarlarımda dolaşırken nefesim göğsümde kekeleyor. Onu çok fena öpmek istiyorum. Ama Saskia yüzünden hâlâ acı çekiyorum ve ne kadar tedbiri elden bırakmak istesem de kendimi bir kuzu gibi ona sunamam.

Öp beni.

Gözlerini dudaklarıma indiriyor ve ben nefes almayı bırakıyorum. Kelebekler göğsümün etrafında uçuşuyor ve kalbim yeni, vahşi ve umursamaz bir şekilde atıyor. Yap şunu, Ben. Sorumluluğu al. Kararı benim ellerimden al.

Öp beni.

Kararsızlık yüzüne yansıyor ve ikimizin de nefes aldığını sanmıyorum. Gözlerini kaldırıp tekrar benimkileri buluyor ve birkaç yoğun an boyunca birbirimize bakıyoruz. Kalbim göğüs kafesimden fırlayıp uçacakmış gibi hissediyorum. Özlem bedenimi ince bir ihtiyaç tabakasıyla kaplıyor ve yüzünü yaklaştırıp dudakları ağzıma doğru yöneldiğinde sessizce onu erkek olmaya çağırıyorum.

Gözlerimi kapatıp beklentiyle çenemi yukarı kaldırırken kalbim taklalar atıyor ve avuçlarım terliyor.

Dudakları yanağıma kaymadan önce ağzımın köşesini okşuyor ve hayal kırıklığı içinde sessizce çığlık atarken hayal kırıklığı uzuvlarımda ağırlaşıyor. Hayal kırıklığımı bastırıyorum, çünkü onu şımartmak ve sonunda onun önünde tekrar ağlamak istemiyorum, heyecanlarımı alabildiğim yerde almayı seçiyorum, bana karşı bastırılmış hissinin tadını çıkarıyorum. Kaslı ve güçlü bir adam ve ben ona bu kadar yakın olmanın verdiği güvenlik ve korumayı içime çekmek istiyorum. Kendimi onun içinde kozalamak ve içimdeki ergen benliğimi şımartmak.

"Seni incitmek istemiyorum ama seni sevemem de," diye fısıldıyor. "Seni sevmek, seni daha da büyük bir risk altına sokmak demektir ve ben bunu yapmayacağım."

Başını geri çektiğinde gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Birbirimize bakıyoruz ve aramızda konuşulmamış çok şey var. "Tam olarak ne diyorsun Ben?"

"Başka kimse yok diyorum Ateşböceği." Elimi sıkıyor ve parmaklarımız hâlâ iç içe geçmiş halde dokunuşuna yapışıyorum. "Chantel'i istemiyorum. Saskia'yı istemiyorum." Gözleri gözlerimi delip geçiyor ve nefesim kesiliyor. "İsteddiğim tek kadın sensin, ama-"

"Patron," diye bağılıyor Alesso, yaklaşan ayak sesleri onun gelişini müjdeliyor. Az önce maraton koşmuş gibi nefes nefese. "Her yerde ikinizi arıyordum." Duruyor, yakın duruşumuza bakıyor, boğazını temizliyor. Biraz mahcup görünüyor. "Böldüğüm için özür dilerim ama size ihtiyaç var. Bu acil bir durum."

Ben parmaklarını parmaklarımdan çekiyor ve ağlamak istiyorum. Alesso'ya bakıyorum

-İnsanlığın bildiği en kötü zamanlamaya sahip.

"Sierra'yı eve götür ve bu gece evin içinde nöbet tutmanı istiyorum."

Neler olduğunu sormak için ağzımı açıyorum ama Ben ciddi bir ifadeyle yüzüme bakıyor. "Bu konuda benimle tartışma. Senin ve Rowan'ın güvenliği söz konusu olduğunda pazarlık yapmayacağım."

Ben de güvenliğimizden ödün vermek istemediğim için başımı sallıyorum. "Tamam."

Şaşırtıcı bir hareketle beni kollarına çekti ve başımı göğsüne bastırdı. Büyük bir eli başımı yerinde tutarken diğer kolu sırtımı sarıyor. Çenesini saçlarıma yaslıyor ve ben de kollarımı onun kaslı beline dolayarak gözlerimi kapatıp sıcaklığını içime çekiyorum. O konuşmadan bana sarılırken derin bir memnuniyet duygusu kemiklerimin derinliklerine yerleşiyor. Hareketleri çok şey anlatıyor ve o umut dolu canavar yeniden canlanıyor, olabileceklerin vaatlerini fısıldıyor. Birkaç dakika sonra beni bırakıyor ve alnıma iffetli bir öpücük konduruyor. "Alessandro ile kal. O seni güvende tutacaktır."

Başka bir şey söylemeden çekip gidiyor ve beni bulduğu andaki kadar şaşkın bırakıyor.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bertesesi sabah erkenden Rowan'ı görmek için geldi. Gecenin bir vakti yatak odamda belirebileceğine dair aptalca fikirler beslemiştim ama az uyuduğum endişeli bir gecenin ardından soğuk bir yatak ve kırılğan bir kalple uyandım. Dün gece bana söylediği şeylerde ciddi miydi, yoksa o anın sıcaklığıyla beni teselli etmek için mi söyledi bilmiyorum.

An.

"Ben!" Rowan onu görünce heyecanla çığlık atıyor, oturma odasını koşarak geçiyor ve doğruca kollarına atılıyor. Onları kucaklaşırken izlerken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Son birkaç haftadır bunu kendimden esirgemişim ve Ben'in buraya ilk geldiği zamanki kadar duygusalım. Rowan'ın onu ne kadar çok sevdiğini inkâr edemem. Bu hafta sonu ziyaretlerini o kadar iple çekiyor ki, Ben'in ziyaretinden önceki gece onu uyutmak neredeyse imkansız. Bugünkü ziyaret beklenmedikti. Ben onu görmek için zaman bulabileceğinden emin değildi ama çaba göstermesine sevindim.

"Hey, dostum." Ben gözlerini kapatıyor, ayağa kalkarken oğlumuzu kolayca kollarının arasına alıyor. "Seni özledim." Burnunu saçlarına sokarak Rowan'ı kendine yakın tutuyor.

Rowan onun kollarında kıvranarak, "Ben de seni özledim," diyor. Ben ayaklarını yere basıp gülümsüyor. "Tahmin et ne oldu?" Rowan elini çeğiştirerek onu yatak odalarına doğru götürüyor. "Kayan bir yıldız gördüm!" diye ciyaklıyor.

Rowan, Ben'in ona aldığı teleskopa bağımlı ve yıldızlara ve gezegenlere kafayı takmış durumda. Şimdi büyüdüğünde astronot olmak istiyor; ancak, istekleri oldukça düzenli bir şekilde değışme eğiliminde, bu yüzden bilmiyorum

Ne kadar süreceğini. Birkaç hafta önce onu Adler Planetariumu'na götürdüm ve bayıldı.

"Bu inanılmaz. Keşke burada olup seninle birlikte görebilseydim."

Bir sızı göğüs boşluğumu delip geçiyor. Haftanın büyük bir bölümünde Rowan'dan uzak kalmanın onun için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Sadece büyük şeyleri değil, günlük hayatın küçük sıradan şeylerini de kaçırıyor.

"Eğer vaktiniz varsa, *Haftalık Skywatch*'a katılabilir misiniz?" Ben önerdim. "Bu Adler Planetariumu'nun yaptığı bir şey," diye açıklıyorum, onun dile getirilmemiş sorusunu yanıtlayarak. "Her Perşembe YouTube'da haftalık bir bölüm var ve çocuklar için eğlenceli gerçekler, haftalık meydan okumalar ve aradan geçen bir hafta içinde kendileri için dikkat edebilecekleri şeyler önererek ilginç hale getiriyorlar. Rowan buna bayılıyor ve ben de hiç bilmediğim şeyler öğreniyorum."

"Oh evet! Lütfen gösteri için buraya gel, Ben!" Rowan heyecanla bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Bu harika bir şey. Annem patlamış mısır yapıyor ve her hafta gösteri bittikten sonra haftalık yarışmayı yazıyoruz."

Kahretsin. Oğluma doğru yürüdüm, çömeldim. "Tatlım. Ben New York'ta yaşıyor, o yüzden bizim eve gelemez ama kendi evinde izleyebilir, sonra da onu görüntülü arayıp konuşabiliriz?"

"Ah." Küçük yüzü düşüyor ve kalbim acıyor.

"Hey." Ben, Rowan'ın diğer tarafında diz çöküyor. "Dizi kulağa harika geliyor ve izlemeyi çok isterim. Annen için de uygunsa belki bazen burada seninle birlikte izleyebilirim."

Rowan bana dönüyor, sevimli yüzü beklenti içinde. "Benim için sorun olmaz."

Ben'le birbirimize bakıyoruz ve bana yoğun bir şekilde baktığı için kalbim göğsümde çarpıyor. Ben'in bana her zaman öyle bir bakışı vardır ki sanki beni gerçekten görüyormuş gibi hissedirim. Sanki dış katmanıma dalıp altında yatanı görebiliyormuş gibi.

Ve neden bu kadar muhteşem ve karşı konulmaz olmak zorunda? Tıraş olmamış ve yüzündeki saat beş gölgesi sadece seksiliğini artırıyor, ama beni her zaman etkileyen gözleri. Gözleri büyüleyici bir mavi, gümüşü bir parlaklıkla parlıyorlar ve tüm gün boyunca gözlerine bakabilirim.

Eğilip onu öpmekten başka bir şey istemiyorum ama o benim öpebileceğim biri değil ve muhtemelen hiçbir zaman da olmayacak. Bana karşı bir şeyler hissediyor olabilir ama söylediği şeylerden bunun daha ileri gitmesine izin vermeyeceği çok açık. Ya da

Belki de beni sakinleştirmek için böyle şeyler söyledi ve ben var olmayan duyguları hayal ediyorum. Bütün gece bunu anlamaya çalışarak bir ileri bir geri gidip geldim ama kendime işkence etmenin bir anlamı yok çünkü bu olmayacak. Aklım bunun en mantıklı yaklaşım olduğunu kabul ediyor.

Sonuçta, bu Rowan'la ilgili. Ben ve babası değil.

Ama bunu aşk acısı çeken kalbime anlatmayı dene.

"Yaşasın!" Rowan kollarını bana doluyor, Ben doğrulurken neredeyse dengemi kaybediyordum. "Teşekkürler anne. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Firecracker." Sevimli yüzüne öpücükler konduruyorum. "Çok, çok fazla."

Rowan bıraktığında Ben elini uzatıyor ve beni ayağa kaldırmaya yardım ediyor. Gözlerinin bir anlığına cam gibi görüldüğüne yemin edebilirim ama bu yine benim aşırı aktif hayal gücüm olabilir.

"Sana resmimi göstermek istiyorum. Evreni çizdim." Rowan Ben'in elini tutuyor ve ben de gülümseyerek onaylıyorum. Onlar uzaklaşıyor, ben de botlarımı giyiyorum, biraz temiz havaya ihtiyacım var. Dün gece içtiğim şampanyadan sonra başım biraz ağrıyor ve kafatasımdaki örümcek ağlarını dağıtmak için soğuk bir esintiye ihtiyacım var.

"Dışarı mı çıkıyoruz?" Alesso koridordaki askılıktan ceketini alarak soruyor.

"Yürüyüşe ihtiyacım var." Ekim ayına girdik ve hava kesinlikle serin, bu yüzden ceketimin düğmelerini ilikleyip atkımı boynuma doluyorum.

Alesso, şüphesiz Ben'i güncellemek için ortadan kaybolur ve bir dakika sonra geri döner. "Haydi."

Dışarı çıkıyoruz ve ilk başta dostane bir sessizlik içinde parka doğru yürüyoruz. Pazar sabahının bu erken saatinde park terk edilmiş durumda ve ormanın içindeki en popüler patikada yürürken huzur ve dinginliği memnuniyetle karşılıyorum.

"Dün gece böldüğüm için özür dilerim," diyor Alesso, benim için birkaç dal parçasını kenara iterek.

"değil. Büyük olasılıkla en iyisi buydu."

"Ben bunu söylediğimi duysa muhtemelen beni öldürür ama sana karşı bir şeyler hissediyor. Kimsenin izlemediğini düşündüğünde sana nasıl baktığını gördüm ve Leo Vegas'ta herkesin bunu gördüğünü söyledi."

Vegas'ın Ben için sadece şehvet olduğuna eminim. Gülüyorum. "Vegas onun için hiçbir şey ifade etmiyordu, Alesso. Ertesi gün benden kurtulmak için sabırsızlanıyordu."

Gerçi Rowan'la vakit geçirmeye olan bağılılığı bir gösterge ise, muhtemelen geçmişe dönük olarak onun için daha anlamlı hale gelmiştir.

"Seni kasıtlı olarak uzaklaştırdı Sierra." Alesso ellerini ceplerine sokarken bir rüzgâr bize çarpıyor. "Bilerek bağlanmıyor ama bundan daha fazlası var. Gördüğüm kadarıyla hiçbir kadınla seninle ilgilendiği gibi ilgilenmiyor. Hiçbir kadının ona yaklaşmasına izin vermedi. Tek istisna sensin ve bence sen onu çok korkutuyorsun. Onun konumundaki erkeklerin başkalarını önemsemesi tehlikelidir ve ikinizi de güvende tutmak konusunda paranoyaktır."

"Bunu anlıyorum ve korkusu hissediliyor. Dünyanızın işleyişi hakkında pek bir şey bilmiyorum ve bilmek istediğimden de emin değilim ama yeterince şey biliyorum. Tehlikeli bir durum. Onunla ilişkili olmak tehlikeli ama bu durumu değiştiremeyiz. Rowan onun canı ve kanı ve onu oğlundan asla uzak tutamam. Şimdi birbirlerine nasıl davrandıklarını görüyorum."

Ormandan çıkıp parkın arka tarafındaki patikaya adım attığımızda Alesso da "Çok güzel," diye onaylıyor. "Sen ve Rowan onu değiştiriyorsunuz ve o bunu göremiyor olabilir ama buna ihtiyacı var." Alesso nazikçe koluma giriyor ve yüz hatları yumuşuyor. "Bence senin de ihtiyacın var." Gülümsüyor. "Senin de ona nasıl baktığını görüyorum ve sizi destekliyorum."

Boğazımı tıkayan karmaşık duygu yumağı karşısında yutkunuyorum ama nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için cevap vermiyorum.

"Ondan vazgeçme," diye ekliyor kolumu bırakırken. "Biliyorum, en iyi zamanlarında bile tam bir pisliktir, ama sabırlı ol. O iyi bir adam."

"Bundan çok emin görünüyorsun ama onu sana çok kızgın gördüm."

Parkın uzak tarafında yan yana yürürken Alesso sırtıyor. "Bunun tek nedeni senin yanında duygularını kontrol etmekte zorlanması ve kıskanç olması." Gözlerini kısarak beni azarlayan bir bakışla süzüyor. "Dün gece tam bir şımarıktın. Onu kasıtlı olarak kışkırttın."

Başımı kaldırıp bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık veriyorum. "Özür dilemeyi reddediyorum. Beni kızdırmak için o kadını bilerek getirdiği için bunu hak etti."

Alesso kıkırdar. "Karşılık veren bir kadına hayranım ama bir dahaki sefere ona karşı kullanabileceğin başka birini bul. Ben'in iyi bir adam olduğunu biliyorum ama o da tehlikeli bir adam ve onu ancak bir yere kadar zorlayabiliriz. Bana olan sadakati son aylarda birkaç kez test edildi ve onu uçurumun kenarına itmemeyi tercih ederim. Nefes almaya değer veriyorum."

Şaka mı yapıyor yoksa ciddi mi anlayamıyorum ve Ben'in bu yönünü tartışmak istemediğim için konuyu değiştirmeye karar veriyorum. Ayrıca, Alesso pek konuşkan biri değildir ve ben onun şu anki açıklığından yararlanmak istiyorum. "Nasıl oldu da bu hayata geldin?"

Yüzünü buruşturuyor. "Hoş bir hikâye değil."

"Senin hakkında daha az düşünmeme neden olmaz," diyorum, bunun onu geri tutabileceğini hissederek.

Başını iki yana sallar. "Bunu biliyorum. Ben sadece... ah, sanırım önemli değil demek istedim." Açıklamaya başlamadan önce dudaklarını ıslatıyor. "Çok iyi bir çocukluk geçirmedim. Annem uyuşturucu parası için vücudunu satan bir keşti. Babamı hiç tanımadım. Annemin onun kim olduğunu bilip bilmediğini bile bilmiyorum. Büyük bir müşteriydi. Ya da belki de iğrenç pezevenگیydi." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor ama vücudu ona ihanet ediyor. Omuzları kaskatı, kasları gergin, çenesi kilitli. Bunu bana anlatmak onun için zor ve tahminimce hikâyesini sık sık paylaşmıyor. Bana güvenmesi çok şey ifade ediyor. Güven vermek için kısaca elini sıkıyorum ve devam etmesi için onu teşvik ediyorum.

Parkın girişine doğru ilerlerken, "Annem ben on beş yaşına geldiğimde tükenmişti," diye devam ediyor. "İşte o zaman aklına beni pazarlamak gibi parlak bir fikir geldi. Benimle iyi vakit geçirmek isteyen iki müşterinin geldiği gece kaçtım. Piçlerle dövüştüm, mekânı dağıttım ve oradan ayrıldım. Bir daha da geri dönmedim." Göğsü kabarıyor ve gözlerini kaçırıyor, göremediğim iç şeytanlarıyla boğuşuyor.

Beni seven bir anneyle ve ihtiyacım olan her şeyin bana verildiği zengin bir ailede büyüdüğüm için ne kadar şanslı olduğumu bir kez daha fark ederek onu bekliyorum. Babamın sevgisi dışında, ama Ben ve Alesso gibi çok az şeyle büyüyen insanlar varken ihmal edilmiş hissetmek neredeyse önemsiz görünüyor. Babam beni istememiş olabilir ama bana destek oldu.

"Bir süre sokaklarda yaşadım, zar zor var oldum." Adem elması boğazında düğümleniyor ve konuşurken gözlerini dikmiş önüne bakıyor. "Sonra sokak dövüşüne başladım ve içimdeki tüm bastırılmış öfke ve hayal kırıklığını olumlu bir şey için kullanmanın bir yolunu buldum. Kendime bir isim yaptım. Berbat bir stüdyo alacak kadar para kazandım ama umurumda değildi. Başımı sokacak bir evim, karnımı doyuracak bir yemeğim ve yaşamak için bir sebebim vardı. Bir gece, bir grup kıskanç salak bir kavgadan sonra ara sokakta üzerime atladı. Onlarla dövüştüm ama onlar altı kişiye ben tek kişiydim ve maçtan sonra dayak yemiştım. Ben'in orada olduğunu ve her şeyi gördüğünü fark etmemiştim. Adamları adamları öldürdü ve

beni evine götürdü. Bana bir doktor ayarladı. Beni yatakta kalmaya ve iyileşmeye zorladı."

Tanıdığım bir çift yaklaşırken kapıdan çıkıyoruz. Geçmelerine izin vermeden önce onları selamlıyoruz. Eminim komşularım evime girip çıkan bu yabancı adamlara ne olduğunu merak ediyorlardır ama sormayacak kadar kibarlar.

"Sonra ne oldu?" Alesso'ya bakarak soruyorum.

"Ben benimle konuştu. Bana hikâyesini ve bende kendisinden çok şey gördüğünü anlattı. Bana bir seçenek sundu. *La famiglia*'yı ve bir askerin hayatını anlattı. Bana kabul edilmek ve eğitilmek isteyip istemediğimi sordu ve kabul etmeden önce uzun süre düşünmeme gerek kalmadı."

"Ve belli ki damarlarında biraz İtalyan kanı akıyor," diyorum, ismine bir selam vererek. "Bu da yardımcı olmuş olmalı." İnternette bulduğum mafya araştırması, inisiye olmak için İtalyan kökenli olmanız gerektiğini söylüyordu.

Alesso kenara çekilerek bisikletli küçük bir kızın yanımızdan geçmesine izin veriyor. Annesi onun arkasında koşuyor ve koşarak yanından geçerken el sallıyor. "Aslında bildiğim kadarıyla ben İtalyan değilim. Annem sadece Alessandro ismini beğenmiş." Omuz silkiyor ve babasının İtalyan olup olmadığını merak ediyorum, çünkü bu sadece onun adı değil. Romalı burnu, siyah saçları ve kahverengi gözleriyle onda da bu görünüm var.

"Zaten bir önemi de yoktu," diye devam ediyor. "Her suç ailesinin kendi kuralları vardır ve genellikle İtalyan kökenli olmanız gerekirken, Ben'in umurunda bile değildi. İşlerin yürütülme şeklini büyük ölçüde değiştirdi. *Famiglia*'yı modernize etti ve askerlerin çoğu onun özel güvenlik şirketi aracılığıyla işe alınan adamlar. Herkes İtalyan kökenli değil ama İtalyan kökenli olmayanlar da rütbelerini yükseltmiyor."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Başını sallıyor. "Yaptığım işi seviyorum. Ben'in beni kişisel koruması olarak seçmesi ve yine benden seni korumamı istemesi büyük bir onurdu. Bu güven ve sadakati gösteriyor. Benim ona duyduğum güven ve sadakatin aynısı." Alesso evimin karşısındaki kaldırımda durdu ve önüme geçti. "Ben beni kurtardı ve o adam için ölürüm. Sen ve Rowan gibi ona da ömür boyu sadakatle bağlıyım. Herhangi birinizin zarar görmesine izin vermektense bir kurşunu bile göze alırım."

Kendimi ona atıyorum ve sıkıca sarılıyorum. "Yapacağını biliyorum ve bunun için çok minnettarım."

Elbette Ben evimden çıkmak için o anı seçecekti. Gözleri neredeyse anında bizi buluyor ve kaşlarının çatılmasıyla geri çekiliyorum. İçimden küfrediyorum ve Alesso'nun gitmesine izin veriyorum. Ben'i koruması aracılığıyla kasıtlı olarak kızdırmaya çalışmadığım tek an ve o bunu görmek zorunda. Tipik bir durum.

Ben tanıdık siyah Mercedes'e doğru ilerlerken ben de yolun karşısına atlıyorum. Arabadan üç adam iniyor ve Ciro Ben için arka kapıyı açıyor. Leo bugün ortalıkta yok, bu garip, çünkü Ben nadiren onsuz bir yere gidiyor gibi görünüyor.

"Şimdiden gidiyor musun?" Kaldırıma çıktığımda sordum.

"Katılmam gereken bir iş toplantısı var."

"Konuşabileceğimizi umuyordum."

"Beklemesi gerekecek." Tamamen iş adamı gibi davranıyor ve soğuk mantosu tekrar yerine oturmuş durumda.

Acı içimde mekik dokuyor. Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Bu Ben'in her zamanki hali. "Keyfin bilir." Duygularımı yine koluma taktığım için sinirlenerek eve doğru yürüyorum.

"Sierra." Arkamdan yaklaşırken çakıllar gürültüyle çatırdıyor. Duruyorum ama arkamı dönmüyorum. Dudakları yanağımı okşuyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Şu anda her şey çok gergin. Lütfen gereksiz riskler alma. Perşembe günü seni arayacağım ya da mesaj atacağım." Parmakları saçlarımda dans ediyor. "Dikkatli ol."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

IYardım balosundan sonraki arşamba günü ve Ben bana sadece mesaj yoluyla ulaştı. Kısa bir mesajdı, yarın *Skywatch Weekly* bölümünü izleyeceğini ve sonrasında Rowan ile FaceTime yapacağını teyit ediyordu. Bizden hiç bahsetmedi ve ben de bu konuyu zorlamadım. Şimdi düşünmek için zamanım oldu, sanırım Ben haklı. Bir çift olarak bizim için bir gelecek olamaz. İşler zaten yeterince karmaşık ve ihtiyacım olan son şey onun suç dünyasına daha fazla dalmak. Bu yüzden kalbimi kilitliyorum ve anahtarı zihinsel bir kilitli kutuda saklayın.

Kapımın çalınması beni şaşırtıyor ve duvardaki saate bakıyorum. İşteyim ve bir sonraki müşterim Dee'yi kırk beş dakika daha beklemeyeceğim. Evrak işlerimi yetiştirmek ve hasta sistemimizdeki kayıtlarımı güncellemek için bugün boş bir saat ayırdım.

Kapıyı açtığımda Alesso'yu orantısız bir sırtışla ve elinde iki kâğıt bardakla buluyorum. Bütün hafta boyunca binanın içinde dolaşıp durmuş, bu da müdürün sinirini bozmuş. Büyük kötü mafya dünyasında neler olup bittiğini bilmiyorum ama tansiyon yükseliyor gibi görünüyor ve Alesso ile Frank ekstra tetikte. Ian'ın gündüzleri Frank'le birlikte Rowan'ı koruyabilmesi için geceleri nöbetleri paylaşıyorlar.

Ben Pazar günü beni bilgilendirmeden gittiği için çok kızgınım. Eğer işler Rowan'ın okuldayken iki korumaya ihtiyaç duyacağı kadar kötüyse, o zaman bana haber verilmeliydi. Onu arayıp kıyameti koparmak istiyordum ama sakinleşip yüz yüze konuşana kadar beklemeyi tercih ettim. Ben, seçmiş olsak da olmasak da beni ve Rowan'ı bu hayata sürükledi ve artık zamanı gelmişti.

Daha iyi anladım. Tüm kanlı detayları istemiyorum ya da bunlara ihtiyacım yok - sadece riskleri daha net anlamama yetecek kadar.

"Yeşil çay," diyor Alesso, fincanlardan birini bana doğru iterek. "Dur tahmin edeyim. Lucille'den bir barış teklifi daha mı?"

Yeni resepsiyonistimiz hala bilgisayar sistemimize alışmadı ve buradaki birkaç haftasında bir sürü şeyi berbat etti. Geçen hafta, yanlışlıkla mevcut müşterilerimden on tanesinin kayıtlarını sildi. Bu yüzden kayıtlarını sisteme elle geri ekliyorum. Lucille bunu yapmayı teklif etti ama ona güvenmiyorum. O da bunu telafi etmek için başka yollara başvurdu. Bana her gün çay ısmarlamasına gerek olmadığını söyledim ama ısrarcı görünüyor.

"Evet." Kahve fincanını bana doğru sallıyor. "Görünüşe göre ben de özür listesindeyim. Bu, bu haftaki üçüncü bedava kahvem."

"Sana ne yaptı?" Fincanı yazıcımın yanına bırakarak soruyorum. "Hiçbir şey yapmadı. Sanırım beni senin bir uzantın olarak görüyor." Sırıttıyor ve ben ilişkimizin rahat doğası gibi. Bana hikayesini anlattıktan sonra utanacağını düşünmüştüm ama bunu paylaştığı için neredeyse rahatlamış görünüyor ve aramızdaki engellerden biri daha kalkmış oldu.

Şimdi Frank'i gevşetmek için çalışmam gerekiyor. Ağzı sıkıdır ama çok terbiyeli ve saygılıdır. Küçük çocukların yanında biraz rahatsız olduğunu söyleyebilsem de Rowan'a karşı çok tatlı. En önemlisi de Rowan onu seviyor ve bir korumaya sahip olmayı ördeğin suya alışması gibi benimsedi.

"Pantolonuna girmek istiyor," diyorum ona sırtarak. Neden istemesin ki? Alesso siyah saçları, siyah gözleri ve yırtık vücuduyla çok seksi ve onun dövmelerine ağzının sulandığını gördüm. Sanki bir kadının onu arzulaması duyulmamış bir şeymiş gibi kaşlarını çatıyor. "Neden şaşırmış görünüyorsun? Bana kadınların kendilerini sana atmadıklarını söyleyemezsin. Geçen hafta sonu hayran bakışlardan payını aldığın kesin."

"Kadınlara ayıracak vaktim yok," diyor, sesi patronuna çok benziyor.

"Onlar için zamanın yok mu, yoksa onları sevmiyor musun?" Kapı aralığına yaslanarak soruyorum. "Diğer takım için vuruş yapıyorsun ve bundan bahsetmeyi ihmal mi ettin?" Alaycı bir gülümsemeyle soruyorum. "Çünkü söylemeliyim ki, senin erkeklerden hoşlanman fikri beni ediyor." Biraz gey pornosu izledim ve ciddi ben tahirik ediyor. İki erkeğin sevişmesinde beni heyecanlandıran bir şey var.

"Ben erkeklerden hoşlanmıyorum." Beni rahatlatmak için acele ediyor. "Kadınlardan hoşlanıyorum. Kadınları beceririm. Ama ilgilendiğim tek şey bu."

Devam ediyorum. "Lucille çok güzel."

"Yapacak işin yok mu senin?" diye homurdanıyor, ben de kıkırdıyorum. Yine de haklı. Erteliyorum çünkü idari görevlerden nefret ediyorum.

"Ona çıkma teklif etmelisin. Berbat bir resepsiyonist ama tatlı bir kıza ."

Alesso kahvesini içip kapıyı kapatmadan önce "Git, çalış," diyor.

Sandalyeme oturup AirPods'umu takıp We the Kings'in "Sad Song" şarkısını açarken maillerimi önüme çekerken kıkırdıyorum. Önce postalarımı sıralıyorum, sonra da masaüstü bilgisayarımın yanında duran dağ gibi dosya yığınınına saldırıyorum. The Kid LAROI'nin "Sad Song" ve "Without You" şarkılarını sürekli çalışıyorum, çünkü bugünkü ruh halimi besliyorlar. İşime ve şarkı sözlerine o kadar dalmışım ki çayımı unutuyorum, ancak içemeyecek kadar soğuduğunda hatırlıyorum.

Odanın kapısı aniden açıldığında şarkı söylemeye devam ediyordum. Sandalyemde dönüyorum ve kapımda duran yabancıyla göz göze geldiğimde yüzümdeki tüm kan çekiliyor. Adamın üzerinde solmuş siyah bir pantolon, siyah deri bir ceket ve geniş boynuna zar zor oturan siyah bir balıkçı yaka vardı, yetmişli yıllardan kalma tehlikeli bir B filmindeki figüran gibi görünüyordu. Kırpılmış siyah saçları kafasına kadar dökülmüş ve bir yanağı boyunca uzanan çirkin bir yara izi var, bu da bana Vegas'taki bodrumda Scarface Salerno ile geçirdiğim o geceyi hatırlatıyor.

Arkasında, Alesso koridorda yere yığılmış yatıyor ve korku damarlarımda dolaşırken nabzım boynumda çılgınca atıyor. Bayıldı mı yoksa öldü mü anlayamıyorum. Adam boncuk gibi gözlerini bana dikip yabancı bir dilde küfrederek kapıyı kapatıp parmaklarını çıtlatırken panik sıçrayıp beni ısırtıyor. Burun delikleri seğiriyor ve bakışlarını üzerimde gezdirirken ağzı bir hırıltıya dönüşüyor.

Birbirimize bakarken bir an donup kalıyorum, ama o bir adım ileri gittiği anda ayağa fırlıyorum, sandalyeme takılıyorum ve ondan uzaklaşırken neredeyse dengemi kaybediyorum. AirPods'umu çıkarıp yere atıyorum. "Geri çekil!" Gözlerim masanın en ucundaki çantama kayarken avuçlarımı kaldırarak bağıriyorum. Ben'in bana verdiği silah orada ve eğer ona ulaşabilirsem kendimi savunabilirim. Alesso'yla birkaç kez poligona gitmiştik ve temel bilgileri biliyorum.

"Uyuyor olsaydın bu çok daha kolay olurdu," diyor tehditkâr bir hırıltıyla ilerleyerek. Bir aksanı var. Belli ki Avrupalı ve Rus olabileceğini tahmin ediyorum. "Şimdi benimle gel, başka kimseye zarar vermeyeceğim," diye ekliyor, sanki ağzından çıkan tek kelimeye inanabilmişim gibi.

Sanki onunla bir yere gitmeyi isteyecekmişim gibi.

Çantamı almak için hamle yapıyorum ve o bana arkamdan saldırıyor. Bileğimi kavırıyor, bükmeden önce tırnaklarını hassas etime geçiriyor. Diğer eli ağzıma geliyor ve acı çığlığımı bastırıyor. Çantam yere düşüyor ve ağrıyan bileğimi bırakıp etli eli kalçamı kavradığında içimi güçlü bir dehşet kaplıyor. Ön tarafı sırtıma bastırıyor ve derin bir ürperti içime işliyor. Boğazıma bir safra kaçıyor ve tüm umutlar kaybolmadan önce bir şeyler yapmam gerektiğini biliyorum.

Dirseğimi geriye itip yumuşak etle buluşuyorum ama bu onu yerinden oynatmıyor, ben de elini sertçe ısırp dişlerimi nasırlı etine geçiriyorum. İçgüdüsel olarak elini geri çekerken boğuk bir kükremeyi hemen bir dizi küfür izliyor. Etrafımda uzanarak aletini tutup sıkıyorum, kusmamayı umarken aynı anda ayağına sertçe basıyorum.

Gürültülü bir kükremeyle sendeleyerek geri çekildi ve ben de bu fırsatı değerlendirerek dizlerimin üzerine çöktüm ve çantamı almak için masanın altına kaydım. Parmaklarım tam çantaya ulaşmıştı ki saçlarımdan tutulup geri çekildim. Kafa derime batan acıyla çığlık atıyorum.

"Suka," diye tıslıyor ve beni tek eliyle atkuyruğumdan tutup dışarı sürüklüyor. Elini çekmeye çalışarak çırpınırken acı başımın üzerinde dans ediyor. Beni saçlarımdan tutup kaldırarak yüzüstü duvara fırlatıyor. Yüzüm duvarda gururla asılı duran çerçeveli sertifikaya çarpıyor ve ahşap çerçevenin keskin kenarı elmacık kemiğimi delerek kan çekiyor. Yüzümde bir zonklama hissi yayılıyor ama vücuduma pompalanan adrenalin ve kulaklarımda çınlayan kan yüzünden bunu zar zor hissediyorum. Yere yığılıyorum, otomatik olarak acıyan yanağımı kucaklıyorum, parmak uçlarım kanlı çıkıyor.

Bir eliyle kasıklarımı kavrayarak tekrar üzerime geliyor. Bacağına tekme atıyorum ve . Öne doğru eğilip onu sertçe itiyorum ve takla atıyor. Sürünerek uzaklaşıyorum, silahımı almak için masama koşarken ayağa kalkmaya çalışıyorum ama o hızla ayağa kalkıyor. Beni öne doğru iterken elleri arkadan boynuma dolanıyor. Kollarını pençelerken masamın kenarı karnıma bastırıyor, ciğerlerime yeterince oksijen çekebilmek için mücadele ediyorum.

Ben öleceğim.

Boğazımı daha sıkı kavrarken aklımdan geçen tek düşünce bu. Ellerim gelişi güzel bir şekilde masamın etrafında dolaşüyor, silah olarak kullanabileceğim bir şey arıyor, bazı kağıtların altındaki gümüş mektup açacağına tutunuyor. Fark etmedi. Vücudumdaki yaşamı sıkmakla o kadar meşgul ki, onu kaldırdığımı ve keskin ucunu elinin üzerinde hızla sürüklediğimi görmüyor.

Bağırıyor, yarasından kan akarken tökezleyerek geri çekiliyor. Tereddüt etmedim.

Düşünmek için
durmuyorum. Öldür
ya da öl.

Adrenalin, içgüdü ve hayatta kalma isteği beni ileriye götürüyor ve yapılması gerekeni yapıyorum.

Kendimi ona doğru fırlatarak, mektup açacağını boynunun yan tarafına gömdüm ve kabzasına kadar ittim. Düşündüğümünden çok daha kolay girdi. Yaradan fışkıran kan yüzüme çarpıyor ve bir atardamara isabet ettiğimi anlıyorum.

Geriye doğru sendelerken gözleri kocaman açılır, bacakları altından kayıp gider. Halı kaplı zemine sırtüstü yığılıyor ve garip bir guruldama sesi çıkarıyor. Boynundan kan sızıyor ve ağzından dökülüyor, ben olduğum yerde donup kalıyorum, titreyen elimi dudaklarıma götürürken tüm vücudum titriyor. Gözlerindeki ışığın söndüğü ve vücudunun seğirmeyi bıraktığı anı görüyorum.

Aman Tanrım. Onu öldürdüm. Az önce bir adam öldürdüm.

Neredeyse hiç zaman geçmemiş görünüyor, ancak şoktan uyuşmuş bir halde olduğum yerde kalakaldığımda zaman tüm anlamını yitirdi. Boynuna mektup açacağı saplanmış ölü adama bakıyor, beynimdeki sisi bastırıp harekete geçene kadar kontrolsüzce titriyorum.

Rowan!

Ya onun da peşine düşmüşlerse? Bunun rastgele bir saldırı olmadığını biliyorum. Ben bu hafta bir nedenden dolayı endişeliydi ve bunun bağlantılı olduğu çok açık. Ölen adam Rus olmalı ve onlarla her ne sorunu varsa hâlâ devam ediyor. Ben'den daha fazlasını anlatmasını istemediğim için kendime lanet ediyorum ve ondan cevaplar almak için sessizce söz veriyorum.

Ama bekleyebilir. Şu anda oğlumuzun güvende olduğundan emin olmalıyım.

Koridora doğru koşarak Alesso'nun yanında dizlerimin üzerine çöküyorum. Parmağımı boynundaki nabza bastırırken nefes nefese kalıyorum ve derisinin altındaki sabit titreşimi hissettiğimde bir rahatlama çığlığı atıyorum. Yukarı bakıyorum, minnettarım

Çarşamba günleri merkezde genellikle sakın geçer ve müdürün izin günüdür.

Alesso'yu ayaklarından tutup odama sürüklüyorum, kapıyı kilitliyorum ve insanlığın bildiği tüm tanrılara bir an önce uyanması için dua ediyorum. Ona ihtiyacım var. Masamdaki kâğıtları fırlatıp atarak cep telefonumu buluyorum ve titreyen ellerimle Frank'in numarasını çeviriyorum. Hemen cevap veriyor ve neredeyse rahatlayarak ağlayacağım. "Rowan nerede?" diye bağıryorum. "Güvende mi? Şu anda onu görüyor musun?"

"O sınıfta." Ses tonundaki şaşkınlığı ve endişeyi duyuyorum. "O güvende. Şu anda ona bakıyorum. Neler oluyor Sierra? Alessandro nerede?"

"Açıklayacak zamanım yok. Sadece Rowan'ı hemen dersten alıp ailemin evine götürmeni istiyorum." Eve gitme riskini göze alamam. Nerede çalıştığımı biliyorlarsa, nerede yaşadığımı da biliyorlar demektir. Babamın hızlı aramada bir güvenlik şirketi var ve evimiz de Fort Knox gibi. Düşünebildiğim en güvenli yer. "Saldırıya uğradım ama iyiyim. Alesso'ya ilaç vermişler ama nabızı atıyor. Şimdi Ben'i arayacağım ama oğlumuzu güvende tutman gerek. Lütfen Frank. Ona bir şey olmasına izin verme."

"Oğlunu hayatım pahasına koruyacağım, Sierra. Sana söz veriyorum. Ian burada ve kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyeceğiz. Ben'i ara ve o takviye gönderene kadar dayan. İhtiyacın olursa beni ara."

Hoşça kal demeden telefonu kapatıyorum ve hemen Ben'in numarasını tuşluyorum. Onu daha önce hiç aramamıştım ve ona ulaşmanın ne kadar kolay olduğunu bilmiyorum. Tüm ayarlamalarımız genellikle mesajla yapılır ya da bir önceki hafta önceden ayarlanır. Telefon durmadan çalarken kalbim Formula 1 arabası gibi hızla çarpıyor. Sonunda, bağlantı kesilmeden hemen önce, telefonu açıyor.

"Sierra. Her şey yolunda mı?" diye soruyor ben daha tek kelime etmeden.

Sesini duyduğumda içimde kısa süreli bir rahatlama oluyor. Karışık bir ses tonuyla ona neler olduğunu anlattım.

"Yaralandın mı?"

"Ben iyiyim." Bileğim ağrısa da, yanağım acısa da ve boğazım kazınmış gibi hissetsem de bu bir yalan değil.

"Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum," diyor çok ihtiyaç duyulan güvenceyi veren sakın bir sesle. "Silahın yanında mı?"

Beni göremediğini hatırlayana kadar başımı sallıyorum. "Evet. Bende."

"Al onu. Kapıyı kilitli tut ve silahını ona doğrult. Habersiz giren herkese ateş edin. Size adam göndereceğim ve Frank'le temasa geçeceğim."

"Eğer Rowan'a ulaşırlarsa, ben-"

"Kimse oğlumuza dokunamaz," diye homurdanıyor ve arka planda bir hareket duyuyorum. Nefesi düzensiz geliyor, sanki koşuyormuş gibi. Benim duyamadığım biriyle konuşurken hattan boğuk bir konuşma süzülüyor. "Leo Frank'le konuşuyor," diye onaylıyor. "Ailenin evine doğru giden bir arabadalar. Kimse onları takip etmiyor gibi görünüyor."

Minnettar bir rahatlamayla ağızımdan hava fışkırıyor. "Eğer ona bir şey olursa, Ben, ölürüm," diye hıçkırıyorum, gözlerimden ve yanaklarımdan yaşlar süzülürken.

"Sierra. Beni dinle. Rowan güvende. Frank ve Ian'ı kimse geçemez. Sana yardım getirene kadar sakın kalmanı istiyorum tatlım. Bunu benim için yapabilir misin Ateşböceği?"

Tekrar başımı salladım. "Peki ya ölü adam?" Fısıldıyorum.

"Ben hallederim. Sen sadece Alessandro uyanana ya da adamlarım gelene kadar kendini korumaya odaklan."

Ağızımdan bir hıçkırık kopuyor ve çok üşüyorum. Sanırım bu gecikmiş bir şok. "Tamam," diye fısıldıyorum, keşke New York'ta kilometrelerce uzakta değil de burada olsaydı.

"Sierra," diyor nazık bir ses tonuyla. "İyi iş çıkardın. Gerçekten iyiydin tatlım ve iyi olacaksın. Rowan da öyle." Buna inanıyor mu yoksa sadece kendimi kaybetmemi engellemek için mi söylüyor bilmiyorum. "Seninle ilgilenmeye geliyorum. Elimden geldiğince çabuk orada olacağım ve ikinizi de güvende tutacağım. Söz veriyorum."

"Acele et," diye fısıldıyorum telefonu kapatmadan önce.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BEN

"T Her şey ayarlandı. Helikopter bizi havaalanında bekliyor olacak." Leo cep telefonunu ceviz masanın üzerine koyarak onayladı. aramızda. Özel jetin koltuğunda arkama yaslanarak bardağımdaki burbonu döndürüyorum ama içmeyi zar zor midem kaldırıyor. Sierra ve Rowan'ın babasının evinde güvende olduklarını bilmeme rağmen endişeden hasta oluyorum.

Kişisel uçağımı rekor bir sürede havalandırdım ve Lawson malikânesine bir saatten kısa bir süre içinde gerekiyor, ancak Sierra'yla yaptığım telefon görüşmesinden Rowan'la ona ulaşana kadar toplamda neredeyse üç saat geçmiş olacak. Bu üç saat çok uzun. Geçen hafta sonu Ruslar etrafta dolaşırken onları orada bırakırken ne düşünüyordum bilmiyorum. Benimle birlikte New York'a dönmeleri için ısrar etmeliydim ama Sierra'nın yakınımda olması konusundaki isteksizliğimin kararlarımı etkilemesine izin verdim.

Bir daha asla.

Onun yanındayken kendimi kontrol etmeyi öğrenmem gerekecek çünkü bundan sonra ailemi Chicago'da bırakmamın imkanı yok.

"Joseph Lawson'a güvenebileceğimizden emin misin?" Leo viskisini yavaşça yudumlarken sorar. "Ondan hoşlanmadığını biliyorum."

"Bu senaryoda ona güvenmek için onu sevmek zorunda değilim ve bu benim tek seçeneğimdi." Kendi ekibimi Chicago'ya götürmem çok uzun sürerdi. Sierra'yı en kısa sürede iş yerinden çıkaracak birine ihtiyacım vardı çünkü Rusların dışarıda daha fazla adamı olup olmadığını bilmiyordum. "Bütün bu olanlar şüpheli. Rusların daha organize olduklarını biliyorum -Vegas'a yaptıkları başarılı saldırı bunu kanıtıyor- o halde neden sadece bir adam gönderiyorlar?" Lawson, adamları Sierra ve Alessandro'yu aldıktan sonra beni aradı.

başka saldırgan bulunamamıştır. Ayrıca cesedin kaldırılması ve imha edilmesi için gerekli düzenlemeleri yapmıştır.

"Adam haydutluk yapmış olabilir."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Belki, ama bu onların son yöntemi değil." Bratva'lar birkaç yıl önce kendilerini toparlamaya başlayana kadar dağınıklıklarıyla ün salmışlardı. Şu anda kesinlikle daha planlı hareket ediyorlar ve ABD'deki sayılarının bizimkilere rakip olduğu düşünüldüğünde çok daha büyük bir tehdit oluşturunyorlar. Vegas'a sinsice yaklaştılar ve bölgeyi Salerno'nun elinden aldılar. Çok geç olana kadar kimse bir şeylerin ters gittiğini fark etmedi.

Ancak, bu onların iyi yağlanmış bir makine olduğu ve hala kendi gündemleriyle etrafta dolaşan birkaç serseri mayınları olmadığı anlamına gelmez. Belki de adam kızımı alıp Bratva liderleriyle yakınlaşmak için kullanmayı planladı ya da bir şeyi telafi etmesi gerekiyordu ve kız da onun yemek biletiydi? Ya da emirlere göre hareket ediyordu ama radarın altında kalması için talimat mı aldı? Bilmiyorum ve öğrenene kadar da rahat etmeyeceğim.

"En azından Rowan'dan yok gibi görünüyor," diyor Leo.

Ağzımdan hava çıkıyor ve göğsümdeki sıkı ağrıyı ovuyorum. "Tanrı'ya şükür oğlumu bulamadılar; yoksa onun yerine oğlumun peşine düşerlerdi."

"Ya da Vegas saldırısında yaptıkları gibi ikisini birden hedef aldılar," diyor Leo, yanımda beliren uçuş görevlisinden sandviçi alırken.

Elimi sallayarak onu kovdum. Şu anda boğazımdan zorla bir lokma bile geçiremem. Sandviçi Leo'nun arkasındaki koltukta oturan Ciro'ya uzatıyor ve o da homurdanarak kabul ediyor. Yeni bir korumam olmasından hoşlanmıyorum ama Ciro'nun profesyonelliğini de yadırgamıyorum. İşinde çok iyi ama asık suratlı bir piç ve Alessandro'nun rahat tavırlarını özlüyorum.

Leo'ya yeniden odaklanıyorum. "Akla yatkın değil ve Alessandro'ya nasıl ulaştıklarını ve neden onu sadece uyuşturduklarını bilmek istiyorum." Çoğu mafya susturucu kullanır ve kafasına bir kurşun sıkardı.

Leo sandviçinden aldığı lokmalar arasında, "Uyandığında çok kızacak," diyor.

Başımı sallıyorum çünkü Alessandro'nun bunu kişisel bir başarısızlık olarak göreceğinden ve bu yüzden kendini hırpalayacağından hiç şüphem yok. Ama bu onun endişelerinin en küçüğü. Bu olay onun gözetiminde gerçekleşmemeliydi ve kendisine ilaç verilmesine nasıl izin verdiğinin cevabını istiyorum. Belki de Alessandro'yu Sierra'yı koruması için görevlendirerek hata yaptım. Belki o da Sierra kadar sorun yaşıyordur.

onun etrafında odaklanmaya devam ediyorum. Bu düşünce, içimde dönüp duran ölümcül niyeti bastırmak için hiçbir şey yapmıyor.

"Oraya vardığımızda ne yapmayı planlıyorsun?" diye ekliyor, sandviçinin geri kalanını ağzına tıktırırken.

"Ailemi Chicago'dan çıkarıyorum," diye çıkıştım. Sabrım sınırlı ve aptalca sorulara ayıracak vaktim yok.

"Woah." Leo bir elini kaldırır. "Kızgın olduğumu biliyorum. Ben de öfkeliyim ama yardım etmeye çalışıyorum. O piçleri bulacağız ve onlara bunu ödeteceğiz."

"Onları asla Chicago'da bırakmamalıydım. Sierra'yı tekme tokat sürüklemek zorunda kalsam bile onları geçen hafta sonu Greenwich'e götürmeliydim."

"Bu senin hatan değil." Leo öne eğilmiş, bir şişe suyun kapağını açıyor. "Cumartesi gecesi o Rus pisliklerinden istihbarat aldın ve üslerinin icabına baktık. Etrafta daha fazlasının olduğunu ya da birinin yoldan çıktığını bilemezdin. Seni Sierra'yla birlikte otelin dışında görmüş ve onu hedef almaya karar vermiş olmalı."

"O pisliklerin her birini bulacağım ve kanları akana kadar bağırsaklarından asacağım." Gözlerimi kırmızı bir sis kaplarken parmak eklemelerimi kırıyorum. "Kimse benim kızımınla uğraşamaz ve bundan paçayı kurtaramaz."

Leo'nun dudakları seğirir. "Ne?"

"Sadece bunu kabul ettiğinizi duymak güzel."

Ne dediğimin farkındayım. "Dur. Bunun için zamanım yok." Ellerimi yüzümde ovuşturarak esnememi bastırıyorum. Son birkaç gündür neredeyse hiç uyumamıştım, Gifoli ve The Outfit ile birlikte Rusların geri kalanını yakalamak ve şehrin güvenliğini sağlamak için gece gündüz çalışıyordum. New York'ta acil bir işim olmasaydı Chicago'da kalırdım. Ayakta durabilmem bile bir mucize ama ailemi koruma ihtiyacı beni ileriye götürüyor. Sierra ve Rowan'ı alıp birkaç günlüğüne evime kapanmak istiyorum.

Leo akıllıca konuyu kapatır. "Lawson'a gerçeği itiraf etmek zorunda kalacaksın, eğer henüz tahmin etmediyse."

Gömleğimin üst düğmesini açıyorum ve kravatımı gevşetiyorum -bugün beni boğuyormuş gibi hissediyorum. "Biliyorum. Telefonda bana sorular yağdırıyordu, ben de ona geldiğimde konuşacağımızı söyledim. Sierra'ya mesaj attım ve ona hiçbir şey söylememesini söyledim. Bugün yeterince travma yaşadım."

babasına haberi veren kişi olmak istiyorum. Ailesi öğrendiğinde onun yanında olmak istiyorum."

Babası ona karşı her zaman hıyarın teki olmuştur ve ben onu korumak için yanında değilken Sierra'nın ağzının payını vermesini istemiyorum. Joseph Lawson'ın Rowan'ın babası olduğumu öğrendiğinde nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikrim yok. Gala gecesinde bana karşı nazik ve saygılıydı, eskiden benimle alay ettiğine dair hiçbir ipucu yoktu ama adam usta bir manipölätör ve bunun bir oyun olmadığını kim söyleyebilir? Gifoli ona kim olduğumu söylerdi ve o aptal değil. Mafya çevrelerinde işlerin nasıl yürüdüğünü bilecek kadar uzun süredir Outfit'e hizmet veriyor. Bana saygısızlık etmesinin kendisini ve ailesini hedef oturtacağını bilirdi. Yani, beklenen bir rolü oynuyor olabilir.

Leo suyu yudumlarken, "O işbirlikçi bir amcık," diyor. "Bunu kendi avantajına kullanmaya çalışacaktır."

"Deneyebilir ama ben onun hatırladığı adam değilim. Bir zamanlar yapmaya çalıştığı gibi hakaretler yağdıramaz ya da beni itip kakamaz. Adama karşı çok az sevgim var ve Sierra'nın da yok. Sadece Rowan'ın büyükbabası olduğu gerçeği onu koruyacaktır."

Uçak iniyor ve helikoptere atlayıp Lawson ailesinin malikânesine doğru yol alırken sessiz kalıyoruz. Joseph'le konuştuğumda ön bahçesine ineceğimizden bahsetmemiştim ama bununla ilgili bir sorunu varsa, bastırılmış tüm öfkemi yüzünden çıkarmaktan memnuniyet duyarım.

On beş dakika sonra varıyoruz, pilot güvenli olduğunu onayladığında helikopterden atlıyoruz ve çimlerin üzerinden açık ön kapıya doğru koşuyoruz. Lawson ailesinin geri kalanının burada olduğunu teyit eden bir sürü pahalı araba dışarıda park etmiş durumda.

Eğlenceli olacak.

Saskia'nın yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi sonsuza dek silmek için sabırsızlanıyorum - sonunda ona bildirmek için. Rowan'ın babası olduğumu öğrendiğinde kan tükürecek ve bu tam anlamıyla bir şey değil.

"Bennett." Joseph Lawson beni ön kapıda karşılarırken sırtıma bir tokat attı. "Geldiğiniz için teşekkürler." Leo ve Ciro'ya başıyla selam verip bizi içeri almak için kenara çekiliyor. "Herkes aile odasında," diyerek bizi evin içine doğru yönlendiriyor.

Leo gözlerini saplardan ayırmadan etrafa bakıyor ve ben de anlıyorum. Ev etkileyici, ama cilalı mermer zeminleri, parıldayan avizeleri, süslü mobilyaları, pahalı yağlı boya tabloları ile her zaman havasız olduğunu düşünmüşümdür.

sütunlar ve kolonlar ona eski bir Avrupa havası veriyor. Greenwich'teki evim rahat mobilyaları ve modern estetiğiyle daha farklı olamazdı, ancak buradan daha çok bir ev gibi hissettiriyor.

"Ben!" Sierra odaya girdiğim anda ayağa fırlıyor ve birbirimize doğru koşuyoruz. Kendini bana doğru atıyor ve kollarım otomatik olarak onun titreyen bedenine dolanıyor. "Burada olmana çok sevindim."

"Başka bir yerde olmak istemezdim." Daha dikkatli olmak için başını yukarı eğiyorum, böylece ona doğru düzgün bakabiliyorum. Sol yanağındaki kabarık yarayı fark edince kaşlarımı çatıyorum. Yara temizlenmiş ve biri merhem sürmüştü ama dikiş atılması gerekebilir mi diye merak ediyorum. Güzel yüzünün kalıcı olarak iz kalacağı düşüncesi içime sinmiyor. "Yaralanmadığını söylemiştin." Sargılı sağ elini nazikçe kaldırıp boynunun etrafında oluşan hafif morluğa bakarken onu bir bakışla deliyorum.

"Ben iyiyim," diyor. "Kırılmadı."

Öfke içimi görülmemiş bir hızla kaplıyor ve keşke ona bunu yapan piçi diriltip yavaşça ve acı çektirerek öldürebilseydim de kadınıma incitmeye cüret eden her erkeğin başına ne geleceğini anlasaydı diyorum. Ama Sierra'nın güçlü ve destekleyici olmama ihtiyacı var, bu yüzden öfkemi ve hissettiğim çaresizlik duygusunu gizliyor ve onun benden istediği erkek olmaya odaklanıyorum. Ona daha sıkı sarılıyorum, başka bir yeri acıyor olabilir diye çok sıkı olmaya dikkat ediyorum. Sadece onu eve götürmek ve kalıcı bir hasar olmadığından emin olmak için doktoruma kontrol ettirmek istiyorum.

"Ne oluyor lan burada?" Saskia havlıyor ve gözlerim ilk kez odayı tarıyor.

İlk geldiğimde başka kimseyi fark etmemiştim. Gözlerim Sierra'ya takıldı ve tek gördüğüm oydu.

"Saskia, lütfen konuşmana dikkat et," diyor Georgia Lawson gülümseyerek bana yaklaşıırken. "En büyük kızımız Bennett'i bağışla. Seni bu kadar kısa sürede tekrar görmek güzel, ancak keşke farklı koşullar altında olsaydı."

Saskia'nın tepkisine ve diğer herkesin yüzündeki şaşkın ifadelere bakılırsa, Lawson yaklaşan varışımı gizli tutma talimatıma uymuş gibi görünüyor. Yola çıktığımı duyurursa Sierra'nın soruları tek başına yanıtlayacağını biliyordum. Lawson'ın emirlerime saygı duyduğunu bilmek güzel ama yine de ona güvenmiyorum.

Georgia'nın sıkıntılı gözleri en küçük kızına kayar. Belli ki endişeli. Sierra hâlâ vücuduma yaslanmış, ince kollarıyla

ve onu benden koparmaya çalışan herkese meydan okuyorum.

"Rowan nerede?" Gözlerim diğerlerinin üzerinde dans ediyor ama onu göremiyorum. Gifoli Serena'yla birlikte burada ama çocuklarını da odada göremiyorum. Felix de burada, kolunu çatık kaşlı bir Saskia'nın üzerinde sahiplenici bir şekilde sallıyor. Geçen hafta sonu bana karşı oldukça mesafeliydi ve sanırım geçmişimizi biliyor. Ne yıllar önce ne de şimdi karısına ilgi duymadığımı bilseydi belki biraz gevşeyebilirdi. Yine de bundan şüpheliyim. Saskia ile evli olmak daimi bir bekaret kemeri takmaya benziyor - taşaklarını kelimelerin her anlamıyla güvenli bir şekilde kilitlemiş durumda.

"Ben!" Arkamda bir yerden tanıdık, sevimli bir ses bağılıyor ve Sierra'yla birlikte dönüp oğlumuzun odanın öbür ucundan bize doğru koşmasını izliyoruz. Kapıda duran siyah saçlı bir kız ve oğlan merakla beni süzüyorlardı ve tahminimce onlar Gifoli'nin kız ve erkek kardeşleriydi.

"Selam dostum," diyorum, bana ulaştığında göğsümdeki düğümler hafifliyor. Eğilip bir kolumla onu yukarı kaldırıyorum, ikisini de kendime yakın tutuyorum.

"Anne. Ben burada ve daha hafta sonu bile değil." Rowan sırtıyor, Sierra'yı dudaklarından öpmek için göğsüme doğru eğiliyor ve bu şimdiye kadarki en tatlı şey. Kalbim kabarıyor ve sanırım bu ikisi söz konusu olduğunda zaten ümitsiz bir vakayım.

"Aman Tanrım," diye haykırıyor Serena ve ben ona bakıyorum. Bakışları benden Rowan'a sıçırıyor ve bağlantıyı kurduğunu anlayabiliyorum. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oluyor ve yüzünde bir şok ifadesi belirliyor.

"Söyleme-" Sierra, Serena'yı Rowan'ın önünde bir şey söylememesi konusunda uyarmak için konuşmaya başlıyor, sanırım bir zamanlar çıktığım sürtük tarafından kaba bir şekilde kesiliyor.

"Hayatta olmaz! *Sen* Rowan'ın babası mısın?" Saskia bağılıyor, kocasını itiyor ve bize doğru yürüyor.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Sierra ve ben aynı anda Rowan'a bakıyoruz ve onun sevimli küçük yüzü şaşkınlıkla buruşuyor.

Saskia'yı siktir et.

Bunu bugün yapmak istemiyordum. Sierra'ya yakında söyleyip söyleyemeyeceğimizi soracaktım ama ancak onlar benim evime, *onların* evine yerleştikten ve Rowan haberi duymaya hazır olduktan sonra.

Ama tabii ki Saskia bunu kendisiyle ilgili hale getirmeye çalışmak zorunda.

Sierra benden uzaklaşıyor, kız kardeşiyle yüzleşmek için doğruluyor ama uzaklaşmasına izin vermiyorum. Yan yana duracak şekilde yerimizi değiştiriyorum, bir yandan Rowan'ı kalçamda tutarken diğer yandan kolumu Sierra'nın etrafında dolaştırıyorum. Öfkeli olduğu her halinden belli olan Saskia bize doğru hışımla yaklaşırken tek bir cephe oluşturuyoruz. Oğlumuzu dikkatle izliyorum, yanağına bir öpücük kondururken onu daha sıkı tutuyorum. "Sorun yok Rowan," diye kulağına fısıldıyorum. "Yakında her şeyi açıklayacağız."

Gözlerimin içine bakıyor ve yüzündeki kaybolmuş ifadeyi gördüğümde Saskia'yı öldürmek istiyorum. Neler olup bittiğini bilmiyor, korkmuş ve kafası karışmış durumda.

Saskia önünde durduğunda Sierra dişlerini sıkarak, "Evet, Ben Rowan'ın babası," dedi. Saskia'nın küçük kız kardeşini kıskandığı daha önce belli olmasaydı bile, şimdi acı verici bir şekilde belli oluyor. "Ve bu Rowan'a birlikte, özel olarak, doğru zaman geldiğinde söylemek istediğimiz bir şey. Bana kötü davranmana tahammül edebilirim ama Rowan'ı incitmeyeceksin. Neden her şey hep seninle ilgili olmak zorunda?"

"Çünkü bu benimle ilgili!" diye bağıyor ve Rowan kollarımda irkilirken sırtını sıvazlıyorum.

Daha fazla travma geçirmeden onu buradan çıkarmak istiyorum. "Bunun seninle bir ilgisi yok," diyorum ona soğuk bir şekilde. "Ve sesini alçalt. Oğlumuzu üzüyorsun."

Kemikli bir parmağını bana doğru sallıyor ve kulaklarından buhar çıkarken burun delikleri genişliyor. Alnındaki ve elmacık kemikleri deri o kadar gergin ki sanki yarılacakmış gibi görünüyor. Estetik ameliyat olmayı düşünen herkes Saskia Barretta'nın yüzüne bir kez bakmalı ve tekrar düşünmeli. "Sierra her zaman benim sahip olduğum her şeyi istedi, buna sen de dâhilsin!" diye bağıyor, uyarımı dikkate almıyor ve bir ölüm perisi gibi çığlık atıyor.

"Onun için asla yeterince iyi değildin," diyor Sierra ve sesi sakın olmasına rağmen kızgın ve patlamaya hazır olduğunu anlayabiliyorum. "Ve altı ay sonra Felix'le evlenseydin kalbin o kadar da kırılmazdı."

"Bu-"

"Bu kadar yeter, Saskia," diye araya giren Joseph Lawson, kocasına dönmeden önce en büyük kızına sert bir bakış fırlattı. "Pişman olacağı bir şey söylemeden önce karını kontrol et."

Yüksek sesli bir tokat odanın içinde çınlıyor ve kafam Sierra'ya dönüyor. Eliyle yaralı yanağını kavıyor ve Saskia'nın tokadı kesiği yeniden açmış. Yüzünden kan damlıyor ve Rowan'ı korkutuyor.

"Anne!" diye bağıyor, kollarını uzatıyor, ona uzanıyor.

Sessizce Rowan'ı Sierra' veriyorum ve Saskia'yı boynundan yakalıyorum. Başını geriye yatırıp ona dik dik bakarken içimde kilitli tuttuğum her şey parçalanıyor. Sesim alçak ama ölümcül ve tehdit dolu çünkü mesajı yüksek sesle ve net bir şekilde almasını istiyorum. "Eğer nişanlıma bir daha dokunursan seni öldürürüm. Aynı şey oğlum için de geçerli." Joseph Lawson'ın öfkeli Felix Barretta'yı zapt ettiğini ve kulağına bir şeyler fısıldadığını fark ettiğimde boynundaki kavrayışımı sıkılaştırıyorum.

"Ben." Sierra elini sırtımın alt kısmına koyuyor. "Rowan korkuyor," diye sessizce ekliyor ve alttan alta yaptığı uyarıyı duyuyorum.

Beni geri adım atmaya zorlamak için söyleyebileceği tek şey buydu. İsteksizce Saskia'nın gitmesine izin veriyorum, Lawson onu serbest bırakırken onu kocasına doğru itiyorum. Aşağı bakıyorum ve Rowan'ın yüzünü Sierra'nın omzuna gömüp kontrolsüzce hıçkırdığını görünce kalbim acıyor. Küçük kolları ve bacakları Sierra'nın etrafına sarılmış, küçük bedeni kabarıyor.

Neredeyse teyzesini boğduğumu görmemesi için yüzünün başka tarafa dönük olmasına sevindim. Oğlumun iyiliği için öfkemi dizginlemem gerekiyor. Onu teselli eden kişi olmak istiyorum ama şu anda beni yakınında istediğinden emin değilim. Korkmuş ve kafası karışmış durumda ve Sierra onun teselli battaniyesi, bu yüzden ben diğer her şeyle ilgilenirken ona göz kulak olmasına izin vermeliyim.

O kaltak Saskia'yı sikeyim. Hepsi onun suçu. Kana susamış gözlerimi ona doğru çeviriyorum, keşke ona bir ders verebilseydim. Şanslı çünkü oğlumun az önce onun hayatını kurtardığına eminim.

Küçük kulaklar duymasın diye sesimi alçaltıyorum. "Açık konuşalım Saskia, seni hiç önemsemedim. Tanıştığımızda annemi ve üniversite hayallerimi yeni kaybetmiştim. Kaybolmuştum ve sen beni bir projeymişim gibi aldın. Bir tamirci gibi. Eğer kırılmamış olsaydım, asla bir randevudan fazla dayanamazdım çünkü sen bugüne kadar gezegende yürüyen en bencil, kendini düşünen, zalim ve kötü kaltak olmaya devam ettin." Bakışlarımı kasıtlı olarak alaycı bir tavırla vücudunda bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum. "O gün senden uzaklaştım ve seni bir daha asla düşünmedim." Gerçek bu. Hiçbir şekilde unutulmaz biri değildi ve yıllar boyunca Sierra'yı merak ettiğim gibi onu hiç merak etmedim.

"Sierra senin bir milyonuna bedel," diye devam ediyorum, kolumu tekrar Sierra'nın beline dolayarak. "Ve o benim karım olacak." Teknik olarak Sierra'ya henüz teklif etmedim ama onun da söyleyeceği gibi bu sadece anlamsal. Eğer istediğimi yaparsam yakında gerçekleşecek. "Bunun kesinlikle seninle hiçbir ilgisi yok ve her şey onun en harika kadın, en inanılmaz anne ve yanımda olmasını seçtiğim kadın olmasıyla ilgili."

"Seni kandırdı!" Saskia ağlıyor, yüzünden aşağı yuvarlanan öfkeli gözyaşlarını siliyor. "Mantıklı olan tek açıklama bu," diye ekliyor, açıkça hayal gördüğünü ve işitme kaybından muzdarip olduğunu kanıtlıyor. Az önce söylediğim her şey bir kulağımdan girip diğerinden çıktı. Cadı ile konuşmak yok.

Felix bana soğuk soğuk bakıyor, sanki bu benim suçummuş gibi. Ne korkak ama. Yüzüne baka baka ne olduğunu göremiyorsa, Saskia onun etrafında halkalar çiziyor olmalı Erkek gibi davranmalı ve o aptal kaltağı ait olduğu yere, ağzının içine koymalı.

Lawson, "Kendini daha fazla utandırmadan karını odadan çıkar," diyor ve Saskia'yı çözümediğim bir bakışla deliyor. Felix kavgacı Saskia'yı omzunun üzerinden atıyor ve onlar odadan çıkarken Saskia ağlayıp küfürler savuruyor.

"Özür dilerim," diyor Lawson bana, karısının yanına yaklaşp kolunu ona dolayarak, neredeyse bizim pozisyonumuzun aynısı olacak şekilde. "Saskia'nın bir

dramatik tarafını asla tam olarak bastıramadık."

Sierra gözlerini deviriyor ama bir şey söylemiyor, Rowan'a odaklanarak elini sırtında aşağı yukarı gezdiriyor ve kulağına yatıştırıcı sözler fısıldıyor.

Lawson göğsünü şişirerek tavus kuşu gibi süzülüyor. "İşleri geleneksel yöntemlerle halletmek güzel olurdu ama sonunda Sierra'yı dürüst bir kadın yapmaya istekli olduğunu düşününce bunu görmezden gelmeye hazırım."

Kendini beğenmiş.

Sierra konuşmak için ağzını açıyor ama başımı hafifçe sallayarak onu susturuyorum. Oğlumuzu teselli ederken bu işi benim halletmeme izin vermesini istiyorum. "Başlangıçta yanlarında olamamış olabilirim ama şimdi buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum. Sierra ve Rowan benim sorumluluğumda ve onlarla ilgileneceğim." İçimde yükselen korku dalgasını yutarak, "Öleceğim güne kadar ikisini de seveceğim ve koruyacağım" diyorum.

Georgia Lawson gözleri cam gibi olurken eliyle ağzını kapatıyor. Birkaç saniye sonra kendini topladığında, "Bu harika bir haber," diye ekliyor. "Tek kelimeyle harika."

Sierra'nın araya girip hiçbir şeyin halledilmediğini teyit etmesini bekliyorum ama o da ya benim kadar buradan çıkmak istiyor, ya Rowan için daha çok endişeleniyor ya da cehennem gibi bir günün ardından şoka girmiş ve itiraz edemeyecek kadar yorgun.

Serena gerçek bir mutlulukla ışıldayarak önümüze geçti. Sierra yıllar içinde yakınlaştıklarını ve Rowan bebekken Serena'nın ona çok yardımcı olduğunu söyledi. Güvenebileceği özverili bir kız kardeşi olmasına sevindim. Gifoli ortalıkta görünmüyor, bu yüzden Saskia sinir krizi geçirmeye başlayınca çocuklarını odadan çıkardığını düşünüyorum. "Senin adına çok mutluyum Sierra. Sen de Ben." Rowan'a baktığında gözleri yumuşuyor. "Bu Rowan için en iyi haber." Eğilerek onun koyu renk başının arkasını öpüyor. "O çok güzel bir çocuk ve çok mutlu bir çocuk."

"Öyle," diyorum, ses tonumu gurur kaplıyor. "Ve bu tamamen Sierra sayesinde oldu. Onu takdir ettiğim, taptığım ve sadece imrenebileceğim bir şekilde sevdi ve ilgilendi."

Çocuğumu kıskandığımdan ya da ona mutlu çocukluğunu çok gördüğümünden değil. Daha çok son zamanlarda kendi mutsuz çocukluğum üzerine düşünmeme neden oldu ve biraz melankolik oldum. Ayrıca kendimi çocukluğuma biraz farklı bir gözle bakarken buldum, her şey boka sarmadan önce annemle paylaştığım mutlu zamanları hatırladım, çünkü öyle değildi

Karanlık anların çoğu mutlu olanları bastırmış olsa da hepsi kötüdür.

Rowan artık ağlamayı bıraktı ve hâlâ Sierra'nın kollarında kucakta olmasına rağmen başı eğik ve beni yakından izliyor.

"Dayanabiliyor musun dostum?" Endişem diğer tüm duygularımın önüne geçerek soruyorum.

Başını sallıyor ve yüzünde aynı kargaşayı görüyorum. Buradan çıkmalıyız ki onu yerleştirebilelim ve onunla konuşabilelim. Uykuya üzgün ya da endişeli gitmesini istemiyorum. Sierra'yla gözlerimi kilitliyorum. "Gitmeliyiz."

Lawson, "Aceleye gerek yok," diyor. "Sizi korumak için bolca yerimiz ve imkânımız var. Ayrıca, adamınız hâlâ baygın."

"Artık değil," diyor Leo, uykulu görünen Alessandro'yla birlikte kapıda belirerek. Leo'nun odadan çıktığını fark etmedim bile. Ciro kapının yanında, kollarını iri göğsünde kavuşturmuş, her zamanki asık suratıyla duruyordu. Frank ve Ian koridorda geride duruyorlar ve ayaklarının dibindeki spor çantalarını fark ediyorum.

Havadayken Frank'e Sierra ve Rowan için bir çanta hazırlaması için mesaj atmıştım. Geri kalan eşyalarını paketleyip göndermeleri için nakliyecilerimi gönderebilirim ama Sierra'yla konuşmadan bunu organize etmek istemedim. Büyük ihtimalle karşı çıkacaktır. Onu zorlamak istemesem de benimle birlikte Greenwich'e taşınacak. Ruslar bu kadar büyük bir tehdit oluştururken onu Chicago'da bırakmamın imkanı yok.

Sierra beni şaşırtarak, "Gitmek istiyorum," dedi. "Bugünkü tüm yardımlarınız için minnettarım." Gözleri anne ve babasının arasında gidip geliyor. "İkinize de, ama Rowan için en iyisinin ne olduğunu düşünmem gerekiyor ve şu anda bu Ben'le birlikte olmak." Rowan'ın ihtiyaçlarını ve güvenliğini kendi ihtiyaçlarından üstün tutmasına şaşırmamalıyım çünkü bunu defalarca yaptığını gördüm.

"Elbette, hayatım." Georgia Lawson bize doğru yürüyor, kollarını Sierra'nın etrafında doluyor ve onun ve Rowan'ın alnına birer öpücük konduruyor. Kolumu okşadı. "Kızıma ve torunuma iyi bak."

"Onları hayatım pahasına koruyacağım."

Lawson karısının yanına gelerek, "Bunu yapmanı istiyorum," dedi. "Uzaklaşmaya hevesli olduğunu biliyorum, bu yüzden seni tutmayacağım, ama seninle buluşmamız gerekiyor. Konuşmamız gereken birkaç şey var. Sierra ve Rowan yerleştikten sonra belki ben de ziyarete gelebilirim."

Ona yeni bir tane söylemek istesem de başımı sallıyorum. O daha çok cevaplar almak ve bunun kendi yararına nasıl işleyeceğini bulmakla ilgileniyor

güvende olmasını sağlamaktan daha önemli. Greenwich'teki evime yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Varlığının çok iyi korunan bir sır olmasının bir sebebi var. Lawson'lar söz konusu olduğunda, Sierra ve Rowan'ın New York'taki çatı katında kaldıkları söylenecek ve Lawson konuşmak isterse Caltime Holdings binasındaki ofisine gelebilecek.

"Ara beni," diyor Serena, kız kardeşine sarılarak.

"Söz veriyorum yapacağım." Ben onları odadan çıkarırken Sierra Rowan'ı sıkıca gövdesinin üst kısmına yaslıyor.

"Sen iyi misin?" Alessandro'ya soruyorum, aptallığı yüzünden onu yumruklamamak için kendimi zor tutuyorum. Onu kömürlerin üzerine çekmek bekleyebilir ama uzun sürmez. Bunun nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum ki sorumluları cezalandırabileyim.

Leo onu desteklerken, "Ben iyiyim," diye mırıldanıyor. "Sen iyi misin?" Sierra'ya endişeli gözlerle bakıyor.

Başını sallıyor. "Ben iyiyim. İlaçlar vücudundan tamamen çıktığında konuşabiliriz. Uyumalısın," diye ekliyor çünkü o benden çok daha iyi bir insan.

"Güzel. Hadi buradan siktir olup gidelim," diyorum herkese.

Frank, Alessandro'nun diğer kolunu tutar ve kardeşiyle birlikte onu dışarı çıkarırlar. Ian ve Ciro sessizce onları takip eder.

"Nereye gidiyoruz?" Adamlarımın peşinden koridorda yürürken Sierra sessizce soruyor. O Rowan'ı tutarken ben hâlâ kolumu ona dolamış durumdayım.

"Greenwich, Connecticut'taki evime," diye fısıldıyorum kulağına.

"Tamam."

Kaşlarımı ona bakıyorum ve bu kadar kolay olamayacağını düşünüyorum.

"O kadar şaşırmış görünme. Her zaman Rowan'ın ihtiyaçlarına öncelik verdiğimi biliyorsun ve şu anda Chicago'dan ayrılmak en iyisi." İçinden şiddetli bir ürperti geçiyor ve vücudu yanıma doğru titriyor. O da korkuyor. Bu çok açık ve bugün yaşadığı çileden sonra kimse onu suçlayamaz. Onun bir daha asla böyle bir durumda kalmasını istemiyorum.

"Aynı fikirdeyim." Onları ön kapıdan çıkarırken aileme sımsıkı sarılıyorum, Chicago'dan olabildiğince hızlı bir şekilde kaçmak için can atıyorum.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

RAsansörden çıkıp Manhattan'daki çatı katı dairemin koridoruna girdiğimizde Owan Sierra'nın kollarında uyuyor. Bu gece Greenwich'e gitmek için çok geç, bu yüzden burada uyuyacağız ve ben de onları yarın Connecticut'a götüreceğim.

"Onu nereye koyabilirim?" Sierra, açık planlı yaşam alanıma girdiğimizde esnemesini bastırarak fısıldıyor.

"Beni takip edin," diye fısıldıyorum ve Alessandro ile Leo'ya kanepelerden birine oturmalarını işaret ediyorum. Gece için dairelerine çekilmeden önce onlarla konuşmam gerekiyor. Ciro'ya çoktan izin verdim ve o da hiç soru sormadan doğrudan dairesine gitti.

Binanın sahibi olmak, emlakçı birkaç yıl önce binanın geri kalanını satmadan önce en üst beş katı kişisel kullanımım için ayırabildiğim anlamına geliyor. Kendi asansörümüz ve otoparktan arka girişimiz var, böylece tamamen mahremiyetimizi koruyoruz. Kurallar açık; önceden onaylanmadıkça kimse misafir ağırlayamaz. Güvenlik çok önemli ve düşmanlarımıza bize saldırımları için kolay erişim sağlamamamız çok önemli. Buraya ya da evime asla bir kadın getirmememin nedenlerinden biri de bu. Bu yüzden seks arkadaşlarımla hep otellerde buluştum. Sekse ihtiyacım olduğunda arayabileceğim küçük bir kadın havuzuna sahip olmamın nedenlerinden biri de bu. Benim işimdeyken güvenmek zordur.

İtibarımın korunması da büyük önem taşıyor ve tüm askerlerim eylemleri ve sözleriyle beni temsil ediyor, bu yüzden onlardan her türlü suçlamanın üzerinde olmalarını bekliyorum. Alessandro ve Leo'nun kendi daireleri var ve bizim de diğer misafirlerimiz arasında dönüşümlü olarak

İhtiyaç duyulduğunda askerler. Bazen *aileyi* ziyarete gelenler burada kalır.

Sierra beni merdivenlerden yukarı, üç yatak odasının bulunduğu ikinci kata kadar takip ediyor. Ortadaki yatak odasının kapısını açıyorum ve oğlumuzu yatırabilmesi için yorganı geriye doğru sıyrarak odanın içinde ilerliyorum. Zar zor kıpırdıyor, gün boyu yorgun düşmüş. Helikopterde çok gürültü olduğu ve uçaktayken neredeyse anında uykuya daldığı için henüz onunla konuşma fırsatımız olmadı ama sabah ilk işimiz bu olacak.

Sierra spor ayakkabılarını çıkarır ve kapüşonunu dikkatlice çıkararak onu uzun kollu tişörtü ve eşofman altıyla bırakır. Adam yatağa uzanırken, yanağına yumuşak bir öpücük kondurmadan önce yorganı üzerine örtüyor. Eğiliyorum, sıcak tenini öpmeden önce siyah saçlarını alnından usulca uzaklaştırıyorum. Yatağın yanında durup uyuyan oğluma sessizce bakarken elim Sierra'nın elinin etrafında kıvrılıyor. Göğsünün sürekli inip kalkması beni rahatlatıyor çünkü bugün ikisini de kaybetmeye ne kadar yaklaşmış olabileceğimi biliyorum.

Yatak odasından el ele çıkıyoruz ve Sierra'nın beni itmek yerine bana yaslanmasını seviyorum. Gelecekte bizi neler bekliyor bilmiyorum ama bu gece bana ihtiyacı var ve ben de onun yanında olmak istiyorum.

Ayaklarımız alt kata değdiğinde Leo bana "Doktor burada," dedi. "Onu senin çalışma odana koydum."

"Size yiyecek ya da içecek bir şeyler getirebilir miyim?" Alessandro daha uyanık görünerek soruyor. Tüm uçak yolculuğu ve buraya kadar olan araba yolculuğu boyunca uyudu, bu yüzden ilaçların çoğunun artık vücudunu terk ettiğini umuyorum.

Sierra'nın midesi guruldadığında "Yemek sipariş et," diyorum. Bütün gün fazla bir şey yediğinden şüpheliyim. Ben de yemediğimi biliyorum ve aniden açlıktan ölüyorum. "Doktorun Sierra'yla işi bittiğinde seni de kontrol etmesini istiyorum," diye ekliyorum.

"Elbette, patron."

Elimi Sierra'nın beline koyarak onu oturma odamdan çalışma odama doğru yönlendiriyorum.

"Dairen çok güzel," diyor, biz yürürken her şeyi içine çekerek.

Evi bir iç mimara tasarlattım ve döşettim. Büyük ölçüde tek renkli, sadece bir tabloda, bir halıda ya da kanepedeki minderlerde tek tük renkler var. Burası benim evime göre daha klinik ve daha az ev gibi, ama bunu yapıyorum. Hafta boyunca şehirde kalıyorum çünkü

ve dairem çoğunlukla geceleri kafamı dinlediğim bir yer. Çoğu gece burada yemek bile yemiyorum, onun yerine dışarıda yemeyi tercih ediyorum. Şık ama pratik bir şey istedim ve bu benim ihtiyaçlarımı mükemmel bir şekilde karşılıyor.

"Bahse girerim gün ışığında manzara muhteşemdir," diye ekliyor, bu kattaki daireyi boydan boya geçen tavandan tabana pencerelere bakarak.

"Öyle," diye itiraf ediyorum, onu sağ tarafa, çalışma odamın büyük beyaz ve gri mutfağın arkasında yer aldığı yere doğru yönlendiriyorum. "Sabah hava çok soğuk olmazsa kahvaltımızı terasta yapabiliriz."

Ayrıca Rowan'a çatı katındaki terası göstermek istiyorum çünkü şehrin kilometrelerce ötesini görebiliyorsunuz ve orada görmekten heyecan duyacağı bir şeyim var. Eğer uyumamış olsaydı, bu gece yeni teleskobumla yıldızları izlemesi için onu oraya çıkaracaktım. Geçen Pazar günü konuşmamızdan sonra onu ve Greenwich'teki ev için bir tane satın aldım. Bir gün oğlumla birlikte *Skywatch Weekly* programını izlemeyi umuyordum ve öyle görünüyor ki bu dileğime beklediğimden çok daha erken kavuşacağım.

Çalışma odama giriyoruz ve özel doktorum yaralarıyla ilgilenirken Sierra'nın yanında kalarak tanışma faslını gerçekleştiriyorum. Sabit ve becerikli parmaklarını kullanarak yanağındaki yaraya bir sıra küçük kâğıt dikiş atıyor ve bileğini yumuşak bir sarmadan önce kırık olup olmadığını iki kez kontrol etmek için bileğini inceliyor. Kasıtlı bir hassasiyetle, kalıcı hasar olup olmadığını anlamak için zedelenmiş boğazını yokluyor. Sierra yüzünü buruşturarak boynunun ağrıdığını doğruluyor ve ben de sıkılı yumruklarımı cebime sokuyorum. Sierra'yı ürkütmek istemediğim için damarlarımda dolaşan öfkeyi kafeslemeye çalışıyorum ama bu kolay değil.

Ona elini sürmeye cüret eden her pisliği durup düşünmeden öldüreceğim.

Benim gözetimimde kimse ona bir daha zarar vermeyecek.

Sierra'nın benimle şiddetle tartışmasını bekleyerek diğer isteğimi de yerine getiriyorum ama işlemi kabul ediyor. Doktor çipi kolunun üst kısmına yerleştirirken avucunu avucumun içine alıyorum ve elimde kan dolaşımı yokmuş gibi hissedene kadar parmaklarımı sıkmasına izin veriyorum. "Rowan'a da bir tane takmamız gerekiyor," diye ekliyorum ve doktor kolunu alkolle silip yumuşak dairesel bir bandaj uygularken yanağından öpüyorum.

"Bunu o uyurken yapabilir misin?" Sierra soruyor.

"Doktor, "Uyanmamasını sağlamak için önce hafif bir yatıştırıcı enjekte edebilirim ve ardından prosedürü gerçekleştirebilirim," diyor.

Sierra'nın kaşları çatıldı. "Ona sakinleştirici verme fikrinden hoşlanmıyorum." Sierra'nın ne yaptığı düşünüldüğünde bunu duyduğuma şaşırmadım. Bana bakıyor. "Bekleyip başka bir zaman, uyanırken yapabilir miyiz?"

Oğlumuza izleme cihazını yerleştirmeyi geciktirmek istemiyorum çünkü bu ek bir koruma sağlayacak ama ona sakinleştirici enjekte etme fikrinden de hoşlanmıyorum. "Sabah tekrar gelebilir misiniz?" Doktora sordum.

"Elbette. Emrinizdeyim." Bunu duyduğuma sevindim. Ona yüklü bir avans ve büyük bir çağrı ücreti ödüyorum, böylece hemen hizmetime giriyor.

Sonra Alessandro'yu çağırıyorum ve Sierra Rowan'ı kontrol etmek için ayrılıyor. Doktor onu muayene ederken ve birkaç soru sorarken bekliyorum. Test için kan örneği alıyor ama kanında uyuşturucuya dair bir kanıt olup olmayacağından emin değil. Tahminine göre Alessandro'nun kahvesine Rohypnol katılmış, ki çok yüksek dozda alındığında ölümcül olabilir. Sierra çayına ilaç katıldığına inandığını söylemişti ve içmediğine çok sevindim. Alessandro'ya verilen doz onu saatlerce bayılttıysa, Ateşböceğime ne yapmış olabileceğini kim söyleyebilir. Ölebilirdi.

Doktor ayrılana kadar yemeğimiz geldi, biz de yemek masasına oturup yemeğe başladık. Kimse konuşmuyor. Hepimiz yemekten başka bir şey yapamayacak kadar açız.

Daha sonra oturma alanına geçtik ve Sierra'yı yanımdaki deri koltuğa çekerek kolumu omzuna doladım ve onu yanıma yatırdım. Leo ve Alessandro karşımadaki kanepede oturuyor, ikincisi sert bir şekilde oturuyor ve stresten kaskatı kesilmiş görünüyor.

"Bu nasıl oldu?" Ses tonumu nötr tutmaya çalışarak soruyorum. "Yeni resepsiyon görevlisine ulaşmış olmalılar," diyor Alessandro. "Kadın bütün hafta boyunca bize içki , bu yüzden hiçbir şeyden şüphelenmedim."

"Çayımı unuttuğuma sevindim," diyor Sierra, bana sokulurken küçük elini kalçama koyuyor.

"Onun hakkında ne biliyorsun?" Yorgun yeşil gözlerine bakarak soruyorum.

" bir şey bilmiyorum. Onu müdür işe aldı. Benden birkaç yaş küçük. Diplomalı eğitimli. İşe alışmakta zorlanıyordu ama şimdi bunun nedeninin pozisyona uygun becerileri olmayan bir bitki olması olup olmadığını merak ediyorum."

"Phillip'e onun hakkında bulabildiğimiz her şeyi bulmasını söyleyeceğim. Baban geldiğinde binada olmadığını söyledi, yani büyük ihtimalle kaçıyor.

zaten."

"Peki ya müdür?" Leo soruyor. "Ya diğr alışanlar? Tek başına hareket etmiyor olabilir."

"Kurallara çok bağlı ve tamamen dürüst biri," diye açıklıyor Sierra. "Rus mafyasıyla ilişkisi olmasına imkan yok. Diğr terapistlerin hepsi yıllardır merkezde çalışıyor ve onların da bu işe bulaştığından şüpheliyim. Dn binada sadece iki terapist daha vardı, ben ve Lucille."

"Hepsini edeceğiz," diyor Leo.

"Resepsiyonistin bulunmasını istiyorum. Canlı olarak," diye ekliyorum. En azından şimdilik.

Nişanlıma uyururucu vermek için komplo kurduğunu öğrenirsem, hayatta kalmasını garanti edemem. fkeliyim ve bunu başkasına ödetmek için can atıyorum.

Sierra bana karşı sertleşiyor ve bu planı kabul etmeyeceğini biliyorum. "Onunla kendim konuşmak istiyorum," diyorum.

"ok zgnm Sierra," diyor Alessandro.

"Bu senin hatan değil." Alessandro'yu rahatlatmak için acele ediyor ve bir kıskançlık dalgası yüzüme tokat gibi çarpıyor. Sierra'nın Alessandro'yla bu şekilde ilgilenmediğini biliyorum. Onlar arkadaş ve ben saçmalıyorum. Huysuz, sahiplenici bir ergen gibi davrandığımın farkındayım ama hislerime engel olamıyorum.

O benim.

Benimkini.

"Benim işim seni korumak ve yabancılardan içki kabul etmek zensizliktir," diyor ona. "Ben daha iyi bilirim."

"Biliyorsun." Ona bir bakış attım ama yeni bir bakış atmadım. Sierra'nın önünde olmaz. Başını sallıyor, her şeyi berbat ettiğini tamamen anlıyor. Sierra esniyor ve Alessandro'yla göz temasını sürdürürken saçlarına bir öpücük konduruyorum. "Uzun bir gün oldu. Biraz dinlen. Yarın daha çok konuşuruz."

İkisi de ayağa kalkıyor.

Sierra'yı ayağa kaldırarak, "Biraz konuşmak istiyorum Leo," diyorum. Alessandro asansöre doğru yürürken Leo kanepeye uzanıyor. Yavaşça Sierra'nın yaralanmamış yanağını avuçluyorum. "Alessandro antanı benim odama koydu bile, ama Rowan'la ya da diğr yatak odasında kalmayı tercih edersen, bu senin seçimin."

Bir elini göğsüme koyuyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Bu gece yalnız kalmak istemiyorum."

Bunun için şükürler olsun çünkü onu yakınımda tutmaya ihtiyacım var. Güvende olduğunu kendime hatırlatmak için. Bugün onu neredeyse kaybediyordum ve bu benim için pek çok şeyi perspektife oturttu. Leo'nun burada olduğunu umursamadan dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. "Birkaç dakika içinde kalkacağım."

"İyi geceler Leo," diyor ve yürürken bir esnemeyi daha bastırmak için elini ağzına kapatıyor.

"İyi olmana sevindim," diyor Leo ve kadın gülümseyerek cam korkuluklara tutunuyor. "Sabah görüşürüz," diye ekliyor ve o da başını sallıyor. Yerime oturmadan önce onun merdivenlerden çıkıp odamda kayboluşunu izliyorum.

Dirseklerimin üzerinde öne doğru eğilip bir elimi saçlarımda gezdirirken ağzımdan titreyen bir nefes çıkıyor.

"Yorgun görünüyorsun," diyor Leo.

"Öyleyim," diye dürüstçe itiraf ediyorum. Uykusuzluk beni yakalıyor. "Cehennem gibi bir gün oldu."

"Yarın ne zaman yola çıkmak istersin?"

"Trafığe yakalanmamak için öğle yemeğinden önce, ama bu Rowan ve Sierra'nın ne zaman uyanacağına bağlı. İkisini de aceleye getirmek istemiyorum. Travmatik bir gün geçirdiler."

"Her şeyin hazır olduğundan emin olacağım ve ilk iş Phillip ile temasa geçeceğim."

Chicago'ya doğru yola çıktığımızda BT uzmanımı aradım ve merkezin çalışan listesini bulmasını sağladım. Orada çalışan birinin olaya karıştığını biliyordum, bu yüzden Phillip zaten herkesi araştırıyor. "Onu hemen ara ve Lucille'e öncelik vermesini iste. Onu bulmamız gerek." Umarım yarın Phillip'in elinde geçmişe dair bilgiler olur da nerede olduğunu bulabiliriz.

"Olmuş bil, patron."

"Bir şey daha var. Saverio ve Anais için bir mülk bulma işini hızlandırmanı istiyorum."

Başını sallıyor. "Bunu bir öncelik olarak değerlendireceğim. O zamana kadar neden onları evin batı kanadına taşımıyoruz?"

Salerno ve kızını götürmek istediğim son yer benim evimdi, kendi kişisel sığınağımdı, ama o kendi lehine aradı ve başka seçeneğim yoktu. Vegas'taki saldırıda ağır yaralandı ve şans eseri oradan sağ kurtuldu. Bildiğimiz kadarıyla Ruslar hala onların peşinde. Salerno hayatta olduğu sürece, Vegas'ı ellerinde tutmaları garanti değil.

hayat önemli. İhtiyacı olduğu anda onu geri çeviremezdim, bu yüzden Leo onu, Anais'i ve birkaç askerini -hepsinin gözleri bağlı olarak- gecenin köründe Greenwich'e götürdü. Kimse yerini söylemesin diye tüm personel gizlilik yemini etti.

Hafta içi ben yokken Angelo'nun onlara göz kulak olabilmesi için onları doğu kanadına yerleştirmiştım ama Sierra ve Rowan'ı onlarla birlikte barındırmak iyi bir fikir değil. Onunla Salerno arasında kaybolmuş bir aşk yok ve onun müstakbel eşimin yakınında olmasını istemiyorum. Onu ne kadar çok istediğini unutmadım.

Onları benim evimde tutmak hiç de ideal değil ve bu sadece Salerno iyileşene ve onları taşıyabileceğimiz güvenli bir ev bulana geçici bir süre içindi. Kalan adamları birkaç farklı güvenli eve dağılmış durumda ve planımız hepsinin yeniden toplanabileceği ve misillemeyi planlayabileceğimiz büyük bir mülk bulmak.

Şimdi önceliklerim değişti ve onları bir an önce evimden çıkarmam gerekiyor. O zamana kadar Sierra ve Rowan'dan uzak durmalarını istiyorum. Orada olduklarını bilirse taşınmaya direnir ve bunu benim için mahvetmelerine izin veremem.

"Natalia'dan bunu gerçekleştirmesini iste." Daha önce kız kardeşimi aramıştım ve o da hemen her şeyi bırakıp evime gelmişti. Benim için ayarlamasını istediğim şeylerin bir listesi vardı ve yardımını sunmakta tereddüt etmedi.

Leo kendini dışarı atıyor ve ben de ışıkları kapatıp yukarı çıkmadan önce buzdolabından birkaç şişe su alıyorum. Bir şişeyi Rowan'ın odasındaki komodinin üzerine koyuyorum, alnından öpüyorum ve iyi olduğuna emin olmak için birkaç dakika nefes alışını izliyorum, sonra odadan çıkıp ana süite geçiyorum.

Sierra çoktan yatağa girmiş ama uyumuyor. Koltuk başlığına yaslanmış, dik bir şekilde oturuyor ve telefonuna bir mesaj yazıyor. "Her şey yolunda mı?" Pantolonumdan gömleğimi çekiştirerek soruyorum.

"Sadece Esme ve Pen'i bilgilendiriyorum. Haberler Glencoe'nun her yerinde ve benim için endişelendiler."

"Onlara Greenwich'teki evden bahsetme," diyorum, gömleğimin düğmelerini açarken yatağın yanına tünüyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Neden olmasın?"

"Kimsenin senin ve Rowan'ın orada olduğunuzu bilmesini istemiyorum. Aileniz ve arkadaşlarınız söz konusu olduğunda, ikiniz de burada yaşıyorsunuz. Bunu kadar yerimizi gizli tutmak çok önemli. Ayrıca, kimse bilmiyor

evimin olduğu yerde. Onu gizli tutmak için çok çaba sarf ettim ve bu şekilde kalmasını istiyorum." Ayakkabılarımı ve çoraplarımı ayak parmaklarımı yumuşak pelüş gri halıya gömüyorum.

"Bu ne kadar kötü, Ben? Ve lütfen bana yalan söyleme."

Telefonunu yatağın üzerine koyduğunda elini elime alıyorum. "Sana yalan söylemeyeceğim Sierra. Sana bilmen gereken her şeyi anlatacağım ama şu anda gerçekten konuşmak istediğın şey bu mu?" Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Konuyu saptırmıyorum. Bugün çok şey yaşadın. Hadi uyuyalım, yarın sen ve Rowan eve yerleştiğinizde konuşabiliriz."

Yavaşça başını sallıyor. "Kendimi senin yaptıklarından uzak tutabileceğimi düşünmüştüm ama şimdi bunun ne kadar aptalca ve safça olduğunu anlıyorum."

"Anlıyorum ve dürüst olmak gerekirse, çok fazla şey bilmemeni tercih ederdim ama seni karanlıkta tutarak korumak aptalca bir plandı. Her şeyi bilmene gerek yok ama riskleri anlayacak kadarını bilmelisin. Belki sana Rus tehdidinden ve Vegas'ta olanlardan bahsetseydim, daha fazla şüpheli olabilir ve Lucille'in neyin peşinde olduğunu tahmin edebilirdin."

"Şüpheli," diyor, "ama bilgi güçtür ve temel bilgileri bilmezsem kendimi ve Rowan'ı koruyamam."

"Katılıyorum."

Gülümsüyor. "Bakın ne kadar ilerledik."

İçimden geldiğı için eğilip onu öpüyorum. Bu öpücük daha önce paylaştığımız hiçbir öpücüğe benzemiyor, ama bugün ona karşı sert olamam. Yaşadığı onca şeyden sonra olmaz. "Bu düşünceni unutma," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Duş almam lazım." Bir esnemeyle savaşıarak ayağa kalkıyorum.

"Esme ve Pen yarın eşyalarımızı toplamak için benim eve gidecekler," diyor, gömleğimi çıkarırken gözleri açılıyor. Gözleri omuzlarımdan göğsüme ve karın kaslarıma doğru bir yol izliyor. Gözleri pantolonumun içine doğru uzanan koyu renk saç çizgisine ve fermuarımın arkasındaki aletin belirgin şişliğine takılınca yanaklarında iki pembe nokta belirliyor.

Dilimin ucunda müstehcen bir şeyler söylemek var ama bu geceyi seksle ilgili hale getirmeyeceğim. Boğazımı temizleyerek, yanakları kırmızının daha koyu bir tonuna boyanarak başını yüzüme doğru çevirdiğinde bir sırtışıla savaşıyorum. "Hazır olduklarında bana haber verin, her şeyi alması için bir minibüs göndereceğim," diyorum.

"Her şeyi paketlemiyorum," diye tedarik ediyor. "Ve bunun kalıcı bir düzenleme olduğunu da söylemiyorum."

"Sen nasıl istersen." Sırtışıımı serbest bıraktım. İsterse hayalperest davranabilir. Bu gece ona bunu vereceğim.

Dudaklarını büzüyor ve gözlerini kısıyor. "Duş alacağını sanıyordum."

"Benden kurtulmak için acele mi ediyorsun?" Kemerimi çıkarıp pantolonumun düğmelerini açarak soruyorum. Pantolonun ayaklarımın dibine düşmesine izin veriyorum ve onun gür dudaklarından kaçan şok edici soluğun tadını çıkarıyorum.

"Yorgunum," diye mırıldanıyor, pantolonumu çıkarmayı bitirdiğimde beni süzmekten kaçınmak için çok çalışıyor, yarı bedenimi gizlemek için hiçbir şey yapmayan dar siyah boksörlerle onun önünde duruyor.

"Uzun sürmez," diyorum, boxer'ımı bacaklarımdan aşağıya ittikten sonra çıkarıp giysilerimi topluyorum.

Ben çıplak kıcıımı ona göstererek uzaklaşırken boynundan yüzüne doğru kırmızı bir kızarıklık yayılıyor. Bu gece kendimi taşaklarımın derinliklerine gömmekten daha çok istediğim bir şey yok, ama o kendi yetilerini tamamen kontrol edene ve benim onu istediğim kadar onun da beni istediğini bilene kadar onu hiçbir şeye zorlamayacağım.

Kesin olarak bildiğim tek şey, ona karşı olan hislerimle savaşmayı bıraktığım. Bunu daha fazla inkâr edemem ve bugünden sonra da etmek istemiyorum. Onu neredeyse kaybediyordum ve bu benim için pek çok şeyi perspektife oturttu. Oraya gitmeme izin vermek beni zayıf düşürebilir ama artık başka seçeneğim yok.

Sierra benim evlilik önerimin bir çıkar ilişkisi olduğunu düşünebilir ama ben ona bunun gerçeklerden çok uzak olduğunu göstermek üzereyim.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

I Saçlarımı ıslatmamaya dikkat ederek insanlığın bildiği en hızlı duşu alıyorum ve uyku pantolonumu giyip banyodan çıkmadan önce dişlerimi fırçalıyorum. Genelde çıplak uyurum ama Sierra ile yatağa çıplak girme konusunda kendime güvenmiyorum. Ona duyduğum şehvet tüm zamanların en yüksek seviyesinde. Aylardır sevişmediğim gerçeğiyle birleşince, aletimin onun içine girmesini engelleyebileceğimden şüpheliyim. Bu durumdan faydalanacağımı düşünmesini istemiyorum.

durum.

Seviştiğimizde, bunun rızaya dayalı olmasını ve ellerimizi birbirimizden uzak tutamadığımız için olmasını istiyorum.

Sierra yatakta sırt üstü uzanmış, tavana bakıyor. Odadaki tek aydınlık, büyük boy yatağımın yanındaki komodinlerin üzerindeki lambalardan geliyor. Kalın yorganı geriye doğru sıyrarak yatağa tırmanıyorum, ona yaklaşıyorum ama yine de mesafemi koruyorum. Bugün stresliydi ve ona hatırlatmak istemesem de iyi olduğundan emin olmam gerekiyor. Öksürüyorum ve o da başını bana doğru eğiyor. "Bugün birini öldürdün. Bunun büyük bir olay olduğunu biliyorum. Nasıl başa çıkıyorsun?" İlk cinayetimi ve üzerimde nasıl derin bir etki bıraktığını çok net hatırlıyorum.

"Dürüstçe mi?" Gözlerimin içine bakıyor. "O pisliği öldürdüğüm için memnunum. O beni öldürürdü ve bunun için hiç uyumazdı, bu yüzden ben de aynısını yapacağım."

Bu büyük ihtimalle doğru. Adam Bratva'nın bir üyesiydi ve muhtemelen deneyimli bir katildi. Kişisel deneyimlerimden bunun bir süre sonra nasıl rutin hale geldiğini biliyorum. Ama Sierra masum.

ona musallat olacak. Umarım öyle olmaz çünkü o piç ölmeyi hak etmişti ve muhtemelen onu varoluştan silerek dünyaya bir iyilik yaptı.

Yan dönüyor ve sarı saçları yüzünün etrafında altın bir hale gibi dalgalanıyor. Üzerinde en ufak bir makyaj izi yok ve çok güzel görünüyor. Yanağındaki kağıt dikişler bile onun doğal güzelliğini bozamıyor.

"Ne?" diye fısıldıyor, benim tekil dikkatimi fark ederek.

"Gerçekten ne kadar güzel olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum." Parmaklarımı onun yaralanmamış yanağına dokunduruyorum. "Harikası, Sierra. İçten ve dıştan."

Elimi tutup dudaklarına götürüyor. Dudaklarını parmak eklemlerimde gezdirdiğinde kolumdan aşağı ve yukarı ateşli karıncalanmalar yayılıyor. "Rüyamda bana bunu söylediğini görürdüm."

Kıkırdıyorum. "Bu beni çok etmedi ya da şaşırtmadı. Bana biraz aşık olduğunu biliyordum Ateşböceği."

"İnan bana, bunun *küçük bir* yanı yok." Elim tutup göğsüne götürdü. Göğüslerinin kremsi kabarıklığını gizlemek için hiçbir şey yapmayan ipek ve dantelli siyah bir kaşkorse uyku tulumu giyiyor, üzerine de uyumlu siyah ipek bir pantolon. Yapışık ellerimizin altında kalbi güçlü bir şekilde çarpıyor ve bu güçlü ritim bana onun ne kadar dirençli olduğunu hatırlatıyor. Bugün bir adamla dövüştü ve onu öldürdü. Bırakın kadınları, onun durumunda dövüşüp kazanacak çok fazla erkek tanımıyorum.

Gözlerimin içine derin derin bakıyor ve onun çarpıcı yüzüne gün boyu bakabilirim. Ama dikkatimi çeken şey gözlerinde parıldayan ham duygular ve istesem de gözlerimi kaçırabilirim.

"Ölüme yakın bir durumda hayatınızın gözünüzün önünden geçtiğini duymuştum," diye ekliyor, sesi biraz titreyerek. "Ama bu benim başıma gelmedi. Hayatta kalmak için savaşmakla çok meşguldüm. Ancak daha sonra, Rowan'ın güvende olduğunu ve senin de yolda olduğunu öğrendiğimde beni böyle etkiledi." Göğsü kabarıyor ve kolumu yanıma doğru indiriyor. Yaklaşıyorum, bir elimi hafifçe kalçasına koyarak onu kendime çekiyorum.

Tüm bu süre boyunca göz temasını koruyoruz ve sözünü kesmiyorum ya da devam etmesi için onu ikna etmiyorum, sabırla açıklamasını beklemekten mutluluk duyuyorum. "Bugün ölmüş olsaydım pişmanlıklarım olacağını fark ettim. Sana söylemediğim ama söylenmesi gereken şeyler." Elini kaldırıp parmaklarını çenemdeki ve yanaklarımdaki kirli sakallarda gezdiriyor. Bana bakarken gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Rowan'ı senden sakiğin özür dilerim, Ben. Onunla ne kadar harika olduğunu ve seni zaten ne kadar çok sevdiğini görüyorum ve seni bundan mahrum bıraktığım için nefret ediyorum."

Konuşmak için ağzımı açıyorum, ama beni iyi yerleştirilmiş birkaç parmağıyla susturuyor. "Daha bitirmedim."

Pijamasının üzerinden kalçasını hafifçe okşayarak gülümsüyorum.

"Verdiğim karardan pişman değilim. Oğlum için doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Oğlumuz için. O gün beni korkuttun, Ben. O bodrum zindanında gördüklerim beni korkuttu. Rowan için bunu istemedim. Hâlâ istemiyorum ama o zamanlar göremediklerimi şimdi görüyorum. Bu her zaman kaçınılmazdı ve ben artık bununla barıştım. Kaderle savaşımaya devam etmek enerji kaybı ve bugünden sonra denemekten bıktım. Bu dünyada var olabilmek için uyum sağlamanın bir yolunu bulmam gerekiyor ve ben de bunu yapacağım. Aldığım kararlardan pişman değilim ama bu benim için kolay oldukları anlamına gelmiyor. Çünkü uymadılar, Ben."

Bunun gerçek olduğundan hiç şüphem yok çünkü bu gerçek ondan bir fener gibi yayılıyor. "Her gün seni düşündüm. Rowan'da senden çok şey gördüğümde, özellikle de o büyüdükçe, düşünmemek çok zordu. Ve sizi birbirinizden mahrum bırakmanın suçluluğunu hep yanımda taşıdım. Sizi oğlunuzdan mahrum bırakmanın kolay olduğunu düşünmenizi istemem çünkü öyle değildi, kararımдан pişman olmasam bile çünkü tek karar buydu."

sallıyorum çünkü anlıyorum. Anladım. Ve artık bunun için onu suçlamıyorum.

"Pişman olmadığım bir diğer şey de Vegas'taki o gece." Gözleri duygu karışımıyla yanıyor. "Bize en değerli hediyeği vermişken nasıl pişman olabilirim ki?" Yüzünden tek bir damla gözyaşı süzülüyor. "O bir mucize. Bizim mucizemiz. Rowan'a her baktığımda senden ve benden parçalar görüyorum ve insan doğasının mucizesine hayret ediyorum."

Yanağına okşarken yüzünde daha fazla gözyaşı yuvarlanıyor. "O gecenin benim için ne kadar önemli olduğunu bilmeni istiyorum. Hayatımın en erotik, en samimi anıydı. O gece kendimi hiç sana yakın hissettiğim kadar başka birine yakın hissetmemiştim, Ben. Şimdi geriye dönüp baktığımda, yeni bir hayat yarattığımızın çok açık olduğunu düşünüyorum çünkü bunu *hissettim*." Eli yüzünden ayrılıp önce kalbine sonra da karnına gidiyor. "Burada ve burada hissettim. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama o gece büyüdü. Başka hiç kimseyle böyle olmamıştım. O gece hissettiğim şeyleri hiç hissetmedim. O gece seninle yaptığım gibi kendimi keşfetmek ve hissetmek için hiç bu kadar özgür ve sınırsız olmamıştım ve ertesi gün bana karşı ne kadar soğuk olsan da bundan asla pişmanlık duyamam. O gece, aşkımın sadece bir aşk olmadığını fark ettim. Hiçbir zaman da olmamıştı."

Bu ifadenin orada asılı kalmasına izin veriyor ki ben de kendi bariz sonuçlarımı çıkarabileyim. Tekrar konuşmak için ağzımı açıyorum çünkü bunun kabul edilmemesine izin veremem, ama o başını sallayarak sessiz kalmamı istiyor.

"Senin aynı şekilde hissetmediğini biliyorum ve bu sorun değil. Söz konusu biz olunca hiçbir beklentim yok Ben. Beni ve Rowan'ı korumanın en iyi yolu olarak benimle evlenmek istediğini biliyorum ve bu konuda seninle tartışmayacağım. Rowan'ı güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım ve senin de yapacağını biliyorum." Gözyaşlarını siliyor ve usulca gülümsüyor. "Sadece bunu bilmeni istedim," diye sessizce ekliyor, sesi bir fısıltıdan daha yüksek değil.

Yavaşça başımı eğiyorum, gözlerim dudaklarına kayıyor ki niyetimi anlasın ve durdurabilsin. Yine de yapmıyor, ağzım onunkiyle buluştuğunda iç çekiyor. Onu usulca öpüyorum. Daha önce kimseyi öpmediğim kadar yumuşak. Yapabileceğimi düşündüğümde daha yumuşak. Hissettiğim her şeyi öpücüğün içine akıtırken, güçlü şehvetimi geri tutuyorum çünkü şehvetin bu öpücükte yeri yok.

Beni tereddüt etmeden öpüyor ve son birkaç haftadır göğsümde uykuda yatan umut, onun sözleri ve tepkisiyle yüzeye çıkıyor. Ama bugün çetin bir sınavdan geçti ve bir parçam bunun davranışını etkilemiş olabileceğini anlıyor. İsteksizce dudaklarımı geri çekiyorum, vücudunu kendime doğru çekiyorum, saçlarına öpücükler kondururken onu yakınımda tutuyorum. Ona sımsıkı sarılıp kollarımdaki hissinin tadını çıkarırken kalbim yeni bir ritimle çarpıyor. Ne kadar doğru hissettirdiğinin tadını çıkarıyorum.

Hiçbir kadına karşı kendimi savunmasız bırakmadım ama Sierra bana kendi gerçeğini verdi ve karşılığında ben de ona kendi gerçeğimi borçluyum. Boğazımı temizleyerek kucaklaşmamızdan uzaklaşıyorum çünkü ona bunu söylerken gözlerinin içine bakmak istiyorum. "Gerçeği ilk öğrendiğimde çok kızmıştım. Çok kızmış ve incinmişim ama şimdi anlıyorum ve verdiğin kararlar için seni suçlamıyor ya da sana karşı herhangi bir kötü niyet beslemiyorum."

Bir elimi kalçasında tutarak boştaki elimi ipeksi saçlarında gezdiriyorum. "Rowan için yaptığın şeyi biliyorum ve bu doğru bir karardı. O harika biri, Ateşböceği. Çok mutlu, çok yönlü bir çocuk. Ve evet, bunun bir onun kişiliğinden kaynaklandığını biliyorum ama çoğu senin sayende. Onu her zaman ilk sıraya koydun. Ona koşulsuz sevgi gösteriyorsun. destekliyor ve kanatlarını kırpmadan güvende tutuyorsunuz. Onun mutluluğu için kendi mutluluğunu feda etmeye hazırsın. Annemin asla yapamayacak kadar güçlü olduğu şeyi yaptın ve ben bunu asla sana karşı kullanamam." Yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Suçlu hissetmeyi bırak. Kendini affet çünkü ben seni çoktan affettim."

Dudaklarımı tekrar dudaklarına götürüp ağzının, yanaklarının ve çenesinin kenarlarına hafif öpücükler kondurduğumda hıçkırıklara boğuluyor.

"Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?" diye soruyor, ben ağzının kenarına bir öpücük kondururken. Gözleri dökülmemiş yaşlar ve çıplak duygularla parlıyor.

"Seviyorum." Onu öpmeyi bırakıyorum, bir elimi sırtına koyup onu tekrar kendime çekiyorum. "Dahası da var." Umut dolu bakışları devam etmem için beni cesaretlendiriyor. "Vegas'ta birlikte geçirdiğimiz gecenin ertesi sabahı sana söylediklerimin tek kelimesini bile kastetmedim." Ne söylediğimi gerçekten hatırlamıyorum, sadece bilerek soğuk ve acımasız olduğumu, onu uzak tutmak için söylemem gereken şeyleri söylediğimi hatırlıyorum. "Seni bilerek uzaklaştırdım Ateşböceği, çünkü bu hayatı senin için istemiyordum. Benim sunabileceğimden çok daha fazlasını hak ediyorsun." Göğsümde bir suçluluk duygusu yayılıyor.

"Peki ya Saskia? Daha önce evde söylediklerinde ciddi miydin?" "Her kelimesinde." Parmaklarımla sırtında rahatlatıcı daireler çiziyorum.

"Saskia benim için hiçbir şey ifade etmiyor.
Hiçbir zaman da olmadı." "O zaman neden onunla çıktın?"

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

I Sierra'yı nihayet yatağıma geri aldığım da kız kardeşi hakkında konuşmamayı tercih ederdim ama bunu duyması gerekiyor. Gözlerindeki kırılğanlığı görüyorum.

şüp he hala orada duruyor ve bunun artık sona ermesi gerekiyor.

"Annem aşırı dozdan öldükten iki ay sonra Saskia'yla tanıştım," diye açıklıyorum. Ellerini çıplak göğsüme koyuyor ve teninin sıcaklığı kemiklerimin derinliklerine sızarak beni rahatlatıyor. "Gerçekten kötü bir durumdaydım. Annemin ölümünden kendimi sorumlu hissediyordum çünkü üniversiteye gitmek için ayrılmıştım ve arkama bakmadım. İşlerin ne kadar kötüye gittiğini bilmiyordum çünkü bir yılı aşkın süredir eve gitmemiştim. Orada olsaydım ya da daha sık ziyaret etseydim, bunu önleyebilirdim."

"Tüm geçmişi bilmiyorum ama o kendi seçimlerini yaptı, Ben. Onun ölümü senin suçun değil."

"Bunu şimdi biliyorum ama o zamanlar onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyordum. Sanki var olarak onun hayatını mahvetmişim ve sonra da onu terk etmişim gibi. O öldü ve ben de futbol takımındaki bir adamı dövdüğüm için üniversiteden atıldım. Pislik herif annem hakkında atıp tutuyordu ve ben de kaybettim. Onu o kadar kötü dövdüm ki hastanelik oldu. Notlarım düşmüştü ve bursumu kaybedeceğimi biliyordum, zaten bu kaçınılmazdı. Saskia ile tanışmamdan iki hafta önceydi. Terry'nin kanepesinde uyuyordum. Gidecek başka yerim yoktu. Yapacak hiçbir şeyim yoktu. Her şey kasvetli görünüyordu."

"Terry kim?"

"Terry Scott annemin eski erkek arkadaşlarından biriydi. Çıktığı tek düzgün adamdı. Ayrıldıktan sonra bana göz kulak oldu. Hayatımdaki tek rol modelimdi. Birkaç ay önce öldü. Saskia ve Rowan'la karşılaştığım gün cenazesine katılıyordum."

"Özür dilerim."

"Ben de öyle. İyi bir adamdı ve onunla irtibatımı kaybetmiştim." Ona iki yılda bir telefon daha fazlasını borçluydum. Terry biraz yalnız biriydi ve bana hiç ulaşmadı, bu yüzden iki kat olduğunu iddia ederek çaba göstermememi mazur gördüm, ama gerçek şu ki, onu kontrol etmek için Chicago'ya geri dönmeliydim. Hasta olduğunu bile bilmiyordum. Yardım etmek için bir şeyler yapabilirdim.

"Sen meşgul bir adamsın ve arkadaşlıklar emek ister. Esme ve Pen'in sadece iki arkadaşım olmasının nedenlerinden biri de bu. Daha fazlasını geliştirecek zamanım olmadı."

Çünkü Rowan için arkadaşlıklarını feda etti. Benim öyle asil bir mazeretim yok.

Neyse, konudan uzaklaşıyoruz. "Mesele şu ki, Saskia hiç kimsemin ve hiçbir şeyimin olmadığı bir zamanda çıkageldi. Boğuluyordum ve o bana bir can yeleği attı. Onun saçmalıklarına katlandım çünkü bu yalnız kalmaktan daha iyiydi. Yerel bir barda iş bulmama yardım etti, kiraladığım küçük stüdyo daireyi döşedi ve beni hediyelere boğdu." Elim onun sırtında duruyor. "En iyi anım değildi ve kendimle gurur duymuyorum. Yüceltilmiş bir fahişeden biraz daha fazlasıydım. Seks olmadan," diye ekliyorum, ona kız kardeşini hiç becermediğimi hatırlatarak.

"Öyle söyleme. Yas tutuyordunuz ve kendinizi kaybetmişsiniz ve o da büyük ihtimalle bundan faydalandı."

"Bundan ne çıkardı bilmiyorum ama sonunda ona tahammül edemez hale geldim. O son gece, sana söylediği şeylerden sonra, işimin bittiğini biliyordum. Ondan ayrıldım ve çok büyük bir rahatlama hissettim."

"Bu yüzden mi ortadan kayboldun?" "Pek sayılmaz."

Bir esnemeyle daha savaşıırken kaşlarını çatıyor. Doğal merakı yorgunluğuyla savaşıyor, ama bu konuşmanın zamanı olmadığını biliyorum.

"Gerçek babamın ortaya çıkışıyla aynı zamana denk geldi ama bu uzun bir hikâye ve yarına kalsa daha iyi olur." Burnunun ucunu öpüyorum. "Şu anda anlayan gereken en önemli şey, Saskia'ya karşı hiçbir zaman bir şeyler hissetmediğim. Sana karşı hissettiklerimin bir gramını bile hissetmedim."

"Bana karşı ne hissediyorsun?" Gözleri benimkileri yokluyor, şüphesiz aldatma arıyor, ama bulamayacak.

"Vegas'taki o gece benim için de dünyalara bedeldi, Ateşböceği. Senin hissettiklerinin aynısını ben de hissettim. Başka hiçbir deneyim buna yaklaşmadı." Yutkunuyorum

Bunu itiraf etmeli miyim diye düşündüm, ama buraya kadar geldim, o yüzden sonuna kadar gidebilirim. "Altı yıl boyunca sana olan hislerimle boğuştu. O gün seni güvende tutmak için uzaklaştırdım ama sen hep burada yaşadın." Şakağıma dokunuyorum. "Ve burada." Kalbime dokunuyorum. "Sanki içeri girmişsin ve burada yaşamaya başlamışsın gibi. Seni asla dışarı çıkaramadım. Birçok kez seni aramak istedim ama hep kendimi dizginledim. Bencil bir pislik olmak istemedim ama şimdi kendimi durduramıyorum. Artık çok geç."

Gözyaşları yine yüzünden aşağı yuvarlanıyor ama gülümsüyor. Bu ilişkimiz için çok önemli bir an.

Rüzgarların değiştiğini hissetmek için ikimizin de bunu dile getirmesine gerek yok. Kader değişti ve eksenimiz eğildi. Bunun daha iyi olup olmayacağı henüz belli değil ama ikimiz de geri dönüş olmadığını biliyoruz. Bunu kabullenmenin belli bir dinginliği var. Kaderin bizi ele geçireceğine ve doğru yolda bize rehberlik edeceğine güvenmek.

Leo şu anki düşüncelerimi bilseydi, bunu yaşamama asla izin vermezdi.

"Bu sadece Rowan'la ilgili değil Sierra." Yüzünü sıkıca kavıyorum. "Bu sadece bir mantık evliliği değil." Cesur bir nefes alıyorum ve şimdiye kadar sadece kız kardeşime söylediğim sözleri söylemeye hazırlanıyorum. "I-"

"Anne!" Tiz bir çığlık havayı yararak kesti. "Rowan!" Rowan'ın ağlaması şiddetlenince Sierra ayağa fırlıyor.

Yataktan fırlayıp onun peşinden odadan çıkıyorum ve Rowan'ın yatak odasına kadar onu takip ediyorum. Yatakta doğrulup oturuyor, çarşaf lar küçük bedenine dolanmış ve yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış.

"var?" Sierra ona doğru koşarak sorar.

"Kötü bir rüya gördüm," diye hıçkırıyor ve kadın yatağın kenarına, onun yanına otururken kendini ona doğru atıyor. "Seninle uyuyabilir miyim?"

Sierra'nın yanına çömelip koluna dokunuyorum. "Sen burada kalabilirsin, istersen ben de odama dönebilirim."

Rowan küçük yüzünü kaldırıyor ve yaşlarla dolu gözlerini görmek içimi parçalıyor. Kalp acısını yok etmek ve hayatındaki her endişe izini ortadan kaldırmak istiyorum. "Ben de Ben'in yanında uyumak istiyorum," diye mırıldanıyor annesinin boynuna.

"Hepimiz benim odamda uyuyabiliriz," diye onu ikna etmek için acele ediyorum. "O yatak en büyüğü."

Başını sallıyor ve Sierra onu kucağına alıyor. Ana yatak odasına geri dönüyorum ve yorganı geri çekiyorum.

Rowan tereddüt etmeden yatağa giriyor ve Sierra ile ben onun iki yanına uzanıyoruz. Yorganı yukarı çekip yan dönüyoruz, böylece oğlumuz ortada olacak şekilde birbirimize bakıyoruz. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki sanki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

Sierra kollarıyla Rowan'ı arkadan sarmış ve saçlarına öpücükler konduruyor. Ben de ona dokunmak, onu rahatlatmak istiyorum ama onu ürkütmek ya da zaten üzgün olduğundan daha fazla üzme istemiyorum.

"Uyu, Firecracker," diye mırıldanıyor Sierra saçlarına. "Artık güvendesin."

Gözlerini kapatıyor ve ben gözlerimi ondan ayırmıyorum. Yüz hatları çok mükemmel ama aynı zamanda çok küçük ve kırılgan görünüyor. Göğsümden bir sevgi kabarıyor ve onu masum ve güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Onun sevilerek, el üstünde tutularak ve içinde yaşadığım dünyadan mümkün olduğunca habersiz büyümesini istiyorum. Hayalleri ve hedefleri olmasını ve kalbini koyduğu her şeyi başarabileceğini hissetmesini istiyorum. Asla hayal kırıklığı, korku ya da pişmanlık yaşamamasını istemiyorum ama bunun sadece hüsnükuruntu olduğunu biliyorum. Bunları deneyimlemek büyümenin bir parçasıdır, ancak onu her şeyden benim mahrum bırakıldığım şekilde korumak istiyorum.

Onun bir çocuk olmasını istiyorum. Mümkün olduğunca uzun süre yükten kurtulmasını. "Ben," diye fısıldıyor ve gözleri açılıyor.

"Evet, dostum?" Buna gerek olmamasına rağmen fısıldıyorum çünkü Sierra da hâlâ uyanık.

İri mavi gözleri benimkilere bakarken güven ve umut dolu. "Sen benim babam mısın?"

Boğazımda düğümlenen duygu yumağı yüzünden güçlkle konuşabiliyorum. "Evet Rowan," diye mırıldanıyorum. "Ben senin babanım."

"Sonsuza dek mi?" diye soruyor ve Sierra gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanırken titrek elini ağzına kapatıyor.

"dek, dostum." Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken ona gülümsüyorum. "Seni ya da annemi asla terk etmeyeceğime söz veriyorum. Arayı kapatmamız gereken çok şey olduğunu biliyorum ama bunu yaparken çok eğleneceğiz."

Burnunu çekiyor ve ben kaskatı kesiliyorum. "Baba?" diye fısıldıyor ve ben duygularımı daha fazla içimde tutamıyorum. Gözlerim doluyor ve Sierra'ya bakmaktan bilerek kaçınıyorum çünkü bakarsam yıkılacağım. Kıpırdanarak yaklaşıyor ve yumuşak küçük eli göğsüme bastırdığı anda tereddüt etmeden kollarımı ona doluyorum. Kollarımda eriyor, küçük bedenini geren korku ya da endişeden eser yok. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor göğsüme doğru.

"Ben de seni seviyorum," diyorum ona, gözlerimi kapatıp burnumu saçlarına bastırarak. "Seni çok seviyorum."

Annem de.

Bunu yüksek sesle söylemek istiyorum çünkü Sierra'ya söyleyemedim sözüm kesildi ama şu an doğru zaman değil. Bu Rowan'la ilgili ve Sierra bunu anlıyor. Rowan göğsüme sokulurken o da bana yaklaşıyor ve Rowan'ın sırtına sokuluyor. Kolumu onlara doluyorum ve hayatımda hiç hissetmediğim kadar mutlu bir şekilde uykuya dalıyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

"O Aman Tanrım, Ben. Burası muhteşem bir yer," diyorum Leo bizi Ben'in Connecticut'taki enfes malikânesine giden geniş araba yolunda götürürken başımı cipin camından dışarı çıkararak. İlerlerken geniş ve pürüzsüz araba yolunda görkemli ağaçlar ve devasa bahçeler bol miktarda çalı ve çiçek tarhıyla bakımlı, ancak yılın bu zamanında renkli görüntüler yok. Hava pencereden içeri girerken ısıyor, ama yüzüme yakıcı tazeliği memnuniyetle karşılıyorum. Bu bana yaşadığımı hissettiriyor ve bugün bunun için söylenecek çok şey var.

Araba yolu sonsuza kadar devam edecekmiş gibi görünüyor, ta ki ileride iki katlı geniş bir mülk görünene kadar. Geniş arazinin içinde dairesel bir arsa üzerinde, çeşitli girişleri var. Uzun ağaçlardan oluşan bir sıra evin etrafında bir sınır oluşturarak mahremiyet sağlarken, geniş cam kullanımı bol miktarda ışık sağladığını tahmin ediyorum. Ailemin lüks malikanesinin aşırı olduğunu düşünüyordum, ancak bu modern yapı onların geleneksel üç katlı mülklerini utandırıyor.

Ben, ana evinin Greenwich, Connecticut'ta Altın Üçgen olarak bilinen bir bölgede beş dönümlük bir arazide olduğunu doğruladı. Burada çok sayıda varlıklı insanın evi var ve birçoğu düzenli olarak şehre gidip geliyor. Arazinin her tarafı beyaz badanalı büyük bir duvarla çevrili ve tepedeki dikenli tel örgünün üzerine monte edilmiş birkaç kamera gördüm. Devasa ahşap kapılara sadece bir şifre ile girilebiliyor ve girişte birkaç silahlı koruma görev yapıyor. Mülkün ön tarafına yakın ayrı bir evde tam bir güvenlik ekibi bulunuyor. Ben, arazide yirmi dört-yedi devriye gezdiklerini ve onların onayı olmadan kimsenin girip çıkamayacağını söyledi.

Ben'in güvenliği çok ciddiye aldığı açık ve birkaç dakika önce kapılardan geçerken hissettiğim rahatlama duygusunu inkar edemem.

New York'tan buraya gelmek bir saatten az sürdü ve Rowan onu hiç görmediğim kadar heyecanlıydı. Ben'le ilgili haberleri beklediğimden daha iyi kabullendi. Daha büyük olsaydı, sanırım bir sürü sorusu olurdu. Ama haberden memnun görünüyor, hatta heyecanlandı ve bu sabah kahvaltıda Leo ve Alesso'nun önünde hiç çekinmeden Ben'e baba dedi. Çocuklar Ben adına çok sevindiler, bunu söyleyebilirim. Ben sürekli bir şok halinde görünüyor ama son haftalarda onu gördüğümden daha mutlu, daha dinlenmiş ve daha az stresli görünüyor.

Dün yaşananlar şimdi bana neredeyse bir rüya gibi geliyor; ancak tehdit fazlasıyla gerçek. Ben'in bana cevap vereceğine dair verdiği sözü de unutmadım. Yeni evimize yerleşmemizi sağlayacağım ve Rowan bu gece uyuduğunda babasını köşeye sıkıştırıp sorularımı soracağım.

Dün gece ilişkimizde bir şeyler değiştı. Sanki görünmez bir duvar yıkıldı ve bana gerçeği söylemesi için ona güveniyorum. Sanırım bana beni sevdiğini söyleyecekti, ya da belki de çok fazla şey okuyorum. Yine de birlikte geçirdiğimiz gecenin onun için de özel olduğunu ve beni unutmakta zorlandığını söyledi. İtirafı içimde tuhaf duygular uyandırdı. Hope artık kararsız bir canavar değil. Kendine güvenen, hayattan daha büyük bir varlık, kanatların arasında bir şeylerin gelişmesini bekliyor.

Kafam ve kalbim karmakarışık ve kesin olarak bildiğim tek şey burada olmak istediğim. Ben beni güvende hissettiriyor. Chicago'dan uzakta olmak beni güvende hissettiriyor. Ve şu anda buna her şeyden daha çok ihtiyacım var.

-Bu, her şeyin değişeceği anlamına gelse bile.

"Bak, anne!" Rowan çığlık atıyor, sağ tarafımızdaki geniş çimenlikte bulunan kapalı oyun alanını işaret ederken neredeyse pencereden dışarı fırlıyor. Çeşitli kaydırakların, salıncakların, tırmanma çerçevelerinin, büyük ağaç evin ve minyatür engelli parkurun üzerinden geçerken gözlerim kocaman açılıyor.

"Rowan'ı ilk öğrendiğimde bunu takma cüretini gösterdim," diye açıklıyor Ben yüz ifademi fark ederek. "Bu ev benim güvenli sığınağım, bu yüzden şehre inmiyorum ya da komşularımla sosyalleşmiyorum. Alışverişı personelim yapıyor ve hepsi de gizlilik sözleşmesi imzaladı. Burada yaşadığımı kimse bilmiyor ve ben de böyle kalmasını istiyorum."

"Baba! Baba! Babacığım!" Rowan kendini Ben'in kollarına atıyor. "Ağaç evde oynamak istiyorum!"

Ben kıkırdıyor, saçlarını karıştırıyor. "Önce yeni odanı görmelisin ve sana göstermem gereken başka şeyler de var. Ama oyun alanını daha sonra ziyaret edeceğiz."

Konuşmalarını sadece yarım yamalak dinliyorum, önceki sözlerini düşünüyorum. "Bu bizim de gidemeyeceğimiz anlamına geliyor sanırım?"

"Bu güvenli değil."

Pencereden dışarı bakıyorum, heyecanım biraz azalıyor. Etraf güzel olabilir ama burası hâlâ bir hapishane.

"Hey." Ben koluma dokundu. "Senin için zor olacağını biliyorum ama kendini yalnız hissetmemen için ihtiyacın olan her şeye sahip olmanı sağlamaya çalıştım."

"Rowan'ın eğitimi ne olacak?"

"Ortalık sakinleştiğinde onu yerel bir özel okula kaydettirmeyi düşünebiliriz. O zamana kadar bir özel öğretmen tutabiliriz diye düşünmüştüm."

Rowan'ın kendi yaşlıları olmadan burada uzun süre kapalı kalması fikri beni rahatsız ediyor ama bu önce güvenlikle ilgili, o yüzden başımı sallıyorum.

"Natalia bazı seçenekleri sıralıyor. Ondan size adayları göstermesini istedim, uygun gördüklerinizle görüşmeler ayarlayabilirim?"

"Natalia burada mı?" Ben'in onun kocası ve üvey oğullarıyla birlikte şehirde yaşadığını söylediğinden oldukça eminim.

Başını sallıyor. "Dün onu aradım ve sizin için bir şeyler ayarlamasına yardım etmesini istedim. İkinizin de mümkün olduğunca rahat etmesini istiyorum."

Onun bu düşünceli tavrı karşısında göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. Çok çaballıyor ve ben bunu çok takdir ediyorum. Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum, kolonyasının tanıdık, lezzetli ve baharatlı kokusunu içime çekerken belli etmemeye çalışıyorum. "Teşekkür ederim."

Leo arabayı evin önüne doğru çevirir ve süslü bir su tesisatının yanına park eder. Birkaç basamakla ana girişin önündeki geniş asfalt alana çıkılır. Natalia ve tekerlekli sandalyedeki yaşlı bir adam kapıda beklemektedir. "Bu senin baban mı?" Alesso arka kapıyı açıp Rowan'ı dışarı çıkarırken Ben'in kulağına fısıldıyorum.

"Bu Angelo Mazzone," diye onaylıyor Ben.

Sinirlerim her yönden bana saldırıyor ve bir elimi ipek bluzumun üzerinde gezdirerek kırıksıklıkları gidermeye çalışıyorum. "Babanla tanışacağımı bilseydim, daha fazla çaba sarf ederdim." Dar kot pantolon, babet, ipek bluz ve kaşmir hırka giyiyorum.

"Büyüleyici yüzüne baktığında ne giydiğini bile fark etmeyecek." Ben elimi sıktı. "Ayrıca, ne giyersen giy çok güzel görünüyorsun." Boynunun arkasını ovuşturuyor, biraz endişeli görünüyor. "Burada yaşadığından bahsetmeliydim."

Kaşlarımı çatıyorum çünkü bunu ilk kez duyuyorum. Ben'in babasıyla ilgili sessizliği herkesin malumu. "O hasta. Ölüyor. Dördüncü evre akciğer kanseri."

Yüzüm soldu. "Çok özür dilerim."

Omuz silkiyor. "Yıllardır farklı rahatsızlıkları vardı ve on sekiz ay önce kanser teşhisi kondu. Son birkaç aydır durumu çok kötüleşti. Artık fazla ömrü kalmadı."

"Bir şey söylemeliydin."

"Biliyorum." Bir elini saçlarında gezdirerek iç geçiriyor. "Yakında bir hafta sonu için buraya gelmeni istemek gibi bir niyetim vardı. Çok geç olmadan seninle ve Rowan'la tanışmasını hep istemişimdir."

"Bizi biliyor mu?"

"Tabii ki. Öğrenir öğrenmez ona ve Natalia'ya söyledim," diyor ve arabadan inerken elimi tutmaya devam ediyor.

Frank bagajdan çantalarımızı alırken Rowan Alesso'nun sırtına yapışıyor. Neyse ki Ben, Ciro'yu şehirde bırakmış. O adam her zaman huysuz ve düşmanca davranıyor. Onun etrafında olmaktan hoşlanmıyorum. Ian da bizimle geldi çünkü Ben onun evdeki güvenlik görevlileriyle birlikte çalışmasını istiyor, Frank ve Alesso ise daimi korumalarımız olmaya devam edecek. Yapacağımız tek şey evin ve arazinin etrafında dolaşmak olacaksa bu gereksiz görünüyor. Mülkte bizi güvende tutacak yeterince koruma, ancak bu alanı Ben'in uzmanlığına bırakmaktan mutluluk duyuyorum. Frank ve Alesso'nun etrafta olmasını istiyorsa, tartışmayacağım.

Ben, Rowan'ı Alesso'nun elinden alıyor ve ben onun eline yapışırken oğlumuzun sırtında emeklemesine izin veriyor. Sonra bir aile olarak babası ve kız kardeşine doğru yürüyoruz.

Yaklaştığımızda Natalia bizi karşılamak için öne atılıyor. "Güvende olmana çok sevindim." Beni kollarının arasına aldı. "Ben bana olanları anlattığında çılgına dönmüştüm." Beni kol mesafesinde tutuyor, yanağımdaki yarayı ve boynumdaki belirgin morluğu kaşlarını çatarak inceliyor. "Acıyor mu?"

Başımı sallıyorum. "Zar zor hissediyorum."

"Baba," diyor Rowan. "Kim bu güzel bayan?"

"Aman Tanrım." Natalia Rowan'a bakarken gözleri doluyor. Teyzesine merakla bakarken çenesini Ben'in omzuna dayamıştı.

Rowan'ı önüne doğru çekerken elimi Ben'in elinden kurtarıyorum. "Bu teyzen Natalia," diyor. "Natalia. Bu da oğlum Rowan."

Gurur ses tonuna yansıyor ve yüzüne yayılıyor; kendimi yine gözyaşı dökerken buluyorum. Rowan dün gece Ben'e babası olup olmadığını sorduğunda kendimi zor tuttum. Hayatımın en duygusal anlarından biriydi ve onların kucaklaşmasını izlerken sessiz sevinç gözyaşları döktüm. Hiçbir şey beni baba ve oğlunu birlikte her hissettiğim duygu tsunamisine hazırlayamazdı.

Onları bir arada görmek çok güzel.

Hayatımızı bir aile olarak birlikte hayal etmek korkutucu olsa da çok güzel çünkü havada asılı kalan çok şey var.

Natalia gözyaşlarını tutamayıp, "Seninle tanıştığım gerçekten çok sevindim Rowan," diyor. "Babana çok benziyorsun." Bana kısa bir bakış attı. "Sen de en az annen kadar güzelsin."

"Bence çok güzelsin," diyor Rowan. "Tıpkı annem gibi bir prenses." Natalia gözyaşlarını gülüyor. "Sen kesinlikle babanın oğlusun." Ben'in ve benim elimi aynı tutuyor. "O çok değerli."

Hafif bir vınlama sesi hepimizin dikkatini bir anda çekiyor ve hep birlikte bize doğru gelen adama doğru dönüyoruz. Giysileri iskelet gibi bedeninden sarkıyor ve sandalyesinin tekerleklerini zayıf bir güçle iterken kolları kırılacakmış gibi görünüyor. Gri-mavi kalın bir battaniye beline kadar uzanıyor ve bacaklarını örtüyor. Önümüzde durduğunda nefesi hırıltılı bir şekilde kesiliyor. Ben diz çöküyor ve Rowan'ı da yanına alıyor. "Bu senin büyükbaban Angelo, Rowan."

"Merhaba genç adam." Angelo titrek bir kol uzatarak kemikli parmaklarıyla Rowan'ın elini kavradı. "Haftalardır seninle tanışmayı dört gözle bekliyordum."

"Merhaba." Utangaç bir şekilde babasına sarılan Rowan'ın sesi yumuşak. Daha önce hiç tekerlekli sandalyede ya da bu kadar hasta birini görmemişti.

"Gel otur." Angelo onun dizine vurur.

"Baba." Natalia başını sallar ama Angelo elini kaldırmaz.

"Telaşlanmayı kes." Göğsünden bir tıkırtı sesi yükseliyor ve ben Rowan'ın kucağına oturmasına izin vermenin bilgeliğini sorguluyordum ki, ağarmış saçlarını sade bir topuzla tutturmuş yaşlı bir kadın

Ev. Mavi önlük giyiyor ve oksijen tüpüne benzeyen bir şey taşıyor. "Çabuk ol Rowan," diye hırıldıyor Angelo. "Hemşire Ratchet beni zindana kapatmadan önce amcana bir sarıl bakalım."

Rowan şimdi taş kesilmiş gibi görünüyor, bu yüzden Ben onu tutmaya devam ediyor, eğilip kulağına fısıldıyor. Rowan Angelo'nun kucağına oturmuyor ama Ben'in güvenli kollarından ona hızlıca sarılıyor.

"O iyi bir çocuk," diyor Angelo gururla gülümseyerek. Gri solgunluğu, titrek gülümsemesinin altında biraz ısınıyor gibi görünüyor.

"Bazılarının aksine." Hemşire Angelo'ya ters ters bakar. "Kendini zorlaman konusunda sana ne demiştim?"

"Benim hatam," diyor Natalia. "Heyecanlandım ve onu kapıda bıraktım."

"Sakin olun." Angelo ellerini havada sallayarak, yüzüne oksijen maskesi takmaya çalışan hemşireyi itiyor. "Henüz ölmedim ve torunumu görmek istiyorum."

"Hadi içeri girelim," diyor Ben. "Dışarısı soğuk."

"Müstakbel gelinime merhaba demeden olmaz," diyor Angelo bir sesle. Hemşire maskeyi tekrar takmaya çalışıyor ama Angelo hemşirenin ellerini tokatlayarak uzaklaştırıyor.

Ben'in inatçılığını nereden aldığını görebiliyorum.

"Seninle bir anlaşma yapalım," diyorum, çömeli göz hizamıza geliyor. "Sen maskeni tak, ben de Rowan'ı sonra odana uğrayıp tanışalım."

Soğuk, titreyen elleri benimkileri kavradı. "Şeytanla anlaşma yapmaya kalkma. Sadece başını belaya sokarlar." Bunu gülümseyerek söylüyor ve bu çelimsiz, hasta adama bakıp bir zamanlar korkunç bir mafya babası olduğunu hatırlamak zor. Angelo ellerimi tutmaya devam ediyor, oğluna bakarken yaptığım anlaşmayı görmezden geliyor. "Söylediğinden daha da güzelmış." Parmağıyla Ben'i işaret etmek için ellerimi bırakıyor. "Bunu mahvetme."

"İçeri, Angelo." Hemşire ona "benimle uğraşma" dercesine etkileyici bir bakış atar.

Angelo sonunda hemşirenin oksijen maskesini ağzına takmasına izin verirken Ben elimi tutuyor. Natalia babasını evin içine itmeden önce battaniyeyi omuzlarına kadar çekiyor.

"Yeni evinizi görmeye hazır mısınız?" Ben, biz eşikten adımımızı atmadan hemen önce soruyor.

Bu an çok büyük bir his. Sanki sadece bir evin değil, yeni bir hayatın eşliğinden geçiyorum. Göğsümdeki kelebekleri görmezden gelerek Ben'in elini sıkıyorum.

ve bir adım öne çıkarken gülümsüyorum. "Yolu göster."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

"T Bu evin doğu kanadı" diye açıklıyor Ben, uzun çift maun kapının ardına geçip kapalı bir bölümüne girdiğimizde. Az önce bize geniş mutfak ve kahvaltı salonu, ev gibi oturma odası, aile yemek odası, geniş güneşlenme odası, kapalı havuz ve spor salonu, sinema , oyun odası ve bar dahil olmak üzere ana yaşam alanlarını elli sentlik bir tur attı. Ayrıca resmi bir balo salonu var ama buraya misafir davet etmediği için hiç kullanılmıyor. Her ikisi de evin bu tarafında olmak üzere iki ofis var ve bana Angelo'nun ofisini istediği gibi kullanabileceğimi söyledi.

artık kullanmıyor.

Bana büyük kütüphaneyi gösterdiğinde neredeyse gözlerim yuvalarından fırlayacaktı. Yüksek raflar ve sıra sıra dizilmiş kitaplarla filmlerde gördüğünüz bir şey gibi. Geniş odanın etrafında birkaç masa var ama ben kükreyen açık ateşin önündeki oturma alanını tercih ediyorum ve şimdiden kendimi kumaş kanepeye yayılmış, üzerimi örten bir battaniyeyle son aşk kitabımın tadını çıkarırken hayal edebiliyorum. Bu alanı kesinlikle çok iyi değerlendireceğim.

Ben, batı kanadını yenilediğini ve şimdilik yasak olduğunu açıkladı.

"Benim ana süitim bu katta ve bitişikteki yatak odasını Rowan için hazırlattım. Angelo'nun odası da evin bu tarafında ama koridorun diğer ucunda," diye ekliyor ve beni aydınlık oturma odasına doğru yönlendirirken elini belimden çekmiyor. Rowan önümüzden koridora doğru koşarken, "Burası bizim kendi oturma odamız," diye açıklıyor. Ben sağ tarafımdaki bir kapıyı iterek açıyor. "İhtiyacın olursa küçük bir mutfak var.

içecekler veya atıştırma lıklar için. Personelim tüm yemekleri hazırlıyor ancak isterseniz kendiniz de pişirebilirsiniz."

"Peki ya st kat?" Henüz yukarı çıkmadığımız ve yatak odalarımızın orada olacağını düşündüğüm için soruyorum. Burası devasa bir yer ve ailemin saray gibi evinin yaklaşık iki katı büyüklüğünde.

"st kattaki alanı nadiren kullanıyorum," diyor omuz silkerek. "Yukarıda daha fazla yatak odası ve banyo var ve orada yaşıyanlar için personel odaları var."

Koridora ıkıyoruz ve sağıdaki asansörü işaret ediyor. "İstedğin zaman keşfe çıkabilirsin. Asansör aynı zamanda çatı bahçesine de çıkıyor."

"Eviniz gerçekten etkileyici."

"Burayı tasarlaması için New York'un en iyi mimarlarından birini tuttum ve inşaatı yıllar sürdü. Mevcut ve gelecekteki tüm ihtiyaçlarımı karşıladığından emin olmak istedim." Gözleri benimkileri delip geçiyor. "Ve burası *benim* evim değıl. *Bizim* evimiz." Kalbim onun sözleri ve bakışlarındaki yoğunluk karşısında hızlanıyor.

"Anne!" Rowan'ın ığıkları neredeyse kulak zarımı patlatacaktı. Ben kıkırdadı. "Sanırım oyun odasını keşfetti."

Ben'in yanında hızla yürüyorum, ağızına kadar oyuncaklar ve oyunlarla dolu büyük dikdörtgen odaya adımımı attığımda neredeyse yere yığılıyorum. Rowan şu anda top havuzunda zıplayıp duruyor ve onu hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim. Odanın o tarafındaki tüm alan cırt cırtlđ duvarlara sahip ve top havuzu, köpük bloklarla dolu zemin trambolinleriyle çevrili bir köşe havuzu. Yukarıdan takla atmak için ipler sarkıyor ve Velcro duvarlardan biri kaya tırmanma duvarı.

oğı gece onu tekmeleyerek ve ığılık atarak bu odadan çıkarmak zorunda kaldığımı hayal etmeye başladım bile.

"Bu harika!" diye bağılıyor ve odanın içinde birkaç top fırlatıyor.

Uzaktaki duvarın dibinde  bisiklet duruyor ve ben de onlara doğıru yürüyüp parmaklarımın ucuyla parlak metallerin üzerinde geziniyorum. "Vay canına. Gerçekten her şeyi düşünmüşsün." Ben'e bakıyorum.

Omuz silkiliyor, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokuyor. "Denedim. Arazinin etrafında güzel bisiklet yolları ve arka taraftaki ormanda birkaç iyi yürüyüş parkuru var. Kendini içeride sıkışıp kalmış gibi hissetmeni istemiyorum."

Gelecek ay kar yağırsa, başka seçeneğimiz kalmayabilir. Burada kışlar Chicago kadar sert geçebilir, bu yüzden girmiyorum. "Gösterdiğiniz çabayı takdir ediyorum

" diyorum koluna dokunarak. "Teşekkür ederim. Bu geçişi kolaylaştıracak."

"Henüz en iyi odayı görmedin," diye ekliyor, parmaklarını benimkilere geçirerek.

"Rowan," diye sesleniyor, başını yana sallayarak. "Bir sürprizim daha var. Gel hadi."

Rowan'ın cesaretlendirilmeye ihtiyacı yok, top havuzundan yuvarlanarak çıkıyor ve bir kasırga gibi bize doğru koşuyor.

Ben yine kıkırdıyor. "Bu kadar heyecanlı olmasına bayılıyorum."

"Daha sonra onu yatağa yatıramadığımızda bunu söylemeyebilirsin," diye takılıyorum.

"Benim için fark etmez." Rowan'ın peşinden beni odadan çıkardı. Oğlumuz koridor boyunca yan kapıya doğru koşuyor. "Bunların hepsi benim için yeni ve her saniyesine bayılıyorum."

"Çocuklarla aran her zaman iyiydi," diye itiraf ediyorum, benimle nasıl olduğunu hatırlayarak.

"Şimdi kendimi yaşlı ve biraz da ürkmüş hissetmeme neden oluyorsun Ateşböceği," diye kaşlarını sallayarak alay ediyor.

"Garip hissettiriyor olmalı ama aramızda bir yaş farkı olduğunu bile zar zor hatırlıyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Katılıyorum." Eğildi ve beni öptü. "Gerçi ben bekaretimi kaybederken senin bezden yeni kurtulduğunu unutmaya çalışıyorum." Bana sırtlıyor ve ben de göğsüne bir şaplak atıyorum.

"On bir yaşındayken kaybettiğini söylemiyorsan iğrençleşme," diyorum kafamda hızlıca hesap yaparak.

"Anne!" Rowan az ilerideki bir kapıdan hızla çıkıyor, yanakları kızarmış ve gözleri fal taşı gibi açılmış. Elimi tuttu. "Anneciğim! Bunu görmelisin."

Beni odaya sürüklemesine izin veriyorum ve tüm hava ciğerlerimi aceleyle terk ediyor. Geniş, havadar, aydınlık, iyi donanımlı sanat atölyesine göz gezdirirken gözyaşlarım gözlerime saplanıyor. Her boyuttan tuvaler şövalelerin üzerinde ve duvarlara yaslanmış durumda. Raflar boyalar, kalemler ve her türlü sanat malzemesiyle dolu. Hatta bir çömlek çarkı ve kil fırını bile var.

"Şu kapı karanlık bir odaya açılıyor," diyor Ben, odanın uzak ucundaki bir kapıyı işaret ederek. "Dışarıdaki kutuda da bazı kameralar ve ekipmanlar var. Muhtemelen sizde de olduğunu biliyorum ama-"

Kendimi ona doğru atarken dudaklarımla sözünü kesiyorum. Kollarım boynuna dolanırken ağzına art arda öpücükler konduruyorum. Geri çekildiğimde yarı gülüyor, yarı ağlıyordum ve gülümsemem o kadar genişti ki yüzümü ikiye bölmekle tehdit ediyordu. "Bütün bunları nasıl yaptın?" Ağlıyorum. "Ne zaman? Ne zaman? Nasıl? Bu çok fazla. I-" Bir elimi göğsüme götürüyorum ve çok fazla şey hissediyorum. Kalbim patlayacak gibi.

"Kızma," diyor. "Ama Rowan'ı öğrendikten bir hafta sonra tadilata başladım."

Ellerimi göğsüne koyuyorum ve onu tekrar öpmek için uzanıyorum. "Kızgın değilim. En ufak bir şekilde bile. Ben, bu inanılmaz. Hiç kimse Rowan ve benim için bu kadar çok şey yapmamıştı. Sadece... Nasıl hissettiğimi anlatacak kelime bulamıyorum. Ne kadar minnettar olduğumu."

Kolları belime dolanıyor ve beni kendine çekiyor. "Burada mutlu olmanı istiyorum Ateşböceği." Burnunu benimkine sürtüyor. "Benimle mutlu olmanı istiyorum."

"Öyleyim, Ben." Çok bunaltıcı ve kabullenmesi zor ama yalan söylemiyorum. Rowan'ın sevinç çılgınlıkları atması ve benim dün yaşadığımız günün ardından güneşin altındaki her harika duyguyu hissetmem tamamen Ben sayesinde oldu.

Son çekincelerim de uçup gitti. Her şey yoluna girecek.

Bunu iliklerime kadar hissediyorum.

"Güzel." Dudakları benimkilere konuyor, yumuşak ve taparcasına; beni düşündüğümünden daha şefkatli bir şekilde öperken ona karşı eriyorum.

"Bu iğrenç, baba."

Ayrılıyoruz ve oğlumuzu bakıyoruz. Rowan'ın burnu tiksintiyle kıvrılıyor ve dudaklarımdan bir kıkırdama dökülüyor. Ben sırtıyor, Rowan'ın hizasına gelecek şekilde çömeliyor. "Güven bana, dostum. Anneni öpmek iğrenç olmaktan çok uzak."

"Ben asla kızları öpmem." Kollarını göğsünde kavuşturmuş, hâlâ iğrenmiş görünüyor.

Ben onu kucağına alıp gıdıklıyor. "Ünlü son sözler, Firecracker."

Ben, doktor izleme cihazını enjekte ettikten sonra Rowan'ı dışarıdaki oyun alanına götürür. Bu sabah daireye gelmesi gerekiyordu ama

onu geciktiren acil bir durum vardı. Rowan iğnelerden nefret eder ve biraz ağladı, bu yüzden Ben dikkatini dağıtmak için onu daha sonra ağaç eve götürdü. Sırada Rowan'a teleskopu göstermek için bir çatı gezisi var.

Eşyalarımızı yerleştirmek için geride kaldım. Ben otomatik olarak onun ana sütünü paylaşacağımı varsaydı ve ben de onu düzeltmedim. Onunla kalıcı olarak aynı yatağı paylaşma düşüncesi midemde kelekler uçuşmasına neden oldu. Haftalarını şehirde biliyorum ama geç saatlere kadar çalışmak zorunda olmadığı gecelerde eve geleceğine söz verdi bile.

Ben, Rowan'ı süper kahraman temalı odasından neredeyse sürüklemek zorunda kaldı ve umuyorum ki yeni yatak odasına olan sevgisi, bu gece her zamanki saatinde yatmaktan mutlu olacağı anlamına gelebilir. Rutin önemlidir ve gidecek bir işim olmasa ve Rowan özel bir öğretmen tutana kadar okula gitmeyecek olsa bile bizimkine kalmaya niyetliyim.

Ben'in bana söylediği yönde ilerleyerek koridorun en sonundaki odanın kapısına birkaç kez vuruyorum.

"Girin," diye sesleniyor bir kadın sesi ve hemşire başının arkasına yastıkları yerleştirirken Angelo'nun yatak odasına giriyorum. Ben'in babası, makinelere bağlı birkaç kablo ile yükseltilmiş bir hastane yatağında oturuyor. Oda geniş ve en uçta yanan bir açık ateş, dağınık kitap rafları ve devasa bir geniş ekran televizyonun bulunduğu bir oturma alanı var.

"*Bella signora*. Gel." Angelo gülümseyerek yatağının yanındaki sandalyeyi işaret eder.

Ben.

"Bir saat kalabilirsiniz, ama Bay Mazzone'nin ondan sonra uyuması gerekiyor."

Hemşire benim için kenara çekiliyor. Elini uzattı. "Ben Ruthie, bu arada."

Elini sıktım. "Sierra. Tanıştığımıza memnun oldum."

"İsterseniz buzdolabında içecekler var," diyor, "ya da kendinize kahve alın." Bir kahve istasyonu, bir su ısıtıcısı, küçük bir buzdolabı ve bir lavabonun bulunduğu tezgâhı işaret ediyor. "Bana ihtiyacınız olursa bu düğmeye basın," diye ekliyor, Angelo'nun yatağının kenarına iştirilmiş büyük mavi bir düğmeyi işaret ederek. "Ben yan odamda olacağım."

"Böyle iyiyim ama teşekkür ederim." Ruthie odadan çıkarken ben de yerime oturuyorum. "O kadının hiç evlenmemiş olmasına şaşmamalı," diyor Angelo, göğsü

hırıltılı. "Bir erkeği mezara bile götürebilir."

Muhtemelen gülümsemem gerektiği halde gülümsüyorum. "O sadece işini yapıyor ve görünüşe bakılırsa sen onun işini zorlaştırıyorsun."

"Herkes meydan okumayı sever." Göz kırıyor, ben de başımı sallıyorum. İflah olmaz biri.

"İçimden bir ses senin de zamanında zorba olduğunu söylüyor," diye takılıyorum ellerimi kucağımda kavuşturarak.

"Öyleydim," diye itiraf ediyor hiç utanmadan. Gözlerini daha önce özlediğim bir çelikle bana diyor. "Soğukkanlı bir katildim ama öyle olmam gerekiyordu. Benim zamanımda her şey farklıydı." Başımı sallıyorum çünkü buna başka nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. "Çok şey değişti. Bazıları iyi yönde. Bazıları kötü yönde. Ama Bennett'im iyi şeyler yaptı. Bu hayatı istemediğini biliyorum ama sorumluluklarından kaçmadı ve Mateo'nun asla yapamayacağı bir şekilde iz bırakıyor."

"Mateo mu?" Kim olduğunu bilmediğim için soruyorum.

"En büyük oğlum. İlk çocuğum. On dört yıl önce o piç Bratva tarafından vurulana kadar benim meşru varisimdi."

Ben'in Chicago'dan kayb olduğu zamana denk gelmesi tesadüf olamaz ama Angelo'ya bu konuda baskı yapmıyorum. Hikayenin bu kısmını Ben'den duymayı tercih ederim. İtalyanların Ruslardan nefret etmesine şaşmamalı. Görünüşe göre hesap vermeleri gereken çok şey var, ama İtalyanlar tarafından başlatılan aynı derecede iğrenç eylemler için misilleme olabilir.

"Kaybınız için üzgünüm," diyorum.

Elimi uzattı. "Mateo'mu, eşim Rosa'yı kaybettikten sadece altı ay sonra kaybettim. Karanlık zamanlardı."

Soğuk avucu benimkine karşı titriyor. "Rosa da Natalia'nın annesi miydi?" Başını sallıyor. Muhtemelen bunu sormamalıydım ama tahmin ettiğimden daha açık ve konuşması daha kolay görünüyor. "Yani Ben'e Jillian Carver'dan hamile kaldığınızda Rosa'yla evliydiniz?"

Dudakları bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Bu soruyu bana yirmi yıl önce sormuş olsaydın, muhtemelen bu cüretin yüzünden seni öldürtürdüm."

Tamam. Önceki düşüncemi geri alıyorum. Şaka mı yapıyor bilmiyorum ama içimden bir ses yapmadığını söylüyor. Omurgamda bir ürperti ısıklık çalıyor.

Öksürük krizine girmeden önce kıkırdıyor. Düğmeye basmak için hamle yapıyorum ama başını sallıyor ve kemikli parmağıyla yatağının yanındaki su sürahisini işaret ediyor. Ona bir bardak dolduruyorum, büyük boy pipetlerden birini içine sokup dudaklarına götürüyorum ve içmesine yardım ediyorum. İş bittiğinde elimi itiyor ve ben de bardağı masaya geri koyuyorum.

"Yüzünü görmeliydin." Yüzünde daha ciddi bir ifade belirmeden önce küçük bir kıkırdama daha yapıyor. "Rosa'mı seviyordum ama

Onun rolü benim karım olmak ve bana bir varis doğurmaktı. İş için çok uzaktaydım ve bir erkeğin ihtiyaçları vardır. Birkaç ilişkiden zevk aldım ve zaman daimi fahişeler tuttum." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Bütün patronlar öyledir."

Vay be. Sanki bu her şeyi düzeltirmiş gibi. Bunu ya da bunun adaletsiz ve ahlaki olarak yanlış olduğu tüm yolları işlemeye başlayamıyorum bile. Karınızı sürekli aldatırken onu sevdiğinizi nasıl iddia edebilirsiniz? Rosa muhtemelen bunu biliyordu ve görmezden gelmek zorundaydı. O zamanlar işler böyle yürüyordu.

Bunu Ben'e soracağım sorular listesine eklemek için aklıma bir not alıyorum.

Bana daha önce sadık kalacağını söylemişti ve ilişkimizin daha fazla ilerlemesine izin vermeden önce bunun müzakere edilemez bir koşul olduğunu bilmesini sağlamam gerekiyor. Sadakatsizlik benim için bir anlaşma kırıcıdır. Aldatmaya tahammül edemem. Başka bir kadına yan gözle bakmasına bile tahammül edemem. Ben'i arzulamak için yıllarımı harcadım ve şimdi ona sahibim, onu elimde tutmaya niyetliyim. O benim, ben de onunum ve Chantel LaCroix gibi altın avcılarını daha fazla eğlendirmeyeceğim. O kadını düşünmek bile kanımı kaynatıyor.

O zavallı mafya kadınları buna nasıl katlanıyor bilmiyorum. Rosa'nın yerinde olsaydım, uyurken sikini keserdim.

"Başka çocuğunuz var mı?" Gerçekten merak ederek sordum.

"Bildiğim kadarıyla yok ve aramak için zaman harcadım. Natalia ve Ben hayatta kalan tek çocuklarım."

Kafamdaki noktaları birleştiriyorum. "Aramaya gittin çünkü Mateo öldürüldükten sonra işi yürütecek birini bulman gerekiyordu."

"Ben'i başından beri biliyordum," diyerek beni şaşırtıyor. "Annesi hamileyken bana geldi. Ona biraz para verdim ve gitmesini söyledim, ama onu gölgelerden izleyen biri vardı."

Yüzümde şok ifadesi beliriyor. Ben'in nasıl büyüdüğünü biliyorum ve onun adına öfkeleniyorum. Elimi geri çekiyorum ve yataktaki hasta adama kaşlarımı çatıyorum.

"Kendi etimi ve kanımı görmezden geldiğim için kötü bir hıyar olduğumu düşünüyorsun." "Bunu söylemenin kibar bir yolu," diye tıslıyorum.

"Onu korumak için yaptım."

"Saçmalık," diye geveledim.

Gülümsüyor ve ben onun gerçekten deli olduğunu düşünmeye başlıyorum. "Düşmanlarım bir piçim olduğunu bilselerdi, onu da hedef alırlardı. Onu korumak için uzak durdum."

"Sen ona ihtiyaç duyana kadar." Daha dik oturuyorum. "Büyürken ne tür şeylere katlanmak zorunda kaldığını biliyor musun?" Ben bile tüm gerçekleri bilmiyorum ama onun zor zamanlar geçirdiğini anlayacak kadar biliyorum.

"Çocukluğu onu bugün olduğu kişi yaptı."

Her geçen dakika daha da sinirleniyorum. "Bunda yanlış olan o kadar çok şey var ki. Çok acı çekti ve buna ihtiyacı yoktu!"

"Haklısınız ama zamanı değiştiremem, değiştirsem de fark etmezdi. O zamanlar her şey farklıydı."

"Ben'in sana bakmaya nasıl dayanabildiğini bile bilmiyorum." İğrendiğimi gizlemiyorum. Kendi kanından olan birine bile nasıl sırtını dönebilirsin? Söyleyebileceği hiçbir şey Ben'i nasıl ihmal ettiğini anlamamı sağlayamaz.

"*Bella, bella.*" Mavi gözleri benimkileri deliyor. "Bennett'im için kızgın olman hoşuma gidiyor. Aklından geçenleri söylemen ve doğru olduğuna inandığın şeyleri savunman hoşuma gidiyor. Sana katılmıyorum. Oğlum için doğru olanı yapmadım ve yıllarını benden nefret ederek geçirdi. Muhtemelen hala da ediyordur ve duyguları için ona kızmam ya da beni sevmesini beklemem."

"Yine de sizinle ilgileniyor. İşinizin kontrolünü ele aldı ve onu daha da başarılı hale getirdi."

"Çünkü o iyi bir adam. Benden daha iyi bir adam ve sorumluluğa ve *ailesine* saygı duyuyor."

"Bana tek bir şeyin cevabını ver." Sandalyemde daha dik oturuyorum. "Pişman mısın? Keşke ona daha iyi davransaydım diyor musun?"

"Seviyorum." Ses tonundan samimiyet akıyor ve öfkem kesiliyor. "O daha iyisini hak ediyordu."

"O kadar değiştin mi, yoksa bana duymak istediklerimi mi söylüyorsun?"

Yatakta kıpırdanıyor ve yüzünü buruşturarak ağzını kapatıyor. Göğsündeki hırıltılı ses derinleşiyor ve su bardağını tekrar elime alıp pipetten küçük yudumlar almasına yardım ediyorum.

İşini bitirdiğinde elimi okşuyor ve titremeleri yatıştırıyor. "Ben yaşlıyım *Bella*. Ölüyorum. Bu, bir adamı yaptığı şeyleri yeniden değerlendirmeye zorlar. Keşke yapmasaydım dediği şeyleri. Bir adamı değiştirir, ama her şeyden önce Bennett benim görüşlerimi değiştirdi. Farklı bir gelecek vizyonu vardı. Varoluşunu beslediği bir gelecek ve bana daha iyi bir yol olduğunu gösterdi. Ailemin emin ellerde olduğunu bilerek huzur içinde ölebilirim." Uykuyla savaşıırken göz kapakları titriyor ama devam ediyor.

Elimi zayıf eliyle kavrayıp gözlerimin içine bakıyor. "Oğlumun sevgisine layık bir kadın bulduğunu bilmek de bana huzur veriyor. Bennett'in sana ihtiyacı var. Aksini iddia edecektir ama sen onun aradığını bile bilmediği kayıp parçasın."

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

"H Angelo ile konuşman nasıl gitti?" Ben o gecenin ilerleyen saatlerinde ormandaki patikalardan birinde yan yana yürürken bana soruyor malikanesinin bahçesinde. Rowan derin bir uykuya dalmış, kitabının bir sayfasını bile bitirememiş. Sanırım Ben ona kitap okuyamadığı için hayal kırıklığına uğradı ama bunun için daha pek çok gece olacak. Rowan aksiyon dolu bir gün geçirdiği için çok yorgundu ve bu gece *Skywatch Weekly*'yi izlemek için geç saate kadar uyanık kaldı. Ben'in dizüstü bilgisayar aracılığıyla çatıdan izledik ve Rowan'ın babasıyla birlikte izlemekten duyduğu açık zevk neredeyse yeni bir gözyaşı dalgasına neden oldu. Hormonal patlamalarım bu aşamada utanç verici olmaya başladı.

"Bu... ilginçti. Aydınlatıcı. Sinir bozucu," diye itiraf ediyorum.

Bej renkli taş patıkaya gömülü spot ışıkları biz yürürken yolu aydınlatıyor. Gece havası sert ama ağır paltolar, kalın atkılar ve deri botlarla sıcacık sarınmış durumdayız.

"Kulağa doğru gibi geliyor," diye sırtıyor Ben. "Angelo en iyi zamanlarda bile sinir bozucu bir piçtir."

"Ona baba demiyor musun?" Bunu daha önce fark ettiğim için soruyorum. Gerçi şimdi adamla tanışmış ve hikayesinin bir kısmını dinlemiştim, mantıklı geliyor. Ben'in yerinde olsaydım ben de o adama baba demekten çekinirdim.

Ben iç geçiriyor, biz yürürken siyah yün paltosunun yakasını boynuna doğru çekiyor. "İlişkimiz karmaşık."

"Bana Mateo'dan bahsetti. Ayrıca Mateo'nun asla yapamayacağı bir şekilde iz bıraktığını söyledi."

Ben kaşlarını çatıyor, bana saygı ve şaşkınlıkla bakıyor. "Bunu o mu söyledi?" Başımı sallıyorum. "Hmm." Dili dışarı fırladı, dudaklarını ıslattı ve bana baktı.

Sessizliği bozmadan önce birkaç dakika dalgın kaldı. "Senden şimdiden hoşlanmış olmalı. Mateo hakkında nadiren konuşur. Natalia'ya bile."

"Babası öldüğünde onun için çok zor olmuş olmalı."

"Öyleydi ama bunun ilişkimizin önüne geçmesine asla izin vermedi. Beni kollarını açarak karşıladı."

"Onu seviyorsun."

". Hem de çok. Leo dışında, o benim en yakın arkadaşım."

"Ondan çok hoşlanıyorum ve burada olmasından memnunum."

"Yerleşmenize yardımcı olmak için bir hafta kalacak." Bir dalı iterek bana yol açtı. "Pazar gecesi şehre dönmem gerekiyor."

Ses tonunda suçluluk duygusu seziyorum. "Sorun değil Ben. Çalışmak zorunda olduğunu biliyorum."

Kolumdan çekiştirerek beni durduruyor. "Hayatımda ilk kez kalmak için bir nedenim var ve şehre dönmek istemiyorum. Bir ya da iki gece erkenden işleri toparlamaya çalışacağım ve ya arabayla ya da uçakla buraya geleceğim."

"Bu harika olurdu ama stresinizi artırmak istemiyorum. Hayatını kolaylaştırmak istiyorum," diyorum eldivenli elimi yüzüne götürerek.

"Zaten biliyorsunuz. İkiniz de burada olduğunuz için çok mutluyum."

Bana açılmasını çok seviyorum. Bu Ben benim çocukluğumdan hatırladığım Ben ve onun bu yönünü kaybetmediğini bilmek cesaret verici. Yine de saf değilim. Onun artık farklı bir adam olduğunu biliyorum. Onun karanlık bir tarafı da var. Onun her yönünü sevmeye kararlıyım. Onu şimdi neyin harekete geçirdiğini tam olarak anlamak için.

Onunla birlikte olmanın getirdiği her şeyi kucaklamaya hazırım çünkü hayatımı Ben olmadan yaşamak artık bir seçenek değil. Ne Rowan ne de benim için. Artık her şeyiyle ona bağlıyım.

Rüzgâr hızlanıyor ve aceleyle eve dönüp özel oturma odamızda kükreyen ateşin önündeki kanepeye yan yana yerleşiyoruz. Ben kadehinde pahalı burbonunu yuvarlarken ben de bir kadeh meyveli kırmızı şarabı yudumluyorum. "Konuşmak istedin, konuş o zaman. Ben açık bir kitap gibiyim," diyor kolunu omuzlarıma dolayarak.

Çok fazla sorum var ama en baştan başlamak en mantıklı yol gibi görünüyor. "Chicago'dan nasıl ayrıldın? Mateo öldükten sonraydı, değil mi?"

Ben başını sallıyor. "Bir gece çalıştığım bardan çıkarken birkaç adam tarafından saldırıya uğradım. Beni silah zoruyla bir arabaya bindirdiler ve Greenhaven, Rye'daki bir eve götürdüler.

New York. Aslında buradan çok uzakta değil." Ben devam etmesini beklerken o burbonundan bir yudum alıyor.

"Beni Angelo'nun evine götürdüler. Onunla ilk kez o zaman tanıştım. Bana babam olduğunu, New York'taki beş İtalyan mafya ailesinden birinin lideri olduğunu ve en büyük oğlu Mateo'nun yeni öldürüldüğünü anlattı. Bana, açık açık, onun kalan tek varisi olarak görevimi yerine getirmem gerektiğini söyledi."

"Bana kendini tutmayan bir adam gibi geldi." Kollarında dönüyorum, elimi göğsüne koyuyorum. Isı, kazağının içinden bile avucumu ısıtıyor. "Bu büyük bir şok olmalı."

"Google'da araştırana kadar şaka yaptığını düşünmüştüm. Sadece on dört yıl önceydi ama o zaman bile internette söylenenler kimsenin umurunda değildi. İlk şokumu ve direncimi atlattıktan sonra Angelo'yu yapmama izin vermesi için ikna ettiğim ilk şeylerden biriydi."

İnternetteki bilgi eksikliğinin arkasında Ben'in olduğunu öğrenmek beni şaşırtmadı ve teknoloji sektörüne olan ilgisinin kendisi ve işi hakkında söylenen her şeyi kontrol etme arzusundan kaynaklandığından şüpheleniyorum. "İnisiyatif almak zorunda mıydınız yoksa daha yaşlı olduğunuz için bir geçiş hakkınız mı vardı?"

Sırıttırıyor ve ben de göğsüne vuruyorum. "Benimle dalga geçme! İnternetteki tüm bilgileri başarıyla sildin, bu yüzden istihbaratım için aşk romanlarına güvenmek zorunda kaldım."

"Bunu duymak hoşuma gidiyor," diyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

Yüz ifadesi daha kasvetli bir hal alıyor. "Hemen ertesi gece başlatmak zorunda kaldım. Bunu baskı altında yaptım ama aptal değildim. Başka seçeneğim olmadığını biliyordum. Onu reddetmek ölüm demekti. Kabul edildim ve birkaç yılını eğitim alarak ve bir asker olarak çalışarak geçirdim."

"Çok adam öldürdün mü?" Gerçek bir sayı istemiyorum ama gerçeği söylemekten de çekinmeyeceğim.

"Sanırım bu sizin 'çok' tanımınıza bağlı. Ama evet, adam öldürdüm. Onlara işkence ettim. Onlardan çaldım. Yapmak istemediğim pek çok şey yaptım ama başka seçeneğim yoktu. Bir şeyleri değiştirebilmemin tek yolunun kirli işler yapmak, yerimi hak ettiğimi kanıtlamak, bunu hak etmek için kıcıımı yırtarak çalışmak, erkeklerin ve diğer ailelerin saygısını kazanmak olduğunu biliyordum ve altı yıl önce iktidarı ele geçirdiğimde değişim programına başladım."

Şarabımdan bir yudum aldıktan sonra şarabı ve tamamen dönerek ona bakıyorum. "Anlat bana. Bilmek istiyorum. Nasıl olduğunu hatırlıyorum.

Caltimore Holdings binasını ziyaret ettiğimde şok oldum ve çok etkilendim. Hiç de beklediğim gibi değildi."

Ayrı kaldığımız yıllar boyunca neler yaptığını anlatırken Ben'in yüzü canlanıyor. "Gelenek İtalyan mafyası için çok önemlidir. Aslında çoğu mafya örgütü için. Ama tüm yapının modernleşmeye ihtiyacı vardı. RICO yasaları, eğer hapse girmemek istiyorsanız, aynı şekilde iş yapmaya devam etmenizi zorlaştırdı. Bu nedenle, inşaat şirketlerimizi geliştirmeye, kulüplerimizi ve kumarhanelerimizi güçlü VIP' hizmet veren üst düzey kuruluşlara dönüştürmeye, endüstri, hükümet ve yargı sistemindeki doğru insanlarla ağ kurmaya ve stratejik bilişim firmalarını satın almaya büyük önem vererek, işin mümkün olduğunca büyük kısmını meşrulaştırmaya odaklandım."

"Bunu okudum ve kendi varsayımlarımı oluşturdum, ancak bunu sizden duymak isterim. Teknolojiye olan ilginiz tam olarak nedir?"

"Öncelikle, BT mevcut iklimde çok iyi bir yatırım. Ama aynı zamanda bize temel geleneksel işlerimizi yükseltme imkanı da veriyor."

Bunu söylemesini beklemiyordum ve ne demek istediğinden tam olarak emin değilim. "Anlamıyorum."

Bardağını yere koyup bana bakıyor. Tüm yüzüne tutku yayılıyor ve yaptığı işi gerçekten sevdiğini söyleyebilirim. "Şantaj ve haraç birçok mafya örgütünün kurulma yöntemi, ancak bar sahiplerini, restoran işletmecilerini ve yerel mağaza sahiplerini sarsmak için takım elbiseli haydutlar gönderme günleri geride kaldı. Artık çevrimiçi dolandırıcılığa karşı koruma sunuyoruz ve müşterilerimiz bu hizmetlerden yararlanmak için aylık bir ücret ödüyorlar. Elbette, teknoloji şirketlerimiz de müşterilere düzenli hizmetler sunuyor ve şirket içi araştırma çalışmalarına ve internetten uzak durmaya odaklanan bir bölümümüz var."

Diğer sorularım üzerinde düşündüm. "Yani uyuşturucu, silah ya da seks satmıyor musunuz?"

"Silah değil ama hâlâ uyuşturucu ve seks satıyoruz."

Yüzümü buruşturuyorum ve midem bulanıyor. "Lütfen bana seks kaçakçılığı yapmadığını söyle."

"Ben . New Yorklu ailelerin hiçbiri değil."

Rahat bir nefes alıyorum. "Tanrı'ya şükür." Başını yana eğiyor, bakışlarında merak açıkça görülüyor. "Vegas'ta olanlardan sonra bu konuya ilgi duymaya başladım. Yerel bir destek merkezinde gönüllü olarak çalışıyorum ya da sanırım çalışıyordum," diye ekliyorum, müdürü arayıp artık müsait olmadığımı bildirmem gerektiğini fark ediyorum.

"İşler yoluna girdiğinde, eminim yerel olarak başka bir merkez bulabilir veya yardım etmenin başka yollarını bulabilirsiniz. Bu benim de çok önem verdiğim bir konu."

Bunu kastettiğini anlayabiliyorum ve bu beni rahatlatıyor. "Peki, eğer insan ticareti yapmıyorsan, ne tür seks satıyorsun?" Hamileyken Tony'yle gittiğim o köhne kulübü hatırlayınca ağzımda bir şeyler düğümleniyor.

Ben ellerimi ellerinin arasına aldı. "Kumarhaneler ve kulüpler ağımız aracılığıyla üst düzey cinsel hizmetler. Queens'te tesadüfen bulduğum yer gibi değil. Bütün o bok çukurlarından kurtuldum. Tüm kulüplerimiz lüks ve sadece zengin ve güçlülere hitap ediyoruz. Artık sokaklarda satıcılarımız ya da fahişelerimiz yok. Kulüplerimizi ve kumarhanelerimizi sık sık ziyaret eden VIP üye müşterilerimize yüksek kaliteli uyuşturucu tedarik ediyoruz. Ayrıca bu kurumları para aklamak için de kullanıyoruz. Müşterilerimize önceden özel randevu alarak ya da seks kulüplerimizden birinde hizmet veren bir kadın ekibimiz var."

Yüzümdeki şok ifadesine gülüyor ve yanaklarım kızarıyor. "Gerçekten o kadar şok oldun mu?"

"Bunu pek düşünmemiştim. tasarımcı takımını giyerken görüyorum ve bazen sıradan bir iş adamı olmadığını hatırlamak zor oluyor." Ben'in Rowan'ı ziyaret ettiği bazı durumlarda, doğrudan ofisten geliyordu. Onu takım elbise içinde görmek yumurtalıklarımı yakmaya yetiyor. Ciddiyim. Adam takım elbise giydiğinde gerçek bir seks tanrısı oluyor. Kalçalarımın arasında zonklayan ani ağrıyı görmezden gelerek bacaklarımı birbirine kenetliyorum.

"Ben sıradan bir iş adamıyım, çoğu zaman. Dürüst olmak gerekirse, mafya bağı ya da bağlantısı olmayan pek çok 'sıradan' işadamı benden ya da diğer baronlardan daha fazla yolsuzluk yapıyor. Şaşırsınız." Yüzünde tuhaf bir ifade ama ben onu sorgulayamadan konuşmaya devam ediyor.

"Annem bir fahişeydi ve pezevenklerden ve müşterilerden çektiği sıkıntıları gördüm. Kızlarımıza iyi ve saygılı davranılmasını sağlarım. Bu yüzden boş pozisyonlar için bir mil uzunluğunda bir bekleme listemiz var. Sadece en iyi kadınları işe alırız ve onlar da müşteriler gibi dikkatle incelenir. Kızlarımızın her birine özel randevularda bir koruma eşlik eder ve tüm kulüplerde güvenlik sıkıdır. Kızlara iyi ödeme yapılıyor, düzenli güzellik randevularına katılıyorlar ve her ay sağlık kontrolünden geçiyorlar."

Aklıma iğrenç bir düşünce geliyor ve kelimeleri kusuyorum. "O kızları beceriyor musun?"

"Asla." Beni kucağına çekti. "Ben çalışanlarla yatmam. Bu, kulüplerimizde çalışan tüm personel için istihdam hüküm ve koşullarının bir parçası olan katı ve kesin bir kuraldır. Benzer şekilde, personelin uyuşturucu kullanmasına da izin verilmez.

Düzenli olarak uyuşturucu testi yaparız. Temiz bir işletme işletiyorum. Yaptığımız her şeyin diğer profesyonel şirketlerle aynı olmasını sağlayan İK departmanlarım ve ekiplerim var."

"Vay canına. Gerçekten çok fazla değişiklik yapmışsın."

"İş bununla da bitmiyor. Birkaç özel güvenlik şirketimiz var ve askerlerimiz çalışanların yüzde doksanını oluşturuyor. Hala kabul törenine tabi tutuluyorlar. Bu asla değiştiremeyeceğim bir gelenek. Ancak yüksek teknoloji eğitimi tesislerimizden birinde başlangıç eğitimine katılıyorlar ve daha sonra aidatlarını ödemek için güvenlik şirketlerine geçiyorlar." Kıkırdıyor. "Bazı adamlarımızı kamerada hayır etkinliklerinde çalışırken, konserlerde, konserlerde ve film galalarında güvenlik yaparken gördüğümde gülmek zorunda kalıyorum."

"Toplumsal her kesimine sızdınız." Bu itirafıyla birlikte omurgamda bir ürperti oluşuyor.

"Evet." Burnumu cimcikliyor. "Ve her şey yasal ve kurallara uygun." Eli kalçama iniyor ve ben bu beklenmedik temas karşısında sıcıyorum. "Başka sorunuz var mı?" diye soruyor, okşuyor ve boynuma sokuluyor. "Yoksa yatağa çekilebilir miyiz?" Sesi birkaç oktav düşüyor ve boğuk boğuk tonu içimde komik şeyler yapıyor. Boynumda aşağı yukarı bir dizi uyuşturucu öpücük bırakıyor ve nefes almakta zorlanıyorum.

"Sadece bir tane." Durması için omuzlarına bastırıyorum. Bana dokunurken sağlıklı düşünemiyorum ve bu ciddi bir durum. Ona zaten kalbimi verdim, ama bedenimi tekrar ona vermeden önce -zevkimin kontrolünü ona vermeden önce- ona güvenilebileceğimi bilmem gerekiyor. Bana sadık kalacağını bilmeliyim.

Bunu hissetmiş olmalı ki boynumu öpmeyi doğruldu ve bana baktı. "Vur."

"Seninle birlikte olmak istiyorum. Gerçek bir ilişki yaşamak istiyorum ama bu sadece bana sadık kalırsan gerçekleşir. Diğer kadınlar anlaşmayı bozar, Ben."

Yüzümü avuçlarının arasına alıp gözlerimin içine bakıyor. "Benim için tek kadın sensin, Sierra. Vegas'tan beri sadece sen varsın." Bakışları benimkileri yokluyor. "Bu seni şaşırtabilir ama Chicago'dan ayrıldığımdan beri bir ilişkim olmadı."

Bu beni şaşırttı. "Peki ya internette seninle fotoğraf çektiren kadınlar? Chantel ne olacak?" Her şeyi içimden atmak istiyorum ki temiz bir sayfa açarak ilerleyebilelim.

"O kadınların hiçbirisi kız arkadaşım değildi. Sadece seksti."

"Ve onları sadece seks için kullandığınızı biliyorlar mıydı?"

"Evet. Her zaman açık sözlü oldum ama bu bazılarının pençelerini bana geçirebileceklerini düşünmelerine engel olmadı. Beni de kullandılar Ateşböceği. Önemli sosyete etkinliklerinde kolumda olmak, o çevrelerdeki statülerini yükseltmeye yardımcı oldu."

Ben de benzer bir dünyada büyüdüm ve işlerin böyle yürüdüğünü anlıyorum ama yine de midem bulanıyor. İfademin neye ihanet ettiğinden emin değilim ama Ben'i daha ileri gitmeye teşvik ediyor.

"Hiçbiri benim için bir şey ifade etmiyor." Başparmağını alt dudağımda gezdiriyor. "Hiçbirinin kalbimi alma şansı yoktu çünkü Vegas'taki o gece kalbimi sana vermiştim."

"Sen mi yaptın?" İnançsızlık ses tonuma yansıyor.

"Yaptım." Başını sallıyor ve eğilerek dudaklarıma kısa bir öpücük konduruyor. "O gece kaybettiğimi bilmiyordum, ama zamanla seni aklımdan çıkaramadığımda daha da belirginleşti. Seninle yeniden bağlantı kurmak, inkâr ettiğim her şeyi doğruladı." Bana yoğun bir şekilde baktığı için kalbim göğsümde zıplıyor. "Seni seviyorum Sierra. Sen benim için tek kadınsın. Şimdi ve sonsuza dek."

Boğazımdaki duygusal yumru yüzünden zar zor konuşabiliyorum. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum gözyaşlarımla savaşıyor. "Her zaman sevdim."

Beni tekrar öpüyor, bu sefer çok daha sert bir şekilde ve ben de ona doğru düşüyorum, kucağında kıvranırken kollarımı sıkıca boynuna doluyorum.

"Ve ilk soruna cevap vermek gerekirse, evet," diyor dudaklarını boynumda gezdirerek. "Sana sadık kalacağım. Her zaman." Başını kaldırıp gözlerimin derinliklerine bakıyor. "Bana güvenebilirsin. Seni asla aldatmayacağım. Bunu sana asla yapamam ve şimdi ya da hiçbir zaman başka bir kadınla ilgilenmiyorum. Yatağımda ve hayatımda arzuladığım tek kadın sensin."

Sözleri iliklerime, kalbimin derinliklerine işliyor, bana güven veriyor ve içimdeki son şüphe kırıntılarını da yok etmeye yardımcı oluyor. "Teşekkür ederim. Bunu duymaya ihtiyacım vardı."

"Başka sorunuz var mı?" diye soruyor ve bana o kendine özgü sırıtışını gösteriyor. "Yoksa konuşmayı bırakıp bunu yatak odasına taşıyabilir miyiz?" Dışleriyle kulak mememi çekiştiriyor ve her yerimin titremesine neden oluyor.

"Sanırım şimdilik bu kadar soru yeter," diye nefes nefese kaldım.

"Şükürler olsun." Kalçalarını öne doğru savurarak büyüyen ereksiyonunu kalçamın yan tarafına . "Sonsuzluk gibi görünen bir süreyi seni yatağıma geri almak için can atarak geçirdim." Ellerini saçlarımda dolaştırıyor ve

Başımı geriye atıp beni hem heyecanlandıran hem de dehşete düşüren karanlık bir yoğunlukla bana bakıyor.

"Uyumak için mi yoksa...?" Ana süite vardığımızda ne olacağını ikimiz de biliyor olsak da sorumu bilerek açık uçlu bırakıyorum.

Eli vücudumun sol tarafında rahatça geziniyor. Parmakları göğsümün kenarına değerken, "Bu tamamen sana bağlı," diye mırıldanıyor.

"Aman Tanrım," diye inliyorum içimdeki sıcaklık sel gibi akarken.

Eli kalçama uzanırken kulağıma "Sikimi daracık amına sokmak istiyorum," diye homurdanıyor. "Sana olan bu doyumsuz ihtiyacı sistemimden istiyorum, sadece her şeye yeniden başlamak için, çünkü söz konusu sen olduğunda susuzluğumu gidermek yok."

Eli kalçalarımın arasına kayıyor ve kot pantolonumun üzerinden amımı okşuyor. "Ama daha fazla zamana ihtiyacın varsa bekleyebilirim. Başka şeyler de yapabiliriz."

Sürtünme vücudumun o kısmındaki tüm sinir uçlarını harekete geçiriyor ve ona karşı sallanıyorum, dokunuşuna nefes almak için havaya duyduğum ihtiyaçtan daha fazla ihtiyaç duyuyorum. "Al beni," diye fısıldıyorum, onunla gözlerimi kilitleyerek. "Beni al ve benimle ne istersen yap. Ben senin emrine amadeyim." Bu sözleri başka bir erkeğe söylemeyi hayal bile edemezdim. Başka hiç kimseye yatak odasında bana hükmetmesi için izin vermedim. Ama şimdiye kadar yaşadığım en yoğun cinsel haz, Vegas'ta Ben'le geçirdiğim ve kontrolü kendi isteğimle ona devrettiğim geceydi. Birçok kez tekrarını hayal ettim. Birçok gece yatakta onun dokunuşunu ve sikini hayal ederek uyudum ve şimdi her ikisi de bana bir tepside sunuluyor.

Sadece bir aptal hayır der.

"Siktir, evet." Kulağa seksi bile geliyor.

Aniden ayağa kalkıp beni omzuna attığında ve kıcıma sert bir tokat attığında çılgılık atıyorum. "Kemerini bağla Ateşböceği, çünkü sana hayatının sürüşünü yaşatmak üzereyim."

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

"S şurada," diyor Ben, beni yatak odasındaki küçük oturma alanının yanına yerleştirerek. Sinirlerim diken diken oluyor ama bunlar iyi türden.

Kapıyı kilitledikten sonra cep telefonunu ses sistemine bağlar. Beyoncé'nin "Naughty Girl" şarkısı odayı dolduruyor ama çok yüksek olmasın diye sesi kısık ayarlamış. Önümdeki kadife küvet sandalyelerinden birine uzanıyor, kalçalarını açıyor ve sırtıyor. "Benim için soyun, Ateşböceği. Güzel ve yavaşça. Seni parmaklarımla, dilimle ve aletimle yutmadan önce muhteşem vücudunun her santimini içmek için zaman ayırmak istiyorum."

"Hassiktir." Külotumdan sıvı bir sıcaklık fışkırırken bacaklarımı birbirine kenetliyorum.

Ben olduğum yerde sabit dururken kaşları soru sorar gibi saç çizgisine doğru tırmanıyor. "Bir sorun mu var?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum, kendime gelip titreyen parmaklarımı kazağımın eteğine götürüyorum. Başımın üzerinden çekip yere bırakıyorum. Bana aç gözlerle bakarken gözlerinden ateş fışkırıyor, bakışları göğüslerime dalıyor. Meme uçlarım beyaz ve pembe dantelli sütyenimin arkasında titriyor ve adrenalin damarlarımda dolaşarak içimde bir şalteri indiriyor. Açgözlü bakışları bunu yapmak için ihtiyacım olan güven desteği. Vücudumu şarkının boğucu ritmiyle hareket ettirerek kalçalarımı sallıyorum, belimden öne doğru eğilirken şarkı sözlerini ağzıma alıyorum ve ona çürük kaşkorsemin altındaki göğüs dekolteme bir bakış atmasını sağlıyorum.

Arkamı dönüyorum, başımı arkaya yatırırken kıcımlı sallıyorum, dans ederken saçlarımla sırtımdan aşağı dökülmesine izin veriyorum. Müzik gergin kaslarımı gevşetiyor ve hipnotik ritmiyle beni sarıp sarmalamasına izin veriyorum.

kalan şüpheler ya da sinirler. Üzerimdeki kombinezonu vücudumdan yukarı doğru sıyırıp çıkarıyorum ve vücudumu müzikle senkronize bir şekilde sallamaya devam ederken bir kenara atıyorum.

"Arkanı dön," diye homurdanıyor ve ben yavaşça dönerken dudağımı ısırıyorum.

Kotumun düğmesini açıyorum, kotundaki belirgin çıkıntıya kasıtlı olarak dudaklarımı yalıyorum.

Bundan zevk alıyor ve bu da beni teşvik .

Yere çöküp çoraplarımı hızla çıkarıyorum ve dar kot pantolonumu kalçalarımın üzerinden geçirip bacaklarımdan aşağı indiriyorum. Bu kısmı seksi bir şekilde yapmak o kadar kolay değil ama Ben aldırıyor gibi görünüyor. Ben daha fazla etimi ortaya çıkardıkça gözleri lazer ışınları gibi tenimde geziniyor. Kotumu tekmeleyerek ona yaklaşıyorum, kendimi dik tutmak için bacaklarını kullanıyorum.

Kot pantolonunun düğmeleri açık ve elini boxer'ının içine sokmuş, kendini okşuyor. Siyah pamuğun arkasındaki uzun, kalın ve sert sikinin dış hatları beni cennete göndermeye yetiyor. O boxer'ı yırtıp atma ve kendimi onun devasa sikine bırakma düşüncesiyle sıvı şehvet karnımda kıvrılıyor. Ellerim vücudumda özgürce dolaşırken iniliyorum ve onun ateşli bakışları her hareketimi izliyor.

Şarkı değiştikçe boğucu tonlar duvardan yansıyor. Ben sütyenimin askılarını yavaşça kollarımdan aşağı kaydırırken Ben mastürbasyon yapıyor. Göğüslerimi birbirine bastırarak daha da yaklaşıyorum ve yüzüne doğru sarkıtıyorum.

"Ateşle oynuyorsun tatlım," diye inliyor, gözleri göğsüme yapışmış.

Öndeki kopçayı açıyorum ve sütyenimin yere düşmesine izin veriyorum, başparmaklarımı külotuma sokarken çıplak göğüslerimi yüzüne sürüyorum.

"Siktir," diye tıslıyor dili dışarı fırlayıp meme uçlarımdan birini yalarken.

Sanki memelerimden amıma doğrudan bir hat varmış gibi ve o meme uçlarıma ilgi gösterirken, dişleri ve diliyle gergin tepelerimi emerken, çekiştirirken ve ısırırken özlemle kıvranıyorum.

Bu .

Beklemekten bıktım.

Gösteri resmen sona erdi.

Şu an ona içimde ihtiyacım var.

Aceleyle külotumu çıkarıyorum ve bacaklarının arasına diz çöküp kot pantolonuna uzanıyorum, o sırada başını sallıyor.

"Nuh-uh, Firefly. Bu benim şovum." Yüzümdeki açık hayal kırıklığına kıkırdıyor. "Ayağa kalk."

Bana söyleneni yapıyorum ve kalçalarımı kavrayıp beni kendine çektiğinde tenim yanıyor. Yüzünü çıplak amıma gömüyor ve en utanç verici inilti dudaklarımdan kaçıyor. Am dudaklarımı başparmaklarıyla ayırıp beni ona göstermeden önce kokluyor. Omuzlarına tutunuyorum çünkü bacaklarım altımdan kayıp gidecekmiş gibi hissediyorum.

"Çok tatlısın amına koyayım," diyor ve yarığımın üzerinde bir çizgi oluşturup aşağı yukarı yalarken beni açık tutuyor.

"Aman Tanrım. Ben. Lütfen." Amım ihtiyaçla titriyor, güçlü bir arzuyla titreşiyor ve sıkılıyor.

"Çok seksi," diye ekliyor, dilini dar iç duvarlarıma içine daldırırken.

Nefes nefese kalıyorum, beni diliyle harap ederken omuzlarını daha sıkı kavıyorum.

Sadece gözlerimi kapatabilir ve yolculuğa devam edebilirim.

Birkaç dakika sonra hiçbir uyarıda bulunmadan çekip gidiyor ve ben öfkeyle haykırıyorum.

"Sabırlı ol Ateşböceği," diyor ayağa kalkıp kot pantolonunu, kazağını ve tişörtünü çıkarırken. Her bir muhteşem santimini incelerken ağzımda tükürük birikiyor. Hatırladığımdan daha da yırtık pırtık. Göğsü daha geniş görünüyor. Karın kasları daha belirgin. Pazuları daha iri.

Ağzımın suyu akıyor olabilir.

Ve külotumu kremliyordum, eğer varsa!

Kıkırdıyor ve bakışlarımı onun seksi vücudundan daha da seksi yüzüne sürüklüyorum. Yüzündeki tanıdık kendini beğenmiş ifade karşısında boğazımın arkasından bir hırıltı kopuyor. Kabaca ensemden tutuyor ve ruhumu parçalayan bir öpücük için ağzımı kendine doğru çekiyor. Kendimi ona doğru bastırıyorum, boxerının üzerinden ereksiyonuna sürtünüyorum ve sırtının sıcak etini pençeliyorum. Eğer ona tırmanabilseydim, tırmanırdım, o kadar azgınım.

Alt dudağımı emiyor ve ona karşı eriyorum. Vücudumun her yeri yanıyor ve alevleri yalnızca Ben söndürebilir. "Bana yaptığın şeyler yasaklanmalı Ateşböceği," diyor boynumu sertçe ısırarak. "Seni canlı canlı yemek istiyorum. Sikimi içine öyle derin gömmek istiyorum ki bir daha asla çıkaramayacağım."

"Kulağa acı verici geliyor," diye nefes alıyorum, hassas etimi ısırmaya ve emmeye devam ederken ona daha fazla erişim sağlamak için boynumu eğiyorum. Dokunuşunu boğazımın üst kısmının hâlâ hassas olan kısmının altında tutmaya dikkat. "Ama şaşırtıcı derecede cezbedici. Sana ihtiyacım var, Ben. Lütfen."

Kıçıma bir tokat atıyor ve beklenmedik temas karşısında irkiliyorum.

"Yalvarmak yok, Ateşböceği." Saçlarımı bir elinin etrafına dolayarak başımı biraz geriye yatırıyor. "Benim kraliçem asla yalvarmaz."

Dudaklarını kısa süreliğine benimkilere değdiriyor. "Yatağa uzan, dört ayak üstünde dur ve beni bekle."

Odanın içinde yatağa doğru koşup pozisyonumu alırken kahkahaları beni takip ediyor. Şifonyerine doğru yürüdüğünü ve çekmecedan bir şeyler çıkardığını duyuyorum. Amım beklentiyle sıkıştı. O kadar tahrik olmuştum ki patlayabilirdim. Kıyafetler hışırıyor ve göz ucuyla boxer'ının birkaç metre ötede uçuştüğünü görüyorum. Yatak arkamda eğildiğinde inliyorum, sikinin yakında içimde olacağını biliyorum.

"Otur," diyor arkamdan gelerek.

Diz çöküp göğsüne yaslanıyorum. "Bana güvenir misin?" diye kulağıma fısıldıyor ve sıcak nefesi yüzümde geziniyor.

"Evet," diye .

Ellerimi arkamdan çekmeden önce gözlerime bir göz bağı indiriyor. "Bileğin hâlâ ağrıyor mu?" diye soruyor, yaralı elime nazikçe dokunarak.

"Sadece birazcık." Kırık ya da burkulma değil, sadece .

"Ellerini ipek bir kravatla bağlayacağım ama sıkmayacağım."

Göğsümde kelekler uçuşurken başımı sallıyorum. Bu yeni bir şey ve buna bayılıyorum. Odadaki tek ses, ellerimi gevşekçe bağlarken ortak hızlı nefes alışverişlerimiz. "Bu iyi mi?" diye soruyor.

"Sorun yok." Beklenti yükseldikçe kızışmış bir köpek gibi nefes nefese kalıyorum.

Yatak kayıyor ve gözlerimi ya da ellerimi kullanmadan onun hareketlerinin daha çok farkına varıyorum. Yatakta önümde duruyor ve vücudundan dalgalar halinde sıcaklık yayılıyor. "İyice aç bebeğim," diye emrediyor ve ben de itaat ediyorum. "Em," diyor zonklayan sikini ağzıma sokmadan önce. Dudaklarım ve dilimle üzerinde çalışırken beni sabit tutmak için omuzlarımı tutuyor. Hareketlerimle senkronize olarak ağzıma giriyor ve ne yaptığımı görememek ya da ona dokunamamak arzumu yeni, baş döndürücü yüksekliklere çıkarıyor.

"Bu kadar yeter," diyor, birkaç dakika sonra sikini ağzımdan bir patırtıyla çekerek. "İlk pozisyonunuza devam edin."

Çok otoriter, ama buna bayılıyorum.

Yere atladığında yatak hareket ediyor ve başımın yorgana düşmesine izin veriyorum. sürünüyor, bacaklarımı daha geniş açıyor ve arzum

amımdan sızıyor, kalçalarımın aşığı damlıyor. Bir parmağını içime kaydırıyor ve amım aç bir sürtük gibi onun parmağını kavrarken haykırıyorum. "Lanet olsun, Sierra. Çok ıslaksın ve çok darsın."

"Ben, puh-"

Kıçımı sertçe tokatlarken çığlık atıyorum.

"Bebeğim, sus. Rowan'ı uyandırmayalım. Bu gece senin için büyük planlarım var ve zamana ihtiyacımız var," diyor, acıyan yanağıma masaj yaparak. "Sana yalvarmakla ilgili ne demiştin? Hmm."

"Ben, ben-"

Eli diğerk kıç yanağıma vururken bu kez çığlığımı yorganın içinde boğuyorum.

"Yaramaz, Ateşböceğı," diye mırıldanıyor, geniş ve sıcak avuçlarıyla kıçımı okşuyor. Hiçbir şey söylemiyorum, onun istediğı itaatkâr rolü oynuyorum.

"Aferin kızıma." Amıma dalmadan ve kanalıma usta diliyle yağmalamadan önce her bir kıç yanağına yumuşak bir öpücük konduruyor.

Beni arkamdan yerken ağzımdan çıkan sesler insani değıl. Gözbağımanın arkasında yıldızlar dönüyor ve beni tüketmezse ölecekmiş gibi beni yutarken hislerle çalkalanıyorum. Parmakları amımın ön tarafına doğru hareket ediyor ve dilinin itişleriyle aynı anda klitorisimi ovuyor. Doruk noktam toz zerreciklerine dönüşene kadar hızla artıyor, tüm bedenim bu varoluş düzleminden yükseliyor. Hiçbir şey hissedemiyorum, hiçbir şey göremiyorum, hiçbir şeyin tadını alamıyorum ama en yoğun orgazm bedenimi ele geçiriyor, beni titreyen hücreler ve sinir uçlarından oluşan bir kütleden başka bir şey haline getirmiyor.

"Siktir, Sierra. Beni öldürüyorsun," diyor önceden hiçbir uyarı yapmadan içime girmeden önce. Kalçalarını döndürüp deli gibi içime girerken ben de sadece dayanabiliyorum. İçime girip çıkarken kılıflı siki iç duvarlarımı okşuyor, kıçımı yukarı çekip bacaklarımı biraz daha açarak ona daha fazla erişim sağladığında parmakları kalçalarımı kazıyor.

Vücudumu bir profesyonel gibi çalıştırırken bir orgazm daha yaşıyorum. Birden ellerim yanlarımda gevşiyor, ipek kravatu ve ardından göz bağıını çıkarıyor. Beni ters çeviriyor, tırmanırken kalçalarımı iyice geriyor. Ellerinin üzerinde yükselip, kabaran bedenimin üzerinde geziniyor. "Boşaldığımda yüzünü görmek istiyorum." Başını eğiyor, ereksiyonunu tekrar içime yönlendirirken dudaklarını dudaklarıma çarpıyor. Bacaklarımı beline doladığımda kulağıma "Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

"Ben de seni seviyorum, Ben. Hem de çok."

Öpüşüyoruz, dokunuyoruz ve sevişiyoruz, birlikte tırmanıyoruz ve hiçbir şey bu adama bağlı olmak kadar doğru hissettirmedi. Seks benim için hiç bu kadar iyi olmamıştı ve o vücudumdan yapabileceğimi bilmediğim tepkiler çıkarıyor.

"Benim için gel, Ateşböceği. Önce senin gelmeni istiyorum," diye bağılıyor ve içime girerken klitorisimi sertçe çimdikliyor. Göğsünden ter damlaları akıyor ve yüzü kızarıyor. Sırtımı kamburlaştırıp roket fırlatmaya hazırlanırken saçlarım başımın etrafında birbirine dolanmış düğümler halinde. Ben klitorisimi ikinci kez çimdikliyor ve salıverilmem tüm gücüyle beni vururken çığlık atıyorum.

Ben nefesinin altında küfrediyor ve sonra güçlü bir şekilde boşalırken salıverildiğini haykırıyor. Yanımdaki yatağa yığılıyor ve beni anında kucağına çekiyor. "Sana asla doyamayacağım. Senin içinde olmak cennet gibi. Ve senin boşalmanı izlemek çok güzel bir şey."

Kolunu ovuyorum, nemli göğsüne öpücükler konduruyorum. "Seninle seks yapmak bu dünyanın dışında bir şey," diye katılıyorum.

"Güzel." Sırıttıyor, yüzümdeki nemli saç tellerini süpürürken bana doğru eğiliyor. "Çünkü bu gece seninle işim bitmedi. Hem de hiç."

Üzerime doğru sürünürken gülümsüyorum, sikişinin tekrar sertleştiğini hissediyorum. "Elinden geleni yap çünkü ben de seninle işimi bitirmek üzereyim, Ben."

Bunlar çok uzun bir süre sonra söylenen son sözler.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

"P "İnsanlar bunun için yasal olarak kaydoluyor mu?" Angelo, odasındaki düzleştirilmiş hastane yatağında önümde uzanırken soruyor.

Son iğneyi yerine yerleştiriyorum ve derisinin altındaki direnci hissedene kadar nazikçe oynatıyorum. "Bunu hissedebiliyor musun?"

"Evet. Garip. Zonklayan bir basınç gibi."

Gülüyorum, plastik eldivenlerimi çıkarıyorum. "Bu, mide bulantısı için vücuttaki en güçlü noktalardan biri. Bunu hissedebiliyor olmanız iyi bir şey." Işıkları karartmadan önce eldivenlerimi tezgâhın üzerine koyuyorum. "Ve önceki sorunuza cevap vermek gerekirse, evet, insanlar akupunktur için isteyerek kaydoluyor. Bu çok popüler. Müşterilerimin çoğu doğurganlık sorunlarıyla ilgili yardıma ya da hamilelik hastalıklarıyla mücadelede desteğe ihtiyaç duyan kadınlar."

"Sence bu benim işime yarar mı?"

Natalia kapıda belirerek, "Umalım da öyle olsun," diyor.

"Defol," diye tıslıyor Angelo, bu şekilde görülmekten utandığı belli.

Natalia, "Sızlanmayı ve mızızlanmayı bırak," diyerek ondan getirmesini istediğim battaniyeyi bana uzattı. "Ve ben gidiyorum." Onun nemli alnını öpüyor. "Umarım işe yarar. Seni böyle hasta görmekten nefret ediyorum."

Ben Pazar günü şehre gittiğinden beri Angelo'nun durumu bir kez daha kötüye gitti. Hiçbir şeyi tutamıyor ve böyle devam ederse beslenme tüpü takılması gerekecek. Bunu istemediğini biliyorum, o yüzden yardım etmeyi teklif ettim.

Esme ve Pen'den iş malzemelerimi toplamalarını isteyecek kadar ileri görüşlü olduğum için mutluyum. Kalem, müdüre istifa mektubumu e-posta ile gönderdikten sonra her şeyi toplamak için merkeze koştu. İstifa ettiğim için şüpheleniyor mu bilmiyorum.

Yeni resepsiyonistinın ortadan kaybolduğu sırada haber vermeden istifa etti, ancak babam ve Ben'in pıslığı temizlediğine ve hiçbir şeyden haberi olmadığına güvenmek zorundayım.

Her neyse, Angelo için bunu yapabilmem için eşyalarımı almam iyi oldu. Akupunktur çok çeşitli rahatsızlıklara iyi gelebilir ama özellikle mide bulantısına iyi gelir. Bu adamdan pek hoşlanmıyor olabilirim ama bir şeyler yapabilecekken birinin acı çekmesine seyirci kalamam. Sonuçta o Ben'in babası ve Rowan'ın büyükbabası.

İğneleri yerinden oynatmamaya dikkat ederek battaniyeyi vücudunun üzerine yerleştiriyorum. Difüzörü yakıp egzotik kokuların odanın içinde dolaşmasına izin verdikten sonra cep telefonumdan müşterilerimle yaptığım en popüler çalma listelerinden birini açıyorum. Oryantal orkestra parçasının hastanın rahatlamasına yardımcı olmak için yatıştırıcı ve dingin olması gerekiyor. Birçok müşterimin seans sırasında uyuyakaldığını görüyorum ki bu her zaman iyiye işarettir.

Müzik başladığında Angelo'nun kolunu okşayarak, "Seni otuz kırk dakika burada bırakacağım," diyorum. "Yardıma ihtiyacın olursa düğmeye bas, Ruthie beni arayacak. Zihnini boşalt, gözlerini kapat ve rahatlamaya çalış," diye ekliyorum yüzündeki tedirginliği fark ederek. Süreçten şüphe duymasına şaşırmadım. Ne kadar çağa ayak uydurmaktan bahsetse de o eski kafalı biri. Bunu denemeye istekli olması bana beslenme tüpünden kaçınmayı ne kadar çok istediğini gösteriyor.

Biz odadan çıkıp kapıyı kapattıktan sonra Natalia, "O yaşlı piç kurusuna bunu yaptırdığına inanamıyorum," diyor. Babasından sık sık, hatta yüzüne karşı "yaşlı piç" diye bahsettiğini fark ediyorum, ama bunu şefkatle söylüyor. Angelo ile Ben'den çok farklı bir ilişkisi olduğu açık.

Oyun odasına doğru yürürken, "Onu çok ikna etmek ve dikkatini dağıtmak zorunda kaldım," diye itiraf ediyorum.

Rowan'ın alanına girdiğimizde, "Hiç akupunktur yaptırmadım," diyor.

"İstersen gitmeden önce seninle bir seans yapabilirim," diye teklif ediyorum.

Rowan şu anda trambolinlerden birinin üzerinde zıplıyor, kendi kendine şarkı söylüyor ve dünyayı umursamıyor. Kuzeni Romeo'yu tekrar ne zaman göreceğini ve babasının ne zaman döneceğini sormak dışında oldukça memnun görünüyor.

Alesso yerdeki yerinden başını kaldırıp geniş odanın diğer ucuna bakıyor ve selamlamak için başını sallıyor.

"Merhaba anne!" Rowan trampolinde zıplarken el sallıyor, saçları hareketle birlikte başından havalanıyor. "Merhaba, Natalia Teyze!"

Ben ona el sallıyorum, Natalia da ona bir öpücük konduruyor. "Merhaba, küçük büyücü."

Natalia'nın yanındaki kanepeye oturmadan önce odadaki küçük buzdolabından biraz su alıyorum. "Bir seans istiyorum," diyor Natalia. "Eğer çok sorun olmayacaksa."

Bir kahkaha attım. "Yavaş yavaş delirmemi izlemiyor muydun?" Rowan'ı izlerken gülümseyerek, "Meşgul olmayı seviyorsun," diye tahmin ediyor.

"Herkes öyle değil mi?"

"Seni kıskanıyorum," diyor başını çevirip bana bakarak. Alesso'ya doğru bakarak, onun duyamayacağı şekilde sesini alçaltıyor. "Hayatında ne yapacağını sen seçtin. Ve Ben de seni kısıtlamayacak. Bu tehdidin üstesinden geldikten sonra, ne yapmak istersen sana destek olacak."

"Peki kocan bilmiyor mu?"

Dilini dolgun dudaklarında gezdiriyor. "Yapmak istediğim şeyi yapmamı kasten engellediğinden değil. Bu daha çok bir algı. Mafya eşleri genellikle çalışmaz."

"Bunda büyütülecek ne var anlamıyorum," diyorum suyumun kapağını açarken. "Neden çalışmıyorsunuz? Karanlık Çağ'da yaşamıyoruz."

"Gino bunun korunma amaçlı olduğunu söylüyor. Eşleri güvende tutmanın bir yolu, oysa ben bunun daha çok kontrolle ilgili olduğuna inanıyorum."

"Ben bir şeyleri mu?"

"Öyle ama bu Mazzone *ailəsi* içinde geçerli. Evet, diğer ailelerden bazıları onun yeni yöntemlerinden bazılarını benimsedi, ancak bu dünyada kadınlara davranış biçimi hala önemli ölçüde eksik."

"Özür dilerim. Bu berbat bir şey."

"Öyle." Uzun, parlak siyah saçlarını omuzlarına atarak iç geçiriyor. "Gino'yla evlendiğimde üniversiteyi bırakmak zorunda kaldım. Üniversiteye gidebilmemin tek nedeni Ben'in yaşlı piçi düğünümü yirmi bir yaşına kadar ertelemeye ve New York Üniversitesi'ne gitmeme izin vermeye ikna etmesiydi."

"Yani evliliğiniz görücü usulü müydü?" Onları Chicago'daki yardım balosunda gördüğümde merak etmiştim. Kocasını ondan biraz daha yaşlı görünüyordu ve bu bir seçim olabilirdi ama ben öyle olmadığını hissediyordum.

"Ben daha doğmadan önce başka bir adamla sözlenmişim," diye itiraf ediyor ve yüzümdeki şoku engelleyemiyorum.

"Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Ömür boyu hapis gibi. Kaderimde bu adamla evlenmek olduğunu ve başka biriyle çıkmama izin verilmeyeceğini bilerek büyüdüm. Düğün gecemde bakire olmam beklenirken, nişanlının evliliğimizden önce ve sonra istediği kadar kadınla yatma hakkı vardı. Bu beni iğrendiriyor." Birkaç yudum su yutuyor ama ağzındaki öfkeyi dağıtmaya yetmiyor. "Bunun için ailemle durmadan kavgaya ettim. Beni bırakmaları için yalvardım."

"Ve yaptılar mı?"

Ağzından acı bir kahkaha kaçıyor. "Hayır, ama kader araya girdi. Gino Accardi'nin karısı, ikizleri henüz üç yaşındayken öldü. Onlara bakması için yeni bir eşe ihtiyacı vardı ve ben de sözlendiğim adamdan başkasına sözlenmek istemiyordum." İçinden bir ürperti geçiyor ve nedenini sormak istiyorum ama paylaşmak istediği bir şey olmadığını hissediyorum. En azından şimdi. "Yaşlı piç sihrini konuşturdu, beni önceki anlaşımadan kurtardı ve birkaç ay içinde Gino'yla evlenip onun çocuklarına bakmaya başladım. İlk yılın ortasında üniversiteyi bırakmak zorunda kaldım."

"Çocuklar büyüdüğü için geri dönemez misin? Ya da internet üzerinden veya gece dersleriyle tamamlayamaz mısın?"

"Bu bir olasılık. Çocuklar gelecek yıl liseye başladığında, Gino'yu diplomamı tamamlamama izin vermesi için ikna etmeyi planlıyorum. Sonra da tıp fakültesi konusunda onu ikna etmeye çalışacağım."

"Yardım edebileceğim bir şey olursa, bana haber verin."

Elimi sıktı. "Teşekkür ederim. Edeceğim." Yüzündeki hayal kırıklığı ve öfke kayboluyor, yerini daha yumuşak bir ifade alıyor. "Ben'le yeniden bir araya gelmenize çok sevindim. Ondaki fark inanılmaz. O-"

"Böldüğüm için özür dilerim hanımlar," diyor derin bir ses, ikimizi de irkilterek.

"Leo. Burada ne yapıyorsun?" Ayağa kalkarak soruyorum. Arkasındaki koridora bakıyorum, göğsümde umut kabarıyor.

"Patron için bazı belgeler toplamam gerekiyordu ve bunları bırakmamı istedi."

Arkasından kocaman bir demet çiçek ve daha küçük bir kutu çıkardığında Ben'in yanında olmamasına üzülebilirim. Onları bana uzatırken gülümsemesi gerçektir. Leo'nun son zamanlarda bana karşı buzları çözülmüş gibi görünüyor ve buna seviniyorum. Onun Ben'in en iyi arkadaşı ve güvenilir iki numarası olduğunu biliyorum, bu yüzden iyi geçinmemiz çok önemli. Ancak, onu tanıdığımı söyleyemem ve aramızda hâlâ bir gün ortadan kaldırmak istediğim bir mesafe var.

Burnumu mis kokulu çiçeklere gömüp kutuyu dizlerimin üzerine koyarken yüzümdeki sırıtışı engelleyemiyorum.

"Vay be. Bugünü göreceğimi hiç düşünmemiştim." Natalia gülümsüyor. "Kardeşimin bu kadar gizli bir romantik olduğunu kim bilebilirdi?"

"Sanırım bunun bir sır olması gerekiyordu," diyor Leo, Natalia'ya sadece özlem olarak tanımlanabilecek bir bakışla bakarak.

İlginç.

Baloda Ben'le dans ederken ona bakarken yakaladığımı sandım ama pek dikkat etmedim. Olayın aslının ne olduğunu merak ediyorum. Gizlice, kucağımdaki kocaman çiçek demetinin üzerinden ikisini izliyorum.

"Elbette." Natalia'nın gülümsemesi kaybolur. "Tanrı, yaratılmış bir erkeğin karısına karşı sevgi ve şefkat göstermesini yasaklar."

Leo'nun yüzünde bir kaş çatma ifadesi belirir ve bir şey söylemek için ağzını açtığı anda Rowan onu fark eder ve bir kelime oluşturmamadan sözünü keser.

"Leo!" Rowan trambolinden zıplayarak ve neredeyse yüz üstü yere düşerek bağırır. Çoraplarıyla Ben'in sağ koluna doğru koşuyor. "Babam burada mı?"

"Baban işte, dostum. Üzgünüm," diyor saçlarını karıştırarak. Rowan suratını astığında onun seviyesine iniyor. "Cuma günü Cadılar Bayramı için evde olacağını söylememi ve bunu sana vermemi istedi." Rowan'a içi şeker dolu büyük bir kese kâğıdı uzatıyor ve Rowan'ın gözleri kocaman açılıyor.

"Şekeri buraya ver, Ateşkıran." Kolumu uzatarak çiçeklerimi kanepenin yanındaki yere bıraktım. Şimdi Rowan'dan çantayı almazsam, sinir krizi geçirecek.

"Ama anne!" diye itiraz ediyor, surat asıyor.

"Şimdi biraz alabilirsin, ama bütün poşeti değil." Çok tatlı ve düşünceli davranan Ben'in keyfini kaçırmak istemem ama küçük bir poşet şeker yeterli olacaktır ve bunu ileride kullanmak üzere ona söylemem gerekecek.

Leo doğrulurken, "Geri dönsem iyi olacak," diyor. "Ben bunları bekliyor." Bir avuç dolusu klasörü havada sallıyor.

"Tamam. için teşekkürler."

Leo başını Alesso'ya doğru sallar ve Alesso ayağa kalkarak Leo'yu odadan dışarı kadar takip eder.

Ben Rowan için bir kaseye küçük bir porsiyon şeker koyarken Natalia düşüncelere dalmış durumda. Rowan tramboline dönüyor, şekerleri trambolinin üzerine boşaltıyor ve karnının üzerine uzanıp bir şeyler atıştırıyor.

"Burnumu sokmak istemem ama Leo ile aranızda bir şey oldu mu?" Bana verdiği kutuyu açarken sordum.

"Neden sordun?" diye soruyor, kutunun kapağını açtığımda, altı adet kırmızı kadife ve fıstık ezmesi kekleri gördüğümde yüzüme yayılan sırıtmaya engel olamıyorum.

"Sana nasıl baktığını görüyorum," diyorum kutuyu ona uzatırken.

"Bir zamanlar, o ve benimle ilgili düşüncelerim vardı, ama bu asla olamazdı." Bir kek çıkarıyor. "Bu nedir?" diye soruyor, kutunun altındaki katlanmış bir kâğıdı çıkararak.

Kekimi yere bıraktım, gazeteyi açtım ve Ben'in yerel fırına gönderdiği e-postayı gözlerim yaşararak okudum. "Aman Tanrım. Bunu yaptığına inanamıyorum."

Omzumun üzerinden eğilip okuyor. "Kahretsin, Benny'nin durumu kötü." Omzumu sıkıyor. "En sevdiğin kekleri aldığından emin olmak için bu kadar zahmete girdiğine göre aşk olmalı."

"Glencoe'daki eski fırına e-posta gönderdiğine ve sevdiğim keklerin tam tarifini aldığına inanamıyorum. En sevdiğim kekleri hatırlaması bile beni kendimden geçirmeye yetiyor." Çiçekler ve keklerle hızlıca bir selfie sevgi dolu bir notla birlikte Ben'e gönderiyorum.

Cuma günü eve döndüğünde kesinlikle sevişecek.

Gözümünden bir damla yaşı siliyor ve ben onun güzel yüzünü örten hüzünlü ve kederli örtüden nefret ediyorum. "Çok şanslısın Sierra. İkiniz de çok şanslısınız. Aşk çok değerlidir, özellikle de bu dünyada. Sahip olduğun her şeyle onu koru."

"Merak etme. "

Natalia bugün şehre gitti ve onu şimdiden özledim. Ben'i de çok özlüyorum. Geçen hafta sonu her boş dakikamızı birlikte geçirdik ve Pazar gecesi ayrıldığında sanki bir uzvum eksikmiş gibi hissettim. Vücudumun her yerinde gezinen ellerini düşündüm ve saatlerce birlikte vakit geçirdik.

yatak odası-her tarafım kızardı. Rowan'la evin bahçesinde bisiklet sürdüğüm düşünülürse bu çok uygunsuz bir durum.

Havada buz gibi bir serinlik var ve doğum gününe kadar kar yağarsa hiç şaşırmam.

"Kim o?" Rowan bisiklet sürerken bağıyor.

Kaşlarımı çatıyorum, etrafıma bakıyorum ama kimseyi göremiyorum.

"Kimden bahsediyorsun?"

"Şu pencerede bir kız gördüm." Sol tarafımızdaki bir odayı işaret ederken bisikleti sallıyor.

Yuvarlanmadan önce gidonunu sabitlemek için uzandım. "Emin misin?"

Başını şiddetle sallıyor. "Bana bakıyordu."

Hah. "Bir saniye burada dur," diyorum, bisikletinden inmesine yardım ederek.

Pencereye doğru yürüyoruz, burnumuzu cama dayayıp içeri bakıyoruz. Burası evin batı kanadı. Yenilenen taraf. Gerçi içerideki muhteşem oturma odasını incelerken buna dair bir kanıt göremiyorum. Desenli halısı, yumuşak ve rahat koltukları, renkli minderleri, duvarlardaki sanat eserleri ve büyük parlak bir ayna asılı olan modern krem rengi taş şöminesiyle sıcak ve davetkâr bir oda. Mekânda yaşam yok, yani orada bir kız varsa bile çoktan gitmiş.

Rowan'a, "Muhtemelen çalışanlardan biriymi," dedim. "Hadi gel. Seninle ağaç eve kadar yarışalım."

O gece Natalia'nın benim için bıraktığı öğretmen dosyalarını gözden geçirdim ve üç adaya indirdiğimde Ben'e bir e-posta gönderdim. Hemen cevap veriyor ve bu Cumartesi için mülakat ayarlayacağını teyit ediyor. Rowan'ın dersleri uzun süre kaçırmaması için o da en az benim kadar endişeli. Dizüstü bilgisayarımı kapattıktan sonra, tek başıma yatağa çekilmeden önce yeni resmim üzerinde çalışmak için atölyeme gidiyorum. Yorganın altına sokulup elimi yatağın üzerinde Ben'in her zaman kapladığı soğuk boşluğa uzatırken, yarın evde olacağını bilerek kendimi rahatlatıyorum.

Ertesi gün Rowan ağaç eve çıkan merdivene tırmanırken arkasından "Dikkatli ol," diye bağıyorum. Ağaç ev onun oyun alanındaki en sevdiği bölüm.

"Merak etme," diyor Alesso. "Ben onunla kalacağım." Rowan'ın arkasından büyük, kapalı ahşap yapıya tırmanışını izlerken gülümsüyorum. Rowan Alesso'ya bayılıyor ve ben de Frank ile Alesso'nun görevlerini değiştirmelerini önermek istiyorum. Beni yanlış anlamayın, Frank iyi bir adam, sadece Alessandro'dan biraz daha çekingen ve tanınması daha zor. Frank'in dün erkenden şehre gittiğini düşünürsek, şu an için tartışmalı bir konu. Acil bir durum vardı ve Ben'in ona ihtiyacı vardı. Ona Frank'i New York'ta tutması gerektiğini söyledim. Çocuklar evin etrafında takılıyorlar ve çoğu zaman canları sıkılıyor. Evdeki koruma sayısı düşünüldüğünde, hem Alesso'nun hem de Frank'in bizi izlemesi aşırıya kaçıyor.

Bugün şövalemi ve tuvalimi resim yapmak için dışarı çıkarmaya karar verdim. Hava son günlerdeki kadar soğuk değil ve hava tahminlerine inanılacak olursa bu muhtemelen bir süre daha açık havada resim yapmak için son şansım olacak.

Resmimin içinde kaybolmuş, kendi renkli dünyama dalmışım, bu yüzden son birkaç saniyeye kadar yaklaşan ayak seslerini duymuyorum.

Uzun koyu sarı saçlı muhteşem bir kız bana doğru yürürken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Fırçamı yere bırakıp ellerimdeki kurumuş boyayı temizlemek için bir mendil aldım. "Merhaba," diyorum, yanımda durduğunda ona temkinli bir şekilde bakıyorum.

Resmime bakıyor. "İlginç," diye mırıldanıyor, sesi hiç de öyle değilmiş gibi çıkıyor.

Sesi Amerikalı gibi geliyor ama aksanına dair bir ipucu var ve gardımı alıyorum. Alesso'ya mi diye düşünerek ağaç eve bir göz atıyorum. O ve Rowan fasulye torbalarının üzerinde uzanmış oyun oynuyor olmalılar, çünkü kafalarının üstünü bile göremiyorum.

"Ben için mi çalışıyorsun?" Diğer personelin giydiği üniformayı giymediğini fark ettiğimde bile soruyorum.

Alaycı bir kahkaha atıyor. "Pek sayılmaz."

Kulaklarımda alarm zilleri çalıyor. Bu kız da kim ve nereden geldi? Rusların kirli işlerini yaptırmak için kadınları kullandığını düşününce hemen şüpheleniyorum. Ondan birkaç adım geri çekildim. "Kimsin sen?" Daha keskin bir tonda soruyorum.

Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle beni sabitlerken saçının bir tutamını döndürüyor. "Bennett sana söylemedi mi?"

Ensemdeki tüm küçük tüyler havaya kalktı. "Bana ne söyleyeceksin?"

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, çenesini kaldırıyor ve mağrur bir ifadeyle beni kıstırıyor. "Ben Anais. Bennett'in nişanlısıyım."

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BEN

S Sierra'da bir sorun var ve ne olduğunu ya da nasıl olduğunu anlayamıyorum. Sadece bu sabah telefonda konuştuk ve her şey görünüyordu. Belki de açgözlülük ettim ama aldığım soğuk karşılamadan çok daha sıcak bir karşılama bekliyordum. Elimi yüzüme sürerek iç geçirdim. Dürüst olmak gerekirse, bu saçmalık olmadan da yapabiliirdim. Cehennem gibi bir hafta geçirdim ve daha fazla strese ihtiyacım yok. Aklıma bir şey geldi.

Yetişkin hayatımın çoğunda neden ilişkilerden kaçındığımı.

Kadınlar karmaşık yaratıklar ve onlarla uğraşacak sabrım nadiren var.

Ama bu Firefly.

Onu seviyorum.

Ona *bayılıyorum*.

O üzgünse, *ben* de üzgünüm.

Eğer bir sorun varsa, ne olduğunu bilmek istiyorum ki düzeltebileyim.

Onu bir kenara çekip sorunun ne olduğunu öğrenmek istiyorum ama Rowan'ın küçük Cadılar Bayramı partisine gölge düşürmek istemiyorum. Sierra bunu onun için özel kılmak için büyük çaba sarf etti, böylece şeker ya da şaka yapmayı kaçırmayacak. Oyun odasını uzun boyalı hayaletler, iskeletler, cadılar ve goblinlerle donattı. Sahte örümcek ağları tavandan sarkıyor ve odadaki tüm ışıkları şeffaf kırmızı çarşaflarla kaplayarak odanın üzerine kanlı bir sis yayıyor. Yan masada şeker, cips ve içecek kaseleri duruyor.

Sierra bir melek gibi giyinmiş, kendi yaptığı bir kostümün içinde, sırtına yapıştırılmış beyaz ve gümüş kanatlarla tamamlanmış. O bir hayal

Masumiyet. Bozmaktan çekinmeyeceğim bir şey. Rowan mağazadan alınmış bir Batman kostümü giyiyor ve ne gariptir ki ben de bugün eve dönerken şehirdeki bir yerden bir şeytan kostümü aldım.

Melek ve şeytan. Gerçekten daha uygun olamazdı. Planlamış olsaydık bu kadar komik olmazdı ama planlamadık. Benim kararım anlık bir şeydi.

Leo bana kaşlarını çatıyor ve ben de onu çok dar Thor kostümü içinde görünce sırıtıyorum. Mağazada kalan tek beden buydu ve ben de dayanamadım. Arada bir kasık bölgesinden kostümü ayarlıyor, nefesinin altında mırıldanıyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum. Alessandro sahte kılıcı ve plastik başlığıyla göz kamaştıran bir tür antik gladyatör gibi ve o da bu durumdan memnun. Angelo bile Charlie Chaplin gibi giyinerek işin ruhuna girdi. Ruthie bir USO hemşiresi. Herkesin keyfi yerinde, Rowan'ın heyecanından besleniyorlar.

Sierra harika bir anne. Rowan onun annesi olduğu için çok şanslı ve ben de onu eşim yapmak için sabırsızlanıyorum. Her ne olursa, aramıza girmesine izin vermeyeceğim. Onu kucağıma oturtmak ve bana doğru her bakışında çıplak kıkına şaplak atmak istesem bile onu biraz rahat bırakacağım. İlk geldiğimde Alessandro'ya neler olduğunu sordum ve onun tavrını fark ettim, ama o da benim kadar karanlıkta. Bu beni pek heyecanlandırmadı.

En güvendiğim askerime neler oluyor? Dikkati dağınık görünüyor ve bu beni endişelendiriyor. Bir şey olursa bilmeli. Belki de Frank'i burada bırakıp onun yerine Alessandro'yu Philadelphia'ya göndermeliydim. Şimdi bunu düşünmenin bir anlamı yok. Sierra'yla konuşana kadar bu konuda hiçbir şey yapamam. Ben de onun yaptığını yapıyorum. Yüzüme mutlu bir gülümseme yerleştirdim. elma toplar, şekerlerimizi paylaşır ve ev sinemamızda *Casper*'ı izleriz.

Uykulu Rowan'ı yatağına yatırdıktan sonra kostümümü çıkarıp kot pantolon ve uzun kollu bir Henley giyerek kadınımı aramaya koyuluyorum. Fazla aramama gerek kalmadı. Oturma odamızdaki ateşin önünde volta atıyor, dünyayı paramparça etmeye hazır gibi görünüyor.

Ya da belki sadece ben.

Melek kanatlarını çıkarmış ama hala beyaz ve gümüş rengi elbisesini giyiyor ve ben onu vücudundan ayırıp ona her türlü şeytani şeyi yapmayı arzuluyorum. Koridorun kapısını kapatıp bizi tamamen yalnız bıraktığımda başını kaldırıyor. Alessandro çoktan odasına çekilmişti.

eminim ateş hattından uzak durmak istiyordur. Yine de herhangi bir şekilde hatalı olduğunu öğrenirsem bundan kaçınmak mümkün olmayacak.

Gözleri kısılıyor, elleri yumruk oluyor ve seksi zamanların şu anda söz konusu olmadığından eminim.

"Neler oluyor Ateşböceği?" Tereddütle yaklaşarak soruyorum. Sierra'nın alıngan anne-ayı yönünü seviyorum ama şu anda bana bakışı bambaşka bir seviyede ve açıkçası biraz korkuyorum.

"Sen söyle," diye hırlıyor, önünde durduğumda omuzlarımı itiyor.

"Sorunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ancak bana sizi neyin rahatsız ettiğini söylerseniz, bunu çözeceğim."

Homurdanıyor ve neredeyse kulaklarından çıkan buharı görebiliyorum. "Neden bu evde başka bir kadın, bir kız yaşıyor ve neden senin nişanlı olduğunu iddia ediyor?" diye tükürüyor, boğazımı parçalamak ister gibi bakıyor.

Oh. Lanet olsun.

"Sakin ol Ateşböceği. Düşündüğün şey bu değil." Ve bu kesinlikle söylenmesi gereken yanlış bir şeydi.

"Sakin ol!" diye bağırıyor. "Sakin bana sakın ol demeye kalkma. Bana yalan söyledin! Bana batı kanadında tadilat yaptırdığını söyledin, oysa bunca zamandır diğer kadını orada saklıyordun! Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yokken dışarıda onun tarafından rahatsız edilmenin ne kadar acı verdiğini biliyor musun? Ama o benim kim olduğumu biliyor gibi görünüyordu. Nasıl yani? Ha? Ben onun varlığından haberdar değilken senin diğer kadının beni nereden biliyor?"

Bu sorunun cevabını ben de bilmek istiyorum. Anais, Sierra ya da Rowan hakkında hiçbir şey bilmemeli ve bunun için kelleler uçacak. Alessandro'nun canına okuyacağım. Bunlar olurken o hangi cehennemdeydi? "Başka bir kadın yok," diyorum sakın tavrımı korumak için kendimi zor tutarak. Bu saçmalık ve o da bunu bilmeli. Sierra'ya onun benim için tek kadın olduğunu kanıtlamak için başka ne yapmam gerekiyor?

"Bana yalan söyleme, göt herif!" Omuzlarımı tekrar itiyor ve ben çıldırıyorum. "Onu gördüm! Onunla konuştum. Anais bana nasıl nişanlı olduğunu anlatmaya bayılıyordu." Bir elini göğsüne vuruyor. "O! Ben değil!"

"Yalancı olan o," diye çıkışıyorum, kaşlarımın arasındaki gergin bir noktayı ovuyorum. "O

."

"Bunların herhangi biri gerçek miydi? Yoksa aşk yeminleriniz beni tekrar altınıza almak için bir oyun muydu?"

İşte bu kadar. Kırılğan duygularım üzerindeki zayıf tutunma kırılıyor ve kendimi kaybediyorum. "Bunun gerçek olduğunu biliyorsun!" Kükredim. "Ve eğer beş saniyeliğine bir velet gibi davranmayı bırakıp açıklamama izin verirsen, bunun farkına varacaksın!"

Burun delikleri alevleniyor ve yumruklarını göğsüme vuruyor. "Siktir git, Ben. Seni de, küçümseyen hilekâr kışını da sikeyim. Yarın buradan gidiyorum. Rowan'ı alıyorum ve sen ikimizden de uzak durabilirsin."

Uzaklaşmak için hamle yaptı, ben de kolundan tuttum. "Cehennem gibisin." Bacaklarını altından çekerek onu omzumun üzerinden fırlatıyorum.

"Bırak beni, seni lanet olası pislik." Sırtıma vuruyor ama ben hissetmiyorum bile.

Çift kapıdan çıkıp geniş koridora doğru yürürken kışına sert bir tokat atıyorum. "Sebebini görene kadar seni yüzüstü bırakmayacağım. Bu saçmalık hemen şimdi sona erecek."

Ben evimin batı kanadına doğru ilerlerken o da dövüşmeye, çırpınmaya ve yumruklarını sırtıma vurmaya devam ediyor. Onu daha da öfkeliendirmesine rağmen yaramaz kışına şaplak atmaya devam ediyorum.

Ben de çok kızgınım.

Omzumun açıkta kalan bir kısmını bulup dişlerini derime batırıyor ve kan çekiyor. Aletim fermuarımın arkasında sertleşiyor ve Salerno'yu oturma odasında yalnız bulduğum için rahatlamış bir şekilde diğer kanadın kapılarını iterken öfke ve şehvetin çılgın bir karışımıyım.

Tabletinden başını kaldırıp Sierra'nın omzumda kıpırdanışını ve kavgasını izlerken bana eğlenceli bir sırıtma gönderiyor.

Kışını son bir kez tokatlıyorum. "Seni bırakıyorum ama uslu durmazsan seni bağlar ve ağzına bir tıkaç sokarım," diye tehdit ediyorum.

"Denemeni görmek isterdim, pislik herif," diye tükürür. Salerno kıkırdar. "Burada neyimiz varmış?"

Saverio'ya Sierra ve Rowan'dan bahsetmedim çünkü onlara yaklaşmasını istemedim. Sadece onu evin kendi tarafında tutmak için bir süreliğine misafirlerim olduğunu söyledim. Anlaşmaya göre içeride, batı kanadında kalacaklar ve pencerelerden uzak duracaklardı.

Küçük sürtük kızının itaat etmekte zorlandığı bir şey.

Onunla tanıştığım anda, Ruslar Vegas'a saldırdığı ve Salerno'nun koruma ve güvenlik sağlamak için iyiliğini kullanması gerektiği için rahatladığımı hissettim.

Yıllar boyunca bu iyiliği pek düşünmemiştim, özellikle de daha uzun süre devam ettikçe ve o bunu bildirmediğçe. Beni bir evlilik anlaşmasına zorlamak için kullanmış olsaydı, bundan kurtulmanın bir yolunu bulurdum, çünkü Anais'le tanıştığım anda, şımarık Salerno *prensesi* ile sahte bir hayat yaşamayı hazmedemeyeceğimi anladım. Saverio'nun onun her hevesini yerine getirdiği ve bunun ona hiçbir faydası olmadığı açık. Şöhreti ve bölgesi paramparça olmasaydı bile, körlemesine gitmedikleri sürece kimseyi bir maça kabul ettirmekte zorlanırdı.

Acaba bu yüzden mi bir evlilik anlaşması yok?
Neredeyse on sekiz yaşında olan bir kız için garip bir şey.

Sierra kollarımda kaskatı kesiliyor ve Saverio'nun sesinin hafızasında bir şeyleri tetiklediğini tahmin ediyorum. "Sorun yok," diye onu temin ediyorum, vücudumda aşağı doğru kaydırıyorum. "Misafirim olarak burada." Kollarımın arasında dönüp ona bakıyor. "O senin için bir tehdit değil," diye ekliyorum. Sierra'nın yanına yaklaşmasına izin vermeden önce onu öldürürdüm.

"Bayan Lawson. İşte bu bir sürpriz," diyor Saverio tabletini yere bırakırken.

"Hoş bir şey değil, sizi temin ederim," diyor Sierra, öfkesini hâlâ içinde tutarak.

Öfkesinin geri kalanını ona salmasına izin vermekten oldukça mutluyum.
Ne de olsa bunu başlatan kızı.

Gerçi burada olduklarını gizleyerek yardımcı olmadım. O geldikten sonra itiraf etmeliydim ama her şey çok iyi gidiyordu ve işleri berbat etmek istemedim. Sebeplerim tamamen bencilce değildi. Yeni evinde kendini güvende hissetmesini de istemedim ve Salerno'nun buradaki varlığının onu ürküteceğini biliyordum - anlaşılır bir şekilde.

Şu anda Salerno'nun adına bir mülk için pazarlık yapıyoruz ve birkaç gün içinde taşınmaları gerekiyor. Sierra burada olduklarını fark etmeden onlardan kurtulabileceğimi düşünmüştüm.

Sanırım durumu daha da kötüleştirdim ve şimdi yine benden şüphe etmeye başlayacak. Kaydettiğimiz tüm ilerleme geri alınacak.

Harika.

"Konuşmamız gerek," diyorum Sierra'yı Saverio'nun oturduğu yerin karşısındaki kanepeye götürürken. Onu yere itiyorum, kolumu omuzlarına dolayarak yerinde kalmasını sağlıyorum. "Sierra benim nişanlım," diye açıklıyorum, itiraz etmek için ağzını açtığı anda elimle dudaklarını kapatıyorum. "Ve şu anda beş yaşındaki oğlumuzla birlikte burada yaşıyor."

Yüzünde şok ifadesi beliriyor. "Bir oğlun mu var?" Kükreyen bir kakhaha atmadan önce bir ona bir de bana baktı. "Vegas!" Kıkırdarak bir elini kalçasına vurdu. "Vegas'ta hamile kaldın ve ben o anı kaydettim."

Sierra, Salerno'nun hatırlatması üzerine ona doğru hançerler gönderirken bu konuya geri dönmek için zihnime bir not alıyorum.

"Bu şu anda önemli değil. Önemli olan, ben size özellikle onu içeride tutmanızı söylediğim halde kızınızın mülkümde koşturup iğrenç yalanlar kusmasıdır."

"Ah. Anlıyorum." Sırıttıyor ve ben onun yüzünü kurşunlarla delik deşik etmek istiyorum.

Elimi Sierra'nın yüzünden çekip onu uyarıcı bir bakışla sabitliyorum. "Bu gülünecek bir mesele değil Saverio. Lütfen ikimiz de bunun doğru olmadığını bildiğimiz halde kızınızın neden benim nişanlım olduğunu söylediğini açıklayın."

Ellerini dizlerinin üzerinde kavuşturarak öne doğru eğiliyor. Tepedeki ışık doğrudan yaralı, çukurlu yüzünü aydınlatıyor ve Sierra bana doğru irkiliyor. Onu sıkıca sararak güvende olduğuna dair güvence veriyorum. "Bayan Lawson, Ben'in o gece bana bir iyilik borcu olduğunu biliyorsunuz."

Ters bir şekilde başını sallıyor.

"O gecedan önce bir süredir Anais ve Bennett arasında bir evlilik anlaşması yapılmasını öneriyordum. Angelo bunu tartışmaya açtı, ama Ben'in ilgilenmediği açıktı ve o çoğu erkek gibi değil. Onu buna zorlamayacağımı biliyordum, bu yüzden bu işin peşini bırakmaya hazırdım. Sonra işin içine sen girdin ve işler ilginçleşti." Ona bakıyor, bakışlarının vücudunda gezinmesine izin veriyor ve ben kırmızıyı görüyorum.

"Müstakbel karıma biraz saygı göster, yoksa seninle büyük bir sorunumuz olur, Saverio," diye havladım.

Ellerini kaldırdı. "Özür dilerim. Saygısızlık etmek istemedim. Sen şanslı bir adamsın, Ben. Hatırladığımdan daha da zarıfımış."

"Ve sen de hatırladığımdan daha iğrenç bir domuzmuşsun," dedi Sierra yardımcı olmayan bir şekilde.

Yüzündeki tüm espri ipuçları kayboluyor ve bu iş hızla yokuş aşağı gidiyor. "Sierra saygısızlık etmek istemedi," diyorum elimi tekrar ağzına kapatarak. "Ama anlaşılabilir bir şekilde üzgün ve kızgın. Anais'in söylediği şeyleri söylemeye hakkı yoktu."

"Yapmadı ve onunla konuşacağım," diye kabul ediyor ve gerginliğin bir kısmı bedenimi terk ediyor.

"Neden Ben'le evleneceğine inanıyor?" Sierra kollarını kavuşturup Salerno'ya doğru karanlık bir bakış fırlatarak soruyor.

"Bu benim hatam. Onu Ben'le evlendirmek için bana yapılan iyiliği kullanmak niyetindeydim ama Anais reşit olana kadar bekledim. Ona bir kez baktığında çekincelerinin ortadan kalkacağından ve bunu kabul etmekten mutluluk duyacağından emindim."

Ona sert bir bakış fırlattım. "Alınma ama kızın benim Ateşböceğimin yanında önemsiz kalıyor." Anais'in içinin çok çirkin olduğunu da eklemek istiyorum ama hâlâ benim evimde - oğlumun yaşadığı evde - yaşarken adama hakaret etmek akıllıca değil. Saverio daha azı için adam öldürdü. "Sierra sevdiğim tek kadın. Evlenebileceğim tek kadın." Dudaklarımı şakağına bastırma riskini alıyorum ve bana karşı biraz gevşediğini hissediyorum.

"Anais'in bundan haberdar olmasını sağlayacağım." Buraya taşındıklarında Salerno'nun onu doğru yola getirmedeği artık çok açık. Hâlâ onun ayaklarına kapanacağım ve onunla evlenmeyi kabul edeceğim umudunu taşıyordu, her ne kadar çoktan kendi lehine karar vermiş olsa da. Boşuna da olsa umut için onu suçlamıyorum. İmparatorluğu çöktü ve Komisyon Vegas'ın kontrolünü yeniden ele geçirmek için bir karşı saldırı planlarken, uygun bir evlilik anlaşması itibarını geri kazanma yolunda uzun bir yol kat edecektir.

Sierra, "Bunu yapmasını sağla," diyor. "Çünkü kendi evimde böyle konuşulmasına tahammül edemem."

Onun sözleriyle içten içe rahat bir nefes aldım. Bir süre köpek kulübesinde kalacağımdan eminim ama kalıcı bir hasar oluşmadı. O beni affedene kadar gerektiği gibi sürüneceğim.

"Size vermiş olabileceğim acılar için özür dilerim," diyor ve Sierra'nın verdiği cevaba şaşırdığını söyleyebilirim. Salerno her zaman katil bir pislik değil. Zaman zaman insanlığın pırıltılarını gösteriyor.

Saverio, Angelo'nun ne kadar hasta olduğunu görünce şok oldu. Bu bilgiyi çoğu insandan saklamayı başardım. Komisyon durumunun farkında ve eminim diğer ailelerin çoğu da şüpheleniyordur, çünkü bir yıldan uzun bir süredir ortalıkta görünmüyor, ancak Salerno'ya sırrı saklaması konusunda güveniyorum. İhtiyaç duyduğu anda ona yardım etmek için iyiliğimizin ötesine geçtiğini biliyor ve bunu hemen unutmayacağını da biliyorum.

Kızı tamamen başka bir mesele. Anais'e güvenmiyorum ve onunla ilgilenilmesi gerekiyor. "Anais'in Sierra'yı nereden bildiğini öğrenmek istiyorum."

Başını sallar. "Katılıyorum, ama onunla yalnız konuşmamı öneririm. Seyirci olmadan daha uysal olacaktır."

İtiraz etmiyorum çünkü şu anda onunla aynı odada olsam o kaltağı boğmayacağımdan emin değilim. "Bunun bu gece olmasını istiyorum ve cevaplar istiyorum."

"Onları alacaksın" diye beni temin ediyor, ben de bir sonraki önemli konuya geçiyorum.

"Şu kaset hakkında," diyorum konuşmamızı bitirmeden önce. "Onu geri istiyorum."

Kaşlarını çattı. "Zaten sende değil mi?" Bakışları Sierra'ya kayıyor. "Tony'nin senin koruman olduğunu sanıyordum?"

"Tony?" Dik otururken Sierra'nın ses tonuna şaşkınlık karışıyor. "Bunun benim eski korumamla ne ilgisi var?"

Yüz hatları biraz yumuşuyor ve içgüdüsel olarak Sierra'yı daha yakına çekiyorum. "O geceden birkaç ay sonra ortaya çıktı ve kaseti vermemizi istedi. Onu dışarı attım ama birkaç gece sonra ofisime girdi ve dizüstü bilgisayarımın birlikte kaseti de çaldı. Sistemimizi hackledi ve videonun tüm izlerini sunucularımızdan . Size gönderdiğini düşündüm."

Sierra kanepeye uzandı ve şok olmuş gözlerle bana baktı. "Hamile olduğumu öğrendiğimde ona her şeyi anlattım ama videoyu almak için Vegas'a gideceğinden haberim yoktu." Dişlerini alt dudağının arasına sıkıştırıyor ve yüzünü endişe kaplıyor. "Acaba neden bana hiç göndermedi ya da neden benimle bir daha iletişime geçmedi?"

Nedenine dair oldukça iyi bir fikrim var ve gözlerim Salerno'nun bilmiş bakışlarıyla buluştuğunda gerçeği görüyorum.

Saverio, "Muhtemelen yanlış ellere geçmesi riskini almaktansa tüm kanıtları yok etti," diyor ve onu yakaladıklarında kanıtları bulamadıklarını doğruluyor.

Belki de bir şey söylemeliyim ama Tony'nin Salerno'nun eliyle öldüğünü bilmek barışı korumayacak ve Sierra'yı sadece incitecek. Belki de Tony'nin dışarıda bir yerlerde dolu dolu bir hayat yaşadığına inanmasına izin vermekle hata ediyorum ama gerçeği açıklamanın kimseye bir faydası olacağını sanmıyorum.

Tony, Sierra'nın onurunu korurken öldü ve ona asla ödeyemeyeceğim bir borcum var.

Ama bunu onun için yapabilirim.

Gerçeği itiraf etmek ve Sierra'nın onun davranışları yüzünden kendini suçlamasını izlemek yerine onun Sierra'nın hafızasında yaşamasına izin verebilirim. Adamı tanı mıyordum ama

iyi, onurlu, sadık bir adam olduğunu bilecek kadar duymuştu ve Sierra'nın gerçeği bilmesini istemezdi.

Sierra'yı özel odalarımızın kutsallığına geri götürürken Saverio'ya veda ederek hiçbir şey söylemiyorum.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

M Yatağında sırtım Ben'e dönük yatarken düşüncelerim oradan oraya savruluyor. Bana yalan söylediği için ona çok kızgıyım. Kalmama nasıl izin verebildi?

Burada o iğrenç adamla aynı derecede iğrenç kızının aynı kat alanını paylaştığını bilmek? Tamam, muhtemelen biraz aşırı tepki verdiğimin farkındayım. Burası devasa bir yer ve bizi koruyan silahlı adamlarımız var, ama bu o işbirlikçi kaltağın dışarıda benimle yüzleşmesini engellemedi.

Ben'in uyumadığını içgüdüsel olarak bildiğimden, "Onun gitmesini istiyorum," diyorum. "İkisinin de gitmesini istiyorum." Batı kanadından ayrıldığımızdan beri bu konuşmayı düşünecek zamanım oldu ve Tony'nin ortadan kaybolmasıyla Yaralı Yüz Salerno'nun bir ilgisi olduğunu biliyorum. Bir yerlerde derin olmayan bir mezarda olduğunu düşünmek istemiyorum ama o adamların işi bu. Tony ofisine girdi ve ondan çaldı. Salerno'nun buna izin vermesine imkan yok. Tony'nin onlar onu yakalamadan önce kaçmış olma ihtimali çok düşük ve belki de bu umuda sarılmalıyım ama kendime bu hayat söz konusu olduğunda hayalperest olmayı bırakacağıma söz verdim.

Kalbim ağırlaştı ve yine her şeyden şüphe duymaya başladım. Tony'nin beni korumak için bir şey yaparken ölmüş olabileceği düşüncesi beni içten içe öldürüyor. Benim için ne kadar önemli olduğunu söyleyebilmek için onunla bir gün daha geçirmek için neler vermezdim. Vegas'tan sonra beni korumak için yaptığı her şeye ne kadar değer verdiğimi. Ona asla ödeyemeyeceğim bir borcum var.

Ben hiç tereddüt etmeden, "Sabah ilk iş onları bir otele yerleştireceğim," diyor ve bu beni biraz olsun rahatlatıyor.

Ama hala köpek kulübesinde. Onu o kadar kolay affetmeyeceğim. "Teşekkür ederim."

"Ateşböceği, ben-"

"Yoruldu, Ben. Artık konuşmak ya da kavga etmek istemiyorum."

"Peki," diye homurdanıyor ve yan dönüp diğer tarafa bakarken çarşaflar hışırıyor.

Kavga etmemizden ve buna Anaïs'in sebep olmasından nefret ediyorum ama bana yalan söylemeye devam edemeyeceğini anlaması gerekiyor.

Ertesi sabah işler daha az gergin değildi. Benim uykum da Ben'inki gibi düzensizdi ve o da az benim kadar mutsuz görünüyordu. Ben resim yapmak için atölyeme çekilirken o da Rowan'ı dışarıdaki oyun parkına götürüyor.

Öğle yemeğinden hemen önce, kısa listeye kalan üç eğitmenle görüşmek üzere buluştuk. Ben'e nasıl baktıklarını görünce ilk iki kadını hemen eliyorum ve oğlumun eğitiminden çok nişanlımla ilgilendiklerini anlayınca her iki görüşmeyi de beş dakika sonra durduruyorum.

Tuzlu ve biberli saçları olan yaşlı beyefendi karşımızdaki kanepeye oturduğunda rahat bir nefes alıyorum. Bay Spielberg ünlü film yönetmeninin uzaktan akrabası ve film setlerinde çocuklara özel ders vererek kariyer yapmış. Kısa süre önce evine dönmüş ve yeni bir iş arıyormuş. Parlak referansları var, saygılı ve açık sözlü ve iyi hisler yayıyor. Ben de Ben gibi ona hemen ısınıyorum ve Rowan da onu merhaba demek için getirdiğimizde seviyor gibi görünüyor. Rowan'a karşı nazik ve sabırlı ve onun coşkulu kişiliğinden hoşlanıyor gibi görünüyor.

O gittikten sonra Rowan benimle resim yapmaya gelirken Ben de çalışma odasına gidip adama bir iş teklifi e-postası gönderdi.

Akşam yemeği gergin geçiyor ama Rowan bunun farkında değil. Sohbeti neredeyse o taşıyor. Ben onu yıkamakta ısrar ediyor ve kırk dakika sonra Rowan'ın yatak odasının kapısının hemen dışında durup Ben'in Roald Dahl okumasını dinlerken omuzlarındaki gerginliği ve alnına kazınmış endişe çizgilerini fark ediyorum.

Uzaklaşarak, onu beklemek için oturma odasına doğru yürüyorum. Bundan nefret ediyorum ve aramız bu kadar kötüyken yarın şehre dönmesini istemiyorum. Bu konuda konuşmamız gerekiyor. İkimiz için de kabul edilebilir bir ilerleme yolu bulmaya çalışmalıyız.

Rowan'ın yatak odasının kapısını sessizce kapattığını duyduğumda Ben'e bir burbon dolduruyorum, şarabımı ve kendi içkisini sehpaye getirip bırakıyor. Kanepeye oturup yüzünü gösterene kadar bekliyorum.

"Konuşmamız gerek," diyoruz hep bir ağızdan ve bu stresi biraz olsun azaltmaya yardımcı oluyor.

"Sana bir içki doldurdum," diyorum ve ona uzatıyorum.

"Teşekkürler. Buna ihtiyacım var." Yanımdaki kanepeye çökmeden önce sağlıklı bir lokma alıyor. Bardağını masaya koyuyor ve elindeki bir şeyi açarken kalçası benimkine değiyor. Kâğıttaki kırışıklıkları düzeltiyor, solmuş çizimi kucağına yayıyor.

Kalbim göğsümde zıplıyor. "sende."

"Bu benim en değerli hediyelerimden biri," diye itiraf ediyor parmaklarını benimkilere dolayarak. Eline yapışıyorum, sıcaklığının tadını çıkarıyorum. "Tıpkı onu çizen kadın gibi." Mavi gözleri yeşil gözlerimi buluyor. "Özür dilerim Ateşböceği. Bana kızgın olduğumu biliyorum ve buna hakkın var. Seni incitmekten nefret ediyorum. Seni incitmek beni de incitiyor."

"Özrünü takdir ediyor ve kabul ediyorum ama bana yalan söylemeye devam edersen sana nasıl güvenebilirim Ben?"

"Tatlım." Çizimi masanın üzerine bırakıyor ve kanepede dönerken iki elimi de avuçlarının içine alıyor. Birbirimize bakacak şekilde dönüyorum. "Sana karşı dürüst olmak istiyorum ama bu her zaman mümkün olmayacak. Kulağa ne kadar boktan geldiğini biliyorum ama açıklamama izin ver." Gözleri benimkileri yokluyor ve devam etmesi için onu teşvik ediyorum. "Benim dünyamda her zaman sırlar olacak. Sana söyleyemeyeceğim şeyler çünkü bunu yapmak seni riske atar. Bu senden bir şeyler saklamak için bir bahane değil. Soğuk ve acı gerçek bu." Elim sıkıldı. "Karım olarak sen bir hedef olacaksın. Benim işim seni güvende tutmak. Bunun bir parçası da sağlığını tehlikeye atabilecek bilgilere maruz kalmamanızı sağlamaktır."

"Bunu bir noktaya kadar anlıyorum Ben. Ama istisnalar da olmalı. Uyanık olmak ve kendimi koruyabilmek için yeterince şey bilmeliyim ve bilmem gereken şeyleri benden saklayamazsın." Gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "Salerno'nun burada olduğunu bilmem gerekiyordu. Anais'i bilmem gerekiyordu."

"Biliyorum ve bunu senden saklamakla hata ettim. İlk başta, gerçeği bilseydin buraya gelmeyeceğini bildiğim ve seni korumak zorunda olduğum içindi. O gün beni aradığında hissettiğim dehşeti anladığını sanmıyorum. Tek endişem seni ve Rowan'ı Chicago'dan güvenli bir yere götürmekti."

"Anais ve Salerno'yu biz gelmeden önce neden bir otele yerleştiremediğinizi anlamıyorum. Bunu birkaç dakika içinde yapabildiniz."

Bu sabah saatlerce." Öğle yemeğinden hemen önce götürüldüklerini görünce çok sevindim. İyi kurtulduk.

"Şu anda Ruslar açısından durum son derece tehlikeli. Vegas'ın kontrolü onlarda ve kanlı bir savaş oldu. Salerno yaralandı, yenildi ve onları bir otele yerleştirmek çok riskli olurdu."

"Yine de onları şimdi bir taneye taşıdınız." "Bunu senin için yaptım."

"Risk altında olduklarını mı söylüyorsunuz?" Adamı ya da kızını sevmiyorum ama ölümlerinden de sorumlu olmak istemiyorum.

"Evet, ama ekibim yeni mülklerinin anlaşmasını tamamlamak için gece gündüz çalışıyor ve ben de daha fazla askerimi koruma görevine verdim."

"Şimdi kötü hissediyorum."

Saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Yapma. Sen benim önceliğimsin. Sen ve Rowan. Ve birkaç gün iyi olacaklar."

"Anais'in benden nasıl haberdar olduğunu öğrendin mi?"

Yüzü sertleşiyor. "Küçük sürtük ormanda yürüdüğümüz o gece bizi takip etti. Konuşmalarımıza kulak misafiri oldu ve olayları birleştirdi. Babasıyla yüzleşmek yerine seni kovalamaya karar verdi."

"Kaç yaşında?" "On yedi."

"Vay canına. Bu kadar genç biri için çok hırçın."

"Bizim çevremizde yetişen pek çok kadın öyle. Bu bir muamma. Çoğu ya tamamen masum ya da kindar bir şekilde kötü gibi görünüyor. Ortası pek yok gibi görünüyor."

"Bunun doğru ya da adil olduğundan emin değilim.

Natalia öyle biri değil." "Haklısın. Öyle değil ve genelleme yapmamalıyım."

"Bu gece çok uzlaşmacı davranıyorsun," diye itiraf ediyorum, şarap kadehimi dudaklarıma götürebilmek için ellerimden birini onunkinden çekiyorum.

"Seninle kavga etmekten hoşlanmıyorum ve aramızdaki şeylerin iltihaplanmasına izin vermek istemiyorum. Bugün baktandı ve ilişkimize bu şekilde başlamak istemiyorum."

"Ben de."

"Affedildim mi?" soruyor kaşlarını kaldırarak.

"Bilmem gereken şeyler hakkında bana yalan söylemeye devam edecek misin?"

Yüzümün bir tarafını tutuyor. "Sierra. Sana karşı elimden geldiğince dürüst olacağım. Tetikte olman ve seni kişisel olarak etkileyecek bilmen gereken her şeyin farkında olman için ihtiyacın olan bilgileri sana vereceğime söz veriyorum."

"Tamam."

Minnettar bir rahatlamayla ağızından hava fışkırıyor ve omuzlarından bir stres tabakası kalkıyor gibi görünüyor. "Beni bu kadar kolay affedeceğini düşünmemiştim."

"Bunun kolay bir yanı yok Ben, ama kin tutmaya ya da affetmekten kaçınmaya inanmıyorum. Kin zehirlidir ve bir kez yerleştikten sonra ayıklanması zordur. Özür diledin ve bunu bir daha yapmayacağına söz verdin, bu yüzden öfkeme tutunmakla ve seni affetmemekle yanlış yapmış olurum. İlişkimizin bu şekilde olmasını istemiyorum."

Ağızının köşesini öpüyor. "Her gün beni daha çok şaşırtıyorsun. Her gün daha iyi bir adam olmak istememi sağlıyorsun." Ağızının diğer köşesini öpüyor. "Sana layık olmadığımı biliyorum Ateşböceği. Her şeyi berbat ettiğimi ve muhtemelen yine berbat edeceğimi biliyorum, ama hak ettiğin adam olmaya çalışmaya devam edeceğime söz veriyorum. Hayatımı yalnız geçirdim. İşim karım oldu. Bunların hepsi benim için yeni ama deniyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum ve bunun için seni seviyorum." Alesso, Natalia ve Angelo Bende gördükleri değişikliklerden bahsettiler ve ben de bunu görüyorum. Benimleyken, korumalarının çoğunu indirdi. O sert ve soğuk dış görünüşü tamamen kırıldı ve bana içindeki adamı gösteriyor. Her zaman olabileceğini bildiğim adamı.

Ama mucizeler bekleyemem.

Ve şu anda olduğu adamı değiştiremeyeceğini biliyorum.

Ben'i sevmek, onun her parçasını sevmek demektir. Bunu çoktan kabul ettim. Şimdi bunun ne anlama geldiğini tam olarak benimseme zamanı.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

SIERRA

"I Şeffaflık adına ve samimi olduğumu bilmeniz için sizi birkaç konuda bilgilendirmeme izin verin," diyor Ben.

Gülümsüyorum, sonunda rahatlıyorum, çünkü çaba sarf ediyor ve bundan daha fazlasını isteyemem. "Dinliyorum."

"Ruslar yıllardır bizimle savaş halinde, ancak son zamanlarda kendilerini toparlıyor gibi görünüyorlar. Kalelerimizden biri olan Vegas'a bir saldırı düzenlediler ve hiçbir uyarı yapmadan Salerno'nun elinden aldılar."

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"Alt patronu tarafından ihanete uğradı. Gambini, Salerno'yu sattı."

"Neden? Mafyanın temelinde sadakat ve onur yatmaz mı?"

"Gambini'nin anne tarafından biraz Rus kanı var. Uzak ama Rusların reddedemeyeceği bir teklifle ona ulaşmasına yetecek kadar."

"Vay canına. Bahse girerim bu Salerno'yu kızdırmıştır." Dik oturuyorum. "Bekle! O gece Vegas'taydı, değil mi? Korkunç gözleri olan iri yarı bir adamdı."

"Bu o. Şu anda Vegas'ta her şeyi yönetiyor. Kendini Kral Koca Sik sanıyor. Yüzündeki o kendini beğenmiş gülümsemeyi silmek için sabırsızlanıyorum."

"Ruslarla savaşa mı gidiyorsunuz?" Mide bulantısı midemde kabarırken tahmin ediyorum.

"Başka seçeneğimiz yok. Vegas'ı kaybedemeyiz. Komisyon'un yeniden kurulmasının nedeni de budur. Birleşik bir cephe göstermeliyiz yoksa

Komisyon sadece arkasına saklanılacak bir sis perdesidir. Ruslar bunu görürlerse saldırmaya devam edeceklerdir."

Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor ve yüz hatlarındaki keskin endişeyi görüyorum. "Arkanı dön," diyorum bacaklarımı açarak. Sorgusuz sualsiz kalçalarımın arasına yerleşiyor, sırtı göğsüme dönük. "Çok gerginsin," diyorum ellerim sert omuzlarına indiğinde.

"Şu anda çok işim var. Philadelphia'ya yakında bir saldırı olacağı haberini aldık, bu yüzden oraya adam gönderdik. Hepimiz gergin bir şekilde bunun olmasını bekliyoruz. Lucille'le ilgili hiçbir ipucu bulamadığımız için de hayal kırıklığına uğradım. Sana ve Rowan'a yönelik tehdidi ortadan kaldırmak için o kaltağı bulmalıyım. Ve üstüne üstlük, Outfit şu anda oyalanıyor."

"Neden? Komisyon'a katılmaya hazır olduklarını söylediğini sanıyordum." En azından Chicago hakkında son konuştuğumuzda bana böyle söylediğinden oldukça eminim.

"Biz de öyle. Ama o piç DeLuca yine işleri karıştırıyor."

"Sicilya'da yaşayan büyük gizemli patron adam bu mu?"

"Evet ve görünüşe göre Komisyon'a geçen sefer olduğu kadar karşı çıkıyor."

"Katılmamaları ne kadar zarara yol açacak?"

"Chicago, ABD'deki en büyük ikinci İtalyan mafya bölgesi. Eğer geri çekilirlerse, bu diğerlerini de yeniden düşünmeye zorlayabilir. Onları dışarıda tutamayız. Özellikle de şimdi." Ses tonundan hayal kırıklığı sızıyor. "Bunu anlayamıyorum. Rus tehdidi gerçek ve tek düşmanımız onlar değil. Outfit'in izole bir birim olduğu biliniyorsa, saldırıya uğramaları muhtemeldir, bu yüzden mantıklı değil. Birleşmek istemeliler. DeLuca'yı neyin engellediğini anlamıyorum."

Omuzlarındaki ve sırtının üst kısmındaki sıkı kasları yoğuruyorum, dokularındaki gerginliği silmek istiyorum.

"Siktir, bu çok iyi hissettiriyor. Ellerin sihirli."

"İsterseniz size masaj yapabilir ya da akupunktur uygulayabilirim. Yardımcı olur."

"Masaj kulağa harika geliyor." Zıplıyor ve niyetini açıkça belli eden ateşli bir bakışla beni kısıtıyor. "Sen benimle ilgilen, ben de seninle ilgileneyim." Beni kollarının arasına alıp kucaklıyor ve ben kıkırdıyorum.

"Benden hiçbir şikayet duymayacaksınız!"

Ben bana bir sandalye uzatırken, "Beni şımartıyorsun," diyorum. Bu hafta onu çok özledim. Rowan da öyle. Ve dün gece doğum günü hafta sonum için geri dönebildiği için mutluyum. Bu kadar zahmete girdiğine ya da bunu burnumun dibinde yaptığına inanamıyorum.

Çatı katı dönüştürülmüştür ve büyüğü bir fantezi diyarı gibidir. Kapalı bir çadır ve birkaç bağımsız ısıtıcı alanı sıcak tutuyor. Alanın ortasındaki dairesel masayı çevreleyen bol çiçek demetleri odayı güzel bir şekilde kokulandırıyor. Masa, gıcır gıcır nevresimler ve en pahalı gümüş takımlarla donatılmıştır. Büyük bir şamdan, çadırın kenarlarına titrek ışıklar göndererek tüm ortama eski tarz romantik bir hava veriyor.

"Bugün senin doğum günün ve seni şımartmaya bayılıyorum." Yanağımdan öpüyor. "Telaî etmem gereken bir sürü kayıp zaman var."

Erkeğimin bu romantik yönünü seviyorum. Geçen hafta sonu aramızdaki buzları erittiğimizden beri aramız her zamankinden daha iyi. Benimle ve Rowan'la konuşmak için her gün arıyor ve bana gününü anlatmak için büyük çaba sarf ediyor, dünyasında neler olup bittiğini bana bildiriyor. Her gün daha fazla kekle birlikte çiçekler geliyor ve böyle devam ederse bir çiçekçi dükkânı açmaya yetecek kadar çiçek alacağım.

Bazı şeyleri çözdüğümüz ve ilişkimizin yeniden rayına oturduğu için mutluyum. Ben benden sakladığı bir şey daha olduğunu ama önce başka biriyle konuşması gerektiğini söyledi. En kısa zamanda beni bilgilendireceğine söz verdi. Ne olduğunu merak ediyorum ama ona güveniyorum, bu yüzden şimdilik aklımdan çıkardım.

Otururken uzun kırmızı ipek elbisem vücudumda sallanıyor ve giyinme talimatlarını ciddiye aldığım için memnunum. Natalia bu öğleden sonra beklenmedik bir şekilde geldi ve saçlarımı pürüzsüz parlak dalgalarla şekillendirmeme ve ne kadar ağır hissettirse de ince görünen tam bir makyaj yapmama yardım etti. Biz çatıda kendimizi şımartırken o da Rowan'a bakıcılık yapıyor. Alesso ona yatmadan önce masal okumaktan mutlu olacağı için buna gerek yok. Sanırım Natalia, Angelo'nun günleri sayılı olduğu için daha sık ziyaret etmek istiyor ve bunu anlayabiliyorum.

Ben iki kadeh Cristal şampanya dolduruyor ve yerine oturmadan önce birini bana uzatıyor. "Bize," diyor.

Bardağımlı onunkiyle tokuşturuyorum. "Geleceğe."

Güvenilir personelinden birkaçı tarafından bize sunulan görkemli bir akşam yemeğinde rahatça sohbet ediyoruz, yemekler ve daha fazla şampanya kadehi arasında gizlice öpüşüyoruz.

"Aman Tanrım." Elimle karnımı ovuyorum. "Tatlıyı sığdırabileceğimden emin değilim. Daha fazla yersem patlayabilirim."

"Paylaşabiliriz," diyor ve tabaklardan birini garsona geri uzatıyor. "Hepsi bu kadar Miranda. Şimdi yalnız kalmak istiyoruz." Çikolatalı kek tabağını aramızda kaydırırken, personeli de çadırdan çıkıp bizi tamamen yalnız bırakıyor.

"Aç," diyor, bir çatal dolusu keki ağzıma doğru kaldırarak.

Lezzetli keki ağzıma atmasına izin veriyorum, tat alma tomurcuklarım zengin, baharatlı, çikolatalı iyilikle patlarken inliyorum. "Kahretsin, bu çok güzel," diyorum yemeyi bitirdiğimde, kirpiklerimi ona doğru kırıştırarak. "Neredeyse seks kadar iyi."

"Bu bir şaka olsa iyi olur," diye homurdanıyor, koltuğunda kıpırdanıyor.

Eğilip çikolata kaplı dudaklarımı onun ağzına değdiriyorum. "Öyle olduğunu biliyorsun." Dün geceki gece aktivitelerimizi hatırladığımda, sıcaklık boynumdan yukarı süzülüyor ve yanaklarıma yerleşiyor.

Ben'le seks gittikçe daha iyi oluyor ve onun için doyumsuzum. Siyah Prada smokinin içinde ne kadar çekici görüldüğünden bahsetmiş miydim? Ya da yüzündeki seksi tüylerle ve alnının üzerinde ipeksi dalgalar halinde yuvarlanan, dokunulmayı talep eden koyu renk saçlarıyla ne kadar yenilebilir olduğundan? "Bu arada," diye ekliyorum, elimi pantolonunun üzerinden kalçasında aşağı yukarı gezdirirken. "Neden pastayı atlamıyoruz, tatlı olarak beni alabilirsin?"

"Bu düşünceni unutma," diyor, aniden gergin görünüyor. Önümde tek dizinin üzerine çökmeden önce sandalyesini geriye iterken sandalyesi sürtünüyor.

Ağzım kuruyor ve kalbim göğsümde öfkeyle çarpıyor. Aman Tanrım. Adrenalin damarlarımda dolaşırken karnımda kelekler uçuşuyor.

Bir kutu açıyor ve içinden mükemmel bir platin nişan yüzüğü çıkıyor. Ortadaki pırlanta dairesel, çiçek şeklinde parıltıyan zümrütlerden oluşan kavisli bir bantla çevrelenmiş ve çok büyük olmasa da küçük de değil. Güzel ve narin ve tam da kendim için seçeceğim bir yüzük.

"Son zamanlarda her şeyi yanlış yaptığımı fark ettim," diyor Ben, bana bakarak. Hiçbir şeyi saklamıyor ve duyguları her gözeneğinden yayılıyor. "Sen benim için çok güzelsin ve çok değerlisin ve bunu hak ediyorsun."

hayal ettiğin her şeye sahip olacaksın, seçimle başlayarak." Adem elması boğazında sallanıyor.

"Hiçbir şeyi varsaymak istemiyorum, özellikle de evliliğimiz gibi önemli bir konu söz konusu olduğunda." Yüzüğü kutudan çıkarır. "Seni seviyorum Ateşböceği. Seni ifade edebileceğimden çok daha fazla seviyorum. Sende dünyayı muhteşem bir güneş ışığıyla dolduran doğuştan gelen bir ışık var. Kimsenin bağıışıklığı yok. İyiliğin ve kocaman kalbinle herkese dokunuyorsun ve ben seninle en değerli küçük oğlumu paylaşmaktan onur duyuyorum. Bundan da öte, bir sebepten ötürü beni hayatında bir role layık gördün ve bunu asla hafife almayacağıma söz veriyorum. Bu ve bundan sonraki hayatımda seni onurlandıracağıma, sana tapacağıma, seni koruyacağıma ve sana değer vereceğime söz veriyorum."

Boğazını temizliyor, onu hiç görmediğim kadar korkmuş görünüyor. "Ağlama bebeğim," diyor yanaklarındaki gözyaşlarını silerken.

"Öyle olduğumu fark etmemiştim," diye boğuluyorum. "Ama sizi temin ederim ki bunlar mutluluk gözyaşları."

Bu onun cesaretini artırmış gibi görünüyor. "Seni seviyorum, Rowan'ı da seviyorum ve karım olmayı kabul edersen bundan onur duyarım. Evlen benimle Ateşböceği. Çünkü hayatını benimle geçirmek istiyorsun ve bir aile olmamızı istiyorsun." Bir an duraklar ve göğsü güçlü bir duyguyla kabarır. "Benimle aşk için evlen, zorunluluk için değil."

"Evet, Ben!" Kollarını ona doladım. "Evet, seninle evleneceğim. Hiçbir şey beni daha mutlu edemez."

Beni ayağa çekip kaldırıyor ve etrafımda döndürüyor. "Seni seviyorum." Yüzümü öpücüklerle boğuyor ve kalbim o kadar doluyor ki sanki gökyüzünde süzülüyormuşum gibi hissediyorum. "Ve beklemek istemiyorum," diye ekliyor, ayaklarını tekrar yere koyarken. Yüzüğü parmağıma geçiriyor ve tam oturuyor. "Sanki sana karım demek için sonsuza dek beklemişim gibi geliyor."

"O duyguyu bilirim," diye katılıyorum, kucağına sokuluyorum. "On üç yaşımdan beri bu anın hayalini kuruyorum."

"Peki ya Şükran Günü?" diye soruyor. "O zamana kadar halledebilir miyiz?"

Sadece üç haftadan biraz daha uzun bir süre var ama bu yapılabilir. "Eğer küçük tutarsak, yapabiliriz."

Sanki bunu hiç düşünmemiş gibi kaşlarını çatıyor. "Seni hiçbir şeyden mahrum etmek istemiyorum. Eğer büyük bir sosyete düğünü istiyorsan, bekleyebiliriz."

Kaşlarını çattım. "Beni tanıdığını sanıyordum?" Ellerimi takım elbisesinin ceketinde gezdirerek, göğsünün avuçlarımdaki sertliğinin tadını çıkararak alay ediyorum.

"İstiyorum, Ateşböceği." Burnumun ucunu öpüyor, sırtıyor çünkü istediğini elde etmeyi seviyor. "Şükran Günü o zaman."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

"Ailemi bir daha düğünümüzde göreceğimizi sanıyordum," diyor Sierra, Glencoe'daki cenazeye giderken cipin arka koltuğunda otururken. Arabayı Leo kullanıyor ve Alessandro da yanımızda. Ciro ve diğer üç askerim başka bir zırhlı araçla beni takip ediyor. İşimi şansa bırakmıyorum ve eğer olsaydı, Felix'in cenazesine katılırdım.

Barretta'nın cenazesine tek başına. Ancak Joseph Lawson bunu duymak istemedi.

İşine geldiğinde en küçük kızının varlığını unutmaktan mutlu olması komik. Ancak iş damadının cenazesinde birlik olmaya gelince Sierra'nın cenazeye katılmamasına ses çıkarmıyor. Rowan'ı getirmemizi istemediği için şanslı, çünkü bunu önerdiği için bile onu çok kızdırdım. Rowan, Natalia ve yirmiden fazla korumayla birlikte evde, yine de ona geri dönmek için buradaki işleri olabildiğince çabuk bitirmek istiyorum.

Lawson tam bir yılan. Son birkaç haftadır toplantı için başımın etini yiyor ve bir kez olsun Sierra ve Rowan'ın nasıl olduğunu sormadı.

Onunla görüşmem gerek.

Sierra'nın mafya bağlantıları konusunda neden karanlıkta kaldığını öğrenmek için, ama ilgilenmem gereken daha acil meseleler vardı ve ayrıca onunla ilgili bulabildiğim her şeyi ortaya çıkarmadan onunla tanışmak istemedim. Phillip onun dosyası üzerinde çalışıyor ama şu anda bulduğumuz her şey yüzeysel ve bu da beni geriyor.

Lawson bu bilgiyi neden Sierra'dan saklasın ki? Serena ve Saskia'nın bildiği açık, peki neden en küçüğü bilmiyor? Ondan kadar nefret ediyor ki iş ilişkileri hakkında hiçbir şey bilmesini istemiyor mu, yoksa daha fazlası mı var? Peki Serena neden Sierra'ya bir şey söylemedi? Onlar

Yakın. Serena ve Georgia Sierra'yı birkaç günde bir kontrol eden tek aile üyeleri, bu yüzden annesi ve kız kardeşinin bunu ondan nasıl sakladıklarını anlamıyorum.

Bilinçaltımı bir şeyler kurcalıyor ve nişanlıma ailesinin mafya bağlantıları hakkındaki gerçeği söylemeden önce ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Biliyorum," diye kabul ediyorum Sierra bana umutla bakıp bir cevap beklediğinde. "Bu birdenbire ortaya çıktı." Kolumu ona dolamış, bir yandan da pencereden tanıdık manzaranın geçişini izliyorum.

"Bir insan güpegündüz bir iş danışmanını neden öldürür ki?" diye mırıldanıyor dudaklarını büzerek. Zihninde dönen şüphe çarklarını neredeyse görebiliyorum. Zihni benim dünyamın yöntemlerine ne kadar açılırsa, o kadar şüpheli oluyor. Şimdi her şeyi sorguluyor olmasından nefret etsem de bu iyi bir şey.

Leo aynadan gözüme takılıyor ve onaylamamasının ağırlığını hissediyorum.

Sierra hakkındaki ilk çekincelerini bir kenara bırakmıştır. Onunla birlikte olmak, Rowan'la nasıl olduğunu görmek ve saldırıya uğradığında kendini nasıl idare ettiğini görmek güvenini ve saygısını kazandı. O ve oğlum hayatımdayken ne kadar mutlu olduğumu da fark ediyor ve benim için heyecanlandığını biliyorum.

Leo, Sierra'ya neden sadece ailesini anlatmadığımı ve Felix'in gerçekte kim olduğunu açıklamadığımı anlamıyor. Ona yarı doğruları söylemek istemiyordum ve tüm gerçekleri öğrenene kadar bekliyordum ama Barretta'nın ölümü işleri değiştirdi. Bunu daha fazla sürüncemede bırakamam. Bunu bilmeyi hak ediyor ve bugün Lawson'ı köşeye sıkıştırıp gerçeği bir kez ve sonsuza dek öğrenme fırsatı bulmayı umuyorum. Phillip araştırmaya devam edebilir, ben de önemli bir şey öğrenirsem Lawson'a tekrar saldırabilirim.

Sierra ailesiyle konuşurken biz kilisenin dışında beklerken Leo kısık bir sesle "Ona söylemelisin," diyor. Tören için içeri girmeden önce alanı ve katılımcıları kontrol etmek ve tehditlere karşı bölgeyi taramak istiyorum.

Alessandro nişanlımın yanında, onu yalnız bırakmak için geride duruyor ama yine de onu koruyacak kadar yakın. Anais için ona yeni bir yırtık attım ve şu anda benimle sallantılı bir zeminde olduğunu biliyor. Bunu açıkça belirttim.

Kendisini toparlaması ve görevlerini en iyi şekilde yerine getirmekten alıkoyan her ne ise onunla ilgilenmesi gerektiğini ifade eder.

"Biliyorum ve eve döndükten sonra bunu yapmayı planlıyorum." Sierra'ya şu anda söyleyemem çünkü çıldırabilir. Barretta için fazla zamanım olmadı ve aşırı dindar biri değilim ama cenazenin saygı gösterilmesi gereken bir zaman olduğuna inanıyorum.

"Ruslar neden consigliere'i değil de consigliere'in varisini öldürsünler ki? Kahretsin, neden Gifoli'nin peşinden gitmediler?" Leo benim de kendime sorduğum soruları soruyor.

"Thomas Barretta ve Alfredo Gifoli daha iyi korunuyor ve onlara ulaşmak daha zor. Ruslar bir mesaj vermek istedilerse, amaçlarına ulaştılar."

"Umalım da Outfit mesajı alsın o zaman," diye ekliyor ve Sierra omzunun üzerinden bana bakarken arabadan iniyor.

"Eğer bu onları ikna etmezse, hiçbir şey ikna ," diyorum.

Ben nişanlıma ve ailesine katılırken adamlarım arkamızda sağlam bir sıra oluşturuyor. "Oh, Ben!" Saskia hıçkırarak kendini bana atıyor. "İyi olmana çok sevindim.

burada." Timsah gözyaşları yüzünden aşağı akıyor ve alt dudağı titriyor. Müthiş bir performans sergiliyor ama bunun tamamen samimiyetsiz olduğunu anlamak zor değil.

Sierra beni geri çekiyor, tam ben kız kardeşinin yanından geçmek üzereyken. "Üzgün olduğunu biliyorum Saskia ama Ben benim nişanlım. Artık ona dokunamazsın. Kaybın için çok üzgünüm ama ona bu şekilde saldıramazsın."

Birinci raunt benim alıngan Ateşböceğimin. Kolumu omuzlarına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum ve bir yandan da eğlenen sırtışıma bastırıyorum.

Saskia kaşlarını çatıyor ve gözyaşlarının bu kadar çabuk kuruması ve dudaklarının titremesinin durması dikkat çekici. "Bu kadar kaltak olma! Benim kocam öldü! Ve henüz Ben'le evli değilsin."

"Bana kalırsa düğün günümüz yeterince çabuk gelemes," diyorum çünkü gerçeği kabullenmekte zorlanıyor gibi görünüyor.

"Saskia." Joseph Lawson'ın sesi yüksek ve net bir şekilde çınlıyor, uyarı çok açık.

"Tatlım." Georgia kolunu Saskia'nın etrafında dolaştırıyor. "Yerlerimizi almalıyız. Tören başlamak üzere."

Saskia başını sallar, yas tutan dul maskesini tekrar takarken hıçkırarak ağlar ve annesinin onu içeri götürmesine izin verir.

"Bennett. Gelmen ne güzel," diyor Lawson arkama bakarak. "New York'tan seninle birlikte gelen başka biri var mı?"

Şaka yapıyor olmalısın. Şu anda Outfit'in etrafında Ruslar cirit atarken diğer New York patronlarının katılmasını gerçekten bekliyor muydu? Eğer Thomas Barretta, yani şimdiki komiser öldürülmüş olsaydı, kurallar onların da katılmasını gerektirirdi ama burada onun halefinden bahsediyoruz ve bu temsilden fazlasını gerektirmez.

"Sadece ben varım. Bunun yeterli olduğuna inanıyorum." Sierra'ya her şeyi tam olarak açıklayana kadar çok fazla şey söylememeye dikkat ediyorum. Zaten o da meraklı bir kaş çatmayla etkileşimimizi izliyor.

Dudakları gergin bir çizgiye dönüşüyor. Bundan hoşlanmıyor. Kim olduğunu sanıyor bu?

"İçeri girmeliyiz," diyor göğsünü şişirerek. "Önden buyurun."

Cenaze her zamanki gibi çok ciddi bir olay ve biz de her şeyi yapıyoruz.

Saskia mezar başında Oscar'a layık bir performans sergiliyor, Thomas Barretta'ya sarılıp hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Thomas Barretta'nın yüzündeki dikkatle kontrol ifadeye bakılırsa o da en az bizim kadar inanıyor. "Beni hasta ediyor," diye fısıldıyor Sierra. "Tüm tören boyunca sana bakmaktan vazgeçmedi ve şimdi de bu saçmalığa inanmamızı mı bekliyor? Felix'i hiç bu kadar önemsemiş görünmemişti." Rahip konuşmasını bana daha da sokuldu. "Eğer

Felix'i

ondan kurtulmak için bir kiralık katil tuttu, böylece senin için bir oyun oynayabilecekti."

"Saskia pek çok şey olabilir ama ben bile onun bu kadar ileri gidebileceğini sanmıyorum." Sierra'nın elini uzatıyorum ve başparmağımı parmağına taktığım yüzüğün üzerinde gezdiriyorum. "Bu çok şey anlatıyor."

"Çoğu insan için, evet. Ama Saskia çoğu insan gibi değil." "Buraya geliyor," diye mırıldandım.

"Bana sabır ver." Sierra iç geçiriyor, Saskia ve Thomas'a dönüyor. Barretta'ya elini sıkarak "Kaybınız için üzgünüm," diyorum. Yakından bakınca adamın ciddi şekilde kederli olduğunu

görebiliyorum. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Evet, geldiğin için teşekkür ederim," diyor Saskia, Sierra'nın sol yanına sokulduğu gerçeğini görmezden gelerek, kendini bana doğru itiyor ve boynuma doğru hıçkırarak ağlıyor.

Thomas onu geri çekiyor. "Kendine gel," diye tıslıyor.

Saskia onun kolundan kurtulur. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

Bana doğru kasılıyor ve sonunda kafayı mı yedi diye merak ediyorum çünkü bu onun için bile dengesiz. Görünüş Saskia için her zaman önemliydi ve dikkatleri hiç de olumlu olmayan bir şekilde üzerine çekiyor. Sen

bir donörün nişanlısına saygısızlık edemez ya da iki mafya ailesi arasında potansiyel husumete neden olamaz. Thomas bunu anlıyor, ancak Saskia artık bir amaca hizmet etmediğini anlamıyor. Felix'e hiç çocuk vermemiştir, dolayısıyla karısı olarak sahip olduğu tüm koruma onun ölümüyle birlikte silinmiştir.

"Selam." Pen ve Esme tam zamanında ortaya çıktılar. Sierra kardeşine saldırmak üzereydi ve onu gerçekten suçlayamazdım. Saskia çizgiyi çoktan aştı. "İyi misin?" Pen soruyor, Sierra'ya çabucak sarılıyor.

Sierra dişlerini sıkarak "Evet," diyor.

"Seni çok özledik." Esme daha sonra Sierra'ya sarılıyor. "Yüzüğü göreyim," diye ekliyor ve Sierra'nın elini çekiştirirken neredeyse kolunu yuvasından çıkaracak. "Aman Tanrım," diye haykırıyor. "Bu muhteşem ve tam senlik!" Ön koluma vuruyor ve ben de sinirlenmemek için kendimi zor tutuyorum. "Aferin Ben."

Her iki kadınla da sadece ikinci kez tanışıyorum ama Esme'nin büyük bir hayranı olmayacağımı şimdiden söyleyebilirim. Penelope çok tatlı biri ama Sierra ve Esme'nin ortak noktalarını hâlâ çalışıyorum.

"Hımm," diye alay ediyor Saskia, yüzüğe kısa bir süre bakarak. "Seni cimri biri olarak görmemiştim, Ben."

Sierra'nın elleri yanında yumruk haline geliyor. "Ben, sosyete sürtüklerini etkilemek için büyük, gösterişli bir elmasa ihtiyaç duyan, kendine takıntılı bir drama kraliçesi olmadığımı biliyor. Seveceğimi bildiği bir şey tasarladı ve bu senin parmağındaki o gösterişli taştan çok daha değerli."

"Kıskançlık sana hiç yakışmıyor," diye karşılık veriyor Saskia, kollarını öyle bir kavuşturuyor ki parmağındaki yüzükler ön plana çıkıyor.

Sierra'nın gülüşü alaycı. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin? Kocanın cenazesinde kendini nişanlımın kollarına atarken beni kıskançlıkla suçlama cüretini gösteriyorsun. Felix'e ölümünde bile saygı gösteremiyorsun."

Saskia ona saldırırken Sierra'yı geri çekiyorum. Neyse ki yas tutanların çoğu çoktan gitmiş, geriye sadece aile ve yakın arkadaşlar kalmıştı.

"Bu kadar yeter Saskia," diye çıkışıyorum, Thomas Saskia'yı geri çekerken Sierra'yı bedenimle koruyorum. "Hangi kuruntulardan muzdarip *olduğunu* bilmiyorum ama bunlar kuruntu. Sierra'yı seviyorum ve iki hafta içinde onunla evleniyorum. Bunu o kalın kafana sok yoksa katılmayı unutabilirsin."

"Senin acınası düğün bahanene gelmek istediğimi mi sanıyorsun?" der, sesi küçümsemeyle doludur.

Göz ucuyla Joseph Lawson'ın gürleyen bir yüzle yaklaştığını görüyorum.

"Bu bir ikilemi çözdü," diye tıslıyor Sierra. "Kendini davetsiz say."

"Seninle evlenmeyecek," diyor. "O-"

Lawson eliyle Saskia'nın ağzını kapatır ve onu annesine teslim ederken ters ters bakar. "Saskia'yı eve geri götür ve Dr. Fleming'i ara. Son birkaç günün stresi belli ki etkisini göstermiş." Barretta'ya döner. "Lütfen kızlarımın davranışları için özürlerimi kabul edin." Lawson sanki tüm bunlar onun suçuymuş gibi Sierra'ya bakıyor ve yumruklarını yüzüne değmek için yalvarırken kanım kaynıyor.

Barretta'nın yüzü soğuk, başını sallayarak uzaklaşıyor. Daha fazlasını söylemek istediğini söyleyebilirim ama ne yeri ne de zamanı.

"Bay Barretta," diye sesleniyor Sierra. Adam durur ve arkasını döner. "Kaybınız için çok üzgünüm ve davranışım sizi üzdüyse özür dilerim. Saygısızlık etmek istememiştim. Felix bana ve Rowan'a karşı her zaman nazikti." "Özür gerek yok," diyerek meramını anlatmaya çalışıyor. "Sen sadece kendini savunuyordun." Arkasında gergin bir sessizlik bırakarak, başka bir şey söylemeden yürüyüp gitti.

Lawson birini öldürecek gibi görünüyor ama bu Saskia mı, Sierra mı yoksa Barretta mı anlayamıyorum.

"O kadını kontrol et!" diye çıkıştı bana, ben de ona karanlık bir bakış fırlattım. "Bunu bir daha söylersen bir sorunumuz var demektir." Sesim sakın olsa da

İçerisi sakın olmaktan çok uzak. Görünüşe göre Lawson'ın yerini hatırlatmaya ihtiyacı var. Alessandro'ya dönüyorum. "Adamlardan ikisini al ve Sierra'yla birlikte arabaya dön. Biz gidiyoruz." Artık Lawson'ların evine geri dönmemin imkânı yok ve Sierra'nın bu plandan memnun olduğunu zaten biliyorum.

Esme ve Pen kollarını Sierra'nın kollarına dolayarak yürüyorlar, adamlarım da onları takip ediyor.

Ciro ve diğer asker geride dururken Leo yanıma yaklaşıyor. Lawson bakışlarıma kendi bakışlarıyla karşılık veriyor ve saygısızlığı sinirlerimi bozuyor. Bu embesilin kayınpederim olacak olması umurumda değil; bana böyle saygısızlık edemez. Etrafıma bakıp mezarlıkta başka kimsenin olmadığından emin olduktan sonra onu boğazından tutup bir ağaca doğru itiyorum. "Kiminle konuştuğunu unutmamalısın, Joseph."

Boğazını sıkarken neredeyse hiç terlemiyor ve bunun başına kaç kez geldiğini merak ediyorum. Omuzlarını iterek gitmesine izin veriyorum. "Biz bir aile olacağız ama bu bana saygısızlık etmene göz yumacağım anlamına gelmiyor. Aynı şey Sierra ve Rowan için de geçerli."

"Sana saygı duyuyorum. Aslında çok fazla," diyor ceketinin önünü düzelterek ve beni yolundan iterek. "Saskia'yla çıktığından beri kat ettiğin yol ve başardığın işler beni çok etkiledi Ben, ama ne senin ne de bir başkasının beni itip kakmasına izin vermeyeceğim."

En azından artık Saskia'nın hayalperest yanını nereden aldığını biliyorum.

"Sierra neden senin The Outfit için para yıkadığını bilmiyor? Kızkardeşlerinin bir adamla evli olduğunu?"

"Bu seni ilgilendirmez."

Kendimi onun yüzüne doğru kaldırdım ve ondan en az on santim yüksekte olmamın keyfini çıkardım. "Sierra benim işim ve bunu bilmeye hakkı var."

"O zaman söyle ona." Omuz silkiyor. "Seni durdurmayacağım."

"Eğer bir şey saklıyorsan, onu bulacağım. Buna güvenebilirsin."

Eğlenen sırtışı beni yanlış yöne itiyor. Eğer Sierra'nın babası ve Rowan'ın büyükbabası olmasaydı, onu Felix Barretta'nın yanındaki boş mezara atar ve diri diri gömerdim.

"Kendini çok zeki sanıyorsun *Bennett*, ama değilsin. Doğru akıl hocalığı ile olabilirsin. Kibrin ya seni sen yapacak ya da çöküşün olacak."

Bu küçümseyici hıyardan bıktım artık. Burada daha fazla kalırsam onu hiçbir şey kurtaramayacak, bu yüzden pişman olacağım bir şey söylemeden ya da yapmadan önce arkamı dönüp uzaklaşıyorum.

"olsam arka yollardan giderdim," diye sesleniyor . "Rusların kasabayı kasıp kavurduğunu duydum." Duygusuz kahkahası beni mezarlıktan kilisenin önüne kadar takip ediyor ve omurgamda tedirginlik hissi uyandırıyor.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BEN

"H "O evde büyüyüp de babanı her gün soğukkanlılıkla öldürmek istememek mümkün mü?" Arkaya kayarken soruyorum Sierra'nın yanına oturdu.

"Yapmadığımı kim söyledi?" Elimin arkasında daireler çiziyor ve bu inanılmaz derecede rahatlatıcı. "Çoğu gün kimden daha çok nefret ettiğim arasında gidip geliyordum. Babamdan mı yoksa Saskia'dan mı? Gerçekten de bu tavrını havadan aldığını düşünmedin değil mi?"

Leo arabayı yola çıkarıyor ve ikinci cip de arkasından geliyor. "Arka yollardan mı gitsem?" diye soruyor aynadan bana bakarak.

Başımı salladım. "Ana yollardan ayrılmayın. Biri bizi hedef alırsa, yakınlarda siviller varken saldırmak konusunda daha isteksiz olacaklardır." Ona bir bakış atıyorum ve o da bunu tamamen Sierra'nın iyiliği için söylediğini anlıyor. Ruslar bize saldırmak isterse, hangi yolda olduğumuz ya da yakınlarda kaç sivil olduğu umurlarında bile olmaz. Bizim aksimize, masum seyirciler umurlarında değil ve RICO yasalarının üstünde olduklarını düşünüyor olmalılar.

Sierra şakaklarını ovuşturarak, "Gelmemeliydik," diyor. "Beni etkilemesine izin vermekten nefret ediyorum."

"Kız kardeşinin ciddi zihinsel sorunları var," diyor Leo ve şaka yapmıyor.

"Bana bilmediğim bir şey söyle," diye yanıtlıyor Sierra, virajı dönerken.

"Babanızın onu nasıl bu kadar kayırdığını anlamıyorum. O en çok

"Ailede sorun var," diyorum.

"O öyle görmüyor. Onda hiçbir kusur göremiyor. Aile için çalışmasını seviyor ve her fırsatta ona yalakalık yapıyor.

alır."

Alessandro yolcu koltuğundan omzunun üzerinden bakarak, "Yine de onu herkesin içinde utandırıyor," diyor.

Sierra düşünceli bir ifadeyle, "Bu yeni bir gelişme," diyor. "Eskiden hiç böyle değildi."

"Kimin kızı olur ki?" Leo alay eder. "Onlar beladan başka bir şey değildir. Oğlun olduğu için şanslısın." Aynanın içinden bana kaşlarını sallıyor.

Arkama yaslanıp Sierra'nın halletmesine izin verirken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Kulaklarımda bir sorun olmalı," diyor daha dik oturarak. "Çünkü o kadın düşmanı yorumun Leo'dan geldiğini duymam mümkün değildi. Tam burada şok oldum."

Leo sırtıyor ve bunu onu kızdırmak için bilerek söylediğini biliyorum. Onun dikkatini dağıtmaya ve ortamı yumuşatmaya çalışıyordu.

"Şey, ben-"

Gürültülü bir patlama cümlesini yarıda kesiyor ve arkamızdaki aracın birkaç kez takla atmadan önce yoldan çıktığını görmek için tam zamanında dönüyorum. Ters dönmüş bir şekilde dururken cipten dumanlar yükseliyor.

Sikeyim.

Alessandro yolcu koltuğunun altından bir silah çıkarırken Leo gaza basar.

"Bebeğim, in aşağı." Sierra'yı yere ittim ve malzemelerimizi almak için koltuğu kaldırdım. Buraya hazırlıksız gelmedik. Rusların bugün peşimize düşme ihtimali olduğunu biliyorduk.

"Ruslar mı?" diye soruyor.

Çelik yelekleri dağıtırken sakın bir sesle "Sanırım öyle," diyorum. "Bunu giy, sonra da bu battaniyeyi üzerine ört ve ben sana kalkmanın güvenli olduğunu söyleyene kadar yerde kal." Kırmızı-mavi desenli battaniyeyi Sierra'ya uzatıyorum.

Leo'ya "Bir sonraki soldan dön" diye talimat verdim. Sahip olduğumuz tek avantaj benim bölge hakkındaki bilgim. Büyüdüğüm yere çok yakınız ve eğer onlardan kurtulamazsak saklanabileceğimiz birkaç yer biliyorum.

Leo bir sonraki sola dönüp ilerideki işlek ana yoldan uzaklaşırken Sierra'nın yeleğini giymesine yardım ediyorum. Arka cama art arda şiddetli çarpmalar olunca Sierra çığlık atıyor. "Sorun yok," diye onu temin ediyorum. "Kurşun geçirmez cam." Alessandro yan camdan dışarı doğru eğilip karşılık verirken Leo ve ben aynadan dikkatli bakışlar atıyoruz.

Evet, bu zırhlı bir araç, ancak tüm mermileri durdurmak için özel olarak üretilmiş en kalın kurşun geçirmez cama sahip olan her zamanki aracım değil. Özel olmayan zırhlı araçların çoğu daha az güvenlidir, bu yüzden camı kıramayacaklarını kesin olarak söyleyemem. Ancak nişanlığımın soğukkanlılığını korumasına ihtiyaç duyduğum bir anda onu panikletmenin bir faydası olmayacaktır. Dudaklarına sert bir öpücük konduruyorum, Leo yolda zikzaklar çizerken kendimi sabitlemek için Alessandro'nun koltuğunun arkasına tutunuyorum. "Güven bana. Seni güvende tutacağız."

Başını sallıyor, dehşetini uzak tutmak için çok çalışıyor.

"Ne duyarsan duy, içimizden biri sana "tamam" diyene kadar battaniyenin altında kal," diyorum ona.

"Yapacağım." Uzanıp bileğimi tuttu. "Dikkatli ol."

"Bizim için endişelenmeyin. Kendimizi nasıl idare edeceğimizi biliyoruz." Bu yanlış bir güvence çünkü az önce dört askerimin arabalarının içinde oradan oraya savrulduğuna tanık oldu. İçlerinden kurtulan oldu mu bilmiyorum ama şu anda adamlarım için endişelenemem. Sierra'yı korumak ve bizi Chicago'dan çıkarmak benim tek önceliğim.

Vücudunu ve başını battaniyeyle örtüyor, ben de yeleğimi giyip tüfeklerimi arka koltuğun altındaki gizli bölmeden çıkarıyorum. Leo arka sokaklarda hızla ilerlerken, park etmiş arabaların ve karşılaştığımız tek tük sivillerin etrafından dolanırken tüfeklerden birini Alessandro'ya veriyorum. Sırtımı Leo'nun koltuğunun arkasına yaslayarak camı indirmek için düğmeye basıyorum ve dışarı eğilerek silahımı gelişigüzel ateşliyorum. Alessandro ve ben bizi takip eden SUV'ye ateş etmeye devam ediyoruz, onlar karşılık verdikçe eğiliyor ve dalıyoruz. Mermiler arka camdan sekiyor, bazıları arabanın metalik panellerine saplanıyor.

Alessandro'ya "Lastiklere nişan al" dedim. "Benim hesabıma göre."

Başını sallıyor, ben de üçten geriye doğru sayıyorum. "Bir!" Bağırıyorum ve ikimiz de aynı anda pencerelerimizden eğilip öndeki iki lastiğe nişan alıyoruz. Alessandro'nun atışı, araç kaçmak için direksiyonu kırınca boşa gidiyor ve kaldırıma park etmiş arabaya çarpmaktan kıl payı kurtuluyor ama benim atışım hedefine ulaşıyor ve sol ön tekerlek patlayarak arabanın kontrolden çıkmasına neden oluyor. Alessandro ve ben durmak bilmeyen bir ateş gücüyle ciplerine mermi yağdırıyoruz. Büyük bir patlama Sierra'nın battaniyenin altından bir inilti çıkarmasına neden oluyor ve Rusların arabasının alevler içinde kalmasını acımasız bir memnuniyetle izliyorum.

Yere diz çökerek battaniyeyi yavaşça geri çekiyorum. "Sorun yok, bebeğim. Gittiler. Sen-"

"Yerde kal!" Leo kükrüyor ve sağ taraftaki arka cam kırılıp üzerimize cam yağarken kendimi Sierra'nın üzerine atıyorum. Leo hızlanarak ilerlerken cam parçaları başımın arkasına ve boynuma saplanırken Sierra'nın etrafında kıvrılıyorum.

"Kahretsin," diye bağıır Alessandro. "Yan sokaktan bir cip daha çıktı." Sierra'yla ilgilenmek için eğilmemiş olsaydım ölmüş olurum ama keşkeler üzerinde duracak zamanımız yok. Onlar bizi zorla çıkarmadan önce bu lanet yoldan çıkmamız gerekiyor.

"Bizi buradan çıkar Leo," diye bağııyorum, başımı kaldırıp etrafıma hızlıca bir göz atıyorum.

Ben bir plan yaparken Alessandro bizi arkadan takip eden yeni SUV'a ateş ediyor. Açık pencere yüzünden açıktayız ve şansımız pek yaver gitmiyor. Alternatif bir seçeneğe ihtiyacımız var ve sanırım bir tane buldum. "Bir sonraki sola dön. Sonra keskin bir sağa," diye Leo'ya talimat veriyorum. "T kavşağından sağa dön, seni doğruca ormanlık bir alana götürecektir. Park et ve oradan yürüyerek devam edelim."

Ben cipe ateş etmeye devam ederken Leo talimatlarımı takip ediyor. Alessandro'ya "Dikkatimizi dağıtmalıyız ki kaçabilelim," diye bağııyorum. "Şu kırmızı Chevy'nin benzin deposunu hedef al." Başımı kaldırıma gelişi güzel park etmiş araca çeviriyorum. Arka tarafı yola çok fazla çıkıntı yapıyor ve geçici bir engel olarak iş görecek.

Ruslarla ateş etmeye devam ederken, "Anladım patron," diyor.

Chevy'ye ateş eder, patlayana kadar benzin deposuna mermi pompalar, her yöne alevler ve enkaz saçır. Rusların SUV'sinin frenleri, alevlerin içine dalmadan önce durmak için savaşıırken gıcırıyor.

Onları uzun süre tutmaz ama depoya ulaşmamıza yetecek kadar uzun sürer.

Cipimizi ormanın bırakıp ormanın çevresinden yaya olarak kaçıyoruz. Leo ve Alessandro bizi arkadan korurken Sierra yüzündeki kararlılıkla yanımda koşuyor. Neyse ki çantasında babetleri vardı çünkü topuklu ayakkabılarıyla ya da çıplak ayakla koşmak bizi durdurabilirdi.

Virajı dönünce eski depo karşıma çıkınca rahat bir nefes alıyorum. Yıllardır buraya gelmemiştim ve hâlâ ayakta olduğundan emin olamamıştım.

"Burası," diye bağırarak yan kapıya doğru koşuyorum. Depo yeni boyanmış ve çatı yeni görünüyor, bu yüzden hala aynı amaca hizmet ediyor gibi görünüyor. Yukarı uzanarak elimi oluklu çıkıntıda gezdiriyorum, parmaklarım anahtarın etrafında kıvrıldığında sessizce seviniyorum.

"Burası neresi?" Leo ve Alessandro bizi takip eden birileri var mı diye gözetlerken Sierra soruyor.

"Sana Terry'den bahsettiğimi hatırlıyor musun?"

"Senin için bir baba figürü gibi olan adam mı?"

Kapı açılıyor ve onu içeri sokuyorum, Leo ve Alessandro içeri girer girmez kapıyı sıkıca kapatıyorum. "Evet, Terry yerel bir MC üyesiydi. Burası onların güvenli evi. Ben çocukken bana burayı göstermişti. Başım derde girerse buraya gelip saklanmamı söyledi. Tetikleyicilerle donatılmış, yani birileri burada olduğumuzu zaten biliyor. Biri gelene kadar beklememiz gerekiyor."

"Ya Ruslar gelirse?" Sierra endişeyle geniş alana bakıyor. Birkaç masa ve sandalye ile duvarın çeşitli yerlerine yığılmış bir yığın kutu ve sandık dışında her yer bomboş ve nasıl kolay hedef olacağımızı görebiliyorum.

"Bizi bulamayacaklar." Sırtarak alanın ortasına doğru ilerliyorum ve onu da yanıma çekiyorum. "Burada kal." Dizlerimin üzerine çökerek bir sandalyeyi kenara itiyorum ve uzun masanın altına sürünüyorum. Parmaklarımı yerde gezdirip kilidi arıyorum. Hepsi beni deliymişim gibi izliyor, ama zemini doğru noktaya bastırdığımda ve bir kapı açıldığında benden şüphe etmiyorlar. "Haydi."

"Burası da ne böyle?" Sierra bana doğru sürünerek fısıldıyor.

"Yerde gizli bir oda var. Aramayı bilmedikleri sürece kimse bizi burada bulamaz. Alessandro, şu sandalyeyi arkana çek ve bu kapıyı sıkıca kapat, kenarlarının kusursuz olduğundan emin ol," diye talimat veriyorum, cep telefonumu çıkarıp feneri açıyorum.

"Ben hallederim patron. Sierra'yı güvenli bir yere götür." Sierra'nın önünde merdivenlerden aşağıya doğru yürüyorum, aşağıdaki gizli alana inerken onu sırtıma yakın hissediyorum. Ayaklarım dibe değdiğinde ışık düğmesini bulup açıyorum ve etrafı aydınlatıyorum. Buraya son geldiğimden beri çalışma yapmışlar. Alan temizlenmiş, bir kanepa, bir masa ve sandalyeler, küçük bir buzdolabı ve kiler var. Bir yan kapı tuvalete açılıyor.

"Cep telefonu çekmiyor," diyor Leo, telefonuna kaşlarını çatarak bakarken masaya oturuyor.

"Olmasını beklemiyordum," diyorum, Alessandro göründüğünde kanepeye uzanıyorum.

"Bu o güzel lanet olsun harika." Alessandro
görünüyor etrafında gözlerinde takdirle.

"Peki, şimdi ne olacak?" Sierra buzdolabından biraz su alarak soruyor.

"Şimdi yardımın gelmesini bekleyeceğiz."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BEN

"**H** Bize yardım edeceklerini nereden biliyorsun?" Sierra bana bir su uzatarak soruyor.

"Terry ailedendi ve bazı geceler onlarla burada takılırdım. En azından bazı üyelerin beni hala hatırlayacağını umuyorum."

"Tamam," diyor sessizce, "tualete gidiyorum" diye eklemekten önce.

O kapıyı kapatana kadar sessiz kaldık.

"Artık senin ününü biliyorlar mı?" Leo alçak bir tonda, tek kaşını kaldırarak soruyor ve ne sorduğunu anlıyorum.

"Sanırım öyle. Ama onlar dost. ya da onlardan korkmaları için bir neden yok."

"Umalım da bize Ruslardan önce ulaşsınlar," diyor Alessandro.

"Ruslar bizi burada bulamaz. Bu güzel bir tuzak," diyor Leo. "Bizi bulamayacaklar," diye katılıyorum. "Bu iyi korunan bir sırdır. MC Yıllar boyunca birçok kez yetkililerden ve rakip çetelerden saklandık ve kimse bunu öğrenmedi. Bizi buraya girerken görmedilerse, güvendeyiz demektir."

"Neler oluyor, Ben?" Alessandro masaya oturarak soruyor. "Bütün bu durum kötü kokuyor."

"Katılıyorum. Bir şeyler yolunda gitmiyor ve ne olduğunu bulana kadar rahat etmeyeceğim."

"Korkuyorum," diye fısıldıyor Sierra bir süre sonra, koltukta sabırla oturup birinin bizi kurtarmasını beklerken. Kısa bir süre önce ayak sesleri depoyu keşfederken hepimiz nefeslerimizi tutmuştuk, gıcırdayan döşeme tahtaları düşmanın varlığını ele veriyordu. Ama son on beş dakikadır ortalık sessiz ve Rusların gittiğinden eminim. Dediğim gibi, buraya bakmayı bilmeseler bizi bulamazlardı. Sierra'nın başı omzumda ve kolumu ona dolamış, parmaklarımı kolunda aşağı yukarı gezdiriyorum. Kucağında bir tuğla gibi, gergin ve korkmuş, bunu dışa vurmasa bile.

"Olma. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Peki ya Rowan? Ya ona bir şey olduysa?" "Ateşböceği." Yüzünü yukarı kaldırıyorum. "Rowan evde güvende. Mülkümüz iyi korunuyor ve askerlerim herhangi bir tehdit onu güvenli odaya götüreceklerini biliyorlar. Natalia ona bir şey olmamasını sağlayacak." Saçlarına bir öpücük konduruyorum. "Neden uyumayı denemiyorsun? Bir süre bekleyebiliriz."

"Uyuyamıyorum. Çok ."

"Dene." Başını kucağıma bastırarak söylüyorum.

Beş dakika sonra uykuya dalıyor ve ben ona bakıyorum, uyurken hafifçe ayrılmış dudaklarından sızan küçük hava kabarcıklarını izliyorum. O kadar güzel ki bazen ona bakmak acı veriyor. Uyurken daha da genç görünüyor ve onu bu dünyanın tüm kötülüklerinden korumak için yanıp tutuşuyorum. Benimle bir hayat seçtiğini biliyorum. Teklifime evet dediğinde benimle evlenmeyi kendi iradesiyle kabul ettiğini biliyorum ama yine de onu ve oğlumu bu hayata getirdiğim için suçluluk duyuyorum. Onun için bunu istemiyorum ama yine de gitmesine izin vermeyecek kadar bencilim.

"Sürüngen gibi görünüyorsun," diyor Leo, başını yaptığı bulmacadan kaldırmadan. Bir sürü eski gazete bulmuş ve Alessandro ile birlikte bulmaca çözerek kendilerini oyalıyorlar.

Alessandro, "Yüzünde yine o korkutucu gergin ifade var," diye ekliyor. "Ne korkunç yoğun bakış?" Uykumu uyandırmak istemediğim için fısıldıyorum. Güzellik.

"Biri Sierra'ya tuhaf baktığında ya da ona kötü bir şey söylediğinde giydiğin kıyafet."

"Bu senin 'İç organlarını söküp seni bağırsaklarından asacağım' ifaden," diye ekliyor Leo, bana sırtlamak için başını kısa bir süreliğine kaldırarak.

"Pislikler," diye mırıldanıyorum, döşeme tahtaları tekrar gıcırdayarak parmağımı yukarı kaldırıyorum. Kısa bir ışık parıltısı merdivenlerden aşağı süzülerek bizi uyarıyor

Yakın şirket.

Leo ve Alessandro anında tetikte olur, silahlarını çıkarır ve merdivenlerin dibine doğru ilerlerler.

"Sierra," diye fısıldıyorum kulağına, omuzlarını hafifçe sarsarak. "Uyan, bebeğim."

Gözlerini kırıştırarak açtığında elimle ağzını kapatıyorum ve sessiz olması için onu uyarıyorum.

Ayağa kalkıp Sierra'yı da yanıma çekerek, onu arkamda kalkan olarak tutup silahımı kaldırdığımda ağır ayaklar merdivenlerden aşağı gümbürdüyor.

Uzun siyah saçlarını at kuyruğu yapmış sıska bir adam önümüzde beliriyor. Bizi içine çekerken kaşları çatılıyor, dağınık sakalını sıvazlıyor. Ona daha yakından bakıyorum, onu tanıdığımda yüzüme bir sırıtma yayılıyor. "Yastık mı?" Sierra'yı da yanıma alarak ama onu sıkıca arkamda tutarak bir adım öne çıkıyorum.

İrkiliyor, gözlerinde bir ışık yanmadan önce birkaç saniye şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Benny? Benny Carver?" Gülerek gülüyor. "Ya da duyduğuma göre artık Mazzone'muş." Silahlarımıza baktı. "O silahları bana doğrultmayın çocuklar."

Adamlara başımı sallıyorum ve onlar da benim silahımı siyah pantolonumun bandına sokmamla aynı anda silahlarını indiriyorlar. Sierra'yı yanıma çekip elini elime aldım. "Seni gördüğüme sevindim ihtiyar, gerçi seni zor tanıdım." Arkadaşlarıma dönüyorum. "Pillow eskiden çok daha fazla et taşırdı, özellikle de orta kısmı. Çocuklar yastık gibi yumuşak ve sevimli olduğu için onunla dalga geçmeye bayılırdı."

"Orospu çocukları artık bana böyle hitap edemez," diyor Pillow, öne doğru uzanıp beni kucaklıyor. "Seni görmek güzel, Benny oğlum." Beni sırtımdan alkışlıyor. "Terry başardığın her şeyle gurur duyuyordu."

"Cenazede seni görmedim," diyorum.

"O sırada ülke dışındaydım. Korkunç bir işti." Başını sallıyor, derin bir iç çekiyor.

"Hasta olduğunu bile bilmiyordum. Son birkaç yıldır onunla düzenli olarak iletişim kurmam gerekirken bunu yapmamıştım."

Yüzünde endişeyle karışık bir şaşkınlık beliriyor. "Terry hasta değildi, evlat. Bunu bildiğini sanıyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Neden minibüse bindiğimizde söylemiyorum. Seni bir yere bırakmamı ister misin?"

"Havaalanı," diyorum ve hızla diğerlerini tanıtıyorum.

"Dışarıda gizlenen birini gördün mü?" Depoya geri dönmek için merdivenleri tırmanırken sordum.

"Eğer o çirkin Rus piçlerini kastediyorsan, o sorunu senin için hallettik." Omzunun üzerinden bir sırtış fırlatıyor. "Biz konuşurken çocuklar temizlik yapıyor."

Ayrıntıları sormuyorum çünkü Pillow'un bize her şeyi anlatmayacağına güvenmiyorum ve Sierra'nın da bunu duymaya ihtiyacı yok. Bugün yeterince travma geçirdi, her kadar kendini toparlıyor gibi görünse de. "Sana borçluyum," diyorum Sierra'nın arkasındaki büyük beyaz minibüsün kendimi atarak.

Deponun hemen dışına, diğer tarafa bakacak şekilde park edilmişti ve bakabilecek herkesin görüşünü engelliyordu. Akşam karanlığı çöküyor ve dışarıyı alacakaranlık. Pillow direksiyona geçerken Alessandro ön koltukta oturuyor. Sert ahşap bankta oturan Sierra'ya kolumu doluyorum, ön koltuklara yakın oturuyorum ki Pillow'la konuşabileyim.

Havaalanı. Leo karşıımızdaki bankta oturmak istiyor.

"Sen ailedensin, Benny oğlum. Bize hiçbir şey borçlu değilsin."

"Yine de," diyorum ve ona kartvizitimi uzatıyorum. "Sizin ya da MC'den herhangi birinin yardımına ihtiyacı olursa, istemeniz yeterli."

"Minnettarım, dostum." Deri ceketinin cebine sokuşturuyor.

"Kasabanın hemen dışındaki SUV kazası hakkında bir şey duydunuz mu?" Askerlerime ne olduğunu merak ederek sordum.

"Onlar senin adamların mıydı?" Pillow aynadan bana bakıyor. Başımı salladım. "İki kişinin öldüğünü ve iki kişinin de hastaneye kaldırıldığını duydum."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Leo, cep telefonu ile konuşmaya başlamış bile. "Ben hallederim," diye ekliyor.

"Terry hakkında bana söylemek istediğin şey neydi?" Yastık'a soruyorum, engebeli arazide ileri geri sürünürken Sierra'yı yakınımnda tutuyorum.

"Burada dostlar arasındayız sanırım," diyor aynadan bana bakarak.

"Elbette. Özgürce konuşabilirsiniz."

"Bilirsin sanmıştım ama bilmediğin çok açık. Terry yaratılmış bir adamdı, Benny. Outfit için çalışan bir askerdi ve yıllarca bizim ana irtibat noktamız oldu. Onlar adına silah ve uyuşturucu satıyoruz."

Bu açıklama beni neredeyse devirecekti. Hiçbir fikrim yoktu. Belki de ayrıldıktan sonra, bu dünyaya dahil olduktan sonra onu ziyaret etseydim

fark edilirdi ya da bana sırrını açardı ama hiçbir fikrim yoktu. "Bilmiyordum. Bana hiç söylemedi."

"O hasta değildi, Benny. Birisi Terry'nin ortadan kaldırılmasını istedi ve biz bunun Outfit olduğunu düşünüyoruz."

İçimden bir şok geçiyor. "Neden kendilerinden birini öldürmek istesinler ki? O ne yapmıştı?" Askerlerin öldürülme nedenlerini biliyorum ama Terry tanıdığım en sadık, en onurlu adamlardan biriydi ve onun örgüte ihanet ettiğini düşünemiyorum.

"Siz ayrıldığınız sırada bir şeyler oldu. Bize söylemedi. Bilmememizin daha güvenli olduğunu söyledi ama korku içinde yaşadı. Siz Chicago'dan ayrıldıktan sonra inzivaya çekildi. Çalışması ya da bir iş yapması gerektiği zamanlar dışında evinde kalıyordu."

"Bu, o ilk günlerde telefonlarıma neden nadiren cevap verdiğini ve onunla konuştuğumda genellikle söyleyecek çok az şeyi olduğunu açıklıyor." Suçluluk duygusuyla avucumu alnıma bastırıyorum. "Onu daha fazla zorlamalıyım. Onun için daha fazlasını yapmalıyım." Benim için yaptığı her şeyi ona geri ödemenin boktan bir yolu bu.

"Ona değer verdiğini biliyordu, Benny. Evinin ipoteğini ödeyenin sen olduğunu biliyordu. Sana bıraktığını biliyor muydun?"

Başımı salladım. Bunu bilmiyordum.

"Cenazesinden birkaç gün sonra biri orayı yakıp kül etti."

Bunu ben de bilmiyordum. Rowan'ı daha yeni keşfetmişim, o yüzden kafam meşguldü.

"Bana senin için bir kutu bıraktığını söyledi. Bazı şeyleri esnetiyor olabilirim ama acaba evini kim yaktıysa o kutuyu yok etmek için mi yaktı diye düşündüm."

"Bizim dünyamızda, işler nadiren uzar." Lanet olsun. Yasal işlerini kimin yürüttüğünü bulmalı ve neden kimsenin benimle iletişime geçmediğini sormalıyım. Eğer yeterince önemliyse, belki de kutuyu avukatına bırakmıştır.

"kanıt yok," diyor Pillow, otoyola çıkan rampaya girerken. "Ama sokakta konuşulanlara göre Outfit onu yıllar önce yaptığı bir şey yüzünden öldürmüştü."

"Bu hiç mantıklı değil," diyorum. "Tabii onun yaptıklarından yakın zamanda haberdar olmadıysalar."

"Tek bildiğim her gün korku içinde yaşadığı. Birkaç yıl sonra ona bunu bir kez sordum. Ona neden bununla yüzleşmek yerine korku içinde yaşadığını sordum çünkü o böyle bir . Bana öyle olmadığını söyledi."

sadece onun hakkında. Senin Chicago'ya asla geri dönmemeni sağlamak için hayatta kalması gerekiyordu."

Yüzümdeki tüm kan çekiliyor ve her bir çift gözü üzerimde hissediyorum. "Bu benimle mi ilgiliydi?"

"Chicago'ya dönmüş olmanızın bir tesadüf olduğunu düşünmüyorum diyelim."

"Birinin beni geri çekmek için onu öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"
Düşünce zincirini devam ettirerek soruyorum.

Omuz silkiyor, aynadan bana bakıyor. "Yanılıyor olabilirim ve bunu destekleyecek hiçbir şeyim yok ama ben tesadüflere inanmam."

"Ben de bilmiyorum." Bir süredir bir şeylerin şüpheli olduğunu biliyordum. İşler yolunda . Ama Terry'yi asla bu işin ortasına atmazdım. Eğer beni korumak için yaptığı bir şey yüzünden öldürüldüyse, bu işin aslını öğrenmeyi kendim ve ailem kadar ona da borçluyum.

Benim gözetimimde başka biri daha ölecekse sıçarım.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

"T Bana bunun iğrenç bir şaka olduğunu söyle," diyor Sierra. İpek pijamalarını giymiş, halıda bir çizgi oluşturacak şekilde ileri geri adım atıyor.

Yatak odamız.

"Keşke giyebilsem." Eşofman altımı ve düz beyaz bir tişört giydim. Eve geleli bir saatten biraz fazla olmuştu ve Rowan çoktan uyumuştı. Natalia'nın bizim için ısıttığı makarnayı yedikten sonra birlikte hızlı bir duş aldık. Sierra'nın konuşamayacak ya da sevişemeyecek kadar yorgun olacağını düşünmüştüm ama duşta üzerime atladı ve ben de onu duvara yasladım, cehennem gibi bir günün ardından aramızdaki bağı hissetmeye ihtiyacım vardı.

Sonra onu oturttum ailesi ve onların Outfit ile bağlantıları hakkında bildiğim her şeyi anlattım.

Volta atmayı bırakıp yerde dizlerinin üzerine çöküyor. "Şok oldum ama bir yanımda da şok olmadı," diye itiraf ediyor. "Babamın şeytani bir pislik olduğunu her zaman biliyordum, yüzden mafya için para akladığını ve ellerinin kirli, büyük olasılıkla da kanlı olduğunu öğrenmek o kadar da büyük bir sürpriz değil."

Önünde bağdaş kurup oturuyorum, ellerini ellerime alıyorum. "Herhangi bir fikrin var mıydı?"

Başını sallıyor ve nemli saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyor. "Babamın çok zengin bir iş adamı olduğunu bilerek büyüdüm. Korumalar ve şoförler normaldi. Beni partilerde ve balolarda tanıştırdığı bazı adamların şaibeli olduğunu düşünsem bile bunu sorgulamaktan vazgeçmedim. Babam benim yanımda asla iş konuşmazdı ve kız kardeşlerim de hiçbir şey söylemedi." Acı yüzüne yayılıyor ve

gözleri doldu. "Neden annem ya da Serena bunların hiçbirini bana anlatmadı? Beni en çok şok eden kısım da bu."

"Sadece babanızın bunu bir sır olarak saklamalarını emrettiğini tahmin edebilirim."

Gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanıyor ve kalbim onun için acıyor. Onu kucağıma alıyorum, kollarımı ona doluyorum. "Ağlama Ateşböceği. Senin gözyaşlarını hak etmiyorlar."

"Acıyor, Ben," diye mırıldanıyor, elini göğsünde gezdiriyor. "Bildiğimi sandığım her şey bir yalandı. Anneme ve Serena'ya güvenebileceğimi sanıyordum ama onlar bana yıllarca yalan söylediler. Bunu bana nasıl yapabildiler? Bunu *neden* yapsınlar ki? Ailem için değerim bu kadar az mı ki bunu benden saklasınlar?"

"Bilmiyorum bebeğim." Şakağına sert bir öpücük konduruyorum. "Sana her şeyi açıklayabilmek için tüm gerçeği öğrenmek istedim ama bunu daha fazla sır olarak saklamak istemedim. Cevapları hak ediyorsun."

"Bana söylediğin için teşekkür ederim." Gözyaşlarını siliyor ve ayağa kalkıyor. "Ve cevaplara ihtiyacım var. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Glencoe'daki herkes bana gülüyor olmalı."

Ayağa kalktım ve onu kollarıma aldım. "Babanın ne iş yaptığı herkes tarafından bilinmiyor. Çoğu kişi için o, görüldüğü gibi meşru bir iş adamıdır."

"Ama Serena ve Saskia güçlü mafya adamlarıyla evli! İnsanlar *Alfredo*'nun kim olduğunu biliyor mu?" Öfkesi yüzeye çıkarken onun gerçek adını tükürür.

"Yine, Gifoli'nin pozisyonundan sadece o çevrelere karışanlar haberdar olacaktır. Bunu yayınlayacak değiliz. Ve eğer bizim dışımızdakiler şüphelenirse, bu konuda konuşmamaları gerektiğini bilirler. Özellikle de Gifoli'nin baldızına."

"En azından artık Felix'in neden hedef alındığını biliyorum. Daha önce mantıklı gelmiyordu ama şimdi geliyor."

"Önemli varisleri hedef almak alışılmadık bir şey değil ve onu toplum içinde savunmasız bir anında yakalamalarına izin verdiğine göre dikkatsiz davranmış olmalı."

Gözleri kocaman açılıyor. "Şimdi her şey çok daha mantıklı geliyor," diye mırıldanıyor, parmaklarını alt dudağına vurarak. "Kız kardeşlerimin hiçbirisi kocalarına aşık değil ve her ikisi de açıkça görücü usulü evlenmişken bu hiç de şaşırtıcı değil." Ağzından hava çıkıyor. "En azından ben o kurşundan kurtuldum."

"Sanırım Rowan'dan hamile kalman seni bu kaderden kurtardı."

Omuz silkiyor. "Babam benden nefret ediyor. Zaten beni evlendireceğinden de şüpheliyim."

Nemli saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyorum. "Bebeğim, böyle bir şey söz konusu olamaz. Baban soğuk vefasız bir hıyar. Eğer senin üzerinden bir bağlantı kurmanın yolunu bulsaydı, bunu yapardı. Bundan eminim."

"O zaman sanırım sana teşekkür etmem gereken başka bir şey var." Parmak uçlarında durup ağzıma kısa bir öpücük konduruyor. "Ama artık ikinci bir tahminde bulunmayacağım. Gerçeği duymam gerek. Serena'yı arayacağım," diyor kollarımdan sıyrılarak. "Bu konuşmayı yüz yüze yapmayı tercih ederdim ama vahşi atlar bugünden sonra beni Chicago'ya geri sürükleyemez. Oraya bir daha adımımı atmazsam mutlu ölürüm."

Bunu gerçekten kastetmediğini biliyorum. Küçük evini çok seviyor ve Rowan'la orada tonlarca mutlu anı biriktirdi ama nereden geldiğini anlıyorum.

Sierra kız kardeşini ararken ben de Phillip'i aramak için çalışma odama çekiliyorum. Üçüncü çalışta telefonu açtığında ona "Lawson davasına öncelik vermeni istiyorum," diyorum. "Ve benim için başka bir şey daha yapmanı istiyorum." Terry'yi, Outfit'le olan sözde ilişkisini, ölümüyle ilgili şüpheleri ve görünüşe göre evini ve gizemli bir kutuyu bana miras bıraktığını anlatıyorum. "Her ikisi de acil. En kısa zamanda istihbarata ihtiyacım var."

"Gece gündüz çalışacağım Bay Mazzone, söz veriyorum."

Phillip'in yıllık ikramiyesini iki katına çıkarmayı aklıma not ettim. Adam bana asla hayır demiyor. Fazla bir hayatı olmamalı çünkü ona ihtiyacım olduğunda her şeyi bırakıyor. Ya da o kadar iyi bir çalışan ki sorgusuz sualsiz fedakârlık yapıyor. "Teşekkür ederim Phillip. İyi geceler."

Telefonu kapatıyorum, Sierra'nın kız kardeşi ve annesiyle konuşmasını bitirmesini beklerken bize içecek bir şeyler doldurmak için özel oturma odamıza doğru yürüyorum.

"Düğünle ilgili fikrimi değiştirdim," diyor birkaç dakika sonra, hışımla odaya girerek. Kalbim göğsümde sıkışıyor ve yüzümde nasıl bir ifade gördüğünden emin değilim, ama bu beni rahatlatmak için acele etmesine yetiyor. "Hâlâ seninle evlenmek istiyorum," diye ağzından kaçırıyor, kanepenin etrafından dolanarak. "Ama ailemin orada olmasını istemiyorum. Sadece biz olalım istiyorum, Rowan, Angelo ve Natalia, Leo ve Alesso, Esme ve Pen." Şarap bardağını kaptığı gibi yarısını tek seferde içiyor.

Burbonumun tortularını bardağımda döndürerek onun sessizce öfkelenmesini izliyorum. Öfkeden kudurmuş bir halde yanıma çöküyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Ben verdim," diyor başını bana doğru çevirerek. "Onları düğünümüzde istemiyorum. Ciddiyim. Fikrimi değiştirmeyeceğim."

Kastettiğim bu değildi ama akışına bıraktım. "Sen nasıl istersen, Ateşböceği." Parmaklarımı yanağında, dikişlerin bıraktığı silik iz üzerinde gezdiriyorum. Doktor zamanla tamamen iyileşeceğini söyledi ve umarım iyileşir. O günün kalıcı bir hatırlatıcısı olmasını istemiyorum.

"O kadar kızgınım ki tükürebilirim."

Kolumu etrafına dolayarak onu kendime çekiyorum. "Ne söylediler?" "Beni koruduklarını!" diye tısladıktan sonra gözlerini

Ben. "Eğer bu bahaneyi bir daha herhangi birinden duyarsam, cinayet işleyebilirim."

"Not edildi." İçkimi bitiriyorum ve boş bardağı sehpanın üzerine koyuyorum.

İçini çekti. "Haklıydın. Babam hiçbir şey bilmemi istemedi ama Serena söylemek zorunda kaldığı tüm yalanlar yüzünden büyük bir suçluluk duyduğunu söyledi. Birçok kez itiraf etmeye çok yaklaştığını ama kendini benim yerime koyduğunu ve bilmek istemediğini söyledi." Elleri yumak haline geliyor ve ben elimi onun ellerinden birine dolayarak gergin parmaklarını nazıkçe açıyorum. "Başka seçeneği olmadığı için nefret ettiğini söyledi. Ama bunu bir sır olarak saklamakla aynı şeyi bana yaptığını fark etmedi! Biraz bahsedebilir ve daha fazlasını bilmek isteyip istemediğini sorabilirdi. En azından o zaman gerçeklerden tamamen habersiz olmazdım."

Bana yaslandı. "Annem hiç özür dilemedi. Eğer bunu tekrar yapma şansı olsaydı yine de gerçeği benden saklayacağını çünkü bilmeden daha iyi bir hayatım olduğunu söyledi." Bana bakarken gözleri kızgın yaşlarla doluyor. "Çocuğunuzu korumak istemenizi anlıyorum. Rowan için ölürüm ve onun bu hayatı henüz bilmesini istemiyorum. Ama on sekiz yaşına geldiğinde ona söylenmeli, eğer o zamana kadar anlamadıysa. Bu kadar büyük bir konuda ona yalan söyleyemem. Annem ne kadar ihanete uğramış hissettiğimin farkında değil gibi görünüyor. Bunu oğluma asla yapamam."

Bana inisiyasyon ve Rowan'ın gelecekteki yaşamı hakkında soru sormamasına şaşırdım ve sadece sıkıntısının zihnini bulandırdığını tahmin edebiliyorum. Bu bir noktada tartışmamız gereken bir konu ama şimdi değil. Bir gün için yeterince ağır konuştuk.

Bu hayatta bana bir seçenek sunulmadı ve ben de bunu oğluma yapmayacağım. Natalia'nın üvey oğullarından birinin ya da Gino'dan olabilecek herhangi bir çocuğun Mazzone adını taşıyacağını ve mirasımızı yaşatacağını düşünerek bir varis sahibi olmayı hiç beklemiyordum ama işler değişti. Umarım daha fazla çocuğum olur.

Sierra, ve hayatlarında ne yapmak karar verme hakkına sahip olacaklar. *La famiglia*'ya katılmak isterlerse onları durdurmayacağım, ancak bu hayatla hiçbir ilgileri olmamasını seçerlerse de onları zorlamayacağım.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BEN

A Birkaç gün geçti ve ben yeni bilgiler için giderek daha sabırsızlanmaya başladım. Caltimore Holdings'deki ofisimin penceresinden dışarı bakıyorum.

Phillip'in beni bilgilendirmek için gelmesini bekliyorum. Bir şeylerin zihnimin dışında kaldığı hissinden kurtulamıyorum. Bariz bir şey yüzüme bakıyor ve ben onu kaçırıyorum.

Olumlu haberlere gelince, iki gece önce Philly'ye saldıran Bratva'yı uzakta tuttuk, adamlarını katlettik ve geride kalanları kuyruklarını bacaklarının arasına kıştırıp kaçmak zorunda bıraktık. Komisyon içindeki müttefiklerimize, Ruslara ve tüm düşmanlarımıza güçlü bir mesaj göndermek için bu galibiyete ihtiyacımız vardı.

Yine de Kıyafet suskun. Parmaklarımı masama vuruyorum. Neden acaba? "İçeri gel," diye sesleniyorum, kapımda keskin bir rap sesi duyuluyor.

Phillip elinde birkaç dosyayla aceleyle odaya girdi. Sekreterim kapıyı arkasından kapatıyor ve ben de masaüstü telefonumdaki 'rahatsız etmeyin' düğmesine basıyorum.

Onunla ofisimdeki, genellikle toplantılarımı yaptığım büyük masada buluşuyorum. Her zamanki yerlerimizi almadan önce dosyaları masaya bırakıyor. "Benim için neyin var?" Kollarımı masanın üzerine koyarak soruyorum.

Boğazını temizleyerek gözlüklerini burnunun üstüne doğru itti. "Terry Scott hakkındaki geçmiş araştırmamı tamamladım ve tahmin ettiğiniz gibi çıktı. Outfit için çalışan bir askerdi. On yedi yaşındayken örgüte katılmış. Ölümü örtbas edilmişti. Gerçek otopsi sonuçları gizlenmişti, ancak ME'nin sisteminden düzgün bir şekilde silinmemişlerdi, bu yüzden erişebildim

rapor." Raporu masanın üzerinden bana doğru kaydırıyor ve ben de düzgünce daktilo edilmiş kâğıtlara göz gezdiriyorum.

"Çok sayıda kurşun yarası yüzünden öldü. Herhangi bir kanser bulgusuna rastlanmadı" diye ekliyor.

"Peki ya ev ve vasiyeti?"

"Terry'nin işlerini yürüten avukat, Terry'nin evi alevler içinde kaldıktan gün sonra gizemli bir şekilde ortadan kayboldu. İşi ve evi toplanmıştı ve ne onun ne de ailesinin izini hiçbir yerde bulamıyorum."

"Biri ortadan kaybolmasına yardım etti," diyorum raporu yere bırakıp kafamda anlamlandırmaya çalışarak. Terry, Outfit'ten saklanması bu kadar önemli olan neyi gizliyordu? Benimle mi ilgiliydi? Outfit'in oyalanmasının nedeni bu olabilir miydi? Çok uzak bir ihtimal gibi görünüyor ama şu anda hiçbir şeyi göz ardı etmiyorum. "Başka ne keşfettin?"

"Konuştuğum birkaç kişi Terry'nin sizin için bir kutu bıraktığını doğruladı, ancak şu anda nerede olduğunu kimse bilmiyor."

"Avukatın bunu yanında götürdüğünü ya da evle birlikte yandığını varsaymamız gerektiğini düşünüyorum."

"Benim vardığım sonuçlar da bunlardı, Bay Mazzone." "Peki ya Lawson?"

Koltuğunda biraz kıpırdanıyor ve burnu kırışıyor. "Onun davası üzerinde çalıştığım son birkaç haftadır her yolu denedim ve bir çıkmaza girdim. Johnny de öyle," diye ekliyor, Lawson dosyasında Phillip'le yakın çalışan özel dedektiflerimden birine atıfta bulunarak. "Sanki adam Georgia Lawson'la evlenmeden önce hiç var olmamış gibi."

Lawson Pharma milyarlarca dolarlık bir şirket ve Joseph Lawson'ın kamuya açık bilgileri kontrol etmek için şirket içi teknoloji kaynaklarını kullanması düşünülemez bir şey değil. Benim yaptığım da bu. Bununla birlikte, geçmişimle ilgili ayrıntıları internette bulabilirsiniz ve röportajlarda ve ilgili hayır etkinliklerinde annem hakkında konuştum. Kendimi ve *ailemi* korumak için kişiliğimin mafya kısmını gizledim, ancak Lawson'ın yaptığı gibi geçmişimi silmeye çalışmadım. Geçmişine dair tüm izleri silmek, bir şeyler sakladığını kanıtlıyor.

Ama ne?

Bir elimi çenemin üzerinde gezdiriyorum, itiraf etmek istediğimden daha sıkıntılıyım.

Phillip dosyalarını toplarken, "Özellikle tuhaf bulduğum bir şey var," diyor. Leo kapıyı çalıp odaya girerken gözlerimle devam etmesi için onu teşvik ediyorum.

Phillip, Leo ne zaman yakınımaya gelse yaptığı gibi tedirgin bir şekilde alt patronuma bakıyor. Phillip'in iki numaramdan benden daha çok korkmasını komik buluyorum ama bu şaşırtıcı değil. Karanlık kişiliğimi kurumsal bir cılanın ardına saklamak için yıllarımı harcadım, bu yüzden çoğu insan hiçbir şeyden şüphelenmiyor. Leo gerçek gizleme konusunda o kadar yetenekli değil, umursamıyor da. Ofiste çoğunlukla kibar , ancak çalışanlarımın çoğu onu görmezden gelir. Farkında bile olmadan tek bir bakışıyla yere seren bir tarzı var ve bu çoğu insanı korkutup kaçırıyor.

"Leo'nun önünde rahatça konuşabilirsin," diyorum, bu işi hemen bitirmek için sabırsızlanıyorum.

Leo buradaysa, kız benim için hazır demektir.

"Adamın evlendikten sonra adını değiştirmesini garip buluyorum. Genellikle tam olur."

"Bu biraz tuhaf," diye katılıyorum çünkü ben de aynı şeyi düşünmüştüm. "Ama Lawson Illinois'de hatırı sayılır bir ağırlığı olan bir isim ve bir gün Lawson Pharma'yı yöneteceğini biliyordu. Mantığını bir noktaya kadar anlayabiliyorum."

Leo kapının çerçevesine yaslanarak, "Joseph Lawson gibi bir adam bana herhangi bir şeyden kolayca vazgeçecek ya da kendi adı yerine karısının adına boyun eğecek bir adam gibi gelmiyor, her ne kadar haklı noktalara değinmiş olsanız da," dedi. "Phillip'e katılıyorum. Garipten de öte."

"Adını gizli tutmak istiyor," diye tahmin ediyorum, farkındalığın dikenleri tenimin üzerinde dans ederken. Phillip'e bakıyorum, onunla aynı anda ayağa kalkıyorum. "Adı evlilik cüzdanında yazıyor olmalı."

"Diğer garip şey de bu. Evliliklerine dair herhangi bir kayıt bulamıyorum ve hiçbir yerde kayıtlı bir sertifika da yok."

Bir şeyin peşindeyiz. Bunu biliyorum.

"Nişanlıma soracağım," diyorum. "Nerede biliyor olabilir." Sierra'nın ailesinin ondan çok şey sakladığını düşünürsek bu uzak bir ihtimal ama Sierra bilmiyorsa Serena biliyor olabilir. Araları hâlâ soğuk ama bu sonsuza dek sürmeyecek. "Teşekkür ederim Phillip. Hepsi bu kadar," diyorum ve masamın arkasındaki sandalyenin arkasından ceketimi alıyorum.

Ben kollarımı kollarımın içine sokarken o gidiyor. Leo'ya bakıyorum. "Onu yakaladık mı?"

Başını sallıyor. "Çok korkmuş. Görünüşe göre Montana'dan buraya kadar hiç durmadan ağlamış."

Özel dedektiflerimden biri geldi ve Lucille'i Montana'da Tanrı'nın unuttuğu bir çiftlikte saklanırken buldu. Bu ikinci iyi haber.

hafta. "Umalım da bu her şeyi açıklamaya hazır olduğu anlamına gelsin." Ben kadınlara işkence etmem ya da öldürmem ama Lucille Sierra'ya yapılan saldırının suç ortağıydı ve eğer özgürce konuşmazsa, bana bilmem gerekenleri söyleyene kadar acı çektireceğim ve bunun için uykularım kaçmayacak.

"İşte anlaşma," diyorum ve bir sandalye çekip titreyen kadının önüne koyuyorum. Adamlarıma Lucille'i misafirleri ağırlamak için kullandığımız zindana götürmelerini bilerek söyledim. Onu korkutarak bildiklerini kolayca anlatmasını sağlamak istiyorum. Ayakları ve bilekleri oturduğu sandalyeye bağlı ve soğuk hava kollarındaki tüyleri diken diken etmiş durumda. Çevrenin pek de iç açıcı olmaması, vahşi gözlerinin yanımdaki masanın üzerine dizilmiş işkence aletlerine takılıp kalmasıyla birleşince amacıma ulaştığımı düşünüyorum.

Ceketimi çıkarıp sandalyenin arkasına asıyorum ve belimdeki silah kılıfını görmesine izin veriyorum. "Bu kolay ya da zor olabilir," diye devam ediyorum gömleğimin kollarını dirseklerime kadar kıvrarak. "Kadınları incitmekten hoşlanmıyorum ama gerekirse senin durumunda bir istisna yapabilirim." Onu tehditkâr bir bakışla deliyorum ve gözyaşları yüzünden akarken bir damla idrar bacaklarından aşağı akıyor. "Görüyorsunuz, Sierra Lawson benim nişanım ve siz onu öldürmeye çalışan adamlara yardım ettiniz."

"Bunu yapacaklarını bilmiyordum!" diye bağılıyor. "Babam ona zarar vermeyeceklerini söyledi, yemin ederim! Sierra'yı gerçekten seviyorum. Merkezde bana bir şeyleri açıklamak için zaman ayıran tek kişi o."

"Bunu sana baban mı yaptırdı?"

Başını sallıyor ve gözleri tekrar işkence tepsisine kayıyor. "Adı ne?"

Yutkunuyor ve gözlerinden daha fazla yaş süzülüyor. "Sana söylersem ona ne?" diye ağlıyor.

"Baban senin durumunu umursamıyor gibi görünüyor, o halde ona ne olacağını neden umursayasın ki?" Silahımı kasıtlı olarak avucumun içine aldım.

"O hâlâ benim babam," diye inliyor.

Silahımı kılıfından çıkarıyorum ve yüzünde dehşet ifadesi beliriyor.

"Bana zarar verme. Lütfen bana zarar verme! Başka seçeneğim yoktu."

Silahımı kalçama dayıyorum ve bağırsaklarını kusmadan önce sesli bir şekilde yutkunuyor. "Eğer bunu yapmazsam babamı öldüreceklerdi. Sahte bir özgeçmişle işe başvurmamı sağladılar ve daha fazla talimat için beklememi söylediler. Sonra bana Alesso'nun kahvesine ve Sierra'nın çayına koymam için bir şeyler verdiler ve... beni kaçırdılar. Lütfen. Bunların hiçbirini istemedim" diye hıçkırıyor. Sümük burnunu kaplıyor ve berbat bir halde.

"Onun adı," diye tekrarlıyorum ve o da mücadeleyi bırakıyor.

"Jasper Ford," diye mırıldanıyor ve ben de Leo'ya başımı sallıyorum. Ben ne olduğunu anlamaya çalışırken o Phillip'i aramak için odadan çıkıyor.

Lucille merkeze saldırıdan üç hafta önce katıldı, bu da Rusların galadan önce Sierra'dan haberdar oldukları anlamına geliyor. Eğer bana ulaşmak için onu almayı planlıyorlarsa, neden Rowan'ın peşinden gitmediler çünkü onu izlediklerine göre Rowan'ı da biliyor olmalılar. Yoksa bu Sierra ile ilgili bir şeydi ve benimle ilgisi yok muydu? Beynim hiçbir cevap olmadan fikirler üretiyor ve noktaları birleştiremediğim için daha da sinirleniyorum. Ne kaçıyorum ben?

"Kim *onlar*?" Soruyorum çünkü bir şey varsaymak istemiyorum.

"Mafya. Babam bana onlara borcu olduğu için peşinde olduklarını söyledi."

"Bundan daha fazlasına ihtiyacım var," diye homurdanıyorum. Sabrım tükenmek üzere.

"Babamın beni tanıştırmak için getirdiği adam Chicago'luydu, ancak yabancı dilde bazı kelimeler konuşuyordu."

"Rus mu?"

Omuz

silkiyor.

"Ya da İtalyan?" Önseziyle hareket ederek ekliyorum.

Tekrar omuz silkiyor. "Belki. Bilmiyorum. Dil 101 dersinde pek ilerlemiş sayılmam."

Küstahça yorumu beni öfkелendirdi. Uzanarak onu boğazından yakaladım. Silahım bir gümbürtüyle yere düştü. "Bunun gülünecek bir şey olduğunu mu sanıyorsun?" Ona hırlayarak bağırdım.

Başını sallıyor, titriyor, ağlıyor ve tekrar altına işiyor.

Gitmesine izin veriyorum ve histerik çığlıkları duvarlarda yankılanarak sinirlerimi bozuyor ama kendimi sakinleşmeye zorluyorum. Silahımı alıp kılıfıma yerleştiriyorum ve sabrımı toplamaya çalışıyorum. Korkmuş durumda ve anlamadığı bir oyunda piyon olduğu çok açık. Sierra Lucille'i severdi ve ona zarar vermemi istemezdi, bu yüzden öfkemi bastırıp silahımı

daha hoş bir ses tonuyla konuştu. "Size bazı fotoğraflar göstereceğim ve bu adamlardan herhangi birini tanıyıp tanımadığınızı bana söylemenizi istiyorum. Tamam mı?"

Burnunu çekiyor ve alt dudağı titriyor. Yeni geçici korumam Nario - Leo'nun önerdiği bir adam - onun arkasında kayıyor, bundan sıkılmış görünüyor ve neredeyse Ciro'nun huysuz yüzünü zlyorum. Nario en acımasız askerlerimizden biri ve kana susamış. Leo birkaç kez kıl payı kurtulduğu için onu dizginlemek zorunda kaldı. Ciro hastaneden çıkana kadar onun görevi devralmasının uygun olacağını düşündük nk o acımasız biri, bu yüzden beni iyi koruyacaktır ama ben de ona bir ders verebileceğimi düşündüm. Ona bu işte öldürmekten daha fazlası olduğunu göstermek için. Yine de şimdiden ümitsiz vaka olduğunu söyleyebilirim ve muhtemelen onu serbest bırakmalıyım.

Cep telefonumu çıkarıp nsezilerimle koşuyorum, Chicago ve The Outfit ile ilgili bir dosya açıp görüntülere ilerliyorum. Yanına diz çöküyorum ve irkiliyor, çığlıkları yeniden yükseliyor. "Sakin ol," diyorum. "Sana zarar vermeyeceğim. Sadece sana bu adamları göstereceğim ve sen de ilerinden herhangi birinin babanla tanıştığın adam olup olmadığını bana bildireceksin."

Fotoğrafları teker teker gözden geçiriyorum, fotoğraflar arasında ilerledikçe ve hiçbir tanıma işareti bulamadıka umutsuzluğum artıyor.

"Bekle!" diye çığlık atıyor. "nceki resme geri dön."

Sola kaydırıyorum ve tanıdık yüze bakarken nefesim boğazımda düğümleniyor. "O," diyor. "Bana bunu yapmamı söyleyen adam bu."

"Kesinlikle emin misin?" Leo odaya döndüğünde soruyorum.

"Yüzde yüz. Bu o. Sierra'yı öldürmeye çalışan adam bu."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BEN

I Burbonumu yudumluyor, uçak havalandığından beri saatime bilmem kaçınıcı kez bakıyor, New York'tan Chicago'ya uçuşun neden her zamanki iki saat yerine sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor. Ayaklarım endişeyle yere vuruyor ve bir çello kadar gerginim.

Uçağa binmeden önce Sierra'yla konuştum ve Rowan'la aralarının iyi olduğundan emin oldum. Keşfimi ona söylemek istedim ama onu korkutmak da istemedim. Leo, Ian ve Alessandro ile konuştu, yani tetikte olmaları gerektiğini biliyorlar. Muhtemelen aşırı tepki veriyorum ama bu olay beni derinden sarstı.

Leo dirseklerini masaya dayayarak, "Eğer haklıysan, bu her şeyi değiştirir," diyor.

"Biliyorum ama en mantıklı sonuç bu. Bunca zamandır burnumuzun dibinde olduğuna inanamıyorum." Bir kahkaha attım. "Hakkını vermek lazım. Dahice bir hareket." Kayıp parçaların hepsine sahip değilim ve diğer dört züppenin de mantığım konusunda biraz şüpheli olduklarını biliyorum ama Lawson'la yüzleşmeme engel olmadılar.

"Neden kendi kızını kaçırmaya ya da öldürmeye çalışsın ki?" Leo sorar.

"Bilmiyorum ama öğreneceğim." Derimin altında öfke kaynıyor ve Sierra'ya bunu nasıl söylemem gerektiğini anlayamıyorum. Aralarında çok az sevgi var ama o hâlâ onun babası. Bu onu mahvedecek.

Eğer varsayımlarım doğruysa, ellerim onun kanının tenimi kaplamasını ne kadar istese de Lawson'ı öldüremem. Accardi bana söz verdirdi.

ve bu görmezden gelemeyeceğim bir gelenek.

Şimdilik.

Sonunda pilot iniş için kemerlerimizi bağlamamızı söylüyor ve ben de kafamda bu oyunu nasıl oynayacağımı tasarlayarak içkimi bitiriyorum.

Ancak pistte bizi bekleyen bir karşılama komitesini hesaba katmamıştım.

"Geleceğimizi nereden bildi?" Uçaktan inip pusuya doğru adım attığımızda Leo kulağıma tıslıyor. Üç karartılmış cip önümüzde duruyor ve on iki silahlı adam silahlarını göğsümüze doğrultuyor.

"Bir köstebeğimiz var," diye mırıldanıyorum ve bunun farkına varmak beni rahatlatmıyor. Düşüncelerim anında Sierra ve Rowan'a kayıyor ve önce eve gidip onları bir yere taşımadığım için pişmanlık duyuyorum. Bu konuda içimde gerçekten kötü bir his var.

"Bay Mazzone." Kafası kazınmış ve yüzünde kötü bir ifade olan asık suratlı bir adam bana doğru yaklaştı. "Benimle gelmeniz gerekiyor."

"Kimin yetkisiyle?" Ben soruyorum.

"Bay Lawson'ın" diye cevap verdi, silahıyla göğsümü dürttü. "Tüm silahlarınıza ihtiyacım olacak." Başını yana doğru salladı. "Aynı şey adamlarınız için de geçerli."

Adamlarıma başımı sallayarak silahlarını bırakmalarında bir sakınca olmadığını söylüyorum. Etrafta kameralar varken havaalanında çatışmaya giremeyiz ve sayıca ikiye bir üstün durumdayız. Ayrıca Lawson'ın belli ki bir amacı var ve adamlarımı öldürüp beni kızdırarak bunu riske atmayacaktır.

Brutus'u son cipin arkasında bekleyen şık siyah Mercedes'e kadar takip ediyorum. Arka kapıyı açıyor ve ben de yakında kayınpederim olacak kişinin beni beklediği koltuğa kayıyorum. Gifoli yolcu koltuğunda oturuyor ve belindeki silahı avuçlayarak arkasını dönüyor. "Sakin bir şey yapmaya kalkma, Mazzone. Kafana bir kurşun sıkmakta tereddüt etmem. Zırhlı camın aksine, gizlilik ekranı kurşun geçirmez değil." Sanırım Outfit'in geleneklere olan saygısı gerçekten pencereden uçup gitmiş. Elini uzatıyor. "Cep telefonu."

Ceketimin iç cebinden cep telefonumu çıkarıp tartışmadan teslim ediyorum.

Lawson parmaklarını şıklatıyor ve sürücü arabayı geri geri sürerken gizlilik ekranı yerine oturuyor. Dışarıda adamlarım üç farklı cipe dolduruluyor. Bana dönüyor, bugün daha yeşil olan ve bana sevgilimi hatırlatan ela gözleriyle beni iğneliyor. "Bennett. Bana gelmen ne kadar iyi oldu. Beni daha fazla tiyatrodan kurtardın."

Dudaklarımı ıslattım, yüzümü nötr bir çizgiye getirdim. "Tiyatro senin ailende var Lawson, nişanlım hakkında konuşmuyorum." Yanımdaki şerefsizi boğmak için duyduğum neredeyse dayanılmaz dürtüyü engellemek için ellerimi kalçalarımın arasına sokuyorum. "Yoksa artık sana DeLuca mı demeliyim?"

Yavaşça ellerini çırpıyor, sırtıyor ve beyni kafatasından çıkana kadar kafasını defalarca cama çarpmak istiyorum. "Zamanı gelmişti Bennett. Bunu anlamam yeterince uzun sürdü. Sonunda beni ele veren neydi?"

"Lucille'i yakaladık ve seni teşhis etti. Gerisini ben kendim birleştirdim."

"O becerdikten sonra vurmam gerektiğini biliyordum." "Ne zamandır Ruslarla işbirliği yapıyorsunuz?" "Yılın başında görüşmelere başladık."

"Sicilya'da işler nasıl yürüyor bilmiyorum ama ABD'de düşmanla işbirliği yapmak anında ölüm cezasıdır."

Orta konsoldaki bir kutudan iki puro çıkarıp birini bana uzatıyor. Başımı sallıyorum, küçümsenmiş hissedip hissetmediğini umursamadan. "Amerika'da işlerin nasıl yürüdüğünü çok iyi biliyorum evlat. Hayatımın çoğunu burada geçirdim."

"Neden kimliğinizi gizlediniz? Neden herkes Sicilya'daki koltuğunuzdan Gifoli'ye doğru ilerlediğinize inansın?"

"Neden herhangi birimiz herhangi bir karar alıyoruz?" diyor eski gümüş bir çakmağı çıkararak. "Güç ve kontrol için."

"Bu sırrı bu kadar uzun süre saklamayı nasıl başardınız?" Bu adama hayranlık duyduğumu söyleyemem çünkü onun hayranlık duyduğum hiçbir yönü yok ama başardığı şey hiç de kolay değil.

"Gerçek kimliğimin bilgisini bir avuç güvenilir insana saklayarak." Purosunu yakıyor, dudaklarına götürüyor ve içine çekiyor.

"Bu yüzden onunla evlendiğinde Georgia'nın soyadını aldın." Aklıma bir şey gelince bir kahkaha atıyorum ve o da merakla bana bakıyor. "Gerçeği önümüze serdin. Yanılmıyorsam Joseph, Giuseppe'nin İngilizce versiyonu. Eminim çok hoşuna gitmiştir."

"Ben yaptım." Purosunu üflemeyle devam ederek sırtıyor. "New York'ta hepiniz çok zeki olduğunuzu sanıyorsunuz. Outfit'in sizin örgütünüzden sonra geldiğini sanıyorsunuz ama yanıyorsunuz." Çenesinde bir kas kasılır. "Chicago gücün gerçek merkezi ve ben de İtalyan mafyasının gerçek doğal lideriyim. Komisyon bana hesap verecek, tersi değil."

Bu güç gösterisi açıkça onun aklını başından almış. Bunca yıldır bizi kandırması olabilir ama onun işi bizimkinden daha düşük. Son beş yılda *satılan* kişi sayımızı iki kat arttırdık ve net değerimiz dört katına çıktı. DeLuca gözümüzü boyadığı için sırtını sıvazlamakla o kadar meşgul ki, bu notu gözden kaçırmış. Her şey ilerliyor ve eğer Outfit buna ayak uyduramazsa yakında modası geçecek. Çarpık kafasında, tüm kartların elinde olduğuna inanıyor olabilir, ancak bize daha çok ihtiyacı olan kendisi. "Komisyon size asla cevap vermeyecek. Elde edeceğiniz tek şey kanlı bir iç savaş olacak. İstedığınız bu mu? Adamlarınızın katledildiğini görmek mi? Şehrinizin harap olmasını mı? Gücünüzün paramparça olmasını mı?"

"Ben, , Ben." Başını sallıyor. "Senin anlayışlı biri olduğunu sanıyordum."

Bu sefer ellerimi boynuna dolayarak yüzünü cama çarptığımı ve ciğerlerindeki son oksijen kırıntısını da sıkığımı hayal ediyorum.

"Elbette bana cevap vermeyecekler. O kendini beğenmiş piçler kendilerini herkesten üstün görüyorlar. Hayır, bunu yapabilmemizin tek yolu onlardan kurtulmak."

"*Biz mi?* Düşündüğüm şeyi ciddi ciddi olamazsın." Ses tonumdan inançsızlık yayılıyor.

Araba rampadan aşağı, otoyola gidiyor ve beni nereye götürdüğünü merak ediyorum.

"Son birkaç yıldır nihai güç yolculuğuna çıkmamış gibi davranma Bennett. Başarılarına sahip çık evlat."

Ağzım dolup taşıyor ve misilleme dürtüsünü görmezden gelmek için yanağımı sertçe ısıyorum. "Neyi başardığımı ve neyi başarmaya devam ettiğimi biliyorum. New York *ailenin* geri kalanını öldürmek gündemimde yok."

"Sadık olduğunuzu biliyorum. Bu bizim yolumuz, ama bir düşün." Purosunu bitirip izmaritini kül tablasına bırakıyor ve kolumu kavlıyor. "Sen ve ben birlikte müthiş bir güç olacağız. Komisyon'u yeniden organize edeceğiz ve ben La Cosa Nostra'yı Don olarak yöneteceğim, sen de bizim patron yardımcımız olacaksın."

Sanırım Gifoli konuşmaları dinlemiyor, tabii DeLuca yalan söylemiyorsa ve diğer züppeleri yolundan çekmek için beni kullanıp sonra da ortadan kaldırmayı planlamıyorsa. Bunu ondan beklemezdim. "Komisyon'u yok ettikten sonra birinin sana bağlılık yemini edeceğini düşünüyorsan delirmiş olmalısın."

"İşte burada sen devreye giriyorsun. İkna gücün efsanevi ve Bratva ile bir anlaşma yaptım bile. Onlara hediye etme karşılığında

birkaç önemli bölgede barış anlaşması imzalayacağız. İtalyan Amerikalı dostlarıma teklif ettiğim şey budur. Barış ve refah."

"Vegas ve Philadelphia saldırılarının arkasında sen vardın," diye tahmin ediyorum.

"Stratejiyi ben tasarladım ve Ruslara uygulamada yardımcı oldum. Komisyon'un etrafından dolaşmanın ne kadar kolay olduğunu gördünüz mü?"

Ya hafıza kaybı yaşıyor ya da Bratva'nın bu hafta Philadelphia'yı alamamasını kasıtlı olarak görmezden geliyor.

"Ve kendilerine La Cosa Nostra'nın liderleri deme cüretini gösteriyorlar." Küçümsüyor. "Onlar bir utanç kaynağı." Elini kol dayanağına vuruyor. "Bir iğrençlik."

"Bunu yapmayacağım," dedim ona. "Aileme ihanet etmeyeceğim."

Kıkırdıyor ve onu çıplak ellerimle boğazlamama iki saniye kaldı.

"Yapmayacağını biliyorum, bu yüzden doğru teşviki ayarladım." Tavandan küçük bir televizyon ekranı indiriyor ve görüntü canlanırken vücudumdaki her kas korku ve öfkeyle geriliyor.

Sierra kirli bir minibüsün zeminine yığılmış, gözleri kapalı, hareketsiz yatıyor. Etrafında sekiz adam sohbet edip gülerken bir yandan da karanlık bir niyetle ona bakıyor.

Ben daha hareketi algılayamadan ellerim Giuseppe'nin boğazına dolanıyor. Boynunu sıkarken ağzımdan tükürükler saçılıyor, gözlerindeki eğlenen bakışı söndürmek istiyorum. "Dua et de sadece baygın olsun, çünkü ona ya da oğluma zarar verirsen lanet dünyanı yakarım!" Kükrüyorum.

Bir silahın namlusu kafatasımın yan tarafına bastırıyor. "Patronu hemen bırak, Mazzone, yoksa ateş ederim," diyor Gifoli, silahı daha da sıkarak. Gizlilik perdesinin indiğini duymadım ya da arkaya doğru eğildiğini hissetmedim bile.

Gitmesine izin verdiğimde DeLuca beni itiyor ve Gifoli silahını bana doğrultuyor. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım Bennett. Artık hiçbir şeyden sen sorumlu değilsin," diye tıslıyor DeLuca. "Kararları ben veririm, ya dediğimi yaparsın ya da adamlarıma onu vurmalarını emrederim." Parmağını ekrana vuruyor ve nişanlının yerde hareketsiz yattığını, aç akbabalar tarafından kuşatıldığını izlerken göğsümde bir acı belirliyor. "Tabii ki, önce ona istediklerini yapmalarına izin vereceğim. Onu becerebilirler, kesebilirler, üzerine işeyebilirler, umurumda değil."

"Saçının teline bile dokunurlarsa seni öldürürüm," diyorum sakince.

"Ona dokunmamaları konusunda kesin talimatları var ama bunu her an değiştirebilirim Bennett."

"Oğlum nerede?" Homurdanıyorum.

"Evinizde, klima sisteminden pompaladığımız gazın etkilerini uyuyarak atlatıyor."

"Seni piç kurusu." Ona doğru hamle yapıyorum ve Gifoli bu sefer namluyu alnıma bastırıyor.

DeLuca ikinci bir puro yakarak, "Bu övgünün size ve oğlunuza daha uygun olduğuna inanıyorum," dedi. "Rowan'ı yetim bırakmayalım."

Ekrana daha yakından bakarken, DeLuca'nın adamları arasında tanıdık bir yüz gördüğümde lanet ediyorum. "İkili oynayan pislik." Kurşun yağmuruna tutulmadan evime çıkmak mümkün değilken DeLuca'nın Sierra'ya nasıl ulaşabildiğini merak ediyorum. Leo'nun kuzeni bize ihanet etti. "Ian ne zamandır senin için çalışıyor?" Zorla söyledim.

"Onu Chicago'ya getirdiğinde işe aldım," diye yanıtlıyor, havaya sedir kokulu bir duman bulutu göndererek. "Oldukça kolay oldu," diye ekliyor. "Leo, Frank ve babalarına karşı büyük bir kin besliyor. Çalışanlarınıza gerçekten daha iyi bakmanız gerekiyor ve ben olsam güvenlik prosedürlerinizi uzun uzun gözden geçirirdim. Yakın çevrenize sızmak çok kolay oldu."

Touché, pislik.

"Rowan'ın oğlum olduğunu ne zamandır biliyorsun?" Bilmek istiyorum.

"Bu bilgiyi seninle aynı gün keşfettim," diye cevap veriyor ve beni şaşırtıyor. Bir kahkaha attı. "Varisinin bunca zamandır burnumun dibinde olması çok ironik. Biliyor musun, Sierra'nın çok başarılı olacağını hiç düşünmemiştim ama bir erkek çocuk doğurduğunda onu aileye geri aldım." Araba virajlı bir yan yola saparken purosundan nefes çekiyor. "Saskia ve Felix'in gebe kalamadığını ve Serena'nın sadece bir kız çocuğu doğurduğunu düşünürsek, onun bir varis için tek şansım olabileceğini düşünmüştüm. Ama sonra Gifoli çıkageldi," diye ekliyor şu anki patronuna sırtarak. "Romeo doğduğunda artık Rowan'a ihtiyacım kalmamıştı, ben de korumamı kaldırdım."

Göğsümde yoğun bir baskı var ve ben yüzeyin altında kaynayan, patlamaya hazır bir volkan gibiyim.

Elini omzuma bastırđı. "Oğlun olduğunu bilseydim ona farklı davranırdım ama artık ne burada ne de orada. Senin kanından ve canından olduğu anlaşıldıktan sonra oğlunun bu işin dışında tutulmasını sağladım ve seni temin ederim ki ona hiçbir zarar gelmeyecek."

"Ne yazık ki kızınıza aynı nezaketi göstermediniz," diye tıslıyorum. "Sierra'yı kullanmana gerek yok. Çılgın planını kabul edeceğim. Onu bırak, ben de sana söz veriyorum, ne istersen yapacağım."

"Bana hakaret etme," diye tersliyor. "Ve kararları benim verdiğimi hatırlatmama gerek var mı?"

Önünde büyük altın harflerle Lawson Pharma yazan büyük beyaz bir binaya yaklaşırken araba yavaşlıyor.

"Planımı kabul edeceksin ve karşılığında Sierra'nın yaşamasına izin vereceğim. Ama ABD'de değil. Saskia buna müsamaha göstermez."

"O sinir bozucu kaltağın ne alakası var?"

Yüzüme bir yumruk attı ve burnumdan kan damladı. "Eğer bir daha Saskia hakkında böyle aşağılayıcı bir tonda konuştuğunu duyarsam, adamlarıma bir sonraki yumruğu Sierra'ya atmaları talimatını vereceğim."

Sierra'nın babasının soğuk kalpli bir piç olduğunu düşünürdüm, ama bu cephe onun gerçek doğasını gizliyordu. O soğuk çünkü duygu hissetmiyor. Takıntıları, sahip oldukları var; nihai güce duyduğu ihtiyaç ve en büyük kızına olan tuhaf saplantısı gibi... Ama o duygusuz bir canavar çünkü o bir psikopat. Bu adamla mantık yürütmenin mümkün olmadığı artık çok açık. Bu noktadan sonra söyleyeceğim ya da yapacağım her şey ya Sierra'yı kurtaracak ya da öldürecek. Onun hayatını riske atmayacağım, o yüzden bu oyunu onun beklediği şekilde oynayacağım.

Dişlerimi azı dişlerime kadar sıkıyorum ama hiçbir şey söylemiyorum, devam edeceğini biliyorum çünkü kendi sesini duymayı seviyor.

Araba binanın arka tarafında, boyalı küçük bir kapının önünde durur.

"İşgüzar Terry Scott işleri edene kadar hep Saskia ile birlikte olacaktın. Kardeşin Mateo'yu öldürdüğünü biliyorsun. Değil mi?"

Çenem gevşiyor ve şaşkınlığımı zamanında gizleyemiyorum. "Ne? Neden?"

"Görünüşe göre Terry, Gifoli ile telefonda konuşurken senin geleceğin için bir yol planlıyordu. Duydukları hoşuna gitmemiş olmalı ki Angelo'nun seni aramaya geleceğini bildiği için kardeşini ortadan kaldırmak için bir plan yapmış. Tüm bunlar seni benden koparmak için yapıldı, tam da hamlemi yapmaya hazır olduğum bir anda."

Bu bomba haberle başa çıkmaya çalışırken çenemde bir kas patlıyor. Eğer bu doğruysa -ki büyük bir doğru- Terry neden beni bir mafyanın elinden diğerine koştursun ki? Angelo Mazzone'u kötünün iyisi olarak görmediyse tabii. Bu konuşmadaki tuhaf dönüşü göz önüne alırsak, rahmetli arkadaşşıma katılıyorum.

"Bunun gerçekleşmesine zemin hazırlamak için Felix'ten kurtulduk," diye devam ederek kocasını öldürmek için Saskia ile komplo kurduğunu doğruluyor. Sierra o gün mezar başında yaptığı yorumda çok da haksız sayılmazdı. "Zavallı Saskia çocuk sahibi olamıyor ve son birkaç yıldır eziyet çekiyor ama Rowan'ı kendi çocuğuymuş gibi sevecek çünkü seni seviyor ve Rowan senin DNA'nı paylaşıyor."

Rowan da Sierra'nın DNA'sını paylaşıyor ama tehdidini gerçekleştirip ona zarar vermesinden korktuğum için bu noktayı dile getirmiyorum. Şoku yüzümden uzak tutmak için çok çalışıyorum, tüm dünyam etrafımda parçalanırken tarafsız bir cephe sunuyorum. "Tam olarak ne diyorsun?" Sürücü arabadan inerken soruyorum.

"Sen Saskia ile evlendikten ve o da Rowan'ı evlat edindikten sonra adamlarımın Sierra'ya dokunmamalarını ve onun Avrupa'da rahat bir yaşam sürmesini sağlayacağım."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

SIERRA

M Kollarım ağrıyor, vücudum bitkin ve yavaşça geldiğimde başım bulanık hissediyorum. Gözlerim sürekli açılıp kapanıyor.

Karanlık beni tekrar altına çekmeye çalışıyor. Bilinçsizliğin cazibesine karşı koyarak, ağır göz kapaklarımı loş odada açılmaya zorluyorum. Burası çıplak tuğla duvarları, alçak tavanı ve açık zemini olan küçük bir kapalı alan. Eski, lekeli bir tuvalet ve bir köşede duran cılız bir tahta sandalye dışında penceresiz oda bomboş. Kalın çelik kapı yakın zamanda buradan çıkamayacağımı garanti ediyor. Korku omurgamdan yukarı tırmanıyor ve her tarafım titriyor.

Soğuk uzuvlarımı hareket ettirdiğimde soğuk ve keskin bir şey bileklerime battığında panik damarlarımda dolaşiyor. Başımı kaldırıyorum ve bileklerimi açığıdaki taş duvara bağlayan, kollarımı başımın üzerinde tutan çelik kelepçeleri incelerken nabzım boynumda çılgınca atıyor.

Duvara yan yatmış durumdayım, bu yüzden doğrulmaya çalışıyorum, kelepçeler hassas etime battığında bir iniltiyi ısırarak geri çekiyorum. Gözlerim ışıksızlığa alışırken, bakışlarım yabancı çevrenin üzerinde geziniyor ve sisli beynimde cevaplar arıyorum.

Rowan!

Paniğim binlerce kademe yükseliyor ve nefesim acıyla kesiliyor. Hatırladığım son şey, korumaların eve dolve bizi koridorlardan güvenli odaya doğru koştururken güvenlik alarmı verdikleriydi. Sonra tavandan sisli bir perde indi ve herkes sinekler gibi düşmeye başladı. En son hatırladığım şey Rowan'ı göğsüme bastırıp uyanık kalmaya çalıştığımıdı.

Başka bir soğuk, rutubetli, karanlık odada zincirlenmiş olabileceği düşüncesiyle dehşet kalbimi mengene gibi kavırıyor. "Yardım edin," diye mırıldanıyorum, ayağa kalkmaya çabalıyorum. Kollarım başımın üzerinde zincirliken ayakta durmak hiç de kolay değil. "Biri bana yardım etsin lütfen." Yardıma gelen herhangi birinin kurtarıcı biliyorum ama Rowan'a ne olduğunu öğrenebilme umuduyla dikkatleri üzerime çekmem gerekiyor.

Kelepçeler bileklerimin narin etini yırtarken acı dolu çığlıklarımı bastırarak ayağa kalkmaya çalışıyorum ve bu sırada dizimi sert duvara çarpıyorum. Acı bacağıma vuruyor ve kendimi güçsüz ve işe yaramaz hissederek duvara yaslanıyorum. Başım sanki biri kafatasıma içeriden vuruyormuş gibi çarpıyor ve gözlerim yanıyor. Bizi bayıltmak için kullanılan gaz her neyse hâlâ vücudumda etkisini sürdürüyor. "Hey, göt herif," diye bağıyorum yardım çağrılarım kimseyi uyandırmayınca. "Uyandım, orospu çocuğu. Göster kendini, seni lanet olası korkak!"

Kapı içeriye doğru çarpmadan önce inlediğinde omurgam sertleşiyor. Kırpılmış çilek sarısı saçlı bir adam odaya giriyor ve bana bir ağız dolusu çarpık diş gösteriyor. Tepeden tırnağa siyah giyinmişti ve belinde bir silah kemeri vardı, kaslı kalçasına bir Glock tünemişti. "Ağzını topla, sürtük," diyor bana doğru adım atarken. "Yoksa senin yerine ben kapatırım." Çenemi kavırıyor, kirli tırnaklarıyla etimi çimdikliyor. Bayat nefesi yüzümde geziniyor ve safra boğazımdan yukarı çıkıyor.

"Oğlum nerede?"

"Soru sorabileceğini kim söyledi?" Tırnaklarını daha da batırıyor. "Sen bizim tutsağımızsın. Soruları biz sorarız, tersi değil."

"Z." Başka bir adam boşluğa adım atar. "Geri çekil." Derin sesi yıpratıcı ama otoriter bir hava taşıyor.

"Senden emir almıyorum," diyor Z, çenemi bırakıp iğrenç formunu bedenime yapıştırmadan önce. Benden uzun olduğu için yüzümü göğsüne bastırıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. Ter ve sigara dumanı kokusu siyah bluzuna yapışıyor ve öğürüyorum.

Aniden, hiçbir uyarıda bulunmadan geri çekildi ve ben ciğerler dolusu Ha

va. "Patron açıldı. Ona dokunmak yok," diyor yeni adam.

Z kollarını kavuşturarak, "Ben sadece temel kuralları belirliyordum," diyor. Şu anda sırtı bana dönük olmasına rağmen, ses tonundaki huysuz somurtmayı duyuyorum.

"Oğlum nerede?" Uzun boylu, geniş omuzlu, kızıl kahverengi saçlı adama bakarak tekrarlıyorum.

"O burada değil," diyor yeni gelen. "Bize verilen talimatlar seni ve sadece seni almaktı. Oğlunuzun yanına gitmedik."

İçimdeki rahatlama kısa sürse de ağlamaya başlıyorum. Rowan'ın burada olmaması beni rahatlatırsa da, bu onun zarar görmediği anlamına gelmiyor. Gazın artçı etkilerinin bir çocuğa neler yapabileceğini kim bilebilir ve zavallı Angelo! Akciğerleri zaten kanser saldırısı altında ve hayatta kalamayabilirdi.

Uzun boylu adam "Bunu ben hallederim," der ve Z odadan hışımla çıkar, belli ki mutlu değildir.

"Ben B," diye tedarik ediyor. "Sana bir tavsiye vereyim. İşbirliği yaparsan bu senin için daha kolay olur. Eğer bize itaat etmezsen, seni zincirli, soğuk ve aç bırakmaktan başka çarem kalmaz."

"Siz kimsiniz?" Soruyorum çünkü iki adamın da sesi Rus'a benzemiyordu. Tabii beni kaçıran Bratva değilse?

Elinde küçük bir tepsiyle odaya giren başka bir adam, "Ben hallederim," diyor.

"İan?" Ona bakarken kaşlarımı çatıyorum, neler olduğunu anlamaya çalışıyorum.

üze

rin "Sana biraz yemek getirdim Sierra. Yemelisin."

de. "Seni lanet olası hain!" Noktaları birleştirirken tıslıyorum. Sadece içeriden biri

bizi bayıltmak için iç havalandırma sistemine erişim sağlamış olmalı. Ian tüm korumaları eve sokmak için acil bir durum yaratmış olmalı ki onları bir hamlede etkisiz hale getirebildi. "Bunu sen yaptın!" Adamı iyi tanıdığımı söyleyemem çünkü Chicago'dayken çoğunlukla gece korumamızdı ve Greenwich'e taşındığımızda evin ana güvenlik görevlisiyle birlikte çalışıyordu. Etrafta olduğu zamanlarda içine kapanık biriydi.

"Kişisel bir şey değil Sierra. Sadece iş." B'ye bakıyor. "Neden hâlâ buradasın?"

B, odadan çıkmadan önce bana kısa bir süre bakarak başıyla onaylıyor. Gözlerim onu karanlık koridorda takip ediyor ve dar alanın her iki yanında daha fazla çelik kapı görüyor. Koridorun sonunda, bu bodrum katından çıkmanın tek yolu gibi görünen küçük bir merdiveni tırmanıyor. Çok fazla kaçış şansı sunmuyor.

"Neden?" Ian tepsiyi birkaç adım ötede yere bırakırken soruyorum. "Bunu neden yaptın?"

"Ben sadece emirleri uyguluyordum," diyor kelepçeli bileklerimden birinin kilidini açarken.

"Kimin emirleri?"

Cevap vermiyor, tepsiyi kaldırıp bana uzatıyor.

Ona ters ters baktım. "Bir tepsiyi tutmamı ve tek elle yemek yememi nasıl beklersin?"

Tepsiyi tekrar yere koymadan önce birkaç saniye düşündü. "Zincirlerini çözeceğim ama beni pişman etme. Kaçmayı düşünüyorsan diye söylüyorum, Ohio'da bir ormanın ortasındayız ve en yakın mülk yirmi mil uzakta." Odanın köşesini işaret ediyor ve ben de yarığın içine yerleştirilmiş küçük kameraya odaklanıyorum. "Seni 24 saat izleyen birileri var, sakın bir şey yapmaya kalkma."

"Ne deneyeceğimi sanıyorsun? Pencere yok ve çelik bir kapı var. İkimiz de biliyoruz ki... gitmeme izin vermezsen hiçbir yere " Ağzımı kulağına dayadım. "Ben'in beni aramaktan vazgeçmeyeceğini biliyorsun. Gitmeme izin ver, Ruslar sana ne vaat ettiyse, Ben'in ona uymasını sağlayacağım," diye fısıldıyorum. "Ya da, eğer peşinde olduğun paraysa, bende bolca var. Ne istersen sana veririm."

"*Paranı* istediğimi mi sanıyorsun?" Kelimeyi tükürdü ve burun delikleri alevlendi. Belli ki sinirlendirmişim. "Bu saygıyla ilgili ve Ben ile Leo'nun bana saygısı olsaydı, bana daha iyi davranırlardı."

"Sana saygı duyuyorlar," diye itiraz ediyorum. "Aksi takdirde Ben, Rowan ve beni korumana izin vermezdi."

"Sizce bu iş herhangi bir askerin isteyeceği bir iş mi? Yıllardır olduğu gibi bir kenara itildim. Leo'nun ya da babasının benim için konuşması yeterliydi, o zaman terfi edebilirdim. Ama bunun açıkça belirttiler." Alay ediyor. "Yeni patronum benim değerimi hemen anladı. Yıllardır arzuladığım terfiyi bana teklif etti." Göğsünü şişiriyor. "Artık bir kaptanım ve gökyüzü sınırsız."

Bu saçmalığa cevap vermeye bile tenezzül edemem. O kadar aptalsa, Ben kafasına bir kurşun sıkana kadar içinde debelenip dursun. Henüz bilinmesi gereken her şeyi bilmiyorum ama Ben sadakat ve onurun öneminden ve *omertá*'nın onların sessizlik kuralı olduğundan bahsetti. Ettiği yemini çiğnemesinin kendi ölüm fermanını imzaladığı anlamına geldiğini biliyorum. Acaba

Yeni patronu, Mazzone *ailesinin* ağırlığı üzerine çöktüğünde onu koruyacak kadar ona değer veriyor.

"İşte," diyor B, odaya yeniden girip bir battaniye uzatarak.

Ian onu soğuk bir tavırla başından savıyor. "Git kameraya bak," diye tersliyor ve diğer bileğimin zincirini çözmek için uzanıyor.

Kollarım yanlarımda sallanırken hala ağrıyor ama prangalardan kurtulduğum için mutluyum. Nazik parmaklarımla bileklerimdeki yırtık deriyi yokluyorum.

"Yemeğini ye, sonra sana bir şeyler getiririm," diyor Ian, tepsiyi ayağıyla yere vurarak. Kaseden tepsiye sıvı akıyor ve su şişesi yan yatıyor.

Tepsiyi sürüklerken dizlerimi göğsüme doğru çekerek oturuyorum. Ian battaniyeyi üzerime atıyor ve yürümek için dönüyor. Kapıda durup omzunun üzerinden bakıyor. "Ruslar için çalışmadığımı bilmelisin. Baban için çalışıyorum." Bu bombayı patlattıktan sonra kapıyı çarparak odadan çıktı. Kapıyı dışarıdan kilitletiğinde ağızım açık, gözlerim şaşkınlıktan kocaman açılmış bir şekilde önüme bakıyorum.

Yalan söylüyor, değil mi? Babam bunu yapmazdı. Yani, benden nefret ettiğini biliyorum, ama bu kadar alçalmaz. Yapar mıydı?

Zaman tüm anlamını yitiriyor ve beni kaçırdıklarından beri kaç gün geçtiğini kesin olarak bilmiyorum. Pencere olmadı için gökyüzünü göremiyorum, gece mi gündüz mü olduğunu anlayamıyorum. Elimdeki tek ölçü, düzenli aralıklarla saat gibi teslim edilen yemeklerim.

B hücreme giriyor ve yemek tepsimi yanımda yere bıraktıktan sonra hiç konuşmadan çekip gidiyor. Bu benim üçüncü akşam yemeğim, yani buradaki üçüncü günüm olma ihtimali üzerinde çalışıyorum.

O ilk gün, şok ve korku içinde felç olmuş bir halde uzun süre yemek yemeyi düşündüm. Ama fark ettim ki ölmemi isteselerdi beni öldürürlerdi. Kaçırılmış olmam birilerinin beni canlı istediği anlamına geliyordu, bu yüzden yemeğin muhtemelen güvenli olduğunu düşündüm. Kısa bir süre için protesto amacıyla yemek yememeyi düşündüm ama buradan çıkma şansım olacaksa gücümü korumam gerekiyordu.

Ian'ın babam hakkında söylediklerini beni şaşırtmak için mi söylediğini bilmiyorum, ama iddiası üzerinde bir ileri bir geri gidip geldim ve babamın

ama nedenini anlamakta zorlanıyorum. Mafyayla işbirliği içinde olduğunu biliyorum. Outfit'in Komisyon'a katılma konusunda isteksiz olduğunu biliyorum ve çıkarabildiğim tek sonuç, babamın Ben'i bir şeyler yapmaya zorlamak için beni kullandığı. Yanılıyor olabilirim ama aklıma gelen en iyi şey bu.

Sürekli soğuktan korunmak için battaniyeyi omuzlarıma kadar çekiyorum ve parmaklarım üst koluma sürterek derimin altındaki küçük izleme cihazını hissediyor. Minicik bir şey ve orada olduğunu bilmeyen kimse onu bulamaz. Ben'in çipten bir sinyal alabilmesini ve benim için yola çıkmasını umuyorum. Üç gün geçtiği ve hâlâ burada olduğum gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum. Korkumu serbest bıraktığım anlarda, Kıyafet'in Ben'e bir şey yaptığından ve bu yüzden henüz benim için gelmediğinden endişeleniyorum, ancak bu düşünceleri uzak tutmaya çalışıyorum çünkü yardımcı olmuyorlar.

Parmağımın ucunu elmas ve zümrüt yüzüğümün üzerinde gezdiriyorum ve bu yeni karanlık dünyamdaki tek ışık parıltısı. Rowan için duyduğum endişe her zaman aklımın bir köşesinde ve onun ne kadar korkmuş olabileceğini ancak hayal edebiliyorum. Ayı sadece bir gece geçirdik ve yokluğumun onun için korkutucu olduğunu biliyorum. Eğer babam onu kaçırdıysa ya da oğluma zarar verecek bir şey yaptıysa, onun peşine düşer ve onu kendim öldürürüm.

Tatsız et yahnisi, bayat ekmek ve sade yoğurt yedikten sonra hepsini ılık suyla yıkıyorum. Tepsimi iterek yüzümden geriye doğru sıyırdığım saçlarımı soğuk ve titrek parmaklarımla topluyorum. Duş almadığım için kendimi iğrenç hissediyorum ve hala kaçırıldığımda giydiğim kot pantolon, kazak ve spor ayakkabıları giyiyorum.

Boğuk sesler yaklaşan ayak seslerine karışıyor ve ayağa fırlıyorum, kollarımı kavuşturup bu sefer hangi gardiyan beni varlığıyla onurlandıracaksa onu bekliyorum. Ian, B ve Z'nin yanı sıra beş gardiyan daha benimle ilgileniyor. Sanırım vardiyalı çalışıyor olmalı.

Kapı hızla açılıyor ve gözlerimi bolca kırıştırıyorum, gözlerim beni yanıltıyor olmalı, çünkü Z'nin yanında duran tanıdık kadını hayal ediyordum.

Bozulmamış pembe Chanel etek takımına ve yüksek topuklu ayakkabılarına bakıyorum. Sarı saçları omuzlarına dökülen zarif dalgalarla şekillendirilmiş ve makyajı sıkı yüzüne sıvanmış. Köprücük kemiğinin üzerinde bir dizi inci duruyor ve bir elinde küçük siyah ve pembe bir clutch çanta tutuyor.

Gözleri küçük hücrede gezinirken burnu hoşnutsuzlukla kırışıyor ve bana takılıyor. Çirkin bir küçümseme, kozmetik olarak geliştirilmiş yüzünün köşelerini eğiyor.

dudaklarını ayırıp konuşmadan önce. "Seni ait olduğun yerde, çukurda çürürken görmek için ne kadar uzun zamandır beklediğimi bilemezsin kardeşim."

Zalim sözleri, Saskia'nın bana söylediği diğer tüm kötü şeylerle birlikte üzerime yıkılıyor. Ama beni en çok tehdit eden şey kaçırılmamın arkasında babamın *olduğunun* kabul edilmesi. Aksi takdirde Saskia burada olmazdı ve bu işte birlikte oldukları çok açık.

Hemen yaklaşıyor ama mesafesini koruyor, kirli kıyafetlerimin ve dağınık saçlarımın haline bakıp yüzünü buruşturuyor. "Beni dinlemeliydin, belki kader sana karşı daha nazık olurdu, ama sen her zaman en iyisini bildiğini sanıyorsun." Gözleri saf kötülükle parlıyor ve şimdi kız kardeşimin çırılçıplak soyulduğunu görüyorum. Damarlarında akan zehrin tüm boyutlarını artık saklayamıyor. Benden hiçbir şeyi saklamak istemeyerek bundan zevk alıyor. "Ben her zaman kazanırım, küçük kardeşim, ama bu şimdiye kadarki en büyük zaferim olabilir."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

"Y Artık buna ihtiyacın olmayacak," diyor Saskia, elimi tutuyor ve ben daha nişan yüzüğümü takmadan parmağımdan çıkarıyor. onu durdurabilir. Elması yere fırlatıp üzerinde duruyor ve topuklu ayakkabısıyla elmasa saldırıyor. Sadece minimum hasar verdiğinde hayal kırıklığına uğrar ve Z'yi işaret ederek döner. "Sen! Bana bir çekiç getir."

Hasarlı yüzüğümü sıktığı yumruğunun içinde kıvrarak alaycı bakışlarını tekrar üzerimde gezdiriyor. "Bok gibi görünüyorsun ama sana yakışıyor. Sonunda bu dünyadaki gerçek yerini buldun," diye alay ediyor, Z nefes nefese kapı aralığında yeniden belirirken.

O pislik gerçekten de onun emrini yerine getirmek için merdivenlerden aşağı yukarı koştu mu? Ne salak ama.

Saskia soğuk bir hesaplamayla çekici onun elinden kapıyor ve sandalyeye doğru ilerleyerek yüzüğü sandalyenin üzerine yerleştiriyor. Çekici kaldırıp yüzüğüme indirmeden önce bana bakarken gözleri şeytani bir zevkle parlıyor. Neşeyle saldırıyor, güzel pırlantayı parçalıyor, etrafındaki minik zümrütleri kırıyor ve platin kordonu, yüzük yerde parçalanmış parçalardan başka bir şey kalmayana kadar dövüyor. Sandalyenin oturağı çatlamış, ayakları onu ancak dik tutabiliyor.

Gözlerim yüzüğümün kırık kalıntıları üzerinde dans ediyor ve kalbim göğüs kafesimin arkasında patlıyormuş gibi hissediyorum. Yoğun acı göğsüme yerleşiyor, nefes almamı zorlaştırıyor ama bunu saklamak için çok çalışıyorum. O kaltağın tatmin olmasına izin vermeyeceğim. O yüzüğün cesaretimi artırdığını ve ona her baktığımda umudumu körüklediğini bilmiyor. O yüzüğün ne kadar değerli olduğunu bilmiyor.

Çünkü Ben onu beni düşünerek tasarladı. Ben'in beni düşün günümüze yetişecek kadar zamanında kurtaracağına dair hâlâ umut beslediğimi bilmeyecek.

Asla öğrenemeyecek çünkü beni incitmesi için ona daha fazla cephane vermeyeceğim.

"Sen her zaman önemsiz, kindar bir kaltaktın ama bu senin için bile düşük," diyorum, umursamazmış gibi davranarak.

"Kindarlık hakkında mı konuşmak istiyorsun?" diye tıslıyor. "Bana ait olması gereken her şeyi çalmayı nasıl hayatının misyonu haline getirdiğin hakkında konuşalım!"

Saskia'nın aşırı drama ve kuruntu nöbetlerine eğilimli olduğunu biliyorum, ancak bu pastayı alıyor.

"Bana başka bir sandalye getirin," diye Z'ye parmaklarını şıklatır, "ve çabuk olun."

Sadık bir kucak köpeği gibi, odadan çıkıp bir sonraki hücreye koşuyor ve elinde kırılmamış bir sandalyeyle çıkıyor. Sandalyeyi önüne koyarken utanmadan onu süzüyor.

Onu görmezden gelerek kemikli kışını sert tahta sandalyeye dayadı ve bana işaret etti. "Otur!" diye bağıyor.

"Ayakta durmayı tercih ederim." Sırtımı duvara yaslıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Otur dedim, oturacaksın" diye karşılık veriyor.

"Yap beni."

Z'ye bakıyor ve o da bana doğru fırlayıp beni kabaca yere itiyor. Çizmeli ayağını elime vurduğunda acı içinde çığlık atıyorum. Kemikler kırılıyor ve koluma dayanılmaz bir acı yayılıyor.

"Bu kadar yeter," diyor Saskia, sanki tüm pazar günleri aynı anda gelmiş gibi sırtarak. "Dışarıda bekle. İhtiyacım olursa seni ararım." İtiraz edecekmiş gibi görünüyor ama sürtük kız kardeşimin sert bir bakışıyla bizi yalnız bırakıyor, kapıyı kapatıyor ama tam olarak kapatmıyor.

"Masal zamanı yapacağız, Sierra. Rowan için fanteziler kurmayı ne kadar çok sevdiğini biliyorum."

Pençelerim ortaya çıkıyor ve yaralı elimi göğsüme bastırırken ona hırlıyorum. "Sakin oğlum hakkında konuşayım deme. Eğer onun adını bile ağzına alırsan, uşağın seni kurtarmaya vakit bulamadan gözlerini yuvalarından oyarım," diye hırlıyorum.

Sanki hiç konuşmamışım gibi devam etmeden önce bana eğlenen bir gülümseme fırlatıyor. "Bu hikâyenin bir kısmını biliyorsun. Yolların yanlış tarafından gelen bir çocukla tanıştığım ve ona sırlıslıkla aşık olduğum kısım. Ama

geçmişı bilmiyorsunuz. On üç yaşımdayken babam beni Felix'le evlendirmeye söz verdi ve evlilik anlaşmasına göre ben reşit olduktan sonra, yani on dokuz yaşına basmadan önce evlenecektik. Felix yakışıklıydı ve onunla iyi bir hayatım olacağını biliyordum ama kendimi bir erkeğe adamadan önce başka erkeklerle çıkmanın nasıl bir şey olduğunu tecrübe etmek istiyordum, bu yüzden babamla tatlı bir dille konuşarak bakire kalmam şartıyla on sekiz ay boyunca çıkabileceğimi kabul ettirdim."

Soğuk odada titriyor, bir elini kolunda aşağı yukarı gezdiriyor. "İronik olan şu ki, Ben'le sadece flört ettim ve bir iddia olarak buluşmayı kabul ettim." Kıkırdıyor. "Şehirdeki bir kulüpte tanıştık ve onun fakir olduğunu söyleyebilirdim. Chastity ve Verona, bana hak ettiğim gibi davranacak kaynaklara ya da güce sahip olmayan bir adamla bir hafta bile dayanamayacağımı söylediler ve meydan okumayı ne kadar sevdiğimi bilirsin."

Nasıl tanıştıklarını ve nasıl çıktıklarını hep merak etmişimdir. Ben çok güzeldi ve Saskia'nın ondan hoşlandığına hiç şüphem yoktu ama Ben'in hiçbir şeyi yoktu ve normalde Saskia ona iki kere bile bakmazdı. Şimdi daha mantıklı geliyor.

"Beni hemen büyülemişti ve bahsi kazanmak rekabetçi yönümü tatmin etse de, adamı elde tutmak beni daha çok heyecanlandırıyordu. Babam ona ne kadar bağlandığımı görünce ilk başta pek memnun olmadı. İşte o zaman Ben'in geçmişini araştırmaya başladı. Birkaç ay sonra onun Angelo Mazzone'nin gayrimeşru oğlu olduğunu öğrendi ve bu her şeyi değiştirdi. Babam bana yeni bir teklifle geldi. Ben'e evlenme teklif ettirecek ve beni yatağa atmasına izin verecektim. Bekaretimi başka bir adama vermem Barretta ile olan sözleşmemi geçersiz kılacak ve beni Mazzone'nin varisiyle evlenmekte özgür bırakacaktı!"

Gözleri ışıldıyor ve kendini beğenmişlikle kıllanıyor. "Felix sadece veliaht yardımcısıydı. Bu büyük bir adımdı ve babam koluna girdiğimde Ben'le bir gün tüm New York'u yöneteceğimizi biliyordu. Her şeyi ayarlamıştık. Ben, La Cosa Nostra'nın genel patronu olarak babamı kabul edecek ve o da onun yardımcısı olarak hizmet edecekti. Hayal ettiğimden çok daha fazla güce ve servete sahip olacaktık!"

Gözleri donuklaşıyor ve o anda orada olup olmadığını bile merak ediyorum. Onu her gün aynanın karşısında otururken, bu hayali saçmalıkları kusarken, kendini yeni mafya kraliçesi olarak hayal ederken hayal edebiliyorum.

"Sonra her şey dağıldı ve ben öfkelen dim." Yüzündeki hülyalı ifade buharlaşıyor, yerini tüyler ürperten korkunç bir öfke maskesine bırakıyor

omurgamdan yukarı. "Angelo'nun varisi öldürüldü ve tam biz harekete geçerken Ben'i New York'a çekti."

"Ben'in senden ayrıldığı kısmı rahatlıkla unutmuş görünüyorsun."

Öne doğru atılarak yüzüme bir tokat attı. "Ben konuşurken sözümü kesme."

Biliyor musun, kız kardeşimin deli olduğuna inanıyorum. Onun zalim, kaba, kıskanç ve kindar olduğunu hep biliyordum ama bundan çok daha fazlası. O tam bir kaçık.

"Babamın askerlerinden birinin planlarımızı durdurmak için Ben'in üvey kardeşini öldürdüğünü daha yeni öğrendik." Kıkırdıyor ve bu ses kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor. "Babam ona bunun bedelini ödetti ve ben de evini yerle bir ettim," diye neşeyle itiraf ediyor.

Sadece Terry Scott'tan bahsediyor olabilir. Bu yüzden korku içinde yaşıyordu. Tanrım, Ben bu gerçeği öğrendiğinde çok şaşırarak. Ama neden ondan babamın askerlerinden biri olarak bahsediyor? Ve Ben neden babamın asıl patron olduğunu kabul etsin ki? Babamın Outfit için para yıkadığını sanıyordum, ama şimdi bundan çok daha fazlası olduğu açık.

Yapbozun son parçalarını yerine yerleştirmeye çalışırken boynumdaki tüm küçük tüyler havaya kalkıyor.

"Tabii ki, mükemmel bir zamanlama yaptık." Konuşmaya devam ediyor. "Bunun Ben'i Chicago'ya geri getireceğini biliyordum. Rowan'la sokakta karşılaşmamız planlanmamıştı ama sen gidip her şeyi mahvedene kadar bunun işime yarayacağını düşünmüştüm!" diye bağırıyor ve tırnaklarını kalçalarına geçiriyor.

Saskia oğlumdan her bahsettiğinde olduğu gibi kanım kaynıyor. Ona en ufak bir ilgi göstermedi.

"Bu sevgili Rowan'ın suçu değil elbette," diye ekliyor, duygularım üzerindeki zayıf kontrolü kıran sahte bir hayranlık gülümsemesi takınarak.

Ona doğru hamle yaptım ve onu sandalyeden ittim. "Sana onun adını ağzına alma demiştim!" Bağırıyorum, yaralanmamış elimle yüzüne yumruk atmak için çömeliyorum. Yumruğum elmacık kemiğine çarpıyor ve tam Z odaya dalarken kanlı bir çığlık atıyor.

Beni kız kardeşimden tutup zorla duvara doğru itiyor ve ellerimi başımın üzerinden çekip kelepçelerin içine sokarken acı içinde çığlık atıyorum. Yaralı elim ve bileklerimdeki yırtık et zonkluyor,

zar zor iyileşti, tekrar yırtıldı. Acı kolumdan aşağı ve yukarı sekerken gözlerimden kendi istekleriyle yaşlar süzülüyor.

"İyi misin?" Z, Saskia'nın üzerine eğilip kalkmasına yardım etmek için kolunu uzatarak soruyor. Gözleri Saskia'nın bacaklarına kadar inen eteğinin altında çıplak olan kalçalarına kayıyor.

"Bana öyle bakma, seni sapık," diye çıkışıyor ve adamın kolundan tutup kendini ayağa kaldırıyor. Ayağa kalktığında onu iterek uzaklaştırır. "Git buradan. Ve bir dahaki sefere çağrılmayı bekle. Ben hallettim, aptal."

Z'nin çenesinde bir kas kasılıyor ve ona vuracakmış gibi görünüyor. Sessizce onu kışkırtıyorum ama cesareti yok ve dediğini yapmıyor. Nefesinin altında mırıldanarak odadan fırlıyor ve sanırım pembe gözlükleri düşmüş.

Saskia yanağını yokluyor, yüzünü buruşturuyor ve umarım kocaman bir morluk bırakmışımdır. Bana doğru adım atıp karnıma defalarca yumruk atarken gözleri saf bir nefretle kısılıyor. "Seni lanet orospu! Bana vurmaya nasıl cüret edersin!" Karnıma bir yumruk daha indiriyor ve canımı yakmaya başlıyor. Kaba kuvvette eksikliğini coşkuyla telafi ediyor. "Bunun morarmaması için dua etsen iyi olur, küçük kardeşim. Baban Ben'e seni hayatta tutacağına söz vermiş olabilir ama benim seni öldürmek gibi bir kaygım yok."

Bana hayati bir bilgi verdiğini bir saniye geç fark etti.

Ben'in beni kurtarmak için çalıştığını bildiğim için sırtışıma engel olamıyorum.

Hayal kırıklığına uğramış bir çığlık atarak solar plexusuma bu sefer daha güçlü bir şekilde tekrar vuruyor ve karnıma bıçak gibi bir acı yayılırken bir iniltiyi ısııyorum.

"Neden bu kadar kendini beğenmiş görüldüğünü anlamıyorum. Pis bir köpek gibi duvara zincirlenmiş olan sensin, Ben'in yüzüğünü takan ise benim." Elini uzatıp devasa bir elmas yüzüğü yüzüme doğru sallıyor.

"Ben asla böyle iğrenç bir yüzük seçmezdi," diyorum, bir yumruk daha atmayı göze alarak. "Ve seninle evlenmeyi asla kabul etmezdi."

Çantasını kaptığı gibi katlanmış bir kâğıt parçası çıkarıyor ve yüzüme doğru itiyor. *New York Times*'tan kesilmiş, Ben'le nişanlandığını duyuran bir kâğıt.

Ne haltlar dönüyor burada?

Yüzümdeki tüm kan çekiliyor ve o gülüyor. "Sana onunla asla evlenemeyeceğini söylemiştim," diye böbürleniyor. "Ben her zaman benim oldu. Kaderimizde hep birlikte olmak vardı. Beni seviyor ve seninle sadece Rowan'a olan yükümlülüğünden dolayı birlikteydi." Gazete kupürünü çantasına geri koyuyor. "Bütün

New York sosyetesini bu hafta sonu nişan partimiz ve iki hafta sonraki düğünümüz için tüm gücüyle dışarıda olacak. Ama merak etmeyin, ona çok iyi . Rowan'a da."

Kelepçelerin içinde çırpınıyorum, ona bağırp çağırırken neredeyse hiç acı hissetmiyorum. "Oğlumu rahat bırak! O benim bebeğim. Benim bebeğim!" Neler olduğunu bilmiyorum ama Ben'in onunla kendi isteğiyle evlenmeyeceğini ve onu oğlumuzun yakınında istemesinin mümkün olmadığını biliyorum, bu yüzden bunun bir planın parçası olduğunu tahmin edebiliyorum.

"Artık değil." Gülümsüyor. "Babam çoktan evlat edinme evraklarını hazırlamaya başladı. İkisi de seni unutacak, sanki hiç var olmamışsın gibi."

"İkisi de asla senin olmayacak," diye kükrüyorum. "Kendine istediğin saçmalığı söyle, ama onlar benim!" Öfkeli gözyaşlarım gözlerime hücum ederken sağa sola saldırıyorum. Z beni bu duvara zincirlediği için şanslı çünkü şu anda onu öldürmek istiyorum. Ameliyatla değiştirilmiş yüzünü yakalamak ve nabızı atmayan kanlı bir posa haline gelene kadar duvara çarpmak istiyorum.

Yüzüme doğru bağıırırken tüm vücudu öfkeyle titriyor. "Ne kadar zamandır çocuk sahibi olmaya çalıştığımı biliyor musun!? Yedi kez düşük yaptım! Yedi. Bunun bir kadına ne yaptığını biliyor musun?" Hücrede volta atıyor, ellerini tekrar tekrar saçlarında gezdiriyor ve özenle şekillendirdiği saçlarını bozuyor. "Gebe kalmayı başaramadığım her ay kalbim kırılıyordu. Bebeğimi her kaybettiğimde bir parçam daha ölüyordu ve sonra sen, *seni sürtük*, hiç denemeden hamile kalıyorsun." Bana tekrar, bu sefer çok daha sert bir tokat atıyor ve görüşümün arkasında yıldızlar yüzüyor. "Senden nefret ediyorum! Hayatımı çalmaya çalıştın ama ben onu geri çaldım çünkü sen oyunu oynayamayacak kadar aptalsın." Öfkesini dizginlemek için şakağına vuruyor. "Her zaman senden daha güzel olmadım. Daha akıllıyım da."

Kuruntulu ve deli olduğumu da eklersek, kafamın içinde çemkiriyorum. Yine de bunu dile getirmiyorum çünkü kız kardeşim aklını kaçırmış durumda ve artık onu kışkırtmak akıllıca değil. Beni öldürmeyeceğine ve bunu yapması için onu kışkırttığımı söylemeyeceğine güvenmiyorum.

"Kimsenin size gerçeği söyleyecek kadar güvenmediğini bilmek nasıl bir duygu? O kadar önemsizsin ki kimse için bir önemin yok. Annem ve Serena bile onları aradığında gerçeği senden sakladılar."

Kendimi durduramadan kaşlarımı çatıyorum. Bunu nereden biliyor ki? "Size hâlâ yalan söylüyorlar," diye alay ediyor. "Onlar korumayı seçtiler Babanın senin üzerindeki büyük sırrı."

"Onun mafyaya bulaştığını biliyorum. Annem ve Serena doğruladı." Gerçi *ne kadar* dahil olduğunu açıklamadılar ve ben de onlara yeniden kızdım.

Gülüyor. "Sır bu değil. Belki söylememeliyim ama kimin umurunda? Birkaç hafta içinde ülke dışında olacaksın." Bulmacanın bir parçasını daha ortaya çıkardığını fark edince elleri iki yanında yumruk oluyor.

Sözde zeki biri olarak, çok fazla hata yapıyor. "Babam Giuseppe DeLuca. The Outfit'in Don'u."

Ona sadece bakabiliyorum. Bu da onun sanrılarından biri olmalı. Yoksa öyle mi? Ben'in bana gizemli Sicilyalı patron hakkında anlattığı her şeyi hatırlıyorum. Parçalar kafamda yerine oturmaya başlıyor ve her şey anlam kazanıyor. Vay anasını. Babam sadece mafyayla bağlantılı değil, o mafyanın ta *kendisi*.

"Senden neden bu kadar nefret ettiğini hiç merak etmedin mi?" Beni kışkırtmaya devam ediyor.

Kendimi destekliyorum çünkü gitmeden önce beni yumruklamaya hazırlandığını biliyorum.

"Sen onun kanından ve canından değilsin! Ailedeki tek sürtük sen değilsin. Annemin bir ilişkisi vardı ve senden hamile kaldı."

"Yalan söylüyorsun," diye tükürdüm dişlerimi sıkarak. "Eğer gerçek bu olsaydı, babam annemi hamileyken öldürürdü."

"Yapması gereken buydu ama yapmadı çünkü sap onu hiçbir zaman tam olarak anlayamadığım nedenlerden dolayı seviyor. Yine de bunun bedelini başka şekillerde ödedi. Olayı örtbas etti ve senin sorumluluğunu üstlendi ama senden bin güneş şiddetinde nefret ediyor."

Kalbim göğsümde çarpıyor ve daha fazla dayanabileceğimden emin değilim.

Söylediği her şeyin ağırlığı üzerime bir ton tuğla gibi çöküyor ve onun ifşaatlarının etkisini gizleyemeyerek duvara yaslanıyorum. Kına yakıyor, adeta bir kedi gibi mırıldanıyor. "Bunu çok kişisel algılama.

Ne de sıradan bir askerin kızıydın. Sen sadece DNA'larının toplamısın ve hiçbir zaman bir şey olamayacaktın." Çantasını kapıyor ve bir elini saçlarının üzerinde gezdirerek tekrar yerine oturtuyor. "Zavallı varlığının geri kalanını yaşamana izin verildiği için kendini şanslı say." Eteğini düzeltiyor, birkaç kırıksıklığı düzeltiyor. "Ve başınızda ben olmadığım için şükredin, çünkü bana kalsa sizi kurşun yağmuruna tutardım."

Kapıya doğru yürüyor ve son bir kez üzerinde dönerek veda ediyor. "Benim için tebrikler dilemeyecek misin?"

Bekleyen dűğűnler?"

"Seni bir daha gűrdűğűmde űleceksin," diye sűz veriyorum. "Bunu yapmak için kendimi feda etmem gerekse bile."

"Ben'e bize iyi dileklerini ileteneğim," diyor. "Her gece o koca sikini içime soktuğűnu dűşűnmemeye alıř. Bennett Mazzone kesinlikle bir kadını nasıl memnun edeneğini biliyor. Onun bebeğűne hamile kalmamın uzun sűrmeyeceğinden eminim ve bu sefer, kaderin tam dűnem tařımamı sağlayacağını biliyorum."

Ben'in Saskia'yı becerdiğű dűřűncesiyle kalbim çatlıyor ve ortadan ikiye ayrılıyor ve karřılık verecek hiçbir řeyim kalmıyor. Histerik bir řekilde gűlerek odadan çıkıyor ve hınzır kıkırdamaları o gittikten çok sonra bile kulak zarlarımı delip geçiyor.

Duvara yaslanırken sessiz gűzyařları dűkűyorum, kollarım ağrıyor ve ellerim zonkluyor. Saskia ılgın bir kaltak ve beni etkilemesine izin veremem. Neyin gerçek, neyin yalan olduğűnu bilmiyorum.

Bildiğim tek bir gerçek var ve ona bir can yeleğű gibi sarılıyorum-Ben beni seviyor ve benim için gelecek. Her ne yapmaya zorlanıyorsa beni kurtarmak için yapıyor ve ben bunu ona karşı kullanmayacağım.

Umudumu kaybetmeyi reddediyorum.

Ciğەرlerimde hala hava varken ve damarlarımda kan akarken olmaz.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Süphanenin gölgelerinde durmuş, Bay Spielberg'in Rowan'a bir matematik problemini açıklamasını izliyorum. Küçük, esmer kafası masanın üzerine eğilmiş.

Dinlerken konsantrasyonla çatılmış kaşları. Mor gölgeler gözlerinin altındaki kıvrımlarda oyalanıyor ve uyku problemini vurguluyor.

Sierra kaçırılalı dört gün oldu ve uyumakta zorlanan ya da onu özleyen tek kişi o değil. Sierra kaçırıldığından beri ev ofisimden çalışıyorum çünkü oğluma yakın olmam gerekiyor ve bu bana Saskia kaltağıyla fiziksel temastan kaçınmak için bir bahane veriyor.

DeLuca'nın sözünü tutacağına güvenmiyorum ve Rowan'ın gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyi reddediyorum. Evdeki tüm adamları değiştirdim çünkü Ian'ın bir ortağı ya da ortakları olmadığından emin olamıyorum. Leo onları sorgulamak için şehre götürürken Alessandro ve Frank oğlumu 24 saat koruyor. Hatta geceleri yatak odamda nöbet tutuyorlar. Gerekli olduğundan değil. Birkaç saatten fazla uyuyamıyorum. Sierra'nın narin çiçek kokusu hala çarşafırlara sinmiş durumda ve göğsümde sürekli bir ağrıya yatağa giriyorum. Rowan yatağımızda yanımda kıvrılmış uyuyor ve onun küçük bedeninin beni rahatlatmasına en az onun benim rahatıma ihtiyacı olduğu kadar ihtiyacım var.

Annesini özlüyor ve her gece onun için ağlıyor. Her acı dolu hıçkırık kalbimden yeni bir şerit koparıyor ve oğluma bu işkenceyi çektirdikleri için DeLuca ve Saskia'yı soğukkanlılıkla öldürmek istiyorum. Rowan'a yalan söylemekten nefret ediyorum ama ona gerçeği söyleyemiyorum. Sierra'nın Pen ve Esme'yle tatilde olduğunu sanıyor ama neden aramadığını anlamakta zorlanıyor.

Onu. Kaplıcada telefon çekmediğini söyledim ama bu yalana inandığına ikna olmadım. Beş yaşına göre çok zeki.

Natalia burada, günlük dersleri bittikten sonra onunla oynuyor, çünkü yapacak işlerim var. Sierra'yı kurtarmak, mümkün olan en kısa sürede sağ salim eve getirmek için her açıdan çalışmam gerekiyor ve bu da zaman alıyor. Natalia da Angelo'ya yakın olmak istiyor çünkü onun bu dünyadaki günleri sona ermek üzere.

Kaçırıldığından beri komada ve şu anda bir makine onun yerine nefes alıyor. Uyku gazı vücuduna sızdığında ciğerleri iflas etmiş. Kalbinin durmaması bir mucize ama o inatçı bir herif ve sonuna kadar savaştacak. Ölüm döşğinde olduğu gerçeğini ya da bu konuda ne hissettiğimi düşünecek zamanım bile yok çünkü Firefly için çok endişeleniyorum.

"Patron." Ciro ses tonunu alçaltmak için çaba sarf ederek arkadan yaklaşıyor. Ciddi şekilde yaralanmadığına ve işe geri döndüğüne sevindim çünkü görev için her adama ihtiyacım var. "Sizi ofisinize çağırıyorum."

Alessandro'ya başımı sallayarak kütüphaneden çıkıyorum. Ciro'yu peşime takıp ofisime doğru yürürken, elbise ayakkabılarım parke zemine vuruyor.

Kullan-at telefonumu açtığımda "Mazzone," diyorum. "Her şey yolunda," diye yanıtlıyor.

"Yüzde kaç size sadık?" Soruyorum çünkü rakamlara ihtiyacımız var.

"Yaklaşık yüzde otuz."

Bu işi halledebiliriz. "Güzel. Cumartesiden önce sizinle temasa geçeceğim." Telefonu kapattığında hat kesilir.

"Tak, ," diyor Leo, kafasını kapıdan içeri uzatarak.

"Girin." Hızlı bir çalışan olduğunu bilsem de onu en erken yarına kadar görmeyi beklemiyordum. "Karar nedir?" Ona bir viski, kendime de bir burbon koyarak sordum.

"Hepsi temiz. Ian yalnız çalışıyordu. Kapıdaki muhafızlar hariç herkesi evin arka tarafında sahte bir adam ihbarıyla kandırdı. İçeri girdiklerinde, gaz sisteme sızdığı anda ortadan kayboldu. DeLuca'nın adamlarına kapının giriş kodunu verdi ve onlar da Ian ve Sierra'yı yanlarına almadan önce nöbetçi korumaları etkisiz hale getirdiler."

Tüm güvenlik sistemini değiştirdik, tüm kodları değiştirdik, korumaları iki katına çıkardık ve mülkümü koruyan yeni adamların hepsine izleme cihazları takıldı. Şu itibaren, bunu bir

tüm askerlerim için şart. Beğenmiyorlarsa, örgütümden defolup gidebilirler.

Nefret ettiğim tek şey DeLuca'nın artık evimden haberdar olduğunu bilmek. Yıllar boyunca evimin yerini gizli tutmak için çok çaba sarf ettim ve güvenli sığınağımı tehlikeye attığı için Ian'ı boğazlamak istiyorum. Ancak şu anda yapabileceğim bir şey yok ve Cumartesi gecesi geldiğinde sırrım tekrar korunmuş olacak.

Ona viskisini uzatırken Leo, "Bok gibi görünüyorsun," diyor.

"Saskia Sierra'yı ziyaret etti," diye açıklıyorum. "Nişanı yüzüne vurdu ve Sierra'nın yüzüğünü mahvetti." Bu bilgiyi aldığım da kendimi kaybettim ve ofisimi dağıttım, sonra kendimi toparlayıp başka bir yüzük tasarlaması için kuyumcuyu aradım.

"Sierra kurnazdır. Bir şeyler planladığınızı anlayacaktır. Onun için geleceğine güvenecektir." Leo bana güvence veriyor.

Sandalyeme çöküyorum, bardağımdaki burbonu dudaklarıma götürmeden önce döndürüyorum. "Sierra'nın iğrenç bir zindanda zincirlenmiş halde kız kardeşini becerdiğimi düşündüğünü hayal etmekten nefret ediyorum."

Sempati yüzüne sıçradı. "O dokunmayın. En önemli şey bu ve onu dışarı çıkardığımızda Sierra'ya bunu açıklama şansın olacak."

"Bunu yapmakla hata mı ediyorum? Nerede olduğunu biliyoruz. Oraya girip onu hemen kurtarabilirim." Başımı ellerimin arasına alarak öne doğru eğildim. "Oraya girip onu güvenli bir yere götürmek *istiyorum*. İki gün daha dayanabilir miyim bilmiyorum." Onu kollarıma almak ve bir daha kimse ona zarar veremesin diye sonsuza dek yakınım da tutmak istiyorum.

"Neler yaşadığınızı tahmin bile edemiyorum," diyor. "Ama doğru olanı yapıyorsunuz. Bu şekilde tehdidi kalıcı olarak ortadan kaldırıyoruz. Eğer şimdi kurtarmaya gidersen, elimizi göstermiş olursun ve bu da kanlı bir savaş anlamına gelir. Sierra ve Rowan'ın baş hedef olacağı bir savaş. DeLuca'nın bu işin bırakmayacağını biliyorsun. Eğer ona ihanet ederseniz, önce Sierra'ya saldıracaktır."

Başımı kaldırıp yorgunluktan kan çanağına dönmüş gözlerle arkadaşşıma bakıyorum. "Biliyorum, ama bu katlanmamı kolaylaştırmıyor."

DeLuca'yı ikna etmeye çalıştım, planladığım gibi Sierra ile evlenmemi ve onun emirlerini yerine getirmemi önerdim. Bu şekilde istediğini elde edecekti: DeLuca-Mazzone ittifakı. O noktada bana Sierra'nın kendi kanından olmadığını söyledi. Eğer zamanım olsaydı, bu iddiayı araştırırdım.

bana doğruyu söylüyor. Ama bu, olayların büyüklüğü içinde önemsiz ve odaklanmaya devam etmeliyim.

Görünüşe göre ne Georgia ne de Serena Sierra'nın kaçırıldığından haberdar ve bana da kalması söylendi. Şu anda oyunu oynuyormuş gibi görünmeliyim ki perde arkasında neler çevirdiğimi tahmin etmesin.

Komplolarımızın gizli kalmasını sağlamak için bu hafta ekstra önlemler almak zorunda kaldım.

Artık harekete geçtiğine göre, bu bitirmek için can atıyorum.

Normal telefonum gelen bir aramayla titriyor ve ekranda Saskia'nın adının yanıp söndüğünü görünce homurdanıyorum. "Beni delirtiyor," diye mırıldanıyorum, kaşlarımın arasındaki gergin bir noktayı ovuşturarak. Günde birkaç kez arıyor ve hiç ilgimi çekmeyen saçmalıklardan bahsediyor. Mızımız sesi sinirlerimi bozuyor ve söylemek istediğim şeyleri tutmaktan çenem ağrıyor. Numara yapmak yorucu ama son yaklaşıyor.

Leo'nun kimden bahsettiğimi anlaması için detay vermeme gerek yok. "Senin sadık bir nişanlı gibi davrandığını ve ondan gerçekten nefret ettiğini öğrendiğinde yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum."

"Şükürler olsun ki DeLuca'ya evlenmeden önce seks yapmamayı kabul ettirdim." Çeşitli nedenlerle kabul etmek istemedi ama ona Rowan'ı rahatlatmanın ve onu yeni gerçekliğine hazırlamanın önceliğim olduğunu söyledim ve o da bunu kabul etti. Gerçek şu ki, DeLuca'nın bana ihtiyacı var ve bunu ikimiz de biliyoruz. Sierra'yı benim üzerimde tutuyor olabilir ama beni çok fazla zorlarsa bağlılığımı kaybedebilir ve büyük planı alev alabilir. Eminim Saskia ona düğünden önce elini eteğini çektiğini söylediğinde çılgına dönmüştür ama o işbirlikçi kancığın ne düşündüğü umurumda bile değil. Başına gelecekleri görecektikisi de öyle- ve bu yeterince erken olamaz.

Cep telefonumu elime alıp, aramasını kaçırmadan önce kabul düğmesine basarken maskemi takıyorum. Kendime oyunun sonunu hatırlatarak, aşağılık nişanlımla konuşurken her zamanki baştan çıkarıcı tonumu kullanıyorum. "Sevgilim. Nişan partimiz için planlar nasıl gidiyor?"

Cumartesi gecesi limuzine binmeye hazırlanırken Alessandro kulağıma "Resmi fotoğrafçı kaçınılmaz olarak gecikti," diye fısıldıyor. Sırıttırıyor ve bu küçük görevden keyif aldığını söyleyebilirim.

"Peki ya basın fotoğrafçıları?" Tasarım smokinimin ortadaki düğmesini ilikleyerek soruyorum.

"Siz oraya varmadan önce banka soygunu mahalline çekilecekler," diye açıklıyor kısık sesle. "Bir ya da iki kişi oyalanabilir, ama oyalanırlarsa, siz otele girdikten sonra kameralarını alıp yok edeceğiz. Phillip ve ekibi hazır bekliyor ve internette ortaya çıkabilecek her şeyi ortadan kaldıracaklar."

İstediğim son şey bu nişan partisi saçmalığının haber olması ya da Saskia'nın kolumdaki fotoğraflarının herhangi bir yerde bulunması. Ayrıca olaylar başladığında basının ilgisini çekmek de istemiyorum çünkü bu geceyi polis gözetimine girmeden atlatmak istiyorum. Birkaç kulübümün VIP üyesi ve yakın bir tanıdığım olan polis komiseri, adamlarını banka soygununa yönlendireceğine dair bana güvence verdi, ancak gözünü terfi ettirmeye dikmiş iyi niyetli bir polisin olaylara rastlayıp doğru şeyi yapmaya çalışmasını da göz ardı edemem.

"Ya Brando?" Şoföre gizlice bakarak soruyorum. Tüm personeli kontrol ediyoruz, ama şu anda ekstra tetikteyim ve açık bir şey söylemek istemiyorum.

"Elması var."

Gözlerimi kapatarak rahat bir nefes alıyorum ve uzun zamandır inanmayı bıraktığım Tanrı'ya şükrediyorum. Bütün hafta boyunca dua ettim, dua ettim, eğer planladığım gibi giderse güneşin altındaki her şeyi teklif ettim. "Güzel."

"Benny!" Natalia evden dışarı fırlıyor, merdivenlerden koşarak iniyor ve kendini kollarıma atıyor. "Dikkatli ol."

Gerçeklerden haberi yok ama şu anda neler olacağını biliyor. Teknik olarak, kocasıyla birlikte nişan partimde olması gerekiyor. New York'taki diğer adamlar eşleriyle birlikte orada olacaklar ama Rowan'la kalmasını ve kız kardeşimin ateş hattından uzak durmasını istiyorum.

Frank'le birlikte benim güvenli odamda barikat kuruyorlar ve kapıyı kimseye açmamaları gerektiğini biliyorlar. Burası kapalı, güvenli, geçilmez, yangına dayanıklı, lüks bir süit büyüklüğünde ve ihtiyaç duyabilecekleri her türlü konfora sahip bir alan. İçeride kimse onlara ulaşamaz, bu yüzden Angelo ve Ruthie'yi de bu gece için yeniden yerleştirdim. Risk almayacağım. Her ne kadar izimi kaybettirmek için çok dikkatli davransam ve Giuseppe ile Saskia'ya karşı üzerime düşeni yapmış olsam da, bu gece bir şey yapmaya kalkışırsam DeLuca'nın yedek bir planı olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Natalia bir film ayarladı, patlamış mısır ve şeker de var. Rowan heyecanlı ve yüzünde yeniden bir gülümseme görmek hoşuma gidiyor. Son altı gündür hiç gülmüyordu. Ayrılmadan önce uyku tulumlarıyla çadırı göstermek için beni odaya sürükledi.

"Merak etme. İyi olacağım," diye onu temin ettim. "Rowan'la ilgilendiğin için teşekkür ederim."

"Onu sağ salim eve getir Benny," diyor gözleri yaşlı. "Söz veriyorum getireceğim."

Bu gece ölmek zorunda kalsam bile Sierra'nın buradan canlı çıkmasını sağlayacağım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

"W muhabirlerin geri kalanı burada mı?" Saskia oflayıp pufluyor, biz limuzinin önüne yanaşırken mağrur burnunu limuzinin camına dayıyor

otelin önünde. Kameralı üç adam kırmızı halı kaplı merdivenlerde oyalanıyor, şoför kaldırımında motoru durdururken doğruluyor.

"Belki de hayal ettiğin kadar haber değeri taşı mıyordur," diyorum sabır rezervlerim tükenirken.

Onu otelinden aldığım andan beri bana pençe atıyor ve iyi ki buradan sadece beş blok ötede bir otel odası ayırtmışım da onun dayanılmaz varlığına gereğinden fazla katlanmak zorunda kalmamışım. Onun plastik yüzüne ve iğrenç, hastalıklı, tatlı pembe bir elbiseye bürünmüş plastik vücuduna baktığımda gözümde canlandırabildiğim tek şey Ateşböceğimi nasıl incittiğidir ve onu çıplak ellerimle boğmak, aşırı gerilmiş derisinden şeritler kesmek istiyorum.

"Saçmalama," diye tersliyor, genişlemiş dudaklarına biraz daha parlaklık katarak. "Bu yüzyılın duyurusu."

Buna gerçekten inanıyor. Farkına vardım ki o tam bir deli. Eskiden onun sadece acımasız ve kıskanç olduğunu düşünürdüm ama DeLuca'nın kanında bulunan delilik geni belli ki ona da bulaşmış. Giuseppe'nin söyledikleri doğruysa, en azından Sierra o kurşundan kurtuldu.

"Nasıl görünüyorum?" diye soruyor, sahte göğsünü yüzüme doğru iterek. Elbisenin ön kısmı biraz daha aşağıda olsaydı, göğüs uçları ortaya çıkacaktı. Saskia eskiden, biz çıkarken zarif giyinirdi, ama şimdi ne zarif ne de şık. Olabildiğince sahte ve rüküş.

"Kardashian'lardan biri gibi." O benim ifademin bir iltifat mı yoksa hakaret mi olduğunu anlamaya çalışırken ben yüzüme sahte bir gülümseme yerleştiriyorum. Şoför kapımı açıyor ve ben de iniyorum, bana her dokunuşunda tüylerim diken diken olsa da ona kolumu uzatmak için eğiliyorum.

Sadece birkaç saat daha numara yapacağım, bu yüzden bu maskaralığa biraz daha katlanabilirim.

Kolumu tutuyor, otele girerken bekleyen kameramanlar için suratını asıyor.

Sözde nişanlıma karşı sevgi dolu davranmak ve New York'un en iyi otellerinden birinin balo salonunda görkemli bir yemeğin tadını çıkarırken babasıyla gülüp şakalaşmak büyük çaba gerektiriyor ama bunu yapıyorum çünkü onu ele veremem. Beni bir şahin gibi izliyor ve ters bir bakış ya da öfke parıltısı oyunu ele verir.

Etrafımda, hedef tahtasına oturmamalarını umduğum iki yüz konuk var. Adamlarımdan birkaçı, olay başlamadan hemen önce konukları küçük gruplar halinde gizlice dışarı çıkarmakla görevlendirildi, ancak alarm zilleri çalmadan tüm odayı tahliye edemeyiz.

Misafirlerimi dikkatle seçtim ve hepsini DeLuca'nın tarafında inceledim. Buradaki herkesin ya The Outfit'le bağı vardır, ya New York'taki baronlara sadıktır, ya da işyerlerimin müşterileridir. Otel sahibi en iyi müşterilerimden biri ve ona bir sürü iş gönderiyorum. Her türlü zararı tazmin edilecek ve otel hakkında medyada olumsuz bir haber çıkmamasını sağlayacağım. Bu onu yatıştırmak ve sessizliğini korumak için yeterli olacaktır.

Bugün burada yaşananlar hakkında kimse konuşmayacak. Tabii nefes almaya değer vermiyorlarsa.

Outfit'ten ve New York *ailesinden* silahlı askerler ve korumalar odayı kuşatır ve konukların arasına karışır. Havada görünmez bir gerilim dalgalanıyor ve oda sessizce beklenti içinde inliyor.

Otel müdürü gelip ona mikrofon uzatırken DeLuca ayağa kalkıyor. Saskia ile ne kadar gurur duyduğunu anlatmasını dinlerken sahte gülümsememi ağzımda tutuyorum.

Serena masamızda Gifoli'nin yanında asık suratla oturuyor ve her fırsatta bana ters ters bakıyor. DeLuca'nın ona ve Georgia'ya ne söylediğini bilmiyorum ama artık inanmıyorlar. Bütün hafta boyunca telefonumu patlattı ama DeLuca'nın gazabına uğrama riskini göze alamadığım için onunla konuşmaktan kaçındım. Georgia iyi bir görüntü çiziyordu ama korkusunu gizleyemiyordu.

en küçük kızı olmadan yemek başladığında. Eğer Serena ve Georgia daha önce neler olup bittiğini bilmiyorlardıysa, bence artık bariz bir şekilde ortada.

Saskia yanıma sokulup yüzünü beklentiyle yukarı kaldırırken DeLuca, "Hepinizin ayağa kalkıp kadeh kaldırmasını istiyorum," diye sözlerini tamamladı. "Mutlu çiftin şerefine."

Şampanya kadehleri kaldırılırken salonda koro halinde "Mutlu çifte" sesleri yükseliyor.

Saskia'yı üzerimden kaldırdım ve ayağa kalkarak mikrofona uzandım. "Birkaç kelime söylemek istiyorum."

DeLuca bana uyarıcı bir bakış gönderdi. Bu akşamki planlarımız arasında bu yoktu ve rotadan çıkmamdan hoşlanmıyor. Mikrofonu elinden kaparak ona "Sakin ol," diyorum. "Sadece toplanan konuklarımıza kızıncınıza ne kadar derinden aşık olduğumu söylemek istiyorum." Ona karanlık bir bakış fırlatıp kabaca koltuğuna itiyorum. "Bir içki al. İhtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Saskia kaşlarını çatarken Gifoli oturduğu yerde doğruldu ve etrafına bakındı. Gözlerim masanın karşısındaki Barretta'nın kilerle kısa bir süre için buluşuyor ve aramızdan ortak bir anlayış akıyor.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim." Sesim kendimden emin bir şekilde ve yüksek sesle odaya yansıyor. "Nişanım ve ben, sevincimizi paylaşmak isteyen bu kadar çok harika insanı tanıdığımız için minnettarız. Sevgilimi küçüklüğünden beri tanıyorum ve o her zaman hayatımın aşkı oldu. Kalbimi ele geçiren tek kişi o ve kalbim her zaman ona ait oldu."

Adamlarımın misafirleri yan kapıdan gizlice çıkardığını fark ettiğimde ooh ve aah sesleri odanın etrafında çınlıyor. Kısa bir süreliğine gözlerim Chantel LaCroix'ya takıldı. Politikacı babasıyla gelebileceğinden şüphelenmiştim. Çatık kaşları, eğer onu umursuyor olsaydım, ki umursamıyorum, işlemlerin üzerine karanlık bir gölge düşürecek kadar büyüktü.

Devam ediyorum. "Yakın zamanda, bana en büyük hediye verdiğini keşfettim - oğlumu."

DeLuca sırtıyor, yüzündeki stres azalıyor. Hâlâ Saskia'dan bahsettiğimi sanıyor. Ne de olsa Rowan'ın annesiymiş gibi davranmamı istiyor -sanki bunu kabul edecekmişim gibi.

Odanın ana giriş kapısı açılıyor ve Brando'nun geniş omuzları Sierra'yı odaya doğru sürüklerken kalbim göğsümün arkasında çılınca çarpıyor. I

Korkumu ne kadar sıkı taşıdığımı -kaslarımın ne kadar gergin olduğunu ya da düşüncelerimin ne kadar ağır olduğunu- fark etmemiştim; ta ki hayatımın aşkıyla göz göze geldiğim ve dizlerimin rahatlamaktan neredeyse büküldüğü o ana kadar.

Bakışlarım altı gündür ilk kez onun üzerinde gezinirken çenem gevşiyor. Muhteşem kıvrımlarını saran zarif, kat kat kırmızı ipek elbisesi içinde bir hayal gibiydi. Doğum gününden beri onu kırmızılar içinde görmeye bayılıyorum. Bu renk onun ten rengini ve altın sarısı saçlarını mükemmel bir şekilde tamamlıyor. Saskia'nın hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan düşük yakası ve açık göğüs dekoltesinin aksine, Sierra'nın elbisesi sadece kremsi tenine bir anlık bir bakış sunuyor ve altındaki güzel göğüsleri ima ediyor. Saçları yeni yıkanmış ve şekillendirilmiş, mükemmel parlaklıkta, yumuşak ve şehvetli dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyor. Her zamanki gibi fazla makyaj yapmamış ama buna hiç ihtiyacı yok çünkü ona her baktığımda nefesimi kesiyor.

"Mazzone," diye tıslıyor DeLuca nefesinin altından, sert bir bakışla beni sıkıştırıyor, konuşmama devam etmemi ya da bitirmemi istiyor. O bakışlarımın kime kaydığını fark etmedi ama Saskia fark etti. Sandalyesinde dönüyor ve her şey neredeyse ağır çekimde gerçekleşiyor. Brando Sierra'yı arkadan korurken Alessandro ve Ciro Sierra'yı iki yandan kuşatmak için ortaya çıkıyorlar. Sierra bana doğru yürürken başını dik tutuyor ve odadaki diğer kadınlardan çok daha güzel görünüyor.

Saskia neredeyse sandalyesinden düşecekti ve küçük kız kardeşinin bize doğru yürüdüğünü görünce gözleri şok içinde açıldı. "Ne oluyor lan?" diye bağıyor, arkasını dönüyor ve zehirli gözlerini bana diyor. "Babacığım. Bana bunu yapamaz!" diye feryat ediyor ve ben Sierra'ya doğru ilerlerken ayağa kalkıyor.

"Ah, işte orada. Benim gerçek nişanım. Şimdiye kadar sevdiğim ve seveceğim tek kadın," diyorum mikrofona, Saskia'nın yanından geçip Sierra'ya kolumu uzatarak.

Son birkaç metrede koşuyor ve ona doğru koşmak istesem de onu açıkta bırakmayacağım. DeLuca, Gifoli ve Saskia'yı görüş alanımda tutmam gerekiyor çünkü hiçbirinin ateş etmeye başlamayacağına güvenmiyorum.

Sierra kendini bana doğru atarken odada sessiz mırıltılar ve şaşkın bakışlar dolaşüyor. Kollarım onun ince bedenine dolanıyor, onu kendime yakın tutuyorum ve vücudumdaki tüm kaslar onun narin kıvrımlarının bana değdiğini hissedince geçici olarak gevşiyor.

"Ben." Bir elini kalçama koyuyor, diğer elini göğsüne yaslıyor. Bir bandajla sarılmış ve belli ki canı yanıyor.

Brando'ya ters ters bakıyorum çünkü bana Sierra'nın yaralı olduğunu söylememiştir. Utangaç görünme nezaketini gösterdi ve ben de öfkemi dizginledim çünkü o olmasaydı Sierra burada duramazdı.

Rowan'ı bulduktan ve Sierra'yla yeniden bağlantı kurduktan hemen sonra rütbeli bir adam yerleştirmeyi seçtiğim için memnunum. Ailem Chicago'dayken Outfit'in içinde birinin olmasını istedim. Brando'nun Ian'ın ihanetinden zamanında haberdar olup kaçırma olayını durduramaması üzücü ama bu sırrı çok sıkı korumasının bir nedeni vardı. Ne olduğunu ancak Ian o gün Sierra'yı minibüse attığında fark etti ve o zaman da artık çok geçti.

En azından nişanlığımın kaçırılmasına karışan diğer pisliklerle birlikte o belayı da yeryüzünden sildi. Leo ve Frank'in kuzenleriyle ilgilenmek istediklerini biliyorum ama bu ancak bugün, törenden birkaç saat önce gerçekleşebilirdi ve ikisini de son dakikada ayıramazdım.

Güzel bir ironi dokunuşuyla, Brando'ya kahvelerini zehirlettim, sonra da her birinin kafasına birer kurşun sıkarak mesajın yerine ulaşmasını sağladım.

DeLuca'nın Ian'ı arayıp cevap vermeyince şüphelenme ihtimali vardı, bu yüzden Phillip'e izimizi kaybettirmek için uydu sinyaliyle oynamasını söyledim. Bölgedeki tüm telekomünikasyonun birkaç saatliğine kesilmesini sağladı.

"Rowan?" Sierra fısıldıyor, yeşil gözlerini kaplayan korkuyla bana bakıyor.

Başına sert bir öpücük kondurarak, "O güvende," diye onu temin ediyorum. Onu sevdiğimi söylemek istiyorum. Yaşadıklarına katlanmak zorunda kaldığı için üzgün olduğumu. Onu kurtarmamın bu kadar uzun sürmesinden ne kadar nefret ettiğimi, ama bunun bu iş bitene kadar beklemesi gerektiğini.

"Kimsenin ona dokunmayacağını söylemiştin," diye ve Sierra'yı kendime doğru çekerek DeLuca'yla yüzleşmemizi . Alessandro, Ciro ve Brando etrafımızda toplanıyor. Göz ucuyla, eşlerini güvenli bir yere götüren diğer patronların da bu tarafa doğru yürüdüklerini görüyorum.

Hesaplaşma anı geldi.

"Ve sen de Saskia ile evlenmeyi kabul ettin. Görünüşe göre ikimiz de anlaşmamızın bir kısmını bozduk." DeLuca ayağa kalkıyor ve etrafımdaki adamlar silahlarına uzanırken, konuklar yaklaşan savaşı hissederek odadan kaçmaya başlıyor.

"Çiğnediğiniz tek şey bu değil," diyorum. "En kutsal kurallarımızdan birini çiğnediniz," diye ekliyorum ses sisteminden kayıt patlarken.

Phillip'in gözleri bu odadaydı ve bu, o gün DeLuca'nın arabasında geçen küçük bölümü oynatmak için bir işaretti.

"Bunun önünü açmak için Felix'ten kurtulduk." DeLuca'nın kendine özgü sesi odadaki hoparlörlerden gürler. Bir adamı haklı bir gerekçe olmaksızın öldürdüğüünün doğrulanması, Outfit'in kaptanlarının ve *soldatilerinin* öfkeli bakışlar ve temkinli ifadeler takınmasına neden olur.

Thomas Barretta, o gün DeLuca'yı Lawson Pharma'da bıraktıktan saatler sonra ona dinlettiğimde eşit derecede öfke ama daha az kafa karışıklığı gösterdi. Thomas zaten şüpheleniyordu -Saskia'nın kilisedeki ve mezarlıktaki davranışları onu uyarmıştı- ve şimdi bunu doğrulayacak kanıtı vardı. Risk alarak ona DeLuca'nın planladığı her şeyi anlattım ve DeLuca ve Gifoli ile anlaştıktan sonra Outfit'in geçici kontrolünü alması karşılığında yardım etmeyi kabul etti. Bunu Komisyon'a götürdüm, o da hemen kabul etti ve bir plan oluşturuldu.

Gifoli arabada cep telefonumu alarak zekice davrandığını düşündü ama kravat iğnemin içinde bir kayıt cihazı olduğunu fark etmemişti. Bu, iç ekibimin askerlerimizin sahada kullanması için ürettiği bir avuç teknik cihazdan yalnızca biri ve işe yaradığı için minnettarım.

"Gerçekten oğlumu öldürüp bundan paçayı sıyrabileceğini mi sandın?" Barretta, silahının namlusunu DeLuca'nın başının arkasına dayamıştı. Konsiyerj yavaşça ona doğru ilerlemeye başladığında Gifoli dışında kimse bir şeyden şüphelenmemişti. DeLuca'nın korumaları onu bir arkadaş, bir aile dostu olarak tanıyordu ve Outfit'in çoğu *satılmışı* için Joseph Lawson sadece parayı yıkayan adamdı. Eminim bazıları zaman zaman bunu merak etmiştir ama kimsenin onun gerçek kimliğini tahmin ettiğinden şüpheliyim. Neden tahmin etsinler ki? Onlara göre büyük patron Sicilya'da yaşıyor. Saygı duydukları kişi Gifoli. Rapor verdikleri kişi. Bu yüzden gerçek ortaya çıkmadan ve Gifoli önleyici bir saldırı yapmadan önce bunun hızlıca gerçekleşmesi gerekiyor.

Sierra'yı Alessandro'nun kollarına iterken Barretta'ya başımla selam veriyorum. "Onu güvende tut."

Gerçek bir tehdit algılayan DeLuca ağzını açarak bağırır, böylece sözleri odanın her tarafına yayılır. "Ben-"

Barretta tetiği çekerek, "Bu Felix için," diyor.

DeLuca yüzüstü masanın üzerine düşerken Saskia çığlık atar, kafasının arkası yarılmış, beyin maddesi ve kan açık kafatasından tertemiz beyaz çarşaflara sızmaktadır.

Adamlarımız silahlarını çekip ateş açarken, Gifoli hemen bir çağrı yaparak *askerlerini* harekete geçirir.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BEN

C Odanın dört bir yanında silah sesleri yükselirken haos alçalır. Outfit'in askerleri Gifoli'nin emri neden verdiğini ve neden bazı mürettebat New York'un tarafını tutarsa, itaat ederler.

Göz ucuyla Alessandro'nun çıkışa doğru ilerlerken Sierra'yı arkasında koruduğunu görüyorum. Leo en yakındaki boş masayı devirip kenara çekerken ben de nişan alıp ateş ediyorum ve ceketlerinin ceplerinde küçük kırmızı rozetleri olmayan The Outfit adamlarını vuruyorum. Takmalarını istemek riskli bir hareketti. DeLuca fark etseydi, oyunu ele verebilirdi, ama sanırım bu adamlarına ne kadar az saygı duyduğunu gösteriyor. Barretta çok daha iyi bir patron olacak. Ona sadık olanları koruyacak kadar önemsiyordu. Karışıklıkta vurulmayacaklarından emin olmak için.

Outfit'in birkaç adamı, bir zamanlar onlarla birlikte savaşmış askerler tarafından alaşağı edilir ve bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum. Gifoli'nin Lawson'la birlikte Felix Barretta'yı öldürmek için komplo kurduğu haberi bir kez bile yayılmadı.

Gifoli günlerinin sayılı olduğunu biliyor olmalı ki, onu odanın diğer tarafındaki çıkışa doğru ilerlerken izliyorum. Dehşete düşmüş Serena'yı vücudunun önünde tutuyor ve kaçmaya çalışırken onu bir kalkan olarak kullanıyor.

Lanet olası korkak.

"Koru beni," diye bağıriyorum Leo'ya, Saskia'yı bulmak için gözlerim odayı tararken gitmek için hareket ediyorum. Onu göremeyince korkudan tüylerim diken diken oluyor.

Kaçmasına izin veremeyiz.

Georgia'yı masanın altında saklanırken buluyorum, ölü kocasının kanı beyaz keten masa örtüsünü kıpkırmızı boyamış ama yalnız. "Saskia nerede?" I

bağır.

"Bilmiyorum. Çatışma başlar başlamaz kaçtı." Şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor, belli ki şok olmuş.

"Orada kal ve kımıldama. Senin için geri geleceğim."

Doğruluyorum ve bir kurşun başımın üstünden vızıldayarak geçiyor, beni kıl payı ısıkılıyor. Ben dönerken Leo ateş edeni indiriyor ve arkamdan yaklaşan adamı tam gözlerinden vuruyor.

Havada bir çığlık yankılanıyor ve ben devrilmiş masaların etrafında koşturuyorum, Serena ve kocasına doğru ilerlerken daha fazla atıştan kaçınmak için eğiliyorum. Gifoli kelimenin tam anlamıyla karısını darbeleri savuşturmak için kullanıyor ve Serena yaralı kolunu kucaklıyor, parmaklarının arasından kan sızıyor, acı içinde çığlık atıyor ve kocasının elinden kurtulmak için kıvranıyor.

Ne kadar acınası bir bok parçası. Outfit ve her yerdeki adamlar için bir utanç kaynağı. Onuru yok ve ölmeyi hak ediyor.

Gifoli kendisine doğru nişan alan birkaç adamıma ateş ediyor ve onlar da tam zamanında masaların arkasına dalıyorlar.

"Sierra. Hayır!"

Alessandro'nun seslendiğini duyduğumda başım dönüyor ve ileriye doğru gidişimi durduruyorum. Neredeyse yan çıkışa varmışlardı ama Serena'nın çığlıklarını duyan tek kişi ben değildim. Sierra'nın kız kardeşinin yardımına koşmak için kendi güvenliğini hiçe sayması çok tipik bir davranış. Çıplak ayaklarıyla koşarak odanın karşısına geçiyor ve elindeki küçük tabancayı karşısına çıkmaya cüret eden herkese doğru ateşliyor.

"yat," diye bağıriyorum, Sierra'nın hemen arkasında, gölgelerin yükselen pembeli kâbusu görüyorum. Nişanlıma doğru koşarken masaların üzerinden atlıyor, insanları ve sandalyeleri iterek yolumdan çekiliyorum. Sierra Saskia'yı görmemişti. Yaralı kız kardeşini izlemekle meşguldü ve artık çok geçti. Saskia'nın Sierra'yı yandan yakalayıp kabaca vücuduna doğru çekmesini ve şakağına silah doğrultmasını izlerken kalbim ağzıma geliyor.

Sierra'yı riske atmadan Saskia'ya nişan alamam, bu açıdan olmaz. "Geri çekil," diye tersliyor Saskia, ben onlara ulaştığımda. "Yap şunu Ben, yoksa onu öldürürüm." "Saskia. Bunu yapmana gerek yok," diyor Sierra'nın ses tonu İnanılmaz derecede sakin. "Bunun sen olmadığını biliyorum. Yardıma ihtiyacın var ve biz bunu senin için sağlayacağız."

"Kapa çeneni, seni sürtük!" Saskia kükreyerek arka taraftaki kapıya doğru ilerliyor.

Arkamızda savaş devam ediyor ve adamlarımın bizi koruyacağına güveniyorum. Ama bu serseri bir kurşunun içimizden birini vuramayacağı anlamına gelmiyor, o yüzden buna hemen bir son vermem gerekiyor. "Saskia, Sierra'nın gitmesine izin ver, ben de seninle geleyim." Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum ve sesimi yumuşatıyorum, sanki bir çocukla konuşuyormuşum gibi konuşuyorum. "Havaalanında bir uçağım var. Gitmek istediğin her yere gideriz. Sadece ikimiz."

"Sen bir yalancısın," diyor, elini Sierra'nın koluna sokup onu geri çekerken. "O sürtük hayatta olduğu sürece aramıza girmeye devam edecek." Parmağını tetiğin etrafında kıvrıyor ve kalbim boğazıma fırlıyor. Sierra'yı vurma riski olmadan onu vuramam ve panik damarlarımda dolaşıyor çünkü ne yapacağımı bilmiyorum. "Seni seviyorum, Ben. Sen benimsin. Her zaman benim oldun."

"Saskia, ben-"

"Kapa çeneni sürtük," diye kükrüyor Saskia, namluyu Sierra'nın şakağına dayayarak. "Sesinden bıktım usandım. Senden nefret ediyorum! Her şeyi mahvediyorsun!"

Parmağı tetiğe daha sert bastırıyor ve silahımı kaldırıp Saskia'nın kafasına nişan alıyorum ama çok geç kalıyorum.

Bir el silah sesi duyuldu ve Sierra'ya doğru koşarak kükredim. "Hayır! Hayır, hayır, hayır." Sierra öne doğru düşerken onu kollarımla yakaladığımda acı göğsüme saplanıyor. Kollarımı tutuyor ve Saskia titreyen elini göğsüne götürüp vücudundan akan kanı durdurmaya çalışırken paniğim yerini rahatlamaya bırakıyor.

"İyi misin? Yaralandın mı?" Sierra'ya onu incelemek için kol uzunluğunda tutarak soruyorum.

"Yaralı değilim." Titriyor ve ben de kollarımı ona dolayarak sıkıca sarılıyorum.

Etrafımızdaki çatışmalar son birkaç silah sesine kadar azaldı.

"Silahını bırak, Saskia," diyor Leo, Alessandro'yla aynı anda yanımızda belirerek. "Yoksa bu sefer öldürmek için ateş ederim."

"Siktir git, Leo." Saskia silahı kaldırıp bu kez bana doğrulttu. "Sen de siktir git, Ben."

Tereddüt etmiyorum. Silahımı doğrultup Leo'yla aynı anda ateş ediyorum. Leo onu göğsünden, tam kalbinden vururken, benim atışım kafatasının tam ortasına saplanıyor. Gözlerindeki ışık sönüyor ve yere düşmeden ölüyor.

Sierra kuağımdan sıyrılıyor. "Bir şeyler yap," diye yalvarıyor ve Alessandro, solgun ve yalvaran Serena'nın Gifoli'nin kaçmasını engellemeye çalıştığı kapılara doğru koşarken ona uzanıyorum.

"Bırak o halletsin," diyorum, onu kollarımın güvenliğine geri sararak.

Yaklaşan ayak sesleri üzerine Serena etrafına bakınır ve Alessandro ile aralarında sessiz bir iletişim geçer. Sanki koordine edilmiş gibi, Gifoli'nin elini sertçe ısırarak silahını düşürmesine neden olur, ardından sağlam koluyla karnına dirsek atar ve bir profesyonel gibi yere düşer. Alessandro ne ürküyor ne de tereddüt ediyor. Vücudunu mermilerle delik deşik eder, silahının haznesini boşaltır ve Outfit'in gözden düşmüş patronu halı kaplı zemine yığılırken oda ürkütücü bir sessizliğe bürünür.

Gifoli'nin geniş boş gözleri tavana bakarken, başına ve gövdesinin üst kısmına isabet eden çok sayıda kurşun yarısından sızan kan etrafında birikir. Alessandro Serena'nın yardımına koşuyor ve onu nazikçe kollarının arasına alıyor. Barretta, New York'lu üç adamla birlikte yanımda beliriyor. "Bitti," diyor.

Sierra'yı sıkıca tutuyorum, yaralı elini incitmemeye dikkat ediyorum. "Temizlik ekipleri nerede?" diye soruyorum.

"Yoldayız," diyor Leo, alnını silerken, teninde bir başkasının kanından bir iz bırakıyor.

"Buradan çıkman gerek," diyor Accardi, kolunun altına sıkıştırdığı Georgia ile yaklaşırken.

"Anne," diye ağlıyor Sierra, elimden kurtulup annesine sarılıyor. "Hepimizin var." Otel müdürünün kapı aralığında sinmiş olduğunu fark ettim ve ayrılmadan önce onunla konuşmam gerekiyor. "Sierra ve Georgia'yı arabaya götür," diyorum Leo'ya. "Alessandro ve Serena da seninle gelsin. Ve doktoru ara. Sierra ve Serena'nın tıbbi müdahaleye ihtiyacı var. Taşınabilir röntgen cihazını getirmesini ve onunla her zamanki yerde buluşacağımızı söyle."

"Ben?" Sierra bana döndü.

"Sorun yok," diye onu temin ediyorum ve dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Hemen geliyorum."

Beş dakikamı otel sahibiyle telefonda konuşarak, bir beş dakikamı da otel müdürünü sakinleştirerek geçiriyorum. Yanımda Ciro ile otoparka doğru giderken polis komiseriyle görüşüyorum ve bana olayı kontrol altına aldığını söylüyor. Polis telsizinde ya da internette hiçbir şey çıkmamış. Phillip otelin kamera sistemlerine sızdı ve geceye dair tüm kanıtları ortadan kaldırıyor. Leo

Otel sahibi, odayı aceleyle yeniden dekore etmeleri ve balo salonundaki tüm kurşun ve kan izlerini silmeleri için güvenilir adamlardan oluşan bir ekip gönderiyor.

"Gidelim," diyorum Sierra'nın yanında limuzinin arkasına kaydığında.

Sağlam kolunu bana doluyor ve araba park yerinden çıkarken yüzünü yukarı kaldırıp dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor.

Dudakları yumuşak, sıcak ve tanıdık ve onu kucağıma çekiyorum, bir izleyicimiz olduğunu umursamadan. Ağzını keşfederken kollarımı onun etrafında tutuyorum, dilimi onunkiyle karıştırırken başını eğiyorum, böylece onu daha derinden öpebiliyorum. Dudaklarının her hareketi midemdeki gergin düğümleri çözüyor ve onu bir daha asla bırakmak istemeyerek sıkıca sarılıyorum.

Onu kaybetmeye çok yaklaştım ve bunu tekrar yaşamak istemiyorum. Bir yırtılma sesi ve ardından acı dolu bir inilti sonunda bizi .

Alessandro'nun gömleğinin yırtık bir parçasını Serena'nın kolundaki kurşun yarasının etrafına bağlamasını izleyerek hep birlikte başımızı çeviriyoruz. "Ne kadar kötü?" Sierra'nın kollarımda sertleştiğini hissederek soruyorum.

"Hayati tehlikesi olduğunu sanmıyorum ama kurşunu göremiyorum," diyor. "Yine de sıyrık olmayacak kadar derin." Bu da kurşunun koluna saplandığı ve çıkarılması gerektiği anlamına geliyor.

"Yirmi dakika içinde doktoru alacağız," diye açıklıyorum. "Seni iyileştirecek."

"Çocuklarım için endişeleniyorum," diyor Serena. "Adamlarından bazılarıyla birlikte eve döndüler. Ya onlara zarar verirlerse?" Sesi birkaç kademe yükseliyor.

"Barretta'ya hemen onları aramasını söyleyeceğim. Merak etmeyin, onlara dokunmayacaklar."

Umarım.

Kadınlara ve çocuklara zarar vermemekle ilgili bir kuralımız var ama DeLuca kural kitabını fırlattığında bunu çiğnedi, bu yüzden ona tam bir güven veremiyorum.

Natalia'ya mesaj atıyorum ve Leo'nun onu çoktan arayıp bilgi verdiğini öğreniyorum.

Eve vardığımızda, uykulu ama hevesli Rowan kız kardeşimin kollarında bizi bekliyordu.

"Rowan!" Sierra çığlık atıyor, arabadan hızla iniyor ve ön kapıya çıkan merdivenleri tırmanıyor.

"Anne!" Rowan büyük boy Batman terlikleriyle çıplak ayaklı Sierra'ya doğru koşuyor ve onlar kucaklaşırken ben bir duygu dalgasıyla savaşıyorum.

"O canavarın ne yapmaya çalıştığına inanamıyorum," diyor Georgia yanına sokularak.

Alessandro, Serena ve doktor arabada kalırken Ciro bizimle geliyor. Şoför onları arka girişe götürecektir, böylece fark edilmeden eve girebilecekler. Rowan'ın giysilerindeki kandan ya da teyzesinin kolundaki açık delikten korkmasını istemiyorum.

"Bilmiyor muydun?" Merdivenleri çıkarken kaşlarımı inançsızlıkla çatıyorum. Sierra Rowan'ı kucağına almış, yüzünden sevinç gözyaşları akıyor.

"Gazetede nişan duyurusu yapılana kadar olmaz." Georgia kollarını vücudunda kavuşturuyor. "Bana yalan söylediğini biliyordum ve seni aramak istedim ama o bunu yasakladı. Bütün hafta endişeden hasta oldum. Serena da öyleydi. Sierra'yı öldürmüş olmasından çok korktum," diye ağlıyor, burnunu çekiyor ve gözlerinde biriken yaşları siliyor. "Bu gece seni göreceğimizi biliyorduk ve seni köşeye sıkıştırıp cevaplar talep etmeyi planlıyorduk."

"Baba! Bak, annem tatilden dönmüş!" Rowan ben yaklaşırken bağıyor.

Georgia'yı bırakıp koşarak ilerledim ve birkaç uzun adımla mesafeyi kapattım. "Sana yakında evde olacağını söylemiştim, dostum." Kollarımla ailemi sararken saçlarını karıştırıyorum.

"Seni özledim, anne." Rowan uykulu başını annesinin omzuna yaslıyor. "Ben de seni özledim, Firecracker." Sierra saçlarına öpücükler kondururken cam gibi gözlerle bana gülümsüyor.

"Sen de mi beni özledin?" Kulağına karşı mırıldandım.

"Çok fazla." Rowan'ı kalçasında tutarak uzanıyor ve kulağıma fısıldıyor. "Sana ne kadar fazla olduğunu sonra göstereceğim."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

"O iyi mi?" Sierra kısa bir süre sonra ana salonda belirdiğinde soruyorum. Doktor Sierra'nın elini ve bileğini alçıya aldıktan sonra, Rowan büyükannesine yeni evi ve yeni öğretmeni hakkında her şeyi anlatırken hızlıca duş alıp üstümüzü değiştirdik. Duşta onu yıkarken ellerimi Sierra'nın çıplak vücudunda gezdirmek, kendimi onun derinliklerine gömmek için can atmama neden oldu, ancak dolu bir ev ve annesinin onu yatağa yatırmasını bekleyen uykulu bir çocukla zaman yoktu.

"Mücadele etmesine rağmen hemen uyudu" diyor. Parlak gülümsemesi bana iyi olacağına dair güven veriyor ve onun bu kadar güçlü olmasına minnettarım. Bu gece ve geçtiğimiz hafta çok şeye katlandı. Gülümsemek bir yana, hâlâ ayakta duruyor olması bile onun direncinin bir kanıtı. Bir zamanlar onun benim dünyamda var olabileceğinden şüphe duyuyordum. O benimle birlikte bu dünyaya ait ve biliyorum ki gelecek ne getirirse getsin, onunla birlikte yüzleşeceğiz.

Rowan yatağımızda uyumak için ısrar etti ve ikimiz de onu reddedemedik. Sanırım gerçek buluşmamız biraz daha beklemek zorunda kalacak. Ama umurumda değil. Sadece nişanım ve oğlum yanımda güvenle yatağa girmiş olarak uyuyacağım için mutluyum.

"Buraya gel," diyerek onu kollarıma çekiyorum çünkü ona dokunmadan duramıyorum.

Georgia kükreyen ateşin sandalyesinden, "İkiniz birlikte çok tatlısınız," diyor.

Bir kahkaha attım. "Sanırım hayatımda ilk kez biri benden tatlı diye bahsediyor."

Sierra kollarımda sallanırken, "Sahip çık aşkım," diyor. "Çünkü annem haklı. Sen çok tatlısın." Uzanıp dudaklarımı gagalıyor. "Seni seviyorum. Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

Burnunu kendi burnumla okşuyorum. "Seni daha çok seviyorum ve seni her zaman kurtaracağım Sierra, umarım bir daha kurtarılmaya ihtiyacın olmaz." Onu bu karmaşaya soktuğum için özür dilemek dilimin ucuna geliyor ama kendimi tutuyorum çünkü bunu ben yapmadım.

Tüm suç babasında ve Saskia'daydı, bu da bizi neden bu küçük kalp kalbe ısrar ettiğime geri getiriyor.

"Buna amin derim," diyerek elimi tutuyor ve beni annesinin karşısındaki kanepeye doğru sürüklüyor. "Serena nasıl?"

"Uyuyor," diyor Georgia. "Ve o iyi adam Alessandro ona göz kulak oluyor."

Sierra kaşlarını kaldırarak sessiz bir soru yöneltiyor. Omuz silkiyorum çünkü Alessandro'nun bu ani ilgisinin nereden kaynaklandığı hakkında hiçbir fikrim yok. Şehirden buraya kadar tüm yolculuk boyunca Serena'yı kollarında tuttu, yarasıyla nazıkçe ilgilendi ve arabaya bindiğinde doktora yardım etti. Şimdi onun yanından ayrılmak istemiyor gibi görünüyor. Şikayet ettiğimden değil. Sierra'nın kız kardeşi için endişeleneceğini biliyorum ve Alessandro'ya güveniyor, bu yüzden onu koruduğu için mutlu olacaktır.

"Doktor kurşunu çıkardı ve iyileşeceğini söyledi," diye açıklıyorum. "Romeo ve Elisa Barretta'koruması altında ve yarın onlarla birlikte New York'a bizzat . Leo'nun onları havaalanından almasını sağlayacağım. İsterseniz biz de gidebiliriz ve Rowan'ı da getirebiliriz."

Başını sallar. "Bunu isterim. Muhtemelen korkmuşlardır ve tanıdık yüzler yardımcı olacaktır. Rowan kuzenlerini gördüğü için çok mutlu olacak."

Georgia'nın kadehini kırmızı şarapla doldurduktan sonra kendim ve Sierra için birer kadeh dolduruyorum. Akşam yemeği dışında genelde şarap içmem ama bu gece burbona vurursam duramam diye korkuyorum. Bu konuşmayı yapmak ve kadınıma yatağa götürmek istiyorum. Uzun bir gün oldu ve hepimiz perişan haldeyiz. Özellikle Sierra çünkü neredeyse bir haftadır soğuk ve sert bir zeminde uyuyor.

Bir suçluluk duygusu yüzüme tokat gibi çarpıyor ve onun yaşadığı altı günlük cehennemi telafi etmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma dair sessiz bir yemin ediyorum.

Kanepeye oturduğumda ve Sierra yanıma sokulduğunda dudaklarımdan memnun bir iç çekiş dökülüyor. Şakağına bir öpücük kondurup gözlerimi kapatıyorum.

ve bana yaslanmış olmasının verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Şarabımızı yudumluyoruz ve düğümlemiş omuzlarımdan bir stres tabakasının yükseldiğini hissedebiliyorum.

"Aşkı bulmana çok sevindim," diyor Georgia, gözleri yeni dökülmüş yaşlarla parlıyor. "Benim için uzun zaman geçmesine rağmen ne kadar harika bir his olduğunu hâlâ hatırlıyorum."

"Bu doğru mu anne? Gerçekten babam olmadığı doğru mu?" Sierra soruyor, beni can alıcı noktaya getiriyor.

Yüzünde şok ifadesi beliriyor. "Bunu sana o mu söyledi?" Sierra başını sallıyor. "Saskia söyledi."

Kızının adını duyunca Georgia'nın yüzünde bir hüznün beliriyor. Ölümçül darbeyi vuranın ben olduğumu biliyor mu bilmiyorum ama özür dilemeyeceğim. Tetiği ben çekmeseydim Saskia Sierra'yı öldürecekti.

Bu geceye girerken onu hayatta tutmayı planlamıştım. Sierra'ya nasıl davranmış olursa olsun, Firefly'nın kardeşinin ölmesini istemediğini biliyorum. Barretta her zaman Giuseppe'yi öldürecekti ve bunun olması gerekiyordu. Bir parçam Saskia'yı polislere teslim edip Felix'in ölümünün suçunu üstlenmesini sağlamayı düşündü ama onu yetkililere vermek çok riskli olurdu. Anlaşma yapmaya çalışacak kadar kurnazdı ve çok şey biliyordu. Yazık, çünkü hayatının geri kalanında bir hapishane hücrelerinde çürümesi düşüncesi belli bir çekiciliğe sahipti. Hayır, planım Sierra onunla ne yapmak istediğine karar verene kadar onu zindanında hapsetmekti.

Ortaya çıkan sonuçtan mutsuz olduğumu söyleyemem.

Öldüğüne sevindim. Çılgın bir kaltaktı ve dünya onsuz daha güvenli bir yer.

Yine de Georgia için zor olmalı. O onun annesiydi. Georgia bu gece kızını ve kocasını kaybetti ve hayatında onlar olmadan daha iyi olacağına inansam bile anlayışsız değilim. Saskia'nın annesine ayıracak fazla zamanı olmadığını hep hatırlarım; o tam bir baba kızıydı.

Georgia sanki aklımı okumuş gibi, "Öldüğü için üzgün değilim," diyor. "Ama Saskia'nın ölmesinden nefret ediyorum." Gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyor. "Zalim, kindar ve bencil olduğunu biliyorum. İçinde Giuseppe'den çok fazla şey vardı ama o yine de benim kızımdı."

"Beni öldürmeye çalıştı anne," diyor Sierra usulca.

"Biliyorum ve bunu yapmasına çok şaşırdım. İyi ki başaramadı çünkü sensiz aklımı kaçırdım." Gözyaşları ve ona gülümsedi.

en küçük kızı. "Onu bir anne olarak hayal kırıklığına uğrattım ve bu benim en büyük pişmanlıklarımından biri. Belki bir sonraki hayatında nihayet huzura kavuşur."

Umarım cehennemin kızgın çukurlarında çürüyordur, ama bu düşüncelerimi kendime saklıyorum.

"Giuseppe'nin kim olduğunu kaç kişi biliyor?" Daha fazla risk olup olmadığını anlamak için soruyorum. Barretta'yla bunu zaten konuşmuştuk ama bir de DeLuca'nın karısından duymak istiyorum.

"Kişisel korumalarımız, siz ikiniz, Serena ve Barretta. Bilenler sadece onlar."

"Çok emin misiniz? Lütfen dikkatlice düşünün. Bu çok önemli."

Sierra beni şaşkın bir bakışla süzüyor. "Sonra açıklarım," diye fısıldıyorum ve yanağına öpücükler konduruyorum.

"Başka kimse yok. En azından benim bildiğim kimse yok," diye onaylıyor Georgia biraz daha düşündükten sonra.

"Tamam. Güzel." Midemdeki sarmallar biraz gevşedi.

Georgia şarabından bir yudum alıyor ve boşluğa bakıyor. "İlk tanıştığımızda birbirimize çok aşıktık, biliyorsun. Fırtınalı bir aşktı ve tanıştıktan sonra altı ay içinde evlendik. Mafya olduğunu ancak evlendikten sonra öğrendim. Bana The Outfit'in varisi olduğunu söylemişti ama bunun ne anlama geldiğini tam olarak kavrayamamıştım." Başını sallıyor. "Çok safmışım."

Gözlerini bize dikerken yüzündeki aşk dolu ifade kayboluyor. "Serena doğduktan sonra fahişelerle birlikte olmaya başladı ve bunun için hiç özür dilemedi. O sırada Lawson Pharma'nın CEO'suydu ve Don'un yerine yeni geçmişti. Güç aklını başından aldı ve çok geçmeden sözünü dinlediği çok az insan kaldı. Ailemin mirasını alıp mafya için para aklayarak onunla alay etmesinden nefret ediyordum."

Şarabını yudumluyor ve göğsü kabarıyor. "İlgisi bir sıcak bir soğuktu. Bazen bana o kadar iyi davranıyordu ki, sanki flörtümüzün başındaymışız gibiydi, ama diğer zamanlarda acımasız ve küçümseyici davranıyor, fahişelerini yüzüme karşı sergiliyordu. Bir ilişki yaşadım çünkü beni sevecek birine ihtiyacım vardı ve ona kendi ilacını tattırmak istiyordum ama bu büyük bir şekilde geri tepti."

Acı Georgia'nın yüzüne kazınmış durumda ve bunun onu incittiğini bilerek Sierra'yı yakınımnda tutuyorum, yatıştırıcı bir hareket olduğunu umduğum bir şekilde elimi kolunda aşağı yukarı gezdiriyorum.

"Mario'yla görüştüğümü öğrendiğinde onu gözümün önünde öldürdü. Sırada beni öldüreceğini düşündüm, özellikle de ona hamile olduğumu söylediğimde ve bebeğin ondan olduğuna inanmayı reddettiğinde."

Gözlerim Georgia'nın kılere kayıyor ve bunun nereye varacağını merak ediyorum.

"Bugüne kadar beni neden öldürmediğini bilmiyorum. Çocuklarına bakacak başka bir eş bulma zahmetine girmek istemediyse ya da belki de tamamen duygusuz değildi ve hamile bir kadını öldürmeyi kendine yediremedi."

Bundan şüpheliyim. Adam psikopatın tekiydi. Bunu düşündüğünden şüpheliyim. "Saskia bunun için seni cezalandırdığını söyledi," diyor Sierra. "Ne yaptı?"

"Bilmek istemezsin."

"Biliyorum. Aksi halde sormazdım. Bence seni günahların için tekrar tekrar acı çektirebilmek için hayatta tuttu. O böyle bir adamdı, anne. O gün seni ve beni kurtarıken hiç merhamet göstermedi."

Georgia daha fazla gözyaşı siler. "Belki de haklısın," diye fısıldıyor. "Beni yıllarca bir tahterevallinin üzerinde tuttu ve bu çok yorucuydu. Toplum içinde, saygıdeğer, sevgi dolu bir eş gibi davranmak zor. Siz çocukların önünde bile. Ama özel hayatımda bana zihinsel ve fiziksel işkence yaptı. Beni dövdü, sadece sizin göremeyeceğiniz yerimden. Fahişelerini becerirken beni izlemeye zorladı ve düzenli olarak arkadaşlarının bana tecavüz etmesine izin verdi."

"Ah, anne." Sierra kucağımdan kayarak annesine sarılmak için acele ediyor. "Neden buna katlandın?"

"Başka seçeneğim yoktu tatlım," diyor Sierra'nın saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırırken. "Bu hayattan kaçamazsınız ve hiçbirinizi onunla bırakamazdım. Özellikle de seni. İşbirliği yapmazsam seni sürekli tehdit ederdi."

"Özür dilerim." Sierra annesine sımsıkı sarılıyor, gözlerinden yaşlar süzülüyor ve ben o piçi diriltip kendim öldürmek istiyorum.

"Sana gerçeği söylemediğim için incindiğini biliyorum," diyor Georgia. "Ama bunların hiçbirini bilmeni hiç istemedim. Seni bunlardan koruduğum için rahattım ama artık hiçbir şeyi gizlemenin anlamı yok."

"Babamın soyadı neydi?" Sierra soruyor. "Başka bir ailesi var mı?"

"Tatlım." Georgia onun yüzünü avuçladı. "Keşke Mario senin baban olsaydı. O iyi bir adamdı. Beni sevdi ve ben de ona borcumu

Öldürdü. Suçluluk ve acı asla geçmeyecek ama beni o hamile bırakmadı. Giuseppe DeLuca senin babandı."

"Anlamıyorum." Sierra kaşlarını çatı.

"Bu ikimizi de ilgilendiriyor," diyorum öne doğru eğilerek. "Bana Sierra'nın kendi kanından olmadığını söyledi."

"Hamileyken bebeğin kocamdan olduğunu biliyordum. Mario ve ben bu konuda her zaman dikkatli davrandık. Giuseppe buna inanmayı reddetti, bu yüzden sen doğduktan sonra DNA testleri yaptırdım. Kesin olarak doğruladılar ama yine de inanmayı reddetti."

"Aman Tanrım." Sierra başını sallayarak iç geçiriyor. "O gerçekten ve gerçekten deliydi, değil mi?"

"Sanırım öyle. Ya da belki bilinçli bir karardı. İlişkim yüzünden beni kalıcı olarak cezalandırmanın bir başka yolu. Sizi kabul etmeyi her reddettiğinde ya da kırıcı ve zalim olduğunda, bu beni mahvediyordu. Sanırım bu nedenle bunu yapmaya devam etti." Georgia omuz silkiyor. "Belki de sonunda bunu o kadar çok söyledi ki, bu onun İncil'i ve kafasındaki tek gerçek haline geldi."

Bu iç karartıcı haberdan sonra sohbet hemen hemen sona eriyor ve Sierra annesine misafir odalarından birini gösterirken ben de oğlumun yanındaki yatağa giriyorum. Küçük elini sevimli yüzünün altına sıkıştırmış. Bir haftadır ilk kez yüzünde mutsuzluk belirtisi yok, sakın ve huzurlu görünüyor.

Sierra odaya giriyor ve ben aç gözlerle onun soyunmasını izliyorum. "Kes şunu," diye fısıldıyor, ipek bir gecelik giyerken esnemesini bastırıyor onun muhteşem vücudu üzerinde. "Senin ateşli bakışların beni soymadan da zaten azmış durumdayım."

"Boş yatak odalarından birine gidebiliriz, ben de seninle ilgilenebilirim," diye mırıldanıyorum, pantolonumdan kutuyu almak için yataktan kalkıyorum.

"Her ne kadar cazip da Bay Mazzone," diyor başını göğsüme yaslayarak. "Kesinlikle çok yorgunum. Sadece en sevdiğim iki insan yanımdayken uyumak istiyorum."

Yüzüğü çıkarıp parmağına takarken, "Başka zaman takarız," diyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor, parıldayan elmas ve zümrüt yüzüğe bakarak. "Nereden aldın bunu?"

"Brando bana yüzüğünü nasıl yok ettiğini anlattığında çok öfkelen dim. Kuyumcuyu aradım ve sana yeni bir tane yaptırdım."

"Bu farklı," diyor, "ama bunu da sevdiğim kadar seviyorum."

"Yaptığı şeyin kalıcı olarak hatırlanmasını isteyip istemeyeceğini , bu yüzden tasarımını biraz değiştirmesini istedim." Zümrüt şekli farklı ve platin bandın üzerine ince bir sıra minik elmas yerleştirdi.

"Bu mükemmel." Parmak uçlarında uzanıyor ve beni öpüyor.

"Sen ." Yanağını hafifçe avuçlamadan önce yüzünün yerine öpücükler konduruyorum. "Hâlâ gelecek haftaki düğüne devam etmek istiyor musun yoksa-"

Bir öpücükle sözümü kesti. "Evet. Her şeyin ayarlanmamış olması umurumda değil. Sadece seninle evlenmek istiyorum, Ben. Başka hiçbir şey umurumda değil."

Onu kendime doğru çekerken göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. "Sana karım demek için sabırsızlanıyorum. Başka hiçbir şey benim için önemli değil." Esniyor ve ben de isteksizce onu bırakıyorum. Çok yorulmuştu ve uyumasına izin vermeliydim.

Sierra Rowan'ın yanına yatıyor, ben de onun arkasına geçip yorganı hepimizin üzerine örtüyorum. Aynı anda hem ona hem de bana yakın olabilmek için Rowan'ı yatağın sol tarafına yerleştirdiğini biliyorum. Bana sokuluyor, kolumu tutup beline doluyor, sonra yumuşak bir elini Rowan'ın göğsüne koyuyor. Rowan onun dokunuşunu hissetmiş gibi daha da yaklaşp ona doğru bastırıyor ve Rowan'ın yastıkların arasında eridiğini hissediyorum.

"Ben," diye fısıldıyor, boynunu bükerek bana bakıyor. "Artık bitti mi?"

"Bitti, Ateşböceği." Avuç içim ipeksi karnında düzleşirken dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Bir daha kimse seni incitemeyecek."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

EPILOG

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

"Y Bu gece başın çok belaya girecek, küçük kardeşim. Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" Serena alay eder, buzdolabını açar ve Soğutulmuş bir şişe şarap çıkarıyorum.

"Bir kadın kocasına üçüncü dereceden dayak yemeden romantik bir yemek pişiremez mi?" Küstahça alayını yükseltiyorum.

"Bir şeyler çok kokuyor."

"Köfte ve spagetti. Ben'in favorisi. Natalia bana tarifini verdi. Görünüşe göre, nesiller boyu Mazzone ailesine aitmiş."

Serena domates sosundan bir kaşık alıyor ve lezzet dilinde patlarken takdirle inliyor. "Lanet olsun, kızım. Bütünsel bir merkez değil, bir restoran açmalıydın."

Ada ünitesinin etrafından dolaşp masaya doğru yürürken, "Kulağa çok zor bir iş gibi geliyor," diye şaka yapıyorum.

Ben bugün hediyesi olarak bana Greenwich şehir merkezinde küçük bir bina satın aldı ve size söyleyeyim, bu harika hediye için Fiji'deki balayımızda *çok fazla* sevişti.

Rowan'ı balayımızda yanımıza aldık çünkü ikimiz de onu evde bırakmaya dayanamıyorduk. Döndüğümüzde, aile yaşamına pratik bir kolaylıkla alıştık. Serena, Chicago'ya dönmek istemediği için çocuklarıyla birlikte biraz daha kalıp kalamayacağını sordu ve Ben de batı kanadının anahtarlarını isteyerek ona verdi ve istediği kadar kalabileceğini söyledi.

Rowan, Romeo ve Elisa Noel'den sonra yerel bir özel okula başladılar ve iyi uyum sağladılar. Yeni merkezimi kurmak ve benimle birlikte çalışacak küçük bir ekip oluşturmak için birkaç ay harcadım.

yerel müşterilere farklı tedaviler ve terapiler sunuyoruz. Sadece iki hafta önce açıldık ve şimdiden patlama yaşıyoruz.

Sadece yarı zamanlı çalışıyorum çünkü Rowan'ı her gün okuldan almak ve öğleden sonraları burada onunla ve kız kardeşimle birlikte olmak istiyorum.

"Burada mı yoksa yemek odasında mı yiyeceksiniz?" Serena çatal bıçak takımını çıkararak soruyor.

Muhteşem, zarif bir yemek odamız var ama çoğu gece mutfakta yemek yemeyi tercih ediyoruz. Daha sıcak ve daha ev gibi. Her ne kadar Ben'in artık bir helikopteri olsa da -yani her akşam şehirden eve gelse de- genellikle aile yemeği için bize katılmak için çok geç oluyor. Normalde sadece Serena, ben ve çocuklar oluruz. Artı korumalarımız, tabii ki.

"Burada yiyeceğiz," diyorum ve çatal bıçak takımını alıp masaya koyuyorum.

"Natalia bu hafta sonu geliyor mu?" diye soruyor, dolabı açıp iki şarap kadehi çıkarırken. Natalia ve Serena tanıştıkları andan itibaren çok iyi anlaştılar ve o buradayken birlikte takılarak çok eğleniyoruz.

"Emin değilim. Henüz bana mesaj atmadı."

Natalia, Chicago'daki kocası Gino'yu ziyaret etmediği hafta sonlarında ikiz üvey oğullarıyla birlikte buraya geliyor. Sanırım babaları öldüğü için Ben'e yakın kalmaya ihtiyacı var.

Angelo oteldeki çatışmadan bir gün sonra ölmüştür ve Natalia hâlâ yas tutmaktadır.

Saygımızdan dolayı düğünümüzü ertelemeyi düşünmüştük ama Natalia, babasının da bunu isteyeceğini söyleyerek devam etmemiz konusunda ısrar etti. Bize Ben'in ebedi bekar olacağını düşündüğünü ve İtalyan olmasam bile nişanlandığımızda ne kadar sevindiğini anlattı.

Ya da o zamanlar hepimiz öyle düşünüyorduk.

geleneksel İtalyan eşi olmam ne kadar ironik değil mi? Sanki kader tüm bu süre boyunca iş başındaymış da hiçbirimizin haberi yokmuş gibi.

"Gino'nun Chicago'da sadece altı ay kalacağını sanıyordum," diyor Serena iki kadehe beyaz şarap doldururken.

"Başlangıçtaki plan buydu, ancak işler beklenenden uzun sürüyor ve en az altı yıl daha orada kalması gerekecek gibi görünüyor."

Ben sözüne sadık kaldı ve dünyasında olup bitenlerle ilgili beni bilgilendirdi. Neyse ki son aylarda işler yoluna girdi. Komisyon artık tüm ABD *ailelerini* kapsayan birleşik bir organizasyondur. Hâlâ ayrıntılar üzerinde çalışıyorlar ama nihai işbirliğine sahipler.

İtalyan Amerikan yapımı erkekler arasında, yıllar sonra ilk kez, büyük bir anlaşma.

Bunun büyük bir kısmı Ben'in yorulmak bilmeyen çabaları sayesinde oldu ve Mazzone Don'un resmi görevini sorunsuz bir şekilde devraldı. Ünü kendi adına konuşuyordu ve adamlar zaten emin ellerde olduklarını biliyorlardı. Onların güvenini ve saygısını kazanmak için çok çalıştı ve şimdi onların sarsılmaz sadakatine sahip.

Komisyon Vegas'ın başarılı bir şekilde geri alınmasını sağladıktan sonra Salerno ve entrikacı kızı Nevada'ya döndü ve Ruslar yaralarını sarmak ve müttefiklerinin kaybının yasını tutmak için uzaklaştı. Bir noktada yeniden toplanıp misilleme yapacaklarını biliyoruz ama şimdilik barış ve refah içindeyiz.

Chicago'da işler tam olarak yoluna girmiş değil ama Outfit, vekil patron Thomas Barretta'nın uzman idaresi altında yeniden inşa ediliyor. Ben, Thomas'ın adamlarını yönetmek için çok yaşlı olduğuna ve taze genç kana ihtiyaç olduğuna inandığını açıkladı. Bu nedenle Komisyon, Natalia'nın kocası Gino Accardi'yi, boşalan kilit pozisyonlara getirilecek uygun adamların belirlenmesinde Barretta ile birlikte çalışmak üzere vekil danışman olarak atadı.

DeLuca'nın öldüğünü kimse bilmiyor. (Artık ona baba demeyi reddediyorum. Beni kaçırıp geleceğimi çalmaya çalıştığında bu hakkını kaybetti). Herkesin bildiği kadarıyla, tüm desteğini Komisyon ve Barretta'nın arkasına atmış olan DeLuca hala Sicilya'dan emir vermeye devam ediyor. Komisyon, ölümünün bu zamanda duyurulmasının çok tesadüfî olacağını ve şüphe uyandırabileceğini söylediğinde Ben'le aynı fikirdeydi. Ayrıca bu durum, işlerin karışık olduğu bir dönemde Outfit'i de sekteye uğratabilirdi. Yani DeLuca şimdilik hayalet olarak yaşamaya devam edecek. Birkaç yıl içinde, bir halef seçip eğittiklerinde ve zamanlama doğru olduğunda, DeLuca için bir cenaze töreni düzenleyecek ve hain saltanatına bir çizgi çekecekler.

"Al." Bana bir kadeh şarap uzatıyor, ben de itiraz etmeden alıyorum.

Masayı hazırlamayı bitiriyorum ve kendimi ada ünitesindeki taburelerden birine çekiyorum. "Oturun." Yanımdaki boşluğu okşuyorum. "Ben süre daha eve gelmeyecek ve sanırım Alesso da çocuklara bakıyor?" Serena'ya bu gece Rowan'ı alıp alamayacağını sordum çünkü kocamla baş başa bir gece geçirmek istiyorum. Kız kardeşimin burada olmasını pek çok nedenden ötürü seviyorum ama bebek bakıcılığı da işin bonusu.

"Çocuklar uyuyor, Alesso ve Frank de oturma odamdaki Xbox'ta *COD* oynuyorlar." Gözlerini deviriyor ama yanaklarındaki hafif kızarıklığı fark ediyorum. Alesso hâlâ benim korumam olmasına rağmen, biz

Evde, kendisine ihtiyaç duyulmadığı zamanlarda kız kardeşimle vakit geçirmeyi tercih ettiğini fark ettim. Sadece arkadaş olduklarını söyleyerek bir şeyler olduğunu inkar etti, ama sanırım çok fazla itiraz ediyor! Yine de burnumu sokmuyorum. Konuşmaya ihtiyacı olduğunda burada olduğumu biliyor ve son on yılda tam bir cehennem yaşadı.

O piç Gifoli'nin ölmesine çok sevindim. Serena yavaş yavaş evliliğinin ardındaki gerçeği ortaya çıkarıyor ve katlanmak zorunda kaldığı şeyler beni hasta ediyor.

Leo hafta sonları bizde kalmaya meyilli ve ben tüm ailenin bir arada olduğu, evin sevgi ve kahkahalarla dolduğu zamanlardan daha mutlu olamıyorum. Pen ve Esme fırsat buldukça ziyarete geliyorlar, ancak Pen'in büyüyen ailesi ve Esme'nin gelişen hukuk kariyeri nedeniyle onları yeterince göremiyorum.

Annem ayda bir geliyor ama Lawson Pharma'nın CEO'luğunu devraldığı için çok meşgul. Kendini doğuştan gelen haklarını geri almaya adadı ve onu hiç bu kadar canlı gördüğümü hatırlamıyorum. Barretta'ya kesin bir dille Lawson Pharma'nın artık Outfit'e yalakalık yapmayacağını ve kendilerine paralarını aklayacak başka bir enayi bulmalarını söyledi. Ben geçişi yumuşattı ve annem Lawson Pharma'yı tamamen yasal bir kuruluş haline getirdi. Bu da hiç durmadan çalıştığı ve fazla boş vakti olmadığı anlamına geliyor.

Serena şarabını yudumlarken ben de kendi şarabımı yudumluyormuş gibi yapıyorum ve o bakmıyorken bir kısmını ada ünitesinin üzerindeki çiçek vazosuna atıyorum. "NYU hakkında daha fazla düşündün mü?" diye soruyorum.

"İdareye e-posta gönderdim ve bana bir sürü form ve bilgi gönderdiler," diye itiraf ediyor.

Serena üniversiteye dönmeyi düşünüyor. Bu kez sevdiği bir şeyi yapmak için ve ben bunu onun için çok istiyorum. "Bu senin kararın kardeşim, ama bence bunu yapmalısın. Kendin için bir şeyler yapmayı hak ediyorsun."

"Yük olmak istemiyorum," diyor. "Ve çocukları ihmal etmek istemiyorum."

"Değilsin ve asla da olamayacaksın. Burada istediğin kadar kalabileceğini biliyorsun. Burada olmanı seviyoruz." Elini sıkıyorum. "Konuştuğumuz gibi bir dadı tutabilirsin ve Ben'in programının seninkine uymadığı günlerde şehre gidip gelebilirsin." Gülümseyerek daha da yaklaşıyorum. "Yap o zaman. Kendin için bir şeyler al."

Gözleri kaynayan bir umut ve biraz da heyecanla parlıyor. "Kötü bir etki bırakıyorsun," diye şaka yapıyor, tabureden kayarken

şarabını bitirir.

"Ben iyi bir etkiyim ve bunu biliyorsun."

"Seni seviyorum," diyor ve eğilip bana bir öpücük veriyor. "Seni erkeğin için hazırlanman için yalnız bırakayım. İyi eğlenceler."

"Ben de seni seviyorum ve sevmeye de niyetliyim."

Yirmi dakika sonra ön kapının önünde tünemiş Ben'in gelmesini bekliyordum. Helikopterin birkaç dakika önce indiğini duydum ve onu kapıda karşılamak için dışarı fırladım.

Alçak bir düdük sesi duyuluyor ve Ben bir elini arkasına atmış bana doğru hızla yürürken sırtarak arkamı dönüyor. Ciro, tanıdık bir surat ifadesiyle onun peşinden koşuyor. Ben bir ara Ciro'yu yeniden görevlendirmeyi düşünmüştü ama o çok yönlü ve iyi bir koruma olduğunu kanıtladı. Yavaş yavaş gözümde büyüdü ama en iyi zamanlarda bile hâlâ huysuz bir piç.

"Ne kadar da güzel görünüyorsunuz, Bayan Mazzone?" diyor kocam, aç gözlerle vücudumu saran küçük siyah elbisemi süzerken. Elbisemin üst kısmının altından görünen altın süslemeli siyah sutyen askısını çekiştiriyor. "Bu düşündüğüm şey mi?" diye kulağıma mırıldanıyor ve dişleriyle kulak mememi sıyrıyor.

"Öyle, sevgili kocacığım. Beni siyah dantelli iç çamaşırlarıyla ne kadar çok sevdiğini biliyorum ve seni memnun etmeyi amaçlıyorum."

"Doğum günüm mü?" diye takılıyor, Ciro geride durup bizi yalnız bırakırken ateşli ağzını boynumda gezdiriyor. "Yoksa Noel mi?" Doğrulup kocaman bir gül buketi çıkarıyor ve bana uzatırken o kendine has sırtışlarından birini takıyor. "Ya da belki senin?"

Beni şımartmaktan asla vazgeçmiyor. Ev her zaman çiçeklerle dolu ve haftalık kek teslimatları norm haline geldi. Burnumu muhteşem çiçeklere gömüyorum ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi oluyor, *o kadar* mutluyum. "Seninle geçirdiğim her gün Noel," diyorum kollarımı boynuna dolayarak. "Seni çok seviyorum Ben. Umarım bunu biliyorsundur."

"Bana bunu her gün pek çok şekilde gösteriyorsun. Sevginden asla şüphe etmiyorum ve bunu ya da seni asla hafife almıyorum." Elim tutup beni evin içine çekti. "Ben de seni seviyorum. Beni ne kadar mutlu ettiğin hakkında bir fikrin olduğunu sanmıyorum."

"Seni daha mutlu edeceğim," diye söz veriyorum ve onu mutfağa sürüklüyorum.

"Vay canına." Beni kollarının arasına alıyor, mutfaktan yayılan sarımsak ve domates kokularını kokluyor. "Mazzone köftesi pişirdin, değil mi? Kahretsin, Ateşböceği. Seninle tekrar evlenebilir miyim?"

Ellerimi göğsüne koyuyorum ve şaşkınlıkla ona bakıyorum. O kadar muhteşem ki. Çok seksi ve koruyucu.

Ve hepsi benim.

Onun sonsuza dek benim olduğunu kendime hatırlatmak için bazı günler kendimi çimdiklemem gerekiyor. Yaşadığımız bu görkemli hayat *bana* ait. Rowan hiç olmadığı kadar mutlu ve o da benim gibi babasının bastığı yere tapıyor. "Seninle milyonlarca kez evlenirim Ben ama yine de asla yeterli olmaz." Bana o kadar büyük bir sevgi ve hayranlıkla bakarken duygular boğazımın arkasını tıkıyor ki neredeyse çok fazla.

"Hey." Gözümden süzülen yaş silerken kaşları çatılıyor. "Neyin var?"

"Yok bir şey." Gözyaşlarımı silerken gülümsüyorum. "Bunlar mutluluk gözyaşları." "Emin misiniz? Eğer bir sorun varsa, ben-"

"Hamileyim," diye geveliyorum, alt dudağımı dişlerimin arasında sıkarak. Ben'in çok heyecanlanacağını bildiğim halde neden aniden sinirlendiğimi anlamıyorum.

Yüzünde şok ifadesi beliriyor. "Ciddi misin?"

"Evet." Başımı salladım. "Bir sürü test yaptırdım ve sonra Doktor bunu doğruladı." Leo'nun yardımını almak zorunda kaldım ve Ben'in yüzündeki şaşkın ifadede, sözünü tuttuğunu ve bunu bir sır olarak sakladığını biliyorum. Bunun bir sürpriz olmasını istedim.

"Aman Tanrım." Beni kaldırdı ve nazikçe etrafımda döndürdü. "Yeniden baba olacağım. Bu şimdiye kadarki en güzel haber Firefly." Ayaklarımı yere basarken, kollarını bana doluyor ve dudakları ayak parmaklarımın ucuna kadar hissettiğim yakıcı bir öpücükle iniyor. Ağzımla sevişiyor, vücudumdaki her sinir ucunu sadece onun yapabileceği şekilde ateşe veriyor. "Acıktım bebeğim," diyor sonunda dudaklarını dudaklarımdan ayırdığında. "Ve köfte için değil."

Gülüyorum, o elbisemin içinden göğüslerimden birini avuçlarken ben de onun dolgun kışını avuçluyorum. "Bunlar daha büyük hissettiriyor. Şimdiden daha mı büyükler?"

Sırıtarak gözlerimi deviriyorum. "Göğüslerime kafayı takmışsın."

"Aynen öyle," diyor, hafifçe sıkarak. "Kendini gördün mü? Bacakların üzerinde seks yapıyorsun Ateşböceği ve eğer önümüzdeki iki dakika içinde sikimi içine gömmezsem patlayabilirim."

Sözleri beni yerde bir yapışkan su birikintisine dönüştürecek güce sahip ve şimdiden onun için nefes nefese kalmış durumdayım. Ocağa koşuyorum, ocağı kapatıyorum ve fokurdayan tencerenin üzerine bir kapak koyuyorum.

Akşam yemeği bekleyebilir.

Dönüyorum, yavaş, kasıtlı, şehvetli hareketlerle ve yüzümde baştan çıkarıcı bir sırıtışla ona doğru yürüyorum. Kravatını tutarak onu kendime doğru çekiyorum. "Ne bekliyorsun seksi şey? Bir davetiye mi?"

Beni omzunun üzerinden her zamankinden çok daha dikkatli bir şekilde kaldırırken çılgılık . Kıcıma vuruyor. "İşte şimdi yaptın, Ateşböceği. Yemeği sikeyim. Sen benim mezem, ara yemeğim ve tatlımsın ve mevcut olan her lokmayı yiyip bitireceğim."

"Öyleyse, başla. Beni tahrik et bebeğim," diye yalvarıyorum, külotum sıvı şehvetle dolup taşarken.

Kıcıma tekrar vuruyor ve odadan çıkıp yatak odamıza doğru koşuyor. "Dileğin benim için emirdir."

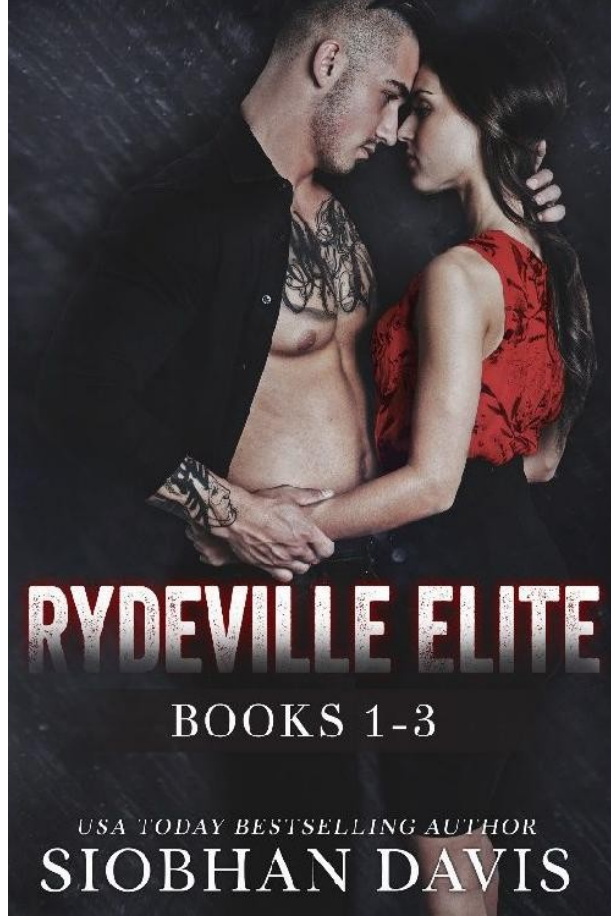
Ben'in Sierra'yı seks kulüplerinden birine götürdüğü seksi bonus sahneyi okumak ister misiniz? İndirmek için [buraya](http://bit.ly/39EpQmU) tıklayın veya bu bağlantıyı kopyalayıp tarayıcınıza yapıştırın: <http://bit.ly/39EpQmU>

Bu dünyada 2021'in ilerleyen aylarında çıkacak daha fazla bağımsız romantizm için bizi izlemeye devam edin. *STL*, Serena & Alessandro'nun ve *FTL*, Natalia & Leo'nun romantizmidir.

Sırada tamamlanmış bir **karanlık romantizm üçlemesi** mi var? Karanlık M/F romantizm istiyorsanız [Rydeville Elite Kutu Setime](#) veya RH romantizmi size göreyse [Azizlik Serisi Koleksiyonuma](#) göz atın! Her iki kitabın da önsözünü okumak için sayfayı çevirin!

OceanofPDF.com

AMAZON'DA EN ÇOK SATAN 25 ÜRÜN - TÜM MAĞAZADA

İki elit grup arasındaki güç mücadelesinde, alıngan bir kız onları dize getirecektir...

Hayat, sadece en acımasızların hayatta kaldığı acımasız bir oyundur. Annemin isyan ettiği bir gerçektir bu ve bedelini hayatıyla ödedi. Şimdi ben de *onların* oyununu oynuyorum. On sekiz yaşına geldiğimde beni bekleyen kaderi alenen kabul ediyorum.

Ama kapalı kapılar ardında kaçışımı planlıyorum.

Trent, Charlie ve ikizim Drew, Rydeville Lisesi'nin koridorlarını kibir ve demir yumrukla yönetiyorlar. Rolümü mükemmel bir şekilde yerine getiriyorum, her saniyesinden nefret ediyorum ama bu dünyadaki yerimi unutmama asla izin vermiyorlar.

Herkes kurallara uyuyor. Nesillerdir uyarlar. Çünkü ailelerimiz her zaman kontrolü ellerinde tutmuşlardır.

Cam, Sawyer ve Jackson ortaya çıkana kadar. Yeni paralarını etrafa saçıyorlar. Statükoya meydan okuyarak. Muhteşem yüzleri, ateşli vücutları ve kötü çocuk tavırlarıyla kalpleri hızlandırıyorlar.

Savaş hatları çizilir. Taraflar belirlendi. Ve ben ortada sıkışıp kaldım, çünkü bir kader gecesinde V-kartımı nişanlıma açık bir F you yaparak bir yabancıya verdiğimde bir hata yaptım.

Sahip olduğum tek şey olduğunu sanıyordum. Her karanlık günde beni taşıyacak değerli bir hatıra.

Daha fazla olamazdım.

Çünkü o yabancı Camden Marshall'dı, yeni elitlerin lideri ve benim daimi işkencecim. Benden rakipsiz bir tutkuyla nefret ediyor ve tek nefret eden o olmayacak. Gerçek ortaya çıkarsa ateş yağacak, ittifaklar tehdit edilecek ve güç mücadelesi kısırlaşacak.

Hayatım dengede kalacak.

Ama hazır olacağım ve savaşmadan yenilmeyeceğim.

Kindle Unlimited'ta ücretsiz olarak [şimdi indirin](#) veya önsözü okumak için sayfayı çevirin.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Rydeville Elite Kutu Seti Örnek

PROLOGUE

Dalgalar boş kıyıya çarpıyor, görünmez kollarıyla beni çağırıyor ve ayaklarım sanki bir ip tarafından çekiliyormuşum gibi buz gibi suya doğru hareket ediyor. İçim uyuşmuş. İçim boşaldı. Ve sadece bu sözde hayatım olan maskaralığa bir son vermek istiyorum.

Bu dünyada geçirdiğim on yedi yıl boyunca özgür iradeye sahip olduğum bir zamanı hiç hatırlamıyorum. Hayatımın her yönünün kontrol edilmediği ve planlanmadığı.

Ve ben bittim.

Takmaktan başka çarem olmayan maskeyle işim bitti.

Katılmaya zorlandığım elit saçmalıklarla işim bitti.

Kendine babam diyen o canavarla işim bitti.

Dışarı çıkmak istiyorum ve çalkantılı deniz bana kurtuluş sunuyor. Yıkıcı bir sevgilinin baştan çıkarıcı okşaması gibi ayak bileklerimin etrafında dönerken ölümcül soğukluktaki suyu neredeyse hiç hissetmiyorum. İpek bornozum, uzun siyah saçlarımı yüzüme savuran sert rüzgâra karşı çok az koruma sağlıyor ve açıkta kalan her yerde tüylerim diken diken oluyor.

Suyun içine doğru yürüyorum, vahşi dalgalar baldırlarıma vurdukça bedenim titriyor ve sarsılıyor. Zihnimde ürkütücü bir ses yankılanıyor ve beni durmaya çağırıyor.

Geri dönmem için yalvarıyor.

Vazgeçmemem için yalvarıyor.

Dünyamın değişmek üzere olduğunu ima ediyor.

Bu alaycı sesi duymazdan geliyorum, başımı yukarı kaldırıyorum, karanlık gece vakti gökyüzünde hilal şeklindeki ayı inceliyorum, aşağıdaki araziye garip şekilli gölgeler düşürüyor. Arkamdan gelen su sıçrama sesiyle kulaklarım diken diken oluyor ve damarlarımda adrenalin dolaştığı için kalbim daha hızlı atıyor ama arkama dönmüyorum.

"Hey, iyi misin?" diye soruyor yakınlardan gelen erkeksi bir ses.

Gecenin bir yarısı küçücük kıyafetlerle dizime kadar buz gibi suyun içinde duruyorum. İyi gibi mi Benim alaycı ikinci kişiliğim

Zihinsel olarak sorusuna cevap veriyor ama ben sessiz kalıyorum. Konuşmak ya da yabancının hakkımda ne düşündüğünü umursamak için gereken enerjiyi toplayamıyorum.

Sadece istiyorum. Beni yalnız bırakmasını. En azından bana bunu vermesini. Ama öyle bir şansım yok.

Suyun içinde ilerliyor, etrafımda dolanırken karanlık formu koluma sürtünüyor, doğrudan görüş alanıma giriyor, böylece ona bakmaktan başka çarem kalmıyor.

Neredeyse siyah denecek kadar derin olan boğucu kahverengi gözlerine bakarken göğsümde bir sıcaklık titreşimi hissediyorum. Ayın ışıltısı, erkeksi güzelliğini tüm ihtişamıyla ortaya çıkaran bir gölge oluşturuyor. Düşük bel pamuklu bir şort giyiyor ve başka hiçbir şey giymiyor. Çıplak göğsü, spor salonunda inanılmaz bir özveriyle çalıştığını gösteren etkileyici bir sanat eseri. Kesik karın kasları o kadar keskin ki boyanmış gibi görünüyor. Ama dikkatimi çeken göğsündeki ve kollarının altındaki dövmeleler. Rydeville Lisesi'ndeki hiçbir çocuk derisine dövme yaptırmaya cesaret edemez. Bu, özenle geliştirdikleri itibarlarına ya da iğrenç ebeveynlerinin gelecekleri için planlarına uymaz. Seçkinler kendilerini böyle taşralı bir şeye indirgemeyi hayal bile edemezler.

Bu adam bir muamma ve içimde ilk merak kıvılcımları çıkıyor.

Gözlerim onun nefis gövdesinde geziniyor ve tekrar yüzüne odaklanıyor. Beni dikkatle izliyor. Sanki içime gömülmek ve beni anlamak istiyormuş gibi bakışlarımı emiyor. Parmaklarım çenesini ve çene çizgisini süsleyen ince tüy tabakasında gezinmek için kaşınıyor. Tepede uzun tutulmuş ve iki yandan kafatasına yakın kesilmiş saçlarını karıştırmak için. Yontulmuş elmacık kemiklerini keşfetme ve dolgun dudaklarının tadına bakma arzusu, bana hala hayatta olduğumu hatırlatarak aniden ortaya çıkıyor.

Bir erkeği görür görmez ona karşı bu kadar güçlü, fiziksel bir tepki verdiğimi hiç hatırlamıyorum. Eve döndüğümde Trent hariç hiçbir erkek beni bu kadar etkilememişti - o da en ufak bir bakışta tüylerimi diken diken ediyordu - ama bu tam tersi.

Bu yabancının bir bakışı kanımı ısıtıyor ve karnımdaki arzuyu harekete geçiriyor. Başımı yana eğiyorum, ilgimi çekiyor ve tahrik oluyorum, önceki kendi kendini yok etme görevimi unutuyorum.

Konuşmuyoruz. Sadece birbirimize bakıyoruz ve bir elektrik akımı aramızdaki küçük boşluğu dolduruyor. Bedenim yarı koma halinden çıkıyor ve hem sıcak hem de soğuk hissediyorum. Bir ürperti

Kollarımı ince bedenime sararak solgun tenimi pençeleyen ısırtıcı soğuk havadan umutsuzca korunmaya çalışıyorum.

"Isınmaya ihtiyacın var." Yabancı elini uzatır. "Benimle gel."

Hiç tereddüt etmeden elimi onun kine doluyorum ve suyun içinden kıyıya doğru ilerliyoruz. Nasırlı avuç içi tenime sıkıca değiyor ve kolumda aşağı yukarı dolaşan ateşli bir karıncalanma dalgası gönderiyor. Denizden çıkarken konuşmuyoruz, nemli kumların üzerinde yakınlardaki küçük ahşap bir kulübeye doğru yürüyoruz. İlk geldiğimde fark etmemiştim çünkü tek bir noktaya odaklanmıştım.

Dar bir bacadan ince bir duman süzülüyor ve el ele düzgün ahşap yapıya doğru yürürken bulutlu spiralleri hayranlıkla izliyorum. Uzakta, bu geç saatte karanlığa gömülmüş, geniş bir malikâne en önemli araziye kaplıyor.

Kapıyı iterek açıyor ve önce benim girebilmem için kenara çekiliyor. Kükreyen açık ateşten gelen bir ısı patlaması yüzüme tokat gibi çarpıyor ve vücudum günler sonra ilk kez rahatlıyor. Kulübe küçük ama rahat ve misafirperver. Ana odada ocak, lavabo ve üç tabureli uzun bir tezgahın bulunduğu kompakt bir mutfak var. Sağ tarafta bir sehpanın önüne yerleştirilmiş üç kişilik bir kanep ve şöminenin üzerinde duvara monte edilmiş bir televizyon var. Bir yan oda, en-suite banyolu bir yatak odası olduğunu düşündürüyor ve alanın kapsamı bu kadar.

Yatak odam bu kulübenin tamamından daha büyük ama onun yarısı kadar bile davetkâr değil.

Vernikli parke zeminin üzerinde duran parlak bir halı, kanepenin üzerindeki yumuşak renkli örtü ve bol miktarda canlı minder, rahat ve yaşanmış bir his veriyor. Duvar ile kapı arasındaki köşeye sıkıştırılmış eski kitaplık, kitaplar, DVD'ler ve hatıralarla dolu ve ev sıcaklığında bir atmosfer yaratıyor. Tek ışık, şöminenin titreyen ve sehpanın üstündeki eski moda lambadan geliyor.

Kapıyı kapatıyor ve beni ateşin önüne yönlendiriyor. Otomatik pilotta avuçlarımı kaldırıyorum, soğuk tenimi saran sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Arkamda dolaşıyor ama dönüp bakmıyorum. Ateşin önünde duruyorum, donmuş uzuvlarımı çözmesine ve kalbimi çevreleyen buz tabakasını kırmasına izin veriyorum.

"Otur," diye emrediyor o sert sesiyle, üst bedenime bir battaniye örtüyor.

Tek kelime etmeden yere çöküyorum, ona bakarken dizlerimi göğsüme . Önüme çöküyor, bacaklarımı nazikçe açıyor, yumuşak mavi bir havluyla nemli tenimi kurularken bir tanesini kucağına çekiyor. Hem ayaklarımı hem de bacaklarımı kurularken birbirimize bakıyoruz ve aramızda görünmez bir bağlantı kuran, daha önceki aynı çekim titreşiyor.

"Seni daha önce hiç görmediğim halde bir yerlerden tanıyor gibiyim," diye itiraf ediyorum, sonunda sesimi buluyorum.

Ellerini ayaklarıma koyup duruyor, yoğun çikolata renkli bakışlarıyla bakışlarımı deliyor. "Biliyorum," diyor birkaç vuruştan sonra.

Havluyu bir kenara attığında ona yaklaşıyorum, vücudum ayak bileklerimin üzerinde duracak şekilde dizlerimin üzerine oturuyorum. Uzanıp başının kırılmış tarafına dokunurken gözlerimi ondan ayırmıyorum, parmaklarım kadifemsi yumuşak saçlarının üzerinde geziniyor ve kafatası dövmesinin kenarını takip ediyor. Dışarısı fark edemeyeceğim kadar karanlıktı ama şimdi beni kurtarmak için aniden ortaya çıkan bu ele avuca sığmaz, ateşli yabancı daha da ilgimi çekiyor.

Dövme haç şeklinde ve sembolizmin onun için kişisel bir anlamı olup olmadığını merak ediyorum. Tek bildiğim çok seksi olduğu ve vücudumun doğal olarak ona karşılık vererek daha da yaklaştığı.

Elimi başından çekip bileğindeki hassas tene tüy kadar hafif bir öpücük konduruyor ve ben onun şefkatli dokunuşunu ayak parmaklarıma ucuna kadar hissediyorum. Nazik dokunuşu, sinirli görünümüyle tam bir tezat oluşturuyor. Belirgin karın kasları, şişkin pazıları ve mürekkeple kaplı bronz teniyle, her kızın hakkında uyarıldığı özlü kötü çocuk gibi görünüyor. "Neden dışarıdaydın?" diye soruyor, bakışlarını benimkilere kilitleyerek.

Yalan söyleyebilirim ama yalanlardan bıktım.

Bekleneni söylemekten ve olmadığım biri gibi davranmaktan yoruldum.

"Daha fazla hissetmek istemedim."

Bana bakarken hamile bir duraklama oldu, şüphesiz bunu içtenlikle söyleyip söylemediğimi merak ediyordu. "Seni fark etmemiş olsaydım ne yapacaktın?" diye soruyor, hâlâ beni anlamaya çalışıyor.

Omuz silktim. "Büyük ihtimalle yürümeye devam ettim." Korumam Oscar'ı atlatıp buraya gelirken niyet ettiğim gibi denizin beni sahiplenmesine izin verdim.

"Kimsin sen? Adın ne senin?"

Tekrar gerçeği söylemeye karar vererek yüzünü avuçluyorum. "Ben hiç kimseyim. Görünmezim. Onların emirlerine itaat etmek dışında bir varlığım yok."

hafifçe çatılır. "Eğer başın beladaysa. Eğer-" "Yapma." Sözüünü kestim. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Birkaç dakika boyunca sessizlik bizi sarıyor. "Ne istiyorsun?" diye soruyor, sesi bir kademe düşüyor, tamamen baştan çıkarıcı geliyor, ancak bunun kasıtlı olup olmadığından emin değilim.

"Gerçek bir şeyler hissetmek istiyorum," diye cevap veriyorum tereddütsüz. "Bedenimi bağlayan bu zincirlerden kurtulmak istiyorum. Sadece bir yanılsama olsa bile kontrolün bende olduğunu hissetmek istiyorum." Gözlerim onunkilere kilitleniyor ve havada yine elektrik çatırdıyor.

Bakışlarını vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor, meme uçlarım sertleşirken ateşli bakışları göğsümde kalıyor. Dudaklarını yalamadan önce gözleri ağzıma kayıyor ve bakışlarını yukarı doğru sürüklüyor. Gözleri benimkileri delip geçiyor ve göğsümde kelekler uçuşuyor, vücudum yepyeni bir şekilde ısınırken kalbim daha da hızlı atıyor. "Bu konuda yardımcı olabilirim."

Bu sefer niyetinden şüphe yok ve içim ihtiyaçla sızlıyor. Bakışlarım gözlerini delip geçiyor, kabulümü ve iznimi yansıtıyorum.

Yavaşça başını sallayarak beni kucağına çekiyor ve kollarını belime doluyor. "Emin misin?"

Başımı sallıyorum. "Lütfen bana yaşadığımı hissettir. Kendim gibi hissettir. Bana neden yaşamam gerektiğini hatırlat." Bu çılgınlık.

Onu tanımıyorum.

O beni tanımıyor.

Ama şu anda yıllardır hissetmediğim kadar umutluyum.

Yavaşça yüzünü yüzüme yaklaştırıyor ve dudaklarını ağzıma değdiriyor. Bedenim rahatlayarak sarkarken gözlerimi kapatıyorum. Kollarımı boynuna dolayarak, tatlı dudaklarıyla ağzımı okşarken başımı eğiyorum. Öpüşü telaşsız ve taparcasına. Ağzı benimkine karşı yavaşça ve baştan çıkarıcı bir şekilde hareket ediyor ve bu öpücük daha önce yaşadıklarına hiç benzemiyor.

Trent, cezalandırıcı dudaklarının ardında yılların bastırılmış öfkesi ve saldırganlığıyla öpüyor ve bu beni içten içe ölü hissettiriyor. Bu yabancıнын şefkatli öpücükleri genellikle içimde kıvrılan düğümleri çözüyor, kalbimi kafesleyen duvarları kırıyor, sıcaklığın ve zevkin her bir parçamı istila etmesine izin veriyor.

Dudaklarımı ve bedenimi onunkiyle birleştiriyorum, kalçalarına biniyorum ve sert boyu en yumuşak değerken nefes nefese kalıyorum. Kalçalarını sallıyor

Ustaca, ölçülü hareketlerle nazikçe ve bir arzu patlaması içinden fırlıyor, mantığı, uyarıyı ve sağduyuyu geride bırakıyor.

Bunu burada tanımadığım bir adamla yapmamalıyım.

Beni görselerdi babam, ikiz kardeşim Drew ve nişanlım Trent çok kızardı ama bu düşünce beni daha da cesaretlendiriyor, kararlılığımı artırıyor.

Beni kendine çekerek ayağa kalkıyor ve yatak odasına doğru yürürken bacaklarımı beline doluyorum. Beni yatağa yatırırken ağızlarımız hiç ayrılmıyor ve yavaş yavaş dış katmanlarımızdan sıyrılıyor.

Daha önce hiçbir erkeğin önünde çıplak kalmamıştım. Trent defalarca beni soymaya çalıştı ama ben onu reddetmekten zevk alıyorum. Şimdi, bu güzel, sağlam yabancı için bacaklarımı açıyorum, hiçbir sinir veya kırılganlık belirtisi olmadan, yatağının başucundaki masadan bir prezervatif çıkarıp etkileyici uzunluğunun üzerinde yuvarlarken muhteşem vücuduna hayran kalıyorum.

Konuşmuyoruz ama kelimeler gereksiz. Kalçalarımın arasına yerleşiyor, sıcak ağzını amıma götürüyor ve beni diliyle ve parmaklarıyla yiyip bitirirken neredeyse yataktan kalkıyorum, beni hızla uçurumun kenarına getiriyor.

Daha önce hiçbir erkek bana bunu yapmamıştı ve vücudumda dolaşan zevkli hisler tamamen yeniydi. Hayatımın en iyi orgazmını yaşadıktan sonra üzerime tırmanıyor, elleri küçük göğüslerimi okşarken beni tutkuyla öpüyor. Pürüzlü parmakları meme uçlarımı bir gitarın tellerini koparır gibi cımbızlıyor, gergin tepeler haline gelene kadar ustaca yuvarlıyor ve tekrar ihtiyaç içinde kıvrınmam uzun sürmüyor.

Giriş kapımda duruyor ve bana bakmak için duraklıyor. "İstediğinin bu olduğuna emin misin?" diye soruyor ve kalbimin etrafındaki bloktan küçük bir parça daha eriyor.

Hiç kimse bana neye ihtiyacım olduğunu ya da ne istediğimi sormayı umursamadı ve onun gözlerindeki bariz endişe karşısında gözlerim yaşardı.

"Evet. Bunu seninle yapmak istiyorum."

Yavaşça içime girerken gözleri benimkilere yapışmış durumda. Yarı yolda durup parmaklarını yanağımda gezdiriyor. "Çok güzelsin." Biraz daha sokuyor. "Ve çok sıkı." Çenesini esnetiyor ve temkinli davrandığını anlayabiliyorum. Biraz daha ittiğinde, keskin bir acı beni sarsıyor ve irkiliyorum.

Kendini sabit tutarken gözleri kocaman açılır. Şok yüzüne yayılıyor. "Bakire misin?" diye sızradı.

Ağzımdan sinsi bir sırıtma geçiyor. "Öyleydim."

"Siktir." Eğilip beni öyle tatlı öpüyor ki ağlayacak gibi oluyorum. "Söylemeliydin."

Peki fikrinizi değiştirdiniz mi? Hiç sanmıyorum.

Bekâretimi o psikopat Trent'e kaybetme düşünceleri beni bu gece denize çeken nedenlerden biriydi. Onu yıllardır oyalıyordum ama düğün yaklaşırken daha fazla dayanamayacağımı biliyorum.

Onu bu zaferden mahrum etmek sadece bu anın keyfini arttırır.

Ama bu Trent'i geçmek istemekten çok daha fazlası.

Vücudumu bu muhteşem yabancıya vermek .

İçinde yaşadığım yaldızlı kafese dönmeden önce kendim için bir şeyler alabileceğim bu tek gecenin tadını çıkarmak için.

"Fark etmez," diyorum, kalçalarımı cesaretle yukarı kaldırarak. "Bunu seninle yapmak istiyorum. Tam burada. Şu anda. Uzun zamandır hiçbir şey bu kadar anlamlı olmamıştı."

Beni o kadar uzun süre inceliyor ki, çekip fikrini değiştireceğinden korkuyorum, ama sonra yolun geri kalanını içime itiyor ve acı çılgılığını yutuyorum. Boynuma ve köprücük kemiğime küçük öpücükler konduruyor, içimde yavaşça ileri geri sallanırken göğüslerimi nazikçe yoğuruyor. "Artık acımayana kadar yavaş gideceğim," diye fısıldıyor artık aşırı ısınmış tenime. "Ve eğer durmamı istersen, duracağım."

"Durmanı istemiyorum," diyorum parmaklarımı şimdi güçlü alnına düşen uzun, koyu saç tellerinin arasından geçirerek. "Devam et."

O zaman benimle sevişiyor, sadece artık acımadığını onayladığımda hızını artırıyor, ama asla kaba değil, ihtiyaçlarıma tamamen dikkat ediyor ve kendi doruğa ulaştığında beni ikinci bir orgazma ulaştırıyor.

Birkaç saat sonra sıcak bedenine yayılmış, kalbinin rahatlatıcı atışını dinliyor, göğsünün uykuda şişip inmesini izliyor, bu küçük sahil kulübesinde bu güzel yabancıyla sonsuza kadar kalabilmeyi diliyorum.

Ama bunun sadece hüsnükuruntu olduğunu biliyorum. Eğlenemeyeceğim bir fantezi. Hayatıma birini sokmak onlarınkini de riske atar ve bu da bana hayatımın sonuna kadar değer vereceğim bir gece yaşatan bu adamı ödüllendirmek için kötü bir yol olur.

Onu bu şekilde bırakmaktan nefret etsem de, en iyisi bu.

Benim kim olduğumu bilemez ya da az önce yaptığımız şeyin sonuçlarını anlayamaz.

İsteksizce onun sıcak yatağından ve hayatından çıkıyorum, giyinirken ezici bir üzüntü hissediyorum, kendimi onu geride bırakmaya hazırlıyorum. Uykusunda huzurlu görünüyor, dövmeleli bir koruyucu melek gibi, her şeyi bir perspektife oturtmaya yardımcı olmak için mükemmel bir anda geliyor.

Eğer bu gece dediğimi yapsaydım, onlar kazanacaktı ve biliyorum ki ölmüş annem bunu benim için istemezdi.

Ben bundan daha güçlüyüm.

Oynamak istemediğim bir oyunda piyon olabilirim ama bu kazanamayacağım anlamına gelmez.

Strateji belirlemem lazım.

Zaferimi planlamak için, böylece beni bekleyen işkenceli gelecekte kaçabilirim.

Ben.

Kararlılığım damarlarımda dolaşüyor ve ona hayranlıkla gülümsüyorum. Bana vücudundan çok daha fazlasını veren güzel adam. "Teşekkür ," diye fısıldıyorum ve ona bir öpücük gönderiyorum. Keşke son bir kez dudaklarının tadına bakabilseydim ama onu uyandırmak istemiyorum. Bu şekilde ayrılmam daha iyi.

Sehpanın üzerinde bir kalem ve karalama defteri gördüğümde elim kapının kolunda kıvrılmıştı. Kendimi sorgulamayı bırakıp boş bir sayfanın ucundan bir şerit koparıyorum ve kısa bir not yazıyorum.

Bunu bilmeniz mümkün değil ama bu gece hayatımı birden fazla şekilde kurtardınız. Bana hayatta kalmanın neden önemli olduğunu hatırlattın. Bana istediğim şey için savaşıma gücü verdin. Ve bana son nefesime kadar saklayacağım değerli bir anı verdiniz. Teşekkür ederim. A.

Kapıyı kapatıp arabama doğru, küçümsediğim hayatıma geri dönerken, bu özel geceyi hayatımın geri kalanında her gün yeniden yaşayacağımı biliyorum.

Ama bu yabancıyla yatmanın bazı şeyleri harekete geçireceğini bilmiyordum. Geri alınamayacak şeyler. Ve kesinlikle ondan nefret edeceğimi ve bekâretimi ona verdiğim için umutsuzca içereceğimi bilmiyordum.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

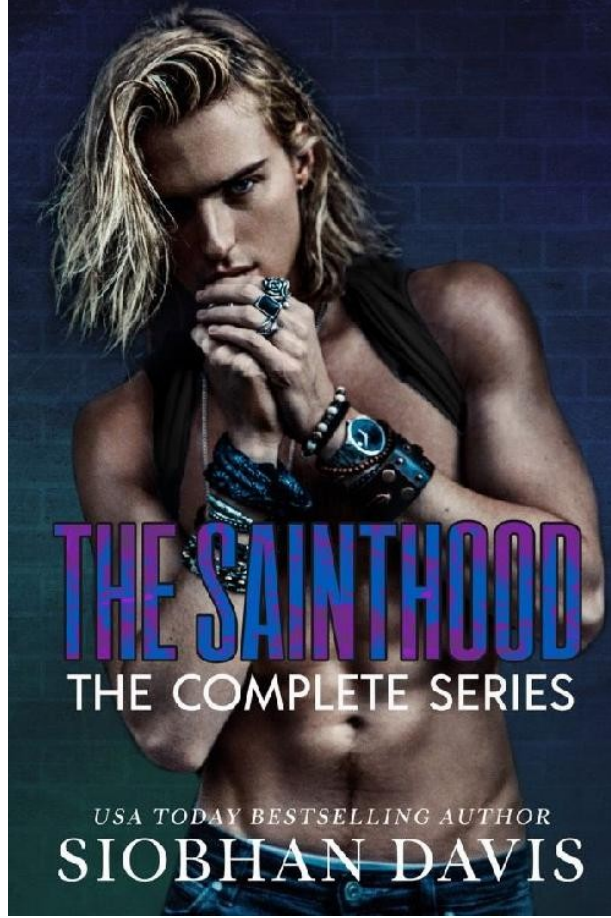
Numunenin sonu.

Kutu Setini İndirin

İndir Zalim Niyetler (Kitap 1)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

#1 NUMARALI ROMANTİK GERİLİM EN ÇOK SATAN KİTAP

Babamın öldüğü gece her şey değişti. Saint,

Galen, Caz ve Theo ile tanıştığım gece.

O çıkarcı adi herifler birlikte geçirdiğimiz ateşli geceden sonra beni mahvetmek istediler ama zaten bozuk olan bir şeyi yok edemeyeceğinizi anlamadılar.

Ve bu sadece kurban umursarsa işe yarar.

Ki bilmiyorum.

Çünkü yıllardır cehennemdeyim ve ördüğüm çelik duvarları hiçbir şey delip geçemiyor.

Ta ki Azizlik onlara ait olduğuma karar verene ve cılamda çatlaklar belirene kadar. Onların acımasız oyunları, sert sözleri ve kaba dokunuşları içimde bir şeyleri uyandırıyor ve şimdi başım belada.

Beni tehlikeli dünyalarının derinliklerine çekiyorlar, ta ki tüm şiddetin ve çete savaşlarının ortasında, tüm sırların ve yalanların içinde kalana ve geri dönüşü olmayana kadar.

Çünkü bana sahipler.

Ve hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti.

Tam olarak olmam gereken yerdeyim.

Ancak her tarafta düşmanlar varken, hayatta kalmak hiçbir garantisi olmayan ölümcül bir oyuna dönüşür.

Ve bazen azizler günahkâr olurlar.

Bu kutu seti 1.000 sayfadan fazla tıkmaya değer #whychoose romantizm ve HEA ile tamamlanmış bir hikaye. Aşağıdaki başlıkları içerir:

- **Diriliş** - tüm mağazada 44 numara
- **İsyen** - tüm mağazada 21 numara
- **Reign** - Tüm mağazada #8
- **Bonus Novella** - 21 bin kelime uzunluğunda

Kindle Unlimited'tan [şimdi indirin](#) ücretsiz veya önsözü okumak için sayfayı çevirin.

OceanofPDF.com

The Sainthood Complete Serisi Örnek PROLOGUE

Son Yıl Öncesi Bahar Tatili

Keskin bir acı göğüs boşluğuma giriyor, doğrudan kalbimi hedef alıyor, pürüzsüz ete batan binlerce küçük iğne ucu gibi.

Gitmiş.

Hiçbir uyarıda bulunmadan bu dünyayı terk etti. Ve onu bir daha asla göremeyeceğim.

Acıyor ve acı derinlere gömülmek istiyor. Doğruca ruhuma gömülmek istiyor. Hayal edilebilecek en kötü hasarı vermek için. Acı yumuşak dokuyu itiyor ve dürtüyor ama işe yaramıyor. Daha fazla ilerleyemiyor. Çünkü o boku kilitlemeyi on üç yaşındayken öğrendim.

Lexus SUV aracımın boş yolcu koltuğundan votka şişesini alıyorum, kapağını açıyorum ve bardağı dudaklarıma götürüyorum. Su içer gibi yudumluyorum, alkol kavrulmuş boğazımdan aşağı süzülürken kendimi kaybolmuş hissediyorum.

Bu araba, birkaç ay önce on sekizinci yaş günü hediyesi olarak bana aldığı son hediye idi. Kurşuna dayanıklı camı, patlamayı önleyen zemini ve çok abartılı olduğunu düşündüğüm bir sürü koruyucu özelliği olan bir LX570 SUV.

Ama belki de bunun bir nedeni vardı.

Ben votkadan bir yudum daha alırken araba yolda savruluyor. Yaklaşan araba ışıklarını yakıyor, sürücü yanımdan geçerken öfkeyle yumruğunu sallıyor. Orta parmağımı kaldırıyorum, haklı olsa bile nefesimin altında tıslıyorum.

Votka şişesini kapatıp koltuğa geri atarken araba tekrar savruluyor. Ölsem de umurumda değil ama annemin sevgili kocasını ve biricik kızını aynı gün, ikisi de ölümcül trafik kazalarında kaybetmesi ona haksızlık olur. Direksiyonu daha sıkı kavriyorum, gözlerim asla düşmeyecek yaşlarla doluyor.

Birkaç dakika sonra araba Darrow'un harap evinin önünde gıcırdayarak durdu. Kapıyı açık bırakarak dışarı atladım ve

büyümüş araba yolu. Kapıyı çalmak için yumruğumu kaldırıyorum ama parmak eklemim aşınmış tahtaya temas edemedi kapı açılıyor.

"O burada değil," diye söyleniyor Rita, altı aylık oğlunu bir kalçasının üzerinde sallarken gürültüyle sakız çiğniyor. Bakışları tepeden tırnağa üzerimde geziniyor, dudakları okul üniformam karşısında alaycı bir ifadeyle kıvrılıyor. Dize kadar uzanan beyaz çoraplarım, siyah pilili eteğim, beyaz gömleğim, kırmızı ve siyah kravatım ve siyah kenarları okul armasıyla süslenmiş kırmızı ceketim özel bir akademi öğrencisi olduğumu doğruluyor.

Gerçi Rita bunun zaten farkında.

nefret etmesinin nedenlerinden biri de bu.

Diğeri de son altı aydır onun değerli kardeşini beceriyor olmam.

"Nerede o?"

"Ben Darrow'un bekçisi değilim." Burnunu çekerek kolunun tersiyle burnunu siler. Oğlu yüksek sesle feryat ediyor, alt dudağı titriyor. Zavallı çocuk muhtemelen aç ve giydiği hantal beze bakılırsa, sanırım altının da değiştirilmesi gerekiyor. Titriyor, gecenin serin havası çıplak bedeninin etrafında dönüyor. Rita masum çocuğa ters ters bakarak, "Kapa çenenini," diye bağırıyor ve bebek daha yüksek sesle ağlıyor.

Ağzım dolup taşıyor ve damarlarımda adrenalini yükseliyor. O çok kötü bir anne ve ben bunu anlamıyorum. *Neden iyi çiftler, çocuklarını sevgi dolu bir ortamda büyütmeye eğilim ve imkânına sahip olanlar, gebe kalmak için mücadele ederken, bu keş denemeden hamile kalıyor? Adalet bunun neresinde?* Kalbim o çocuk için acıyor. *Böyle bir anneyle onu nasıl bir gelecek bekliyor?* Darrow'un onu daha önce de sıkıştırdığını biliyorum ama nadiren evde oluyor ve yapabileceği pek bir şey yok.

Çantamdan yüz dolarlık bir banknot çıkarıp ona uzattım. "Benden hoşlanmadığını biliyorum ve gerçekten umurumda değil. Ama onun nerede olduğunu bildiğini biliyorum. Söyle, senin olsun."

Kaşları çatılıyor ve bana siktir olup gitmemi söylemek istediğini biliyorum. Ama onun paraya daha çok ihtiyacı var. Açgözlü bir cadaloz gibi parayı elimden kaptı. "Galen Lennox'un evinde parti veriyor."

Kahretsin.

Kaşlarımı çatıyorum, detay vermesini bekliyorum ama dudakları kenetleniyor. "Nerede peki?" Sinirli bir iç çekişi bastırarak soruyorum. Kaltak benim Lowell'lı olduğumu biliyor, bir sonraki kasaba. Prestwick Lisesi'ne erkek arkadaşımın kardeşiyle gitmediğimi. Ve nerede olduğuna dair bir şüphem olsa bile

Eğer yanılıyorsam, şehirde amaçsızca dolaşarak kaybedecek zamanım yok.

Avucunu uzattı ve ben dişlerimi sıktım. Kucağındaki bebek olmasaydı, makyajlı suratına bir yumruk atar ve adresini isterdim. Ama kucağında oğlu olduğu için nazik davranmak zorunda kaldım. Eline bir yirmilik sıkıştırıp, ölümcül bir bakışla bana meydan okumasını sağlıyorum. İçeri girersem, geri gelip sırf eğlence olsun diye kışını toza dumana katacağım. Sessiz bir yüzleşmeye giriyoruz ve geri adım atmayı reddederek gözlerimi onunkilere kilitliyorum.

Önce katlanıyor, ağlamaya devam eden bebeği aşağı yukarı zıplatıyor. "Kırk bir Thornton Heights."

Kapıyı yüzüme kapatmak için hamle yapıyor ama ayağımı kapı aralığına koyarak engelliyorum. "Her şeyi burnuna sokma. Oğluna kıyafet ve mama al. Bundan Darrow'a bahsedeceğim."

"Siktir git, sürtük. Sen kendi işine bak." Ayağıma tekme attı ve kapı çarparak kapandı.

Arabama döndüm, adresi fişe taktım ve Galen Lennox'un evine doğru yola çıktım.

Kim olduğunu

biliyorum.

Herkesin var.

Çünkü buralarda Azizliğe saygı duyulur.

Örgüt, çoğu eyalette şubeleri bulunan ABD'deki en eski suç örgütlerinden biridir, ancak çete Prestwick'te başlamıştır ve en büyük güce sahip olan en büyük şubedir.

İki seviyeye ayrılmıştır-gençler ve yaşlılar. Küçükler bölümü okulları ve gençlerin uyuşturucu tedarikini kontrol eder ve üyeler kabul törenini başarıyla geçip "atlayana" kadar genellikle akranları arasında kanunları belirler. Daha sonra kıdemli ya da ana örgütün üyesi olurlar ve halefleri kıdemsiz seviyedeki taçlarını devralırlar. Tipik olarak geçiş, üyeler liseden mezun olduktan sonra gerçekleşir.

Tüm yerel çeteler benzer şekilde yapılandırılmıştır ve düzenli ekip savaşları normdur. Azizler, Darrow'un birlikte çalıştığı Oklar'ın bilinen rakipleridir ve Dar'ın bu partide bulunmasının Azizler'i kızdırmanın bir yolu olduğunu tahmin ediyorum. Darrow Prestwick Lisesi'ni sıkı bir şekilde kontrol altında tutarken, Azizler Prestwick Akademisi'nin koridorlarını yönetiyor ve sokakların *sahibi* onlar. Oklar önemsiz ve Dar Azizler'i küçümsüyor çünkü onun istediği şeylere sahipler - kontrol, saygı, sadakat ve korku.

Bu gece bu olmadan da yapabilirdim, ama seks ve alkolün dikkatimi dağıtmasına daha çok ihtiyacım var, bu yüzden Galen Lennox'un yaşadığı Prestwick'in daha güzel kısmına doğru sürüyorum.

Arabayı tanıdık evin önüne çektiğimde ağızım doluyor. Geniş araba yolundan yukarı çıkarken arabalar, kamyonlar ve bisikletler geniş ön bahçeye gelişigüzel park edilmişti. İki katlı, gri tuğlalı devasa binanın önündeki boş alana girip motoru durduruyorum. Yolcu koltuğundaki votka şişesini alıp arabadan iniyorum ve açık olan ön kapıya yöneliyorum.

Kasvetli koridora adımımı attığımda tüylerim diken diken oluyor. Tavandan sarkan devasa bir avize, aşağıdaki mermer karo zemine loş bir ışık saçıyor. Maun merdivenler lobinin her iki yanında yukarı doğru uzanıyor, basamaklar daha iyi günler gördüğü belli olan sıkıcı yeşil bir halıyla kaplı. Yüksek tavanlara ve kornişlere örümcek ağları yapışmış ve ince bir toz tabakası duvarları kaplayan ata resimlerini gizliyor, gümbürdeyen müziğin sesine doğru yürüyorum.

Koyu ahşap paneller ve donuk yeşil ve altın rengi duvar kâğıtlarıyla dekore edilmiş depresif koridorda yürürken topuklarım takırdıyor. Buraya ilk geldiğimde ne kadar ürktüğümü hatırlıyorum, ama şimdi bariz bakımsızlık da eklenince durum daha da kötüleşti. Birbiri ardına sıralanmış, maun boyalı kapıların yanından geçiyorum, hepsi kapalı ve hiçbir yaşam sesi yok, bu yüzden müziğe doğru devam ediyorum.

Koridorun sonuna ulaştığımda sola dönüyorum ve doğruca parti merkezine gidiyorum.

Pahalı avizelerle süslü tonozlu tavanlara ve ağır yakut kırmızısı kadife perdelerle örtülü sayısız pencereye bakarak geniş odaya adım atıyorum. Bir DJ odanın sonundaki yüksek bir kürsüden melodiler çalıyor, ancak bunun dışında oda tamamen mobilyasız. Bir zamanlar burası, şehrin dilinden düşmeyen gösterişli partilere ev sahipliği yapan, süslü bir şekilde dekore edilmiş bir balo salonuydu, ancak artık kimsenin burayla ilgilenmediği açık.

Büyük bir kalabalık yıpranmış parke zemin üzerinde dans ederken, diğerleri odanın kenarında yerde kümeler halinde oturmuş konuşuyor, gülüyor, sigara ve içki içiyor. Mekânda yürürken ot kokusunu içime çekiyorum, gözlerimi Darrow için dört açıyorum ama onu ya da ekibinden herhangi birini göremiyorum. Balo salonundan arka kapıdan çıkıp dışarı yöneliyorum. Tesisin dışına doğru adımlarken kahkaha sesleri havada süzülüyor.

arka avlu. Aşırı büyümüş labirenti görünce ayaklarım duracak gibi oluyor ve zihnimin o geceye geri dönmesine izin veriyorum. Daha çocuktum, bu yüzden buraya yaptığım son ziyaretin diğer tüm ayrıntılarını hatırlasam bile adresi hatırlayamadım.

Votkanın kapağını açıyorum, boğazımdan aşağı yudumluyorum, yanmayı memnuniyetle karşılıyorum ve anının ortaya çıkmasına izin vermek yerine ona kilitleniyorum.

İlerlemeye devam ediyorum, virajı dönüp Darrow'un çetesinden birkaç kişiyi fark ettiğimde ayaklarım hızlanıyor. Yaklaşık yirmi kişilik bir grup eski havuzun kenarında, derme çatma bir şenlik ateşinin etrafında toplanmış, bahçe sandalyelerine ve şezlonglara yayılmış uzanıyor. Havuz artık boş, eski mavi kiremitli zemindeki yapraklar ve döküntüler dışında.

Bryant Eccelston'ın uzandığı şezlongun önünde duruyorum. Bryant, Darrow'un en iyi arkadaşı ve iki numarasıdır ve birinin olduğu yerde diğeri asla uzakta değildir. Sevimli bir sarışın onun 1.80'lik geniş gövdesine sarılmış. "Nerede o?" Onu bir bakışla delip geçerek soruyorum.

"Güzel kıyafet." Bryant sırtıyor, vücudumu yavaşça inceliyor, bakışları alışkanlıktan göğsümde kalıyor.

"Saçmalamay kes, Bry. Darrow nerede?"

Başını yana eğiyor ve şenlik ateşinin titrek ışığı sol gözünden şakağına ve saç çizgisine doğru uzanan derin yara izini belirginleştiriyor. "O arkada." Dudakları hafifçe yukarı kalkarken başını geriye doğru sallıyor. Kucağındaki sarışın kıkırdıyor, kollarını onun boynuna sararken bana kendini beğenmiş bir bakış gönderiyor.

Tiyatroyu görmezden gelerek havuz evine doğru yürüyorum, votka şişesinden bir yudum alarak acele etmesini ve acımı dindirmesini istiyorum.

Kapı açık ve içeri itiyorum, onları görmeden önce duyuyorum. Bu bir sürpriz değil. Bryant'ın dışarıda dikkatlice sahnelediği müdahaleden sonra değil.

Buruşmuş bira kutuları, bayat pizza kutuları ve buruşmuş giysilerin yanından geçerek, yatak odasından gelen pantolon seslerini ve iniltileri dinleyerek, nefesimin altında o sik kafalıya küfrederek oturma alanında yürüyorum.

Kapıyı bir hışımla açıyorum, kapı aralığına yaslanıp gösterişli kızıl saçlı bir sürtüğün erkek arkadaşımın sikine binişini izliyorum. Gerçekten çok istekliydi. Sanki ata binmiş gibi bir aşağı bir yukarı zıplıyor. Darrow kalçalarını kavrarken leğen kemiği yukarı kalkıyor, göğsünden terler süzülüyor, zevkle inleyerek içine giriyor. Kadın inliyor, bu duyguya yenik düşerken başını geriye atıyor.

Ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğini biliyorum, çünkü Darrow'un büyük bir aleti var ve onu nasıl kullanacağını biliyor.

"Hey, göt herif," diyorum, onları izlerken bir yudum daha votka alıyorum.

"Lo! Kahretsin!" Darrow'un gözleri nihayet beni fark ettiğinde kocaman açılıyor. "Yapma!

Aşırı tepki verme," diye yalvarıyor, ifadesi çılgına dönüyor. Kızıl saçlı kızı sikinden itiyor ve kız yere düşüp şakağını komodinin kenarına çarpıyor. Ayağa kalkıyor, kalkmış aleti beni selamlıyor, sikiş arkadaşının üzerine yürüyor, onun çığlıklarını ve küfürlerini duymazdan gelerek bana doğru ilerliyor.

Tempest ayağa kalkarak, "Dar," diye sızlanır. "Unut onu. Yatağa geri dön." Büyük göğüslerinden birini okşarken, boştaki eliyle alnındaki morarmış deriyi ovuyor.

"çeneni," diye tersliyor, omzunun üzerinden ona bakıyor.

Dudakları inceliyor ve çenesinde bir kas kıpırdıyor. Sonra yüz hatları düzeliyor ve gözlerinde hınzır bir parıltı parlıyor.

Darrow'un ilerlemesini engellemek için avucumu kaldırarak, "Tükür onu, kaltak," diyorum.

"Haftalardır fırsat buldukça beni beceriyor," diye mırıldanıyor Tempest, bize doğru yürürken kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyor.

Şişeyi kaldırıyorum. "Aferin sana. Onun yatağına girmen sadece iki yıl mı sürdü?" Kolunu arkadan Darrow'a doluyor ama Darrow onu itiyor. "Hepimiz senin acınası baştan çıkarma girişimlerini izledik ama azmin karşılığını aldığın ortada. Gurur duymalısın." Sırtıyorum, birkaç yudum votka daha içiyorum.

"Oh, gurur duyuyorum. Çok gururluyum, çünkü açıkça görülüyor ki yüksek ve kudretli Harlow Westbrook'tan çok daha iyi yatıyorum."

"Kapa çeneni Tempest, yoksa ben senin yerine kapatırım," diye tıslıyor Darrow sikiş arkadaşına, kendini kaybetmesine saniyeler kalmış gibi görünüyor.

"Ona tutunamaman benim suçum değil," diye ekliyor, kulaklarının arasında tüyler olduğu için benimle daha da alay ediyor.

Darrow kendini kaybediyor, yüzüne bir tokat atıyor ve başı geriye savrulunca irkiliyorum.

"Çok klas," diye ters ters bakıyorum o pislige. Tempest'in hayranı değilim. Aslında ona katlanamıyorum ama kimse böyle bir muameleyi hak etmiyor. Eğer bana parmağını bile kıpırdatmaya cüret etseydi, ona bir tokat atar, sonra da küfürbaz kışını kaldırırma fırlatırdım. Ama Tempest ona bir kement gibi yapışacak çünkü kendine saygısı sıfır ve zekası daha da az.

"O hiç kimse değil," diyor bana uzanarak. "Canım sıkıldığında sikebileceğim bir delik. Hiçbir anlamı yok."

Çaresiz bakış Darrow'a hiç yakışmıyor ve ona bu kadar uzun süre nasıl katlandığımı merak ediyorum. O bir amaç için bir araçtı ve artık faydası kalmadı. Şimdi, yaralı taraf gibi yürüyüp gidebiliyorum ve sırlarımı göğsüme yakın tutabiliyorum. Böylesi daha temiz. Tempest bana bir iyilik yaptı. Bunu benim ağzımdan duyacağından değil tabii.

Homurdanıyorum ve ikisi de gözlerini bana diyor. "Siz iki salak birbirinizi hak ediyorsunuz." Kapı çerçevesini itiyorum. "Yarım yamalak saniyelerimin tadını çıkarın." Tempest bana ters ters bakıyor ve parmaklarını sıkma şeklinden bana bir yumruk atmaya çok istediğini anlıyorum. "Zaten aylaklık etmeyi bırakmıştım."

"Lo, bekle. Hadi ama. Seni sevdiğimi biliyorsun." Darrow bana doğru hamle yaptı, ben de hemen taşaklarına bir diz attım. Yere düştü, acı içinde kükrerken sikini tutuyordu. Votka şişesini kaldırdım, kafasından aşağı dökmeye hazırdım ki aklıma daha iyisi geldi.

Güzelim Grey Goose votkamı o hilekar sümsük için harcamayacağım.

"Fahişenin tadını çıkar ve numaramı kaybet." Başımı kendimden emin bir şekilde tutuyorum.

Yürü git.

"Uyardığın için sağ ol," diyorum ve Darrow'un ekibinin yanından geçerken Bryant'a bir öpücük konduruyorum, dünyada hiçbir şey umurumda değilmiş gibi görünüyorum.

Bryant sarışını bırakıp geliyor. "Bilmeyi hak ettin," diyor ve yanıma geliyor.

Bunu neden yaptığını çok iyi bildiğim için ona bakıyorum. "Dediğim gibi, teşekkürler."

"Bekle." Dirseğimi tutup beni oyaladı. "O zaten senin için doğru kişi değildi."

Dudaklarım seğiriyor. "Ve sanırım sen de öylesin?"

"Öyle olduğumu biliyorsun." Bir elini tıraşlı siyah saç derisinde gezdiriyor, ela gözleri şüphelendiğim her şeyi doğruluyor.

"Evet, böyle bir şey olmayacak, Bry. Sarışına geri dön." Cevabını beklemedim, elinden kurtuldum ve arka kapıdan eve girdim.

Darrow denen pisliği sikeyim. Bu gece tüm bu boku sistemimden atmaya gerçekten ihtiyacım vardı. Votka şişesini göğsüme bastırdım. Sanırım Bay Grey Goose'un bu işi yapması gerekecek.

Bana seslendiğinde koridorun yarısından giriş lobisine doğru ilerliyordum. "Lo! Bekle!"

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Darrow'un balo salonunun kapısındaki kalabalığın arasından ite kaka görüyorum. Ugh. Onun gülünç bahanelerini dinleyecek havada değilim.

Ahlak kurallarım pek yoktur ama hile yapmak benim için zor .

Köprüleri yaktı ve zaten onunla işim bitmişti, bu yüzden fikrimi değiştirmemi sağlayacak hiçbir şey söyleyemez.

Onunla yatmaktan ve konuşmaktan bıktım.

Lowell'da seksi erkek kıtlığı yok ve Prestwick'te deney yapmayı bitirdim.

"Hayatımı sikeyim," diye mırıldanıyorum, en yakın kapıya koşuyorum, kapıyı çekip açıyorum ve içeri dalıyorum. Kapıyı içeriden kilitliyorum. Nefes nefese arkamı dönüyorum, hatamı hemen anladığım için nefesim kesiliyor.

Ya da, belki de kader karışıyor ve bu gece buraya bir nedenden dolayı getirildim.

Dört çift göz farklı ifadelerle bana bakıyor. Adamlar dairesel bir masanın etrafında oturmuş kağıt oynuyorlar. Işık çok az, tek aydınlatma odanın iki yanında birer tane bulunan iki lambadan geliyor. Duman bulutları tepelerinde dönüyor. Tütün kokusu Mary J.'nin baş döndürücü kokusuyla karışıyor.

Kırılmış kirli sarı saçlı adam sandalyesinde dönüyor, uzun kot pantolonlu bacaklarını önüne uzatıyor, bakışları bariz bir ilgiyle üzerimde geziniyor. Delici mavi gözleri benimkilerin içine giriyor ve ben de kendi bakışlarımla onun müdahaleci bakışlarına karşılık veriyorum.

Yüzü destansı bir orantı şaheseri. Güçlü burun. Dolgun dudaklar. Çoğu kızın uğruna cinayet işleyeceği dolgun, yüksek elmacık kemikleri. Geniş buz mavisi gözleri kalın siyah kirpiklerle çerçevelenmiş. Çenesi şık bir kirli sakal tabakasıyla kaplı. Sol kaşı delinmiş ve dövmeleler açıkta kalan kollarını ve ellerini parmak uçlarına kadar kaplıyor. Hava çok karanlık olduğu için dövmeleler net olarak görülemiyor ama etkileyici bir mürekkep görüntüsü var. Siyah tişörtü etkileyici göğsü ve şişkin pazuları boyunca uzanıyor ve ağzının suyu akıyor.

Çok ateşli ama dudaklarının kendini beğenmiş eğiminden bunu o da biliyor.

Bir gırtlak sesi dikkatimi Aziz Lennox'tan, Azizliğin genç bölümünün liderinden uzaklaştırıyor. Arzulandığı kadar korkulan bir adam.

Sonra gözlerim Galen Lennox'a kilitleniyor. Kuzeni Saint'in bakışlarında bir tehdit kadar merak da vardı, Galen'in bakışları soğuk, sert hatlara sahipti, ifadesi

gerginlik ve inançsızlık kokuyordu. Yeşim yeşili gözleri başımın yan tarafında delikler açıyor ve yırtık vücudu gergin, tetikte, bir saniye içinde saldırmaya hazır. Renkli dövmele bir kolunu kaplıyor ve boynunun yan tarafına doğru ilerliyor. Pelüş dudaklarını ovuşturuyor, gözlerini şüpheyile kısıyor, başını eğiyor, kahverengi sahte şahini sanki bir silah kullanıyormuş gibi bana doğru bakıyor.

Tehditlerin hiçbir türüne iyi yanıt vermiyorum, bu yüzden kapıyı itiyorum, omurgamı dikleştiriyorum ve Darrow yumruklarını dışarıdaki kapıya vururken masaya doğru yürüyorum. "Lo! Aç şu lanet kapıyı hemen!"

Koyu renk saçlı ve yoğun kahverengi gözlü adam eğlenerek kaşlarını kaldırıyor. Parmaklarını masaya vurarak Aziz'e bir bakış fırlatıyor. Tank gibi yapılı. Geniş omuzlar. Geniş göğüs. Kafamdan daha büyük pazılar. Giydiği koyu renk kot pantolona tam oturan kaslı bacaklar. Yüz ifadesi çok sıcak. Bakışları Saint'ten bana ve arkamdaki kapıya sıcıyor. Kaslı Caz Evans olmalı. Onun acımasız gücüne dair hikâyeler buralarda efsaneleşmiştir. Eğer inanılacaksa, çıplak elleriyle adam öldürmüş.

Saint'in önünde durup ellerimi kalçalarımaya koyarak ona bir bakışla meydan okuyorum. Galen'in bana doğru gönderdiği hançerleri hissediyorum ama odak noktam tek ve liderlerine kilitlenmiş durumda. Saint'in meşhur soğuk mavi bakışları benimkilerle buluşuyor ve birbirimize ilk kez bu kadar yakından bakarken aramızda bir kıvılcım çıkıyor.

Oklar ve Azizlik ezeli düşmanlar ve birlikte sosyalleşmek bir alışkanlıkları yok ama eminim beni duymuştur. Tıpkı Darrow'un bu adamlardan herhangi biri çıksa bileceği gibi. Saint'in ateşli bakışları tenimi yakıyor ve göğsümde bir ateş filizleniyor. Bir sızı aşağıya doğru yayılıyor, anlık ve şiddetli çekim içime çarptıkça çekirdeğim zonkluyor.

"Aziz."

Bağlantımız *onun* boğuk sesiyle kopuyor ve başım dönüyor. Gözlerimiz buluştuğunda çenem kapanıyor. Yüz ifadesi çok şey ifade ediyor ama artık çok geç. Acı dolu ela gözleri benimkilere kilitleniyor ve göğsümün içinde tsunaminin şiddeti artıyor.

Duygularımı kontrol altında tutma yeteneğimle gurur duyuyorum ama bu gün cidden kafamı karıştırıyor. Babam, Darrow ve şimdi de Azizlik'le karşılaşmak derken, bugün daha da kötüleşemedi.

Theo Smith çetenin dördüncü üyesi ve o da ölümüne güzel, ama farklı bir şekilde. Uzun kumral-sarı saçları ensesine dökülüyor.

Boynundaki saçları, son derece seksi olan dağınık bir yatak başı stiliyle kulaklarının arkasına sıkıştırıyor. Bir elini çenesinde gezdiriyor, bakışlarını tutuyor, dile getirmediği ricası çok açık. Teknoloji sihirbazı ve finans dehası olarak bilinen, baskı altında soğukkanlılığını koruyan biri için şu anda kesinlikle sarsılmış görünüyor.

Öyle olmalı.

Çünkü o bir yalancı ve korkak. Ve bildiğimi biliyor.

"Harlow Westbrook!" Darrow artık tam adımı kullanıyorsa kırılma noktasına yaklaşmış demektir. "Aç şu lanet kapıyı ve bu kadar hassas bir sürtük olmayı bırak."

Çenemi gevşetiyorum, yüz hatlarımı gevşetiyorum ve Aziz'e yeniden odaklanırken yüzüme eğlenen bir ifade yerleştiriyorum. Ayağa kalkmış, aynı anda hem karanlık bir şekilde uğursuz hem de şehvetle sırılsıklam olmayı başaran hesapçı bir bakışla bana bakıyor. Tüm vücudum ürperiyor ve o kadar tahrik oluyorum ki külotum sırılsıklam oluyor.

Bu topuklularla boyum 1.80'e yaklaşıyor ve Saint hâlâ üzerimde yükseliyor. Zihnimde onun iri gövdesinin benimkini örttüğünü canlandırıyorum ve arzumu bir kademe yükseltiyorum. Vücudundan yayılan ısı içime çarpıyor, hem pürüzlü yanlarımı yatıştırıyor hem de içimde bir cehenneme dönüşen alevleri yatıştırıyor. Yarıları boşalmış votka şişemi masanın üzerine bırakıp ellerimi tekrar kalçalarımaya koyuyorum. "Eee?"

Bunu koydum. Bunu yapıyorum. Şimdi, top onun sahasında.

Aramızdaki çekim karşılıklı. Benim onu istediğim kadar o da beni istediğini saklamıyor.

Saint bir adım daha yaklaşıyor ve göğsü bedenime değerek uzuvlarımda yeni bir arzu dalgası yaratıyor. "Eğer bunu yaparsak-"

"Biliyorum. Bu benim ilk rodeom değil." Bu hayatta hiçbir şeyin bedava olmadığını biliyorum. Bir iyilik istersin. Fareli köyün kavalcısına ödeme yaparsın. Seks her zamanki para birimidir. Yaşadığımız dünyada böyle.

Çenemi sıkıca kavrayıp başımı yukarı çekerken çenesinde bir kas patlıyor. "Sakin sözümü kesme."

"Ya da ne? Dur tahmin edeyim. Beni cezalandıracak mısın?" Sert seksin en sevdiğim şey olduğunu ve cezanın nadiren bir ceza olduğunu bilemez. Hele on üç yaşında yaşadıklarımından sonra. Bu sefer beni kırmak için çok şey gerekecek.

Gözlerimin içine bakıyor, yüzünü o kadar yaklaştırıyor ki aynı havayı paylaşıyoruz. "Bu hoşuna giderdi."

Beni bu kadar kolay okuyabilmesinden hoşlanmıyorum. Yıllarımı onun gibi adamları dışarıda tutmak için duvarlar örerek geçirmişken. Ama tedbiri elden bırakmamak lazım. Aziz Lennox'un duvarları yıkma ve gerçekleri ortaya çıkarma konusunda usta olması şaşırtıcı değil. Operasyonun arkasındaki beyin boşuna o değil. Gözlerim olumlu yanıt veriyor ve bedenim beklentiyle uğulduyor.

"Sadece ben olmayacağım," diye ekliyor, tepkimi görmek için dikkatle yüzümü izliyor. "Biz bir paket anlaşıyoruz."

Bu söylentiler duydum ve bu sadece cazibeyi artırıyor.

Kelebekler göğsümü istila ediyor ve vücudum çığ bir ihtiyaçla zonkluyor. Kuru dudaklarımı ıslatıyorum, damarlarımda bir adrenalin dalgası dolaşırken yutkunuyorum. Masada ne olduğunu biliyorum. Ne yapacaklarını ve ödemem gereken bedeli. Bunun bir anlaşma bozucu olduğunu düşünüyorsa, çok yanılıyor. Bu cehennem gibi günün geri kalanını atlatmak için ihtiyacım olan şey tam olarak bu.

"Yap," diyorum, sesim güvenle yankılanıyor, yüzüm hevesimi sergiliyor.

Saint'in gözleri neredeyse için için yanacak kadar kararıyor. Bunu istiyor.

Anlaştık.

"Aziz. Bunun hakkında konuşmalıyız." Galen'in ses tonunda hoşnutsuzluk göze çarpıyor ve eğer bu işi benim için mahvederse, ben de *onu* mahvederim.

"Karar verildi." Saint başını çevirerek kuzeninin itiraz etmesine meydan okur.

Galen ensesini ovuşturarak başını sertçe salladı.

Saint'in söyledikleri

kanundur. Bunu herkes

bilir.

"Lo! Oyun oynamıyorum. Ya kapıyı açarsın ya da kırıp açarım," diye kükrüyor Darrow, vücut ağırlığıyla kapıyı itip tıkırdatırken sabır rezervleri tamamen tükenmiş durumda.

Aziz çenemi düşürüyor, elimi tutuyor ve beni kapıya doğru çekiyor. Elini kapının koluna dolamış, gözlerini bana dikmiş bakıyor. "Geri çekilmek için son şansın."

"Geri çekilmiyorum." Yanına sokuluyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve ona dokunduğum anda tenimi saran ürpertinin tadını çıkarıyorum. "Ben varım."

Gözlerinde saygı parlıyor ama o kadar kısa sürüyor ki hayal etmediğimden emin değilim.

O.

Kolunu belime dolayarak beni kendine yakın tuttu ve kapıyı açtı. yeni eski sevgilimle yüzleşiyorum. "Darrow Knight," diye seslendi Saint, elini

Kalçam. "Bu zevki neye borçluyuz?" Uzun, mürekkepli parmaklarıyla kalçamda daireler çizerken ses tonundan ve ifadesinden alay damlıyor. Darrow'un yüzü gök gürültüsü gibi kararıyor, bakışları Saint ve benim aramda gidip geliyor. Kot pantolonunun üst düğmesi açık, göğsü çıplak ve spor ayakkabılarının bağcıkları çözülmüş. Bahse girerim Tempest onun benim peşimden bu kadar hızlı kaçtığını görmekten pek memnun olmamıştır. "Siktir git odadan, Lo." Darrow Kollarımdan birini tutup Saint'in boynundan uzaklaştırıyor.

"Siktir git Dar," diyorum Saint Darrow'un etli parmaklarını etimden ayırıp beni vücuduna geri çekerken. "Sana hiç cevap vermedim, şimdi de vermeyeceğim."

"Bunu yapmak istemezsin bebeğim." Kollarını göğsünde kavuşturup beni uyaran bir bakış attı. "Aşırı tepki veriyorsun."

Gülüyorum. "Büyüklik sanrılarından muzdarip görünüyorsun. İzin verin bunu sizin için açıklığa kavuşturayım." Saint'in kucağından sıyrılıyorum, Darrow'u geri çekilmeye zorlarken göğsünü dürtüyorum. "Umurumda değil. Umursamıyorum. Sen sadece canım sıkıldığında seviştiğim biriydin." Kendi sözlerini ona geri çevirmeyi seviyorum.

Parmağımı tokatlayarak uzaklaştırıyor ve Saint arkamdan yaklaşıp kollarını belime dolayarak beni tekrar sıcak bedenine çekiyor. "Misafirlik süreni çoktan aştın." Saint'in sesi camı kesebilirdi.

Galen diğer tarafıma geçti. "Ekibini ve evimden defol git."

"Ona dokunursan... Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun." Darrow yumruklarını sıkar ve göğsünü şişirir.

"Çöktün ve yandın, dostum." Caz, Darrow'un yüzüne duman üflüyor. "Şimdi, kaybol."

Darrow'un yüzü kırmızının sağlıklı bir tonuna dönüşür. "Fahişe." Gözlerini yarıklara kadar kısar. "Seninle işim zaten bitmişti."

"Evet, işte bu yüzden onun peşinden koşuyor, lanet bir korkak gibi kapımızı yumrukluyorsun," diye yanıtlıyor Saint. "Berbat durumdasın, dostum."

"Umarım buna değer," diye bağılıyor hışımla gitmeden önce.

Caz sigarasını yerde söndürürken, "Birkaç yordakçı alıp Oklar'a binadan çıkarken eşlik edeceğim," diyor. Bana doğru bir sırtış fırlatıyor. "Bensiz başlamayın." Darrow'un peşinden yürümeden önce kaşlarını sallıyor.

"Bir içkiye ihtiyacım var," diye homurdanıyor Galen, yanımdan geçip odaya girerken omzumu itiyor. Saint beni tekrar içeri yönlendiriyor, kuzenine endişelenmesi gereken lazer keskinliğinde bir bakışla bakıyor.

Belli ki kuzenler birbirlerine her şeyi anlatmıyor.

Theo, Caz'ın ardından kapıyı kapatıyor, benimle göz teması kurmaya çalışıyor ama onu görmezden geliyorum, ona kendi ilacının tadına baktırıyorum.

Galen masanın üzerindeki burbon şişesini soda gibi içiyor. Saint masada kuzenin karşılarındaki koltuğa çöküyor ve beni kucağına çekiyor. Okul ceketimi çıkarıp sandalyenin arkasına asıyorum.

Saint göğsüme odaklanıyor, dudaklarını şapırdatıyor ve sırtıyor. "Güzel göğüsler." Beyaz tişörtümün üzerinden göğüslerimi avuçluyor ve meme uçlarım anında çakıllaşıyor. Göğüs uçlarım çürük dantel sütyenime ve gömleğimin ince malzemesine dayanacak kadar sertleşene kadar göğüslerimi çekeştiriyor, kıyafetimin içinden kabaca yoğuruyor.

Theo ayaklarını masaya vuruyor, bir sigara yakıyor ve dudaklarına götürüyor. Galen kaşlarını çatıyor, bakışlarını Saint'in ellerine dikmiş, bu neredeyse komik. Votka şişemi kapıp birkaç yudum içtikten sonra Saint'in kucağında dönerek ona sarılıyorum. Elleri belime iniyor ve kaşlarını çatarak bir sonraki hamleyi yapmamı bekliyor.

Şişeyi masanın koyuyorum ve eğilip ağzımı cesurca Saint'in ağzına dayıyorum. Dudakları anında ayrılıyor ve votkanın bir kısmını ağzımdan onunkine geçiriyorum. Yutkunurken gözleri benimkileri delip geçiyor, ağızlarımız hâlâ aynı hizada ve dikkatli olmazsam o tehlikeli buz gibi derinliklerde kaybolabilirim.

Ben geri çekilmeme fırsat vermeden içeri dalıyor ve ayak parmaklarımı kıvrıran yakıcı bir öpücükle dudaklarıma yapışıyor. Gerçi buna öpücük demek doğru olmaz, çünkü daha çok sahiplenmek gibi bir şey.

Aziz ağzımı yutuyor. Dili benimkinin etrafında dönüyor. Özür dilemeden istediğini alırken dudakları cezalandırıyor. Ben de ona karşılık veriyorum, ellerim başındaki kadifemsi yumuşak saçlarda gezinirken dudaklarına morartıcı öpücükler konduruyorum. Elleri üniforma eteğimin altına kayıyor, iri avuç içleri kırımın çıplak yanaklarına değiyor. Altımda çoktan sertleşmişti ve onu içimde hissetmek için çaresizce ona sürtünüyorum. Kafam bana dünyanın altüst olduğunu hatırlatmaya başlamadan önce kendimi kaybetmek için.

"Caz'ı beklediğimizi sanıyordum."

Saint ağzını benimkinden ayırıyor ve omzumun üzerinden kuzenine kibirli bir bakış fırlatıyor. "Bu beni bekliyor." Kırımın yanaklarını sıkıyor ve ben de bir iniltiyi bastırmak için alt dudağımı ısıtıyorum. "Kızımızı ısıtıyorum."

Ellerimi omzuna koyup eğiliyorum, boynunun yan tarafını ve kıllarla kaplı çene çizgisini yalıyorum.

Göğsünden derin bir gümbürtü yükseliyor. "Kızım, sende taşak var." Ellerini popomdan çekip yüzümü sıkıca tutuyor ve beni açık bir eğlenceyle inceliyor.

"Adı Harlow." Theo'nun sesi kısık, ama hiçbirimiz yumuşak kenarı kaçırmıyoruz.

Aziz dikkatini arkadaşına çevirirken yüzümü tutmaya devam ediyor. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var, dostum?"

"Herkes Harlow Westbrook'un kim olduğunu biliyor. O-"

Saint'in elinden kurtulup Theo'ya bakacak şekilde dönüyorum ve o da konuşmasını cümlelerin ortasında kesiyor. "Gerçekten oraya gitmek istemiyorsun." Gözlerim beni sınaması için ona meydan okuyor.

"İlginç." Saint kalçalarımı tutuyor, popomu kasıklarında ileri geri sürüklüyor. "Ama bekleyebilir. Çok azmış durumdayım." Beni üzerinden kaldırıyor, ayaklarımı geçici olarak yere koyuyor.

Şimşek hızında bir hareketle masanın üzerindeki elinin bir hareketiyle silip süpürüyor. Bu hareketi son saniyede tahmin ederek votkamı zayı olmadan önce kapıyorum. Galen'in tepkileri de aynı derecede hızlı ve viskisini yerdeki kartlara, fişlere, paraya ve birkaç şişe biraya katılmadan önce kurtarıyor. Saint beni tekrar kaldırıp masanın kenarına yerleştiriyor. "Arkana yaslan." Gözleri şehvetle parlıyor ve külotum sıırıslıkm olmuş, ama bana dokunmamış bile.

Galen küfrediyor ve Theo yutkunuyor, ben de bana söyleneni yapıyorum. Arkama yaslanıyorum ve uzun, siyah saçlarım masanın üzerinde etrafımda dalgalanıyor.

"Ellerini tut," diye emrediyor Saint.

Galen birkaç saniye boyunca duman çıkarır, odanın diğer ucuna uçurmadan önce biraz daha burbon yudumlar. Şişe duvara çarparak paramparça olur.

"Bitirdin mi?" Aziz kuzenine ölümcül bir bakış fırlattı.

"Neredeyse değil." Galen'in sert sesi tüylerimi diken diken ediyor. Ellerimi tutuyor ve kol yuvalarımdan koparılmış gibi hissedene kadar başımın üzerine doğru çekiyor.

Saint kalçalarımı ayırıyor, kapı açılıp Caz küçük partimize katılırken ellerini çıplak bedenimde gezdiriyor. Kapıyı duyulabilir bir klik sesiyle kilitliyor ve ağır çizmeleriyle bize doğru yürüyor. "Bu mu halledildi?" Saint soruyor, elleri kalçalarımın yarısında duruyor.

"Çöpü attık." Caz'ın ses tonundaki sırtışı duyabiliyorum. "Hey, güzelim," diyor, bana doğru eğilip yüzümün bir tarafını avuçluyor.

Saint kalçalarımındaki yukarı doğru yolculuğuna devam ederken ona bakıyorum. Saint eteğimi kaldırırken serin hava aşırı ısınmış bedenime geliyor. "Bu üniforma da neyin nesi?" diye soruyor.

"Üstümü değiştirecek zamanım olmadı," mırıldanıyorum, yüzünü benimkine yaklaştırırken bakışlarım Caz'inkine kilitleniyor.

Ben okuldayken telefon geldi ve annem beni alması için bir araba gönderdi. Babamın asistanı Lincoln, cipimi eve götürdü. Polisle, adli tabiple ve cenaze evinin müdürüyle geçirdiğim birkaç saatten sonra, sadece dışarı çıkmaya ihtiyacım vardı. Annem bir şişe şarap ve biraz Valium ile yatak odasına çekildi, ben de votkamı kaptığım gibi hızla oradan uzaklaştım. O sürtük Rita Knight bana fark ettirene kadar hala üniformamın içinde olduğumu bile fark etmemiştim.

"Çok seksi görünüyorsun," diyor Saint, tangamın üzerinden amımı avuçlayarak. "Ve her zaman bir Lowell Akademi prensesini becermek istemişimdir."

"Sanırım şanslı günündesin," diye törpülüyorum Caz'ın talepkâr dudakları dudaklarıma çarpmadan hemen önce. Parmakları gömleğimi hızlıca çıkarırken ağzımı mahvediyor. Saint tangamı parçalayıp beni odaya maruz bıraktığında ve iki parmağını içime soktuğunda ağzının içinde nefes alıyorum.

"Bizim için çok ıslak," diye haykırıyor, bir parmak daha ekliyor ve parmaklarını sert itişlerle içeri ve dışarı pompalıyor. Masanın üzerinde kıvranıyorum ve Galen yukarıdan üzerime eğilirken bir eliyle iki bileğimi tutuyor, serbest elini vücudumdan aşağı kaydırıyor, parmakları sol sütyen kabıma giriyor.

Göğsümü okşuyor, meme ucumu sertçe sıkıyor ve ben Caz'ın ağzına doğru haykırıyorum. Caz başını kaldırıp dudaklarını yalıyor, göğsümü süzerken gözleri kararıyor.

Eğer herhangi biri yara izlerini fark ederse, onlara aldırış etmiyorlar.

Hızlı bir hareketle sütyenimin önünü açarak göğüslerimi serbest bırakıyor. Galen sol göğsümü yoğururken ve Caz'ın nefis ağzı sağ meme ucumu emerken Saint beni parmaklamaya devam ediyor.

Aralarında, ben sıcak, kıvranan bir karmaşa olana kadar beni kızdırıyor ve alay ediyorlar.

Gözlerim Theo'nun oturduğu sandalyeye takılıyor, sigara içiyor ve kot pantolonundan belli olan ereksiyonunu seyrediyor.

"Otur." Saint parmaklarını çekti ve göğsüme tapan iki adam geri çekildi. "Sikimi çıkar."

Doğrulup Saint'in şehvet dolu gözlerine bakıyorum, kotunun düğmesine uzanıp üsttekini açıyorum. Elimi boxer'ının içine kaydırıyorum ve elim uzun, sert boyunun etrafını sardığında dişlerini sıkarak tıslıyor. O göğüslerimle oynarken ben de onu yavaşça okşuyorum. Arkamızdan gelen kıyafet çıkarma sesleri tansiyonumun fırlamasına neden oluyor.

Daha önce birkaç kez üçlü seks yaptım. Ben iki erkekle. Ama hiç aynı anda dört kişiyle birlikte olmamıştım. Ve bu adamlar çok ateşli ve becerikli aşıklar - eğer duyduğum dedikodular güvenilirse.

Saint'in kot pantolonunu ve boxer'ını aşağı çekiyorum, o da gömleğini başının üzerine çekiyor. O kotunu fırlatıp atarken, Caz benim gömleğimi ve sütyenimi çıkarıyor, beni sadece eteğimle bırakıyor, o da hala belimde, amım tam teşhirde.

Theo masanın üzerine birkaç prezervatif atıyor, ben de kafamı ona doğru çeviriyorum. Birbirimize bakıyoruz. Aramızda sessiz bir iletişim geçiyor. Kot pantolonunu çıkarmış ve eliyle sikini okşuyor ama bize katılmak için hiçbir hareket yapmıyor.

Saint kafamı geri çekti. "Gözlerini benden ayırma bebeğim."

Masanın kenarına kayıyorum ve ağzımı göğsüne bastırıyorum, yontulmuş karın kaslarının ve göğsünün her yerine sıcak, ıslak öpücükler kondururken kapüşonlu gözlerle ona bakıyorum. Elini benimkinin üzerine koyuyor, hala kaya gibi sağlam ereksiyonunun etrafına sarılmış durumda ve elimi yukarı aşağı hareket ettirerek devam etmem için beni teşvik ediyor. Bırakıyor ve ben de sikini güçlü, kendinden emin vuruşlarla pompalıyorum, gözlerini kaplayan koyu renkli sırlara ve elime doğru itişine bayılıyorum.

Biri elini saçlarıma dolayarak başımı geriye ve yana doğru çekiyor. "İyice aç," diye emrediyor Galen.

Sikini ağzıma alıyorum, yanaklarımı çukurlaştırıyorum, böylece onu sonuna kadar içine alabiliyorum. Çok büyük, ağzımın arkasına bastırıldığında öğürme refleksimi tetikliyor. Biraz gevşiyor ve sonra dudaklarımı geniş şaftında yukarı ve aşağı kaydırıyorum, onu coşkuyla emiyorum, onu üflerken çıkardığı seslerin tadını çıkarıyorum. Ben Saint'in sikini pompalarken o da ağzımı sikiyor ve Caz arkadan göğüslerimi okşuyor.

"Yeter." Saint elimi sikinden çekip Galen ağzımdan çıkar çıkmaz beni kaldırıyor. Bizi deri koltuğa doğru götürürken bacaklarım Saint'in kaslı beline dolanıyor.

Beni sırtüstü yatırıyor, bacaklarımı ayırıyor ve ağzını amıma doğru indiriyor. Parmakları içime girip çıkarken

Diliyle beni deli gibi tahrik ediyor. Dilinin üzerinde patlıyorum, sırtım kamburlaşıyor, ağzının her yerine boşalırken kalçalarım sarsılıyor.

Ayağa kalkıyor, prezervatifi takarken manidar bir şekilde sırtıyor. "Tadın baştan çıkarıcı gibi, Harlow Westbrook." Üzerime eğilip ağzını benimkine yapıştırıyor ve dudaklarında kendi tadımı alabiliyorum.

Beni kaldırıp oturtuyor ve zonklayan aletinın üzerine yerleştiriyor. "Sür beni prenses. İçindeki sikimi ne kadar sevdiğini göster bana."

Kendimi yavaşça onun üstüne indiriyorum, onu vücuduma alırken beni gerdiğini hissediyorum. Alkol damarlarımda vızıldıyor ve onu becermeye başladığımda doğru hisle uçuyorum.

"Müthiş bir mürekkep," diyor Caz, parmaklarını kürek kemiklerimden popoma kadar uzanan desenin üzerinde gezdirirken. Bir an irkiliyorum ama hemen kendimi toparlıyorum.

"İntikam meleği, değil mi Lo?" Theo diyor ki.

"Bana öyle deme." Saint'in sikinin üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplarken omzumun üzerinden ona ters ters bakıyorum.

"Kimden intikam almak istiyorsun?" Galen, kuzeni ve en iyi arkadaşına binerken göğüslerimin sallanmasını izlerken sikini okşayarak soruyor.

"Herkes," diye cevap veriyorum tereddüt etmeden.

"Siktir," diye homurdanıyor Saint, tırnaklarını iz bırakacağını bildiğim bir şekilde kalçalarıma geçiriyor. "Amin çok sıkı."

Caz saçlarını omzumun üzerinden tarıyor ve sikini ağzıma doğru yerleştiriyor. Galen'in ağzı meme uçlarımdan birinin etrafında kenetlenirken ben de ona doğru açılıyorum. Caz, Saint ve Galen kadar büyük değil ve onu sonuna kadar içime alıyorum. Diğer meme ucumu parmaklarının arasında yuvarlarken içeri ve dışarı itiyor.

Theo sadece izliyor.

sandalyesinde ama daha da yaklaştı.

Arkadaşlarını becerirken beni izlerken gözlerimiz buluşuyor ve acısını görüyorum. Ne yaptığını hatırlayana kadar neredeyse onun için üzülüyordum. Ve duygulara karşı hissiz olduğumu.

Kendime bir şey hissetmek için izin verdiğim tek zaman seviştiğim zamandır. Kendime izin verdiğim tek zevk bu ve şu anda zevk-o-ölçerim listelerin dışında.

Theo'nun eli kot pantolonunun arkasında fazla mesai yapıyor ve yüzü kızarıyor. Caz aniden ağzımdan çekilince onun damarına basmaktan kendimi alamıyorum. "Kıçımı alabilirsin," diye teklif ediyorum, Theo'ya bakıyorum, ses tonum baştan çıkarıcı, ifadem alaycı.

"Ben iyiyim," diyor Theo, sesi gergin.

"Senin kaybın benim kazancım," diye şaka yapıyor Caz, kitaplıktan bir tüp kayganlaştırıcı alıyor ve Galen'e fırlatmadan önce eline biraz sıkıyor. İki ıslak, soğuk, kaygan parmak kıcıma girerken Caz bir prezervatif takıyor ve aletini kayganlaştırıcıyla yağıyor. Galen kıcımlı parmaklayıp beni hazırlarken ben inleyerek Saint'in sikine sürtünüyorum. Serbest eliyle uzun, kalın shaftının üzerine bir prezervatif yuvarlıyor.

Saint artan bir aciliyetle içime doğru itiyor, kalçalarındaki elleri vahşi bir terk edilmişlikle içime girerken canımı yakıyor. Kükreyerek orgazm oluyor, siki içimde zonkluyor ve klitorisimi ovuşturduğunda patlıyorum, doruk noktası söynerken etrafında spazm geçiriyorum.

Sonra yer değiştiriyoruz ve Caz beni arkadan alırken ben Galen'e biniyorum. Duygu inanılmaz ve Galen'den dalga dalga yayılan düşmanlığa rağmen, bu uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli şey. Bütün geceyi bu adamlarla sevişerek mutlu bir şekilde geçirebilirim. Kaçınılmaz olanı geciktirirken gerçekliği görmezden geliyorum.

Caz prezervatifini çıkarıp kıcıma boşalır boşalmaz, Galen beni sırtüstü çeviriyor ve bacaklarımı omuzlarının üzerine kaldırarak içime giriyor.

İçime girerken gözleri nefretle parlıyor, leğen kemiğini içime sokuyor, koca sikini gidebildiği yere kadar içime sokuyor, rahim ağzımı dürtüyor ve gözlerimin arkasında yıldızların filizlenmesine neden oluyor. Galen'in biraz dayanıklılığı var, beni yıllarca acımasızca beceriyor, eforla göğsünde ter parlıyor.

Saint göğüslerimi emerken bir yandan da sikini okşuyor. Yaklaştığını fark edince Theo'yu yanına çağırıyor ve Theo'nun gözlerindeki isteksizliğe rağmen liderine itaat ederek Saint'le aynı anda göğüslerimin üzerine boşalıyor.

Caz kot pantolonunu tekrar giydi ve Galen'in beni öldürmek istemiş gibi sikmesini izlerken votkamı içiyor. Saint acıyan meme uçlarımla oynarken Galen'in eli boğazıma dolanıyor, kendisinin ve Theo'nun döllerini çıplak göğüslerime sürüyor. "En güzel memeler sende prenses." Kuzenin şeytanlarını kovmasını izleyerek sırıtıyor. Galen içime boşalırken amım çiğ çiğ çizilmiş gibi hissediyor. "Ve en sıkı amcık," diye ekliyor, Galen sonunda patladığında, salıverildiğini haykırırken tüm vücudu geriliyor ve geriliyor. Saint'in parmakları klitorisime birkaç vuruş yapıyor ve ben de tekrar boşalıyorum.

Galen işini bitirir bitirmez çekilir, prezervatifi çöp kutusuna atar, kot pantolonunu çeker ve kapıyı çarparak odadan çıkar

Arkasında.

Aziz kıyafetlerimi toplayıp bana fırlattı. "Gitme vakti prenses." İtiraz etmiyorum ama acele de etmiyorum. Theo bana birkaç mendil uzatıyor, ben mendilleri ondan alırken gözlerini kaçırıyor. Spermlerini vücudumdan temizlemek ve giyinmek için tatlı bir zaman ayırıyorum. Ayağa kalkıyorum, kapıya doğru yürümeden önce adamlara son bir kez bakıyorum. Elimdeki votka şişesini

Ben geçerken Caz'in ellerini tutuyor ve bir kahkaha atıyor.

"Dikkatimi dağıttığın için teşekkürler," diyorum elim kapının koluna dolanırken.

Ve harika seks.

Bunu düşünüyorum ama söylemiyorum çünkü bu adamların egoları muhtemelen uzay boşluğunda bir yerlerde yüzüyor.

"Neyin dikkatini dağıtmak?" Aziz tüm çıplak ihtişamıyla bana doğru yürürken soruyor.

Kahretsin, bu adam iki ayak üzerinde seks yapıyor ve üç orgazm ve bir ton görkemli, terli seksten sonra delice olan ihtiyacımın çekirdeğini zonklatıyor.

"Yaşam. Ölüm." Omuz silktim ama hepsi sesimin çatladığını duydu.

Theo başını eğiyor ama gözlerindeki hüznü görmeden önce değil.

Babamın yeni öldüğünü biliyor. Duymuş olması gerekirdi.

"Bugün burada ne yaptığının farkındasın," diyor Saint, kot pantolonunun içine adım atarak.

"Biliyorum."

"Sizi korumayacağız," diye ekliyor, bir paket sigaradan bir duman çekerek.

"Bunu ben de biliyorum."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, kollarını başımın üzerine koyarak beni içine hapsediyor. "Güzel, çünkü Azizlik hayır işi yapmaz."

"Yardıminızı istemiyorum ya da yardımınıza ihtiyacım yok. Kendimi savunabilecek durumdayım."

Ağzında tembel bir gülümseme beliriyor. Saçlarımı sertçe çekiştirip başımı geriye atıyor. "Sanırım ne kadar intikamcı olduğumu göreceğiz prenses." Ağzını kulağıma bastırıyor. "Savaşlar başlasın."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Numunenin sonu.

Kutu Setini İndirin.

İndir Diriliş (1. Kitap)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

YAZAR HAKKINDA

USA Today çoksatan yazarı **Siobhan Davis**, genç yetişkin ve yeni yetişkinlere yönelik duygusal yoğunluğu yüksek kurguları, bayıltıcı romantizmi, karmaşık karakterleri ve beklenmedik olay örgüleriyle yatma vaktinden sonra da sayfaları çevirmenizi sağlayacak!

Siobhan'ın ailesi size onun okuma ve yazma konusunda biraz takıntılı olduğunu söyleyecektir ve haksız da sayılmazlar. Güvenilir Kindle'ı, ciltsiz bir kitabı veya dizüstü bilgisayarını elinin altında olmadan nadiren bulunabilir.

Siobhan, tam zamanlı yazar olmadan önce insan kaynakları yönetimi alanında başarılı bir kurumsal kariyer yapmıştır.

Kocasını ve iki oğluyla birlikte İrlanda'nın Garden County bölgesinde yaşamaktadır.

Siobhan ile aşağıdaki yollarla bağlantı kurabilirsiniz:

Yazar Web Sitesi: www.siobhandavis.com E-posta: siobhan@siobhandavis.com

YENİ BİR SÜRÜMÜ ASLA KAÇIRMAYIN:

OceanofPDF.com

SIOBHAN DAVIS'IN KİTAPLARI

Kennedy Boys Serisi

Üst Genç Yetişkin/Yeni Yetişkin Çağdaş Romantik

Kyler'ı Bulmak

Kyler'Kyler'ı

Tutmakı

Kaybetmek

İrlanda Kaçamağı i

Kalvin'i Sevmek

Brad'i Kurtarmak

Kaden'i Baştan

Çıkarmak

Keven'Affetmek

Nantucket'ta Yaz Serbest

Bırakılıyor Keanu

Keatona Tapıyor 'Reform

Kent

Standalones

Yeni Yetişkin Çağdaş Romantik

Ayrılmaz

Incognito

Sonsuza Kadar Değişen

Sadece Sen Olduğunda

Duyguların Dahil Olmadığı

İkinci Şanslar Kutu Seti Aşka

Mahkum

Ters Harem Çağdaş Romantik

Amber Springs'te Hayatta Kalmak

Rydeville Elite Serisi

Karanlık Lise Romantizmi

Zalim Niyetler Çarpık

İhanet

Tatlı İntikam

Charlie

Jackson

Sawyer*

Drew^

Azizlik (Lowell Lisesi Çocukları)

Karanlık HS Ters Harem Romantizm

Diriliş İsyan

Hükümdarlık

Azizlik: Serinin Tamamı

All Of Me Düet

Angsty Yeni Yetişkin Romantizm

Ben O'yum De *

Seni Sevmeme İzin Ver*

Alinthia Serisi

Üst YA/NA Paranormal Romantik/Ters Harem

Kayıp Kurtarıcı

Gizli Varis

Savaşçı Prenses Seçilmiş

Kişi

Haklı Kraliçe*

True Calling Serisi

Genç Yetişkin Bilim Kurgu/Distopik Romantizm

Gerçek Çağrı

Aşka Ulaşmanın
Ötesinde
Bin Yıldızın Işığı Kader
Yükseliyor
Kısa Öykü Koleksiyonu
True Calling Serisi Koleksiyonu

Genç Yetişkin Bilim Kurgu/Paranormal Romantik

Saven Aldatma
Logan
Saven İfşa Saven
Saven Meydan
Okuma İnkâr
Axton
SavenSaven: Tüm Seri
Deliverance

*Gelecek 2021

^Yayınlanma tarihi onaylanacak

Gelecekteki tüm yayın tarihleri için www.siobhandavis.com adresini ziyaret edin. Yayın tarihlerinin değişebileceğini lütfen unutmayın
Okuyucu talebine ve yazarın programına göre değişir. Yazarın haber bültenine abone olmak veya onu Facebook'ta takip etmek, planlanan yeni sürümlerden haberdar olmanın en iyi yoludur.

OceanofPDF.com

TELİF HAKKI

Telif Hakkı © Siobhan Davis 2021. Siobhan Davis, bu çalışmanın yazarı olarak manevi hakkını ileri sürmektedir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Satış Koşulları

Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine erişmek ve ekranda okumak için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü Yazarın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, paylaşılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlemesi çözülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

E-kitap baskısı© Ocak 2021

Editör: Kelly Hartigan (XterraWeb) editing.xterraweb.com

Kapak tasarımı: Robin Harper <https://wickedbydesigncovers.wixsite.com/wickedbydesign> Kapak

Fotoğrafi: Sara Eirew

Kapak Modelleri: Quinn Biddle & Pamela Brisson

Vellum kullanılarak biçimlendirilmiştir

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

